

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

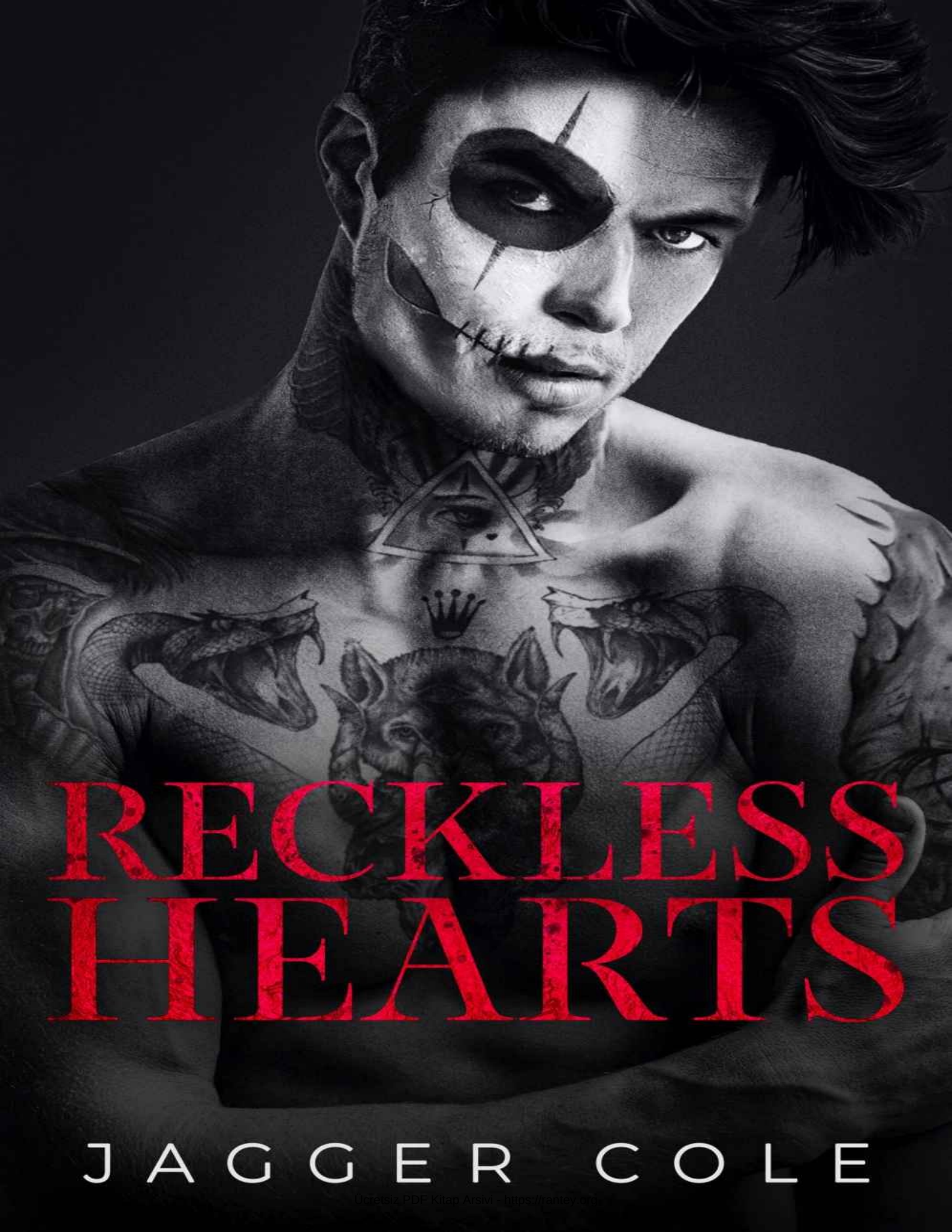
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RECKLESS HEARTS

JAGGER COLE

PERVASIZ KALPLER

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA KARANLIK BİR MAFYA

ROMANTİZMİ DARK HEARTS

ALTINCI KİTAP

JAGGER COLE

Reckless Hearts
Jagger Cole © 2023
Tüm hakları
saklıdır.
Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Fotoğraf
Michelle Lancaster

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Deviant Hearts Dark

Kingdom Ayrıca

yazan: Jagger Cole

Yazar Hakkında

OYUN LİSTESİ

De Selby (Bölüm 2) - Hozier
You Make Me Feel Like It's Halloween - Muse
Out of the Black - Royal Blood
Something In The Way - Nirvana
DARKSIDE - Neoni
How Soon Is Now? - The Smiths
Help I'm Alive - Metric
Closer - Nine Inch Nails
Lose My Faith - Gold Brother
Family Tree - Ethel Cain
There, There - Radiohead
Not - Büyük Hırsız
Uninvited - BELLSAINT
Burn - The Cure
Disarm - The Smashing Pumpkins
Bodysnatchers - Radiohead
Panic Switch - Silversun Pickups
Die For You - LÉON
Yaptığımız Planlar - Son Lux
Roll The Credits - Danielle Ponder

Burası Bir Hapishane
I Could Give You All That You Don't Want - The Twilight Sad
Theatre - Etta Marcus
give me hell - Sam Nelson, X Ambassadors, Madi Diaz
As the World Caves In - Sarah Cothran

Spotify'da çalma listesini dinleyin!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap daha karanlık temalar ve geçmiş travmaların grafik tasvirlerini içermektedir, bunlara CSA/CSA'dan bahsedilmesi ve CNC içeren sahneler de dahildir. Bu sahneler daha canlı ve derinlemesine bir hikâye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. *Lütfen* tetikleyicilerinizi bilin ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

DAHLIA

Sonbahardaki dolunaylar her zaman ensemdeki tüyleri diken diken eder.

Ancak korku her zaman kötü bir şey değildir.

Bazen bu iyi bir şeydir. Ya da en azından önemli bir hayatta kalma içgüdüsüdür. Karanlık korkusu, çok eskiden ateşi keşfetmemizi sağladı. Bilinmeyenden korkmak bize onu fethetmeyi öğretir ve ölüm korkusu karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakmamızı sağlar.

Korkuya karşı sağlıklı bir saygı duymak uzun bir yol kat etmeyi sağlar. Benim sorunum -en azından son altı yıldır- korkudan korktuğum kadar onunla flört etmem. Sanki uzak durmam gerektiğini çok iyi bildiğim bir uçurumun üzerindeki ipte sallanıyorum.

İçten içe, sanırım bu yüzden seviyorum. Heyecan ve gerçek, gerçek korkunun o belirsiz, girdaplı, sarhoş edici karışımı. Korku filmi izlerken yaşadığınız adrenalin patlamasının, sanki bir yük treni tarafından ezilmekten milisaniyeler uzaktaymışsınız gibi, ruhunuzun hayatta kalma içgüdüsünün kan donduran çılgınlığına dönüştüğü o çılgın, uğultulu, kaotik bulanık alan.

Tehlike ya da adrenalin bağımlısı olduğumdan değil, tam tersine. Hiçbir zaman bir beynin peşinden gidip kendimi aktif olarak tehlikeye atan biri olmadım.

kimyasal yüksek. Base-jumping? Skydiving? Köpekbalığı kafesi? Evet, kesinlikle hayır.

Ama aradaki o yasaktan aldığım titrek, kalp durdurucu heyecan muhteşem. Bu yüzden korku filmlerini seviyorum ama büyük kalabalıklardan nefret ediyorum. Bu yüzden kana bulanmış gerçek suç podcast'lerini inekler eve gelene kadar dinlerim ama sokakta yanımdan geçen her yabancıya dikkatle yan gözle bakarım. New York'ta yaşadığımı düşünürsek, bu *çok fazla yan gözle bakmak* demek.

Elbette sonbaharda dolunayların ensemdeki tüyleri diken diken etmesinin ve nabzımın biraz daha hızlı atmasına neden olmasının ikinci bir nedeni daha var.

Onu.

Benim kötü adamım. En karanlık fantezim. Beni paramparça eden. Altı yıl önce beni kaçmaya gönderen karanlığın şeytanı.

Ellerinde kan.

Ayaklarının dibinde

bir ceset.

Ve mükemmel dudaklarından dökülen tehdit.

"Bir tane daha mı yapıyoruz?"

Mum ışığıyla aydınlatılmış küçük masanın karşısındaki Raph'a bakarken düşüncelerimden sıyrılıyorum. Tuhafliklarım hakkında uzun uzun konuştuğum ve bana "insan aklının bir muamması" diyen Raph. Sanırım bu da onun bana kibarca tuhaf demesinin bir yolu.

En iyi arkadaş değiliz ve bazen birbirimizden uzaklaşıyoruz. Ama her zaman tekrar bir araya geliyoruz ve onu yedi yıldır tanıdıktan sonra Raph'ı en yakın arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum. Yani, bundan kurtulabilir.

"Dahlia? Bir bardak daha mı içiyoruz?"

Boğazımı temizliyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Ben...

evet diyeceğim?" "Bu bir soru muydu?"

Sırıtiyorum. "Soru işaretini sil. Evet. Hızlıca bir içki daha içeceğim ama sonra uçmam gerek."

Üvey kardeşim gözlerini deviriyor ve yoldan geçen sevimli bir garsona dramatik bir şekilde bileğini kaldırıyor.

"*Deux de plus, s'il vous plaît,*" diye mırıldanıyor Raph aşırı vurgulu bir Fransız aksanıyla -Fransız *olduğu* düşünülürse bundan kurtulabilir. Bütün akşam üvey kardeşime Raph'ın gözlerini diktiği kadar gözlerini dikmiş olan garson biraz kızarıp sırttıktan sonra başını sallayıp kaçıyor.

Raph'ın bakışlarının onu bara kadar takip edişini izlerken

gözlerimi deviriyorum. "Aşağı, evlat."

"Oh, *ne,*" diye iç geçiriyor, bana sırtarak. "Bana kaçıp giden birini hatırlatıyor."

Homurdanıyorum. "Peki bu kim olabilir?"

"Ah, bunları kim hatırlayabilir ki?"

Raph nefes verip masanın öbür ucuna uzanarak elimi tutuyor ve hafifçe sallıyor. "Ama benden ve gezgin libidomdan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sen nasılsın?"

Lanet olsun. Raph ve benim sadece keyif için birkaç kadeh içtiğimiz fantezisinden oldukça keyif alıyorum. Ve gökyüzü düştüğü için değil.

Ya da en azından benim ve annemin gökyüzünü.

"İyiym," diye yalan söyledim.

"Bunu çalışıp birkaç dakika sonra tekrar denemek ister misin?"

Ona parmağımı gösteriyorum. Raph alaycı bir şekilde gülümsüyor ve elimi daha sert sıkıyor.

"Dahlia, konuş benimle."

"Özgürce konuşmak için izin

mi?" "Her zaman."

"Baban tam bir pislik."

Bunu yüksek sesle söylemek berbat, çünkü onu gerçek bir babaya en yakın şey olarak görürdüm.

Raph kaşlarını çatıyor, yavaşça başını sallıyor. "Sana tamamen katılıyorum." Masanın karşısından bana bakarken kaşları daha da derinleşiyor, oturduğumuz çatı katındaki bahçe salonunun tel ışıkları tepemizde parıldıyor. "Gerçekten çok üzgünüm Dahlia. Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim."

Şu anda Gallow Green'de bu masada oturuyor olmak için bile şansımı yendiğimin ve ölümü aldattığımın farkındayım. New York'ta muhteşem dairemde yaşamayı, bu kadar güzel kıyafetler giymeyi ya da Columbia Business School'a gitmeyi boş verin.

Yirmi beş yıl önce, blues şarkıcılarının mırıldandığı gibi, *kötü bir işaretin* altında doğdum. On yedi yaşında Fransız bir temizlikçi kıza ve onu işe alan ve daha sonra ona saldıran kırk yaşındaki İranlı iş adamına şiddet ve dehşet yoluyla hamile kaldım.

Bir şekilde, annem ve ben bunu yendik. Daha sonra, on iki yaşımdayken başıma gelen dehşetten geri dönmeyi başardım. Annem Adele, yeniden insan olmanın ve dik durmanın bir yolunu buldu. O zaman kazandığımız parayı kullanmak için

Canavar babam öldürüldü ve serveti kucağımıza düşerek hem bize yeni bir hayat verdi hem de onun gibi kadınlara yardım eden bir vakıf kurmamızı sağladı.

Hatta -bir şekilde- mutluluğu bile bulmuştu, şeytanlarının ve yaralarının her birinin ötesini gören ve onu kalbi için seven inanılmaz, sevgi dolu bir adamla: Raphael'in babası Gerard Dumouchel, yedi yıl önce annemin ayaklarını yerden kesen yakışıklı, çekici, koca yürekli bir Fransız işadamı.

Ve geçen haftadan itibaren ona karşı tamamen sessizliğe büründü.

...Radyo sessiz, yani ona boşanma belgelerini ve esasen tüm servetini altından çaldığını söyleyen bir yığın yasal önergeyi sunmak dışında.

"Hala özgürce konuşabilir

miyim?" "Babam hakkında

mi? Lütfen."

"Babanı *sikeyim!*" Zehirli bir şekilde tükürüyorum ve Viognier bardaklarımızla geri dönen sevimli garsonu ürkütüyorum.

Raph ellerimi okşuyor ve sonra dönüp garsona göz kırpmıyor. "*Merci.*" Genç adam gittikten sonra tekrar bana dönüyor. "Bak Dahlia, onunla bazı anlaşmazlıklarımız oldu, özellikle de annemi terk ettiği zaman. Ama..." İç çeker ve başını sallar. "Böyle bir şey hakkında en ufak bir fikrim olsaydı seni uyarırdım, *biliyorsun değil mi?* Bu konuda Adele'i de."

Yavaşça başımı sallıyorum, kadehin sapını parmak uçlarımla arasında çevirirken şarabıma bakıyorum.

"Bu arada o nasıl?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "O bir Fransız kadın. Sence nasıldır?"

"Duygularını saklıyor, dışarıya karşı soğukkanlı ve kaygısız bir tavır takınıyor ve kapalı kapılar ardında yastığına mutfak bıçağı saplıyor?"

"Başardım."

Raph'a bahsetmediğim şey gözyaşları. Annem hiçbir zaman ağlayan biri olmadı, bunun yerine her zaman cesur bir yüz takınmayı tercih etti. Bunu yapmayı genç yaşta öğrendi. Ama son yedi gündür Facetime'da görüştüğümüzde -o Paris'teki konağımızda, ben burada, New York'ta- Paris'teki süslü kapaticılarının bile gizleyemediği kabarık kızarıklıkları gördüm.

Mesele Gerard'ın onu terk etmesi değil. Hatta giderken onu finansal olarak mahvetmeye çalıştığından da şüpheliyim.

Kalbini bir ömür boyu kapattıktan sonra, sonunda... *sonunda...* o kapıları ona açtı.

Ve sonra bunun için ihanete uğradı.

"Kişisel mali durumunuz nasıl?"

Gözlerimi sorgulayarak boğazını temizleyen Raph'a

kaldırıyorum. "Demek istediğim, şu anda para için iyi misin?"

Gülümsüyorum. "Oh, evet, hayır, ben tamamen iyiyim."

Tamamen *boku yemiş* durumdayım. New York'ta işletme okuluna devam etmek zamanımın çok büyük bir kısmını alıyor. Bu da bir işim olmadığı anlamına geliyor, en azından okul programımın bir parçası olan bir staj bulana kadar. Ücretli olsa bile -ki bu büyük bir ihtimal- zaten sadece çerez parası ödeyecek. Dolayısıyla şimdilik yemek, güzel kıyafetler, süslü dairem ve diğer her şey için gereken para, annemin ve benim paramı tutan vakıf tarafından verilen harçlıktan geliyor.

Gerard'ın yasal girişimleri sayesinde beş gün önce dondurulmuş bir emanet. *Bu* da ne zamana kadar kredi kartıyla yaşayacağım anlamına geliyor.

Yani. Hayır, hiç de iyi değilim. Ve eğer Gerard bizi soyup soğana çevirmeyi başarırsa -ki bu konuda tahminler pek iyi değil- okul parasını ya da geri kalan her şeyi nasıl ödeyeceğim konusunda sıfırdan daha az fikrim var.

Raph bana bir bakış attı. "Sadece

sor." "Ne için?"

"*Para*, canım."

Ona el salladım. "Raph, ben tamamen iyiyim, ama teşekkürler-"

"Tanrım, gururlu olduğun kadar inatçısın da, değil mi?"

Evet.

"Raph, senin yardımına ihtiyacım yok."

"Bu bir hediye değil tatlım," diye sırtıyor. "Bu bir kredi olacak. Ve yüksek bir faiz oranı uyguluyorum."

Elini okşarken gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ama teşekkür ederim. Jestin için çok minnettarım. Tahmin bile edemezsin."

Ben saatime bakarken o omuzlarını ve ellerini zarif bir teslimiyetle kaldırıyor.

"Kahretsin, gitmem gerek," diye tısladıktan sonra şarabımın geri kalanını bir dikişte içiyorum.

"Ahh, evet, mafya arkadaşlarına," diye iç geçiriyor Raph.

Ona bir bakış attım. "Gerçekten mi? Sanki baban Andre LeBlanc ile iyi arkadaş değilmiş gibi, Fransız mafyasının geri kalanından bahsetmiyorum bile."

"Evet canım, ama onların yirmi birinci yaş günü partilerine davet edilmiyorum, değil mi?"

Tuş.

Raph sırtıyor. "Sadece sana zor anlar yaşıyorum Dahlia. Bu küçük kabilenizi bulduğunuz için mutluyum. Bunu hak ediyorsun: Umarım bunu biliyordursunuz."

Elini okşarken gülümsüyorum. "Teşekkürler, Raph."

Tarihsel olarak arkadaş edinme konusunda pek başarılı olduğum söylenemez. Çocukken, çoğunlukla sadece annem ve ben ve tabii ki Celeste Teyze ve Adrian Amca vardı. Okul da genellikle gülünecek bir yer değildi. Herkes hamile kalışınızın kirli hikayesini bildiğinde, İngiliz mafya efsanesi Adrian Cross ile olan aile bağlarınızdan bahsetmiyorum bile, sizinle arkadaş olmak için sıraya girmiyorlar.

Annem Gerard'la tanıştığında, onun bağlantıları ve parası beni Raph'in benden bir yıl önce gittiği ABD'deki meşhur Knightsblood Üniversitesi'ne soktu. Ama orada bile, mafya varisleriyle dolu öğrenci topluluğuyla *ünlü bir* okulda, tuhaf olan bendim, dışlanmış biriydim.

Ve sonra tam anlamıyla

kovuldum. *Onun* tarafından.

Ama bir yıl önce, programımdaki harika bir kızla gerçek bir arkadaşlık kurdum - İrlanda mafya prensesi ve her yönüyle inanılmaz bir arkadaş olan Elish Kildare. Hemen kaynaştık ve o ve ablası Neve ile o zamandan beri çok yakınız. Ve onlar sayesinde, bu akşam yirmi birinci yaş günü partisine gideceğim *Yunan* mafya prensesi olan baldızlarıyla da çok iyi arkadaş oldum.

İşte burada işler karışıyor. Karmaşık ve düpedüz *tehlikeli*.

"Bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan gurur duyacaksın, değil mi?" Gülümsüyorum. "Hayır. Söz veriyorum."

Ayağa kalkıyoruz ve Raph bana sıkıca sarılıyor. "Tekrar çok üzgünüm Dahlia. Lütfen, *lütfe*n, annene senin yanında olduğumu söyle. Ve neye ihtiyacınız olursa ben buradayım, tamam mı?"

Raph'ı bakışları garsonumuzun üzerindeyken bırakıp asansöre doğru ilerliyorum. Şaraplarımızı yudumladığımız Gallow Green'i çok seviyorum ve Raph'ın hafta ortası sakın bir gecede burayı seçmesini takdir ediyorum, zira kalabalıktan hoşlanmadığımı biliyor.

Alt katta, serin sonbahar havasına adım atarken titriyorum ve taksi çağırmak için elimi kaldırıyorum. Şehrin üzerinde beliren büyük dolunaya bakarken yutkunuyorum ve bir ürperti sinsice omurgamdan yukarı doğru süzülüyor.

Henüz Cadılar Bayramı değil ama yakın. Şeytanın Gecesi.

Onun gecesi.

Ve altı yıl önceki bir Cadılar Bayramı gecesini hatırlatıyor. Şeytanların ve karanlığın, kargaşa ve ölümün olduğu bir geceyi.

Hayatımın sonsuza dek değiştiği gece.

Kısa bir taksi yolculuğundan sonra, Central Park South'taki kırk katlı binanın önünde duruyorum. Arabadan inip beni çok iyi tanıyan kapıcılara ve Drakos ailesinin korumalarına gülümserken aynı ürpertici ürperti omurgamda geziniyor.

Akıl sağlığımın yerinde olduğu paralel bir evrende, Calliope Drakos ile bırakın arkadaş olmayı, yolum bile kesişmez. Harika bir insan ve sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri olmadığı için değil, hatta ailesi Yunan mafyası olduğu için bile değil.

Hayır, çünkü altı yıl önce şeytanın ta kendisiyle yolum kesişti. Ve o şeytan onun kardeşi oluyor.

Deimos Drakos.

Dehşetim. Şövalyeler Kanında gölgelerimde dolaşan ve en derin rüyalarım musallat olan karanlıklar prensi, neredeyse o zamandan beri bunu yapmaya devam etti.

Her hikayenin bir kötü adamı vardır, benim hikayemde de o var.

Callie, dört ağabeyi olan ailesinin en küçüğüdür ve beşi de çeşitli Yunan tanrılarının, ilham perilerinin ve titanların isimlerini almıştır. Şu anda Drakos imparatorluğunu yöneten ve Eilish'in kız kardeşi Neve ile evli olan en büyük erkek kardeşi Ares, adını savaş ve cesaret tanrısından alıyor. Ondan sonra yeraltı dünyasının tanrısı Hades geliyor... Yine de itiraf etmeliyim ki, Callie'nin vahşi erkek kardeşi nişanlısı Elsa ile birlikte olduğundan beri kesinlikle biraz sakinleşti.

Arkadaşımanın en büyük kardeşi Kratos'un adı güç ve kudret tanrısından geliyor. Bu arada Calliope ile sürekli "güzel söz söyleme, epik şiir ve ses uyumu" ilham perisinin ismini alması konusunda şakalaşırız, çünkü küstah, küstah arkadaşım muhtemelen tanıdığım en az güzel söz söyleyen kişidir ve onu ne kadar sevsem de bir bok söyleyemez.

Ve geriye Deimos kalıyor: Korku ve dehşet tanrısı.

Daha önce hiç bu kadar uygun bir isimle anılan biri olmamıştı.

Hemen buradan kaç. Ve eğer bunlardan bahsedersen, sevdiğin her şeyi yok ederim.

Asansör Drakos malikânesinin üzerinde bulunduğu orijinal binanın çatısına yükselirken hatırladıkça ürperiyorum. Neredeyse yüz yıl önce, Callie'nin büyük büyükbabası yeni bulduğu suç servetini İngiltere'de neo-klasik bir malikane satın almak, onu tuğla tuğla sökmek ve sonra Amerika'ya taşıyıp Central Park'a bakan bu kırk katlı binanın çatısında yeniden inşa etmek için kullanmıştı.

Çok etkileyici.

Geniş, devasa, tüm Manhattan'ın ve Central Park'ın panoramik manzarasına sahip. Klasik Yunan heykelleri, *iki* havuz, bir tenis kortu ve gül bahçeleriyle dolu bir *arazisi* var. Hiç şüphesiz dünya üzerindeki en sevdiğim yerlerden biri.

Ama...

Asansörün kapıları açılıp muhteşem malikânenin fuayesi ortaya çıkınca ürperiyorum.

Ancak ne zaman burada olsam hissettiğim karıncalanma hissinden kaçış yok. Zihnimin arkasında yanıp sönen bir uyarı ışığı var.

Kötü niyetli bir ruhun gölgelerden çıkıp beni yakalamak ve cehenneme sürüklemek üzere olduğu hissi.

Mesele şu ki, ilk tanıştığımızda Callie'nin kim olduğunu bilmiyordum. Daha doğrusu ailesinin kim olduğunu bilmiyordum. Eilish arkadaşlığımızın başlarında beni bir bara davet etti ve beni arkadaşı Callie ile tanıştırdı.

Sanki hayatımız boyunca arkadaşmışız gibi hemen kaynaştık. Tekrar takıldık. Ve sonra üçüncü kez. Sonra sosyal medyada benimle arkadaş oldu ve kalbim neredeyse beni boğarak öldürüyordu.

Callie, Calliope *Drakos* gibi.

Şeytanımın küçük kız kardeşi gibi.

Şimdi düşününce, zararımı kesip kaçmalıyım. Ama tekrar söylüyorum, kolay kolay arkadaş edinmem. Ayrıca Deimos Londra'da yaşıyor ve Drakos ailesinin Avrupa'daki işlerini yürütüyor.

Altı yıl önce bana uzak durmamı söyledi. Aramızdaki koca Atlantik Okyanusu yeterliymiş gibi hissediyorum, değil mi?

Değil mi?

"Dahlia!"

İrkiliyorum, nabzım hızlanıyor. Deimos'un karanlık, vahşi, ölümcül derecede muhteşem yüzünün karanlık görüntüleri kafamın içinde hararetle yüzerken, dönüp yüzümü gülümsemeye zorladığımda eriyip gidiyor.

"Hey!"

Eilish bana kocaman bir ayı gibi sarılıyor, bileğimden tuttuğu gibi gülümsüyor. "Hadi, hepimiz dışarıda verandadayız."

Yüzümü buruşturuyorum. "Dışarıda olmak için

biraz soğuk, değil mi?" Omuz silkiyor.

"Dimitra'yı bilirsin."

Sırıtiyorum. Hem de *hiç*. Callie'nin teknik olarak bu malikanenin sahibi olan kuşa benzeyen büyükannesi çok komik. Ancak ailesinin Yunan kökenlerini onurlandırma takıntısının bir parçası da çatı katındaki gül bahçesindeki çardağın altında kar yağmaya başlayana kadar *açık havada* yemek yemek.

"Isı lambaları var, endişelenme." Eilish bana göz kırpmıyor. "Ve bir sürü şarap."

Bu evde zaman zaman hissettiğim uğursuz duyguyu, Deimos'un hırlayan

yüzünün dönen görüntüleriyle birlikte yutkunarak geri çekiyorum. Bir
sırıtmı

dudaklarımı kıvırıyor.

"Peki, o zaman, yolu göster!"

Kaşlarını çattı. "Hey, Adele nasıl-" Yüzümdeki ifadeyi görünce durdu. "Oh. Şey... Ne zaman konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum," diye uzanıp elini sıktım. "Teşekkürler. Ama önce..."

"Şampanya?"

"Bir sürü şampanya."

ÇOK YAKINDA, Raph'in deyimiyle "ÜÇLÜNÜN" ETRAFINDA buldum, endişelerim yok oldu.

O burada değil.

Dürüst olmak gerekirse, o hiç burada değil. Callie'yle arkadaşlığımı kesip kaçmamamın tek nedeni de bu. Daha önce Deimos'un bir sebepten dolayı New York'tan endişeye varan bir tutkuyla *nefret ettiğinden* bahsetmişti. Bu ve Drakos imparatorluğunun tüm Avrupa ayağını tek başına yönettiği gerçeği, onun asla burada olmadığı anlamına geliyor.

Görünüşe göre önemli aile doğum günleri için bile değil.

Tanrı'ya şükür.

Ama bir erkek kardeşi olmasa bile, Callie hepimizin coşkulu tezahüratları arasında evden dışarı adımını attığında yüzü gülüyor. Bu harika, çünkü uzun bir süre boyunca yirmi birinci yaş günü hiçbirimizin düşünmek istemediği ufuktaki kara bir noktaydı. On yıl önce, Callie'nin rahmetli babası bir anlaşma yaptı.

Luca Carveli adında aşığılık, zalim ve yaşça kendisinden *çok* büyük bir İtalyan Don'la evlenir ve Callie yirmi bir yaşına geldiğinde onunla evleneceğine söz verir.

Ancak birkaç hafta önce Luca'nın kalp krizinden öldüğüne dair söylentiler çıkmaya başladı, bu da arkadaşımın o gulyabani arasında artık anlaşmalı evlilik olmayacağı anlamına geliyordu.

Doğum günü bir yana, bu kutlamak için yeterli bir sebep. Ares hepimize birer kadeh şampanya uzatırken Callie'ye kocaman sarılıyorum ve doğum gününü kutluyorum.

"Annenle Gerard arasında neler döndüğünü *gerçekten* bilmek istiyorum," diye kulağıma tıslıyor Callie ve beni kenara çekiyor. Ona Eilish'e attığım bakışın aynısını attığımda iç geçirip başını sallıyor. "Tamam, kesinlikle anladım. Belki sonra?"

"Bu gece sadece doğum gününün tadını çıkarmaya ne dersin?" Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve bana bir kez daha sarılıyor.

"Merhum ve kederli görücü usulü evliliğinizin görkemli ölümünden bahsetmiyorum bile."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor ama aynı hızla kayboluyor. "Oh, kesinlikle," diye geveliyor. "Kesinlikle buna içiyoruz."

Ancak bir saniye sonra büyükannesiyile fotoğraf çekirmek için oradan uzaklaştırılıyor. Drakos klanının birbirleriyle şakalaşmasını ve itişip kakışmasını izlerken gülümsüyorum. Onların yanında Kildares'ler -Eilish, Neve, amcaları Cillian ve karısı Una ve tabii ki ağabeyleri de olabilecek eski korumaları Castle- aynı şeyi yapıyorlar.

Bazen -tamam, çoğu zaman- arkadaşlarımla sahip olduğu ve hayatları boyunca sahip oldukları büyük aileleri kıskanıyorum. Ama sonra kendime tüm bunların bir parçası olduğum için ne kadar şanslı olduğumu

hatırlatıyorum, sadece periferide bile olsam.

Herkes fotoğraf çekerken ben de gülümsüyorum ve Dimitra'nın yemek yediğimiz yerin yakınına kurduğu, Callie ve ailesinin çocukluk fotoğraflarıyla dolu yan masaya dönerek şampanyamı yudumluyorum. Belki de on yaşındayken, meşhur "Drakos doğum günü şapkası "nı takarken çekilmiş bir fotoğrafına bakıp sırtıyıyorum - her nedense doğum günlerinde geleneksel olarak taktıkları ve Callie'nin *nefret ettiği* bu saçma şapkalı kedi görünümlü ucube.

Ares ve Hades'in çocukken bisiklete bindikleri bir resim var. Bir diğerinde ergenlik çağında ama çoktan *irileşmiş* Kratos, Callie'yi havuzdan çıkarıyor. Bir diğeri, büyükannesinin kollarındaki bebek Callie, dudaklarımın geniş bir sırtışa dönüşmesine neden oldu.

Sonra bir sonraki çerçeveli fotoğrafa geliyorum ve kalbim taş a dönüşüyor. Bu o.

Fotoğrafta altı yaşındaki Callie, Deimos'un kolunu omuzlarına atmış halde görülüyor.

Ve kesinlikle kameraya bakıyor.

Yutkunurken nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyor. Fotoğrafta sadece on iki yaşlarında olmalı. *On iki, ama* şimdiden kemerinin altında birkaç cehennem görevi olan bir savaş gazisinin görünümüne sahip. Ölümü çok yakından tanıyan yetişkin bir adamın bakışı.

Şeytanın kendisinin perili bakışı.

Şeytanım, ruhumun içine bakıyor.

Boğazımın arkasındaki ani sert yumruyu büyük bir yudum şampanya ile yutuyorum. İçeri ilk girdiğimde hissettiğim aynı uğursuz his, intikam duygusuyla geri dönüşüyor. Sanki burada onun bir resminin olması, kötü niyetli ruhunu da buraya çağırmış gibi.

Sanki onu

hissedebiliyorum.

Sanki onu

hissedebiliyorum.

Karanlık, mürekkep gibi bir ölüm ruhu, şahdamarıma batmaya hazır uzanmış pençeleriyle budaklı bir ağacın dalları arasından kayıyor. Soğuk sonbahar havasında titriyorum ve sıcak lambaların sıcaklığına ve arkadaşlarımın gülümsemelerine geri dönmeye başlıyorum.

Ama ben yapmıyorum.

Çünkü arkamı döndüğüm anda, uzun, karanlık ve zehirli bir şey benimle diğer herkes arasına giriyor, tıpkı ayı karartan kara bir bulut gibi.

Güneşi yutan bir ejderha gibi.

Islak kağıdın üzerindeki siyah mürekkep gibi, yavaşça hamurun içine akıyor.

Geniş omuzlu, iri yapılı, vahşi kara gözleri, yontulmuş elmacık kemikleri ve ölümcül keskinlikte bir çenesi olan bir şey. Bergamot, çam, deri ve baharat gibi kokan, boynunda uyarı işaretleri gibi dönen siyah dövmelemleri olan bir şey.

Zayıf, kaslı ve kolları yarıya kadar kıvrılmış bir şey dışarı fırlıyor, nefesimi kesiyor ve güçlü bir el boğazımı demir gibi kavradığında nabzımı durduruyor.

Her şey kararıyor. Deimos o korkunç ve yasadışı güzel yüzünü benim soğuk ve dehşete düşmüş yüzüme doğru indirirken, siyah gözleri ölümün ta kendisi gibi bana dikilmişken dünyanın geri kalanı sessizliğe gömölüyor ve donup kalıyor.

"Burada tam olarak ne *halt* ediyorsun?"

DAHLIA

RISKLERİ BİLİYORDUM.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önceydi, Callie ile üçüncü kez takıldıktan sonra. Karaokede Madonna, Taylor Swift ve Talking Heads'i çığlık çığlığa söyleyerek tam bir patlama yaşamıştık. Eve dönmüştüm, dans etmekten terlemiştim, sesim kısılmıştı ve telefonum arkadaşlık isteğiyle aydınlanmıştı.

İşte o zaman plak çaldı ve bütün gece birlikte eğlendiğim "Callie "nin *Calliope olduğunu* fark ettiğimde kalbim duracak gibi oldu.

Calliope Drakos'ta olduğu gibi.

Emin olmak için profilini bile kontrol etmişim. Ama tabii ki aile fotoğraflarından ve "aynı zamanda arkadaşız" bölümünden karanlık, siyah gözlerinin telefon ekranımdan çıkıp doğrudan ruhuma girdiği saniyeler içinde belliydi.

Bu donmuş bir andı, biraz sarhoşken bile bunun benim yol ayrımım olduğunu biliyordum. Arkadaşlık isteğini görmezden gelebilir ve yeni başlayan arkadaşlığımızın daha başlamadan sönmesine izin verebilirdim. Ortadan kaybolabilir ve Deimos'la yolumun bir daha asla kesişmeyeceğinden emin olabilirdim.

Ya da bir nefes alıp daha da büyük bir sıçrama yapabilirim.

Açıkçası, ben de öyle yaptım. "Arkadaşlık isteğini kabul et" tuşuna bastım ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu.

Bunun bir nedeni Callie'den gerçekten hoşlanmamdı. Diğer bir kısmı ise, daha önce de söylediğim gibi, arkadaş edinmekte hiç zorlanmamış olmamdı. Ve şimdi iki kişilik grubum - Eilish ve Neve - potansiyel olarak üç arkadaşla genişleyebilirdi.

Ancak bunun bir diğer büyük parçası da heyecan ve korku arasındaki çizgide ilerleme takıntımdı. Uçurumun kenarına mümkün olduğunca yaklaşmak, sizi uçuruma çekmeden hemen önce yerçekiminin çekişini hissetmek gibi akılsızca bir ihtiyacım vardı.

Yani, hayır. Riskleri bilmeden Callie'yle arkadaş olmadım ya da ailesine kabul edilmeme izin vermedim. İçten içe kendimi tekrar onun karşısında bulma ihtimalim olduğunu *biliyordum*. Elimden geldiğince dikkatli oynasam bile.

Bir sosyal medya varlığım var, ancak ne fotoğraflarım var ne de gerçek soyadım olan Roy'u kullanıyorum. Bunun nedeni Deimos da değil. Knightsblood'da geçirdiğim kısa süre öncesinden beri bunu yapıyorum.

Çünkü geçmişimde kendi fotoğraflarımı internete koymamı gerektirecek kadar *çok* şeytan var.

Ama yine de. Hiç fotoğrafım olmamasına, yeni arkadaşlarımın bu konuda ne hissettiğini bilmelerine ve benim olduğum hiçbir fotoğrafı paylaşmama isteğini yerine getirmelerine ve hatta profilimde Dahlia Roy yerine açıkça sahte olan "Dahlia Gahlia"yı kullanmama rağmen...

Riskler vardı. Ve ben bunları biliyordum. Ve yine de uçurumun kenarına doğru o adımı attım.

Ve şimdi yerçekimi intikam için geliyor, bunca zamandır onu kandırdığı için.

Nabzım kulaklarımda çınlıyor, geniş gözlerimi onun ölümcül, tehditkâr, karanlık gözlerine kaldırdığımda yüzümün rengi soluyor. Onu ilk gördüğümde gözlerinin bir köpekbaliğının gözlerine benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum -gece yarısı siyahı ve tıpkı dişleri gibi tehlikeli bir şekilde parlıyor.

Ve o anda, tıpkı kendimi bu şeytanla göz göze geldiğim diğer zamanlarda olduğu gibi, sanki hareket etme yeteneğimi bile kaybediyorum.

Tam bir aptal gibi davrandım. Deimos'tan kaçmak yok. Deimos'un etrafında göz kırpmak bile yok. Ya da nefes almak. Ya da ağzını kelime üretmeye nasıl zorlayacağını hatırlamak.

Dudaklarının köşeleri tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. Ama bu bir gülümseme değil. Daha önce yüzünde gördüğüm son derece itici sırıtışlardan biri bile değil.

Bu saf kötülük. Katıksız öfke. Tam bir yıkım. Savaş, kıtlık, salgın hastalık ve ölüm - mahşerin dört atlısı bir arada, yüzüne kazınmış ve gözlerindeki siyah gölgeler peşini bırakmıyor.

Klasik olarak da güzel. Her zaman şansın onun gibi bir adama böyle bir şey yapmasının son derece berbat bir şey olduğunu düşünmüşümdür. Bu kadar kötü niyetli ve sinsi bir şey -içinde bu kadar soğuk, hesapçı ve *insanlık dışı* biri- genetik piyangoyu kazanmış ve fiziksel olarak bu kadar mükemmel bir dış görünüşe sahip olabilirdi.

Dolgun dudaklar. Yüksek elmacık kemikleri ve derin gözleriyle güçlü, keskin bir çene hattı. Solgun tenini daha da solgun gösteren, neredeyse doğaüstü bir şekilde koyu renk saçlar. Boyu ve geniş omuzları. *Kasları*. Boynunda ve kollarında yılan gibi kıvrılan dövmeler.

Tamamen düz beyaz dişlerin parıltısı, saldırmadan ve şahdamarını yırtmadan önceki bir kurt gibi.

O böyle biri ve her zaman da böyle oldu: bir kurt. İnsan kılığına girmiş bir canavar.

"Bunu *bir kez daha* soracağım," diye gürlüyor sessizce, deri ve kadife gibi, duman ve viski gibi derin, hırıltılı sesi kulaklarımı okşuyor. Güçlü parmakları ve damarlı elleri boğazımı biraz daha sıktığında bir nefesi geri çekiyorum. Tepedeki tel ışıklar gözlerinde parıldıyor. "Sen ne sikimsin-"

"D!!!"

Değişim anıdır.

Deimos hiçbir zaman uzaktan yakından çekici, güler yüzlü ya da neşeli olmakla suçlanmamıştır. Ve pek çok insan ondan korkmuş, hatta biraz daha fazla korkmuştur.

Ama maskenin ardındaki karanlığı gerçekten gören çok seçkin bir gruptan biri olduğumu biliyorum. Şeytanın gözlerinin içine baktım ve o güzel yüzünün ardında sakladığı gerçek psikotik doğayı gördüm.

Sözümüzü kesen Ares. Ve sesi Deimos'un sırtına çarptığı anda, yüzünde beliren, zonklayan kötü niyet, normal taş gibi soğukluğuna dönüşüyor. Eli boynumdan düşüyor ve karanlığı kendini her zamanki boş yüz ifadesine dönüştürürken tenimde tehlikenin titreşen karıncalanmalarını bırakıyor.

Ares yaklaşırken benden uzaklaşıyor. Ve o gözler benimkilere bakmayı bırakana kadar, içimi ilk boşalttıklarından beri nefes alamadığımı fark ediyorum.

"Ares," diyor sakince, hatta elini uzatırken biraz gülümsüyor. Kardeşi gözlerini deviriyor, Deimos'un elini geri itiyor ve ona şiddetle sarılıyor.

"Dostum, gerçekten gelip gelmeyeceğinden emin değildim!"

"İşte buradayım," diye homurdanıyor Deimos sessizce, bir cenazeye katılan birinin tüm heyecanıyla.

"Callie *çıldırarak*, kardeşim. Bunu ayarlamaya çalıştığımı bilmiyor." Ares kardeşine sırtıyor, sonra gözleri onun yanından bana kayıyor. "Kahretsin, Dahlia'yla tanıştın mı? Bugünlerde Callie'nin en iyi arkadaşlarından biri."

Deimos kardeşinden uzaklaşıp bana dönüyor. Ve bir kez daha, yüzünün altındaki karanlık zonklarken o gözler tam içime saplanıyor. Yarı normalden psikopatlığa geçiş -sadece benim gözlerim için- o kadar ani oluyor ki fiziksel olarak irkiliyorum ve kendimi resimlerle dolu masaya doğru geri çekilirken buluyorum. Boğazımda bir anda oluşan soğuk düğümü boş yere yutmaya çalışıyorum.

Deimos, "*Öyle mi, şimdi*," diye mırıldanıyor ve bir bakışıyla beni canlı canlı yüzüyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

Yapamam, o bana böyle bakarken olmaz.

Ares kıkırdarak Deimos'un kolunu çekiştiriyor ve "Hey, buraya gel," diyor. "Callie *kendini* kaybedecek, dostum."

Küçük kardeşini çekerek uzaklaştırıyor ve partinin geri kalanına doğru ilerliyor. Deimos beşinci sınıf bir kasırganın tüm gücüyle bana son bir soğuk, delici bakış fırlatıyor, sonra arkasını dönüyor ve Callie şaşkınlıkla çığlık atıyor.

Buradan defolup gitmeliyim. *Şimdi*.

Benim ölümcül hatam ayrılmadan önce mutfağa uğramak. Şarap dolabını açıp bir düzine kadar şaraptan birini çıkarırken ellerim titriyor.

Şampanya şişeleri içerde soğuyor. Bir el havlusu yardımıyla mantarı ustalıkla ve sessizce açıyorum ve ardından hala titreyen ellerimle sade bir su bardağına bolca döküyorum.

Çiftlik evi tarzı porselen lavabonun yanındaki tezgâha yaslanıp bardağımın yarısını devirirken nabzım hâlâ damarlarımda atıyor.

Bu büyük bir hataydı. Hiç gelmemeliydim- "Merak ediyorum."

Neredeyse boğuluyordum. Boğazım düğümlenince şampanya yarı yolda kesiliyor ve sonunda beceriksizce yutmayı başarırken irkiliyorum. Kalbim küt küt atarak döndüğümde yüzüm bembeyaz oluyor ve Deimos ile gazabının kapı aralığını doldurduğunu görüyorum.

Aman Tanrım.

Dışarısı karanlıktı. Ama burada, ışıklar açıkken, onun soğuk ve güzel yüzündeki her ayrıntıyı görebiliyorum.

Her tehlikeli, zehirli, korkunç detayı.

Onu son gördüğümünden bu yana altı yıl geçti. Ve bu süre içinde, yemin ederim, eskisinden daha karanlık, daha muhteşem ve daha ürkütücü bir hale geldi. Yüzü biraz daha yaşlı ve biraz daha kazınmış. Gözleri biraz daha soğuk ve vahşi. Vücudu daha büyük ve daha kaslı. *Kesinlikle* daha kaslı.

Yine de etrafında dönen karanlık enerji aynı: patlamak üzere olan bir bomba gibi.

Dudakları yukarı kıvrılıyor - yine, bu bir sırıtma ya da gülümseme değil. Korku aşılama ya da bir tehdit ima etmek için kasıtlı olarak korkutucu bir gülümseme bile değil.

Sanki yüzünde o kadar çok kötülük var ki, bunun katıksız zehri yüz kaslarını çekiyor. Sadece dudakları. Ağzını kapatırsan

Yüz milyon yıl geçse de dudaklarının bu şekilde kıvrıldığını tahmin edemezdi.

"Burada tam olarak *neyi* kutluyoruz?" diye mırıldanıyor, bir elindeki kadehime ve diğer elindeki şampanya şişesine bakarak başını sallıyor.

Ben daha konuşmak için ağzımı açamadan ya da kaçmayı düşünmeden, mutfağı geçip bana doğru geliyor. Ve sonra, kaçmamın hiçbir yolu yok.

Fiziksel olarak bunu yapabilmemin imkanı yok.

Olduğum yerde donup kalıyorum, bakışları kalbime saplanmış bir mızrak gibi, beni arkamdaki tezgâha sabitliyor. O da acele etmiyor. Yakalandığımı bildiğimi biliyor ve kaçma yeteneğini çoktan kaybetmiş bir avına doğru keyifle ilerleyen bir kaplan gibi yaklaşıyor.

"I-" Yutkunuyorum ya da en azından yutkunmaya çalışıyorum. Ama bunu bile yapamıyorum, konuşmak şöyle dursun, o bana yaklaştıkça yaklaşıyor, ta ki birkaç santim ötemde belirene kadar. Koyu renk gözleri nabzımı dondurarak gözlerime saplanıyor.

"Eee?"

Titriyorum. "I..."

"Daha önce konuşmakta hiç sorun yaşamadığını hatırlıyorum

Dahlia..." diye homurdanıyor. Dudaklarından çıkan ismim bir lanet gibi geliyor.

"Eğer sessizliğe bürünmediyseniz -ki büründüyseniz, bunu kutlamak için kesinlikle bir nedenimiz var- o zaman neden büyükannemin evinde olduğunuzu, onun şampanyasını içtiğinizi ve lanet olası *ailemle* kaynaştığınızı *tam olarak* ifade edemediğinizi merak ediyorum."

Konuş. Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Ona herhangi bir şey ver.

"I..." Yutkunuyorum. "*Ben de tam gidiyordum.*"

Yüzü bir hırıltıya dönüşüyor.

"Sen ne sikimsin."

Bekle, ne?

"*Söz veriyorum*," diye fısıldadım. "Bu bir hataydı. Ben bir hata yaptım. Özür dilerim, böyle olsun istememiştim." Korku beni saçmalamaya itti. Onun yakınlığı beynimin Matrix gibi çalışmasını engelliyor. "Şimdi gidiyorum, söz veriyorum."

Riski biliyordum. Ama umurumda değildi. Sonunda arkadaş edinme arzum gözümü kör etmişti.

"Ben gidiyorum-"

"Ah, dilsiz *değil*," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine, sanki bilimsel bir gözlem yapıyormuş gibi. "Ama belki bir kafa travması geçirmişsindir ya da genetik bir şey seni aptala çevirmiştir."

"Ben aptal değilim."

Sesim öfkeyle karışık bir netlikle tükürüyorum. Bu üzerinde kontrolüm olmayan otomatik bir tepki, çünkü aptal olduğumun söylenmesi ya da öyleymişim gibi sorgulanmam benim için büyük bir tetikleme noktası.

İlkokuldan beri böyleydi, Nasır öldükten ve annemle ben nihayet onun gazabından ve erişiminden kurtulduktan sonra. Beni Londra'nın "en yetenekli ve gelecek vaat eden" genç öğrencileri için süper lüks ve seçkin bir özel okula kaydettirdi. Çünkü, ne olduysa oldu, ben *çok* zekiyim.

Dürüst olmak gerekirse, biraz fazla zekiyim.

Ancak "yetenekli ve gelecek vaat eden", çoğu durumda "pis zengin ve çekilmez" anlamına geliyordu. Ve o küçük pislikler benim kim olduğumu ve ailemin kim olduğunu öğrendiklerinde Dahlia Roy için sezon açılmıştı.

O zamanlar, herhangi bir zorbalık karşısında kendimi tamamen kapatırdım. Bana saldırdıklarında kendimi kapatır ve konuşmayı keserdim. Bu da tabii ki beni sağır ya da dilsiz olmakla suçlamalarına neden oluyordu. Ama sonra en sevdiklerini buldular: aptal olduğum için zorbalıklarına yanıt vermediğimi söylediler.

Onuncu sınıfa kadar sürdü. O zamanlar sınıfımdaki herkesten bir yaş küçüktüm, sınıfın en iyisiydim ve hiç arkadaşım yoktu.

Ama o yıl aynı zamanda insanlar bana aptal dediğinde bunu kabul etmeyi bıraktığım yılı.

Öğretmenlerimden biri, Bayan Willard, bir gün beni banyoda, zorbalarımın birinin üzerime döktüğü çikolatalı sütü üniformamdan çıkarmaya çalışırken buldu. Ve bana ne söylediğini asla unutmayacağım:

"Dahlia, canım benim. Bu küçük canavarların ve diğer yaşlı canavarların hayatınız boyunca size söyleyebileceği ve söyleyeceği pek çok şey var. Bazıları doğru olabilir, zalimce ve senin kontrolün dışında olsa bile. Ama siz aptal değilsiniz ve asla da olmayacaksınız. Buna izin vermeyin."

Bir hafta sonra, bana öyle diyen bir kıza vurduğum için ilk ve tek cezamı aldım. Zorbalık hiçbir zaman tamamen durmadı. Ama ondan sonra, tecavüzcü bebek, mafya fahişesi ve geri kalanı ile kaldılar ve bana bir daha asla aptal demediler.

O cezaya yol açan karardan bir kez bile pişmanlık duymadım. Ama ağzımı açıp Deimos'a tükürdüğüm anda pişmanlıktan *başka bir* şey hissetmiyorum.

Gözleri kısılır. Ve son derece mükemmel dudakları gülümsemeye en yakın şekilde kıvrılıyor.

Bu da nesnel olarak, gerçekten dehşet verici.

"İşte orada," diye mırıldanıyor kabaca, dişleri parlıyor. *"İşte çok iyi hatırladığım o kavga."*

Zorlukla yutkunuyorum. "Bırak gideyim, lütfen. Hemen gideceğim, tamam mı?" Boğuluyorum. "Ve ben asla... Yani, ben asla kimseye bir şey söylemedim-"

"Ve *dediğim gibi*," diye homurdanıyor, "hiçbir yere gitmiyorsun. Hatta geri dönüp masadaki sandalyeye oturacak ve buradaki son kişi olana kadar orada kalacaksın."

Kaşlarım çatıldı. "I-"

"*Görünüşe bakılırsa*," diye tersledi, "yapabileceğimi çok iyi bildiğin her tehdidi görmezden gelmiş ve Callie'nin gözüne girmeye çalışmışsın."

Yüzüm soldu. "Ben... Ben bunu asla istemedim. Bir kazaydı-" "Umurumda değil."

Ses tonundaki saf zehri tenimde bir bıçak gibi hissediyorum.

"Gitmiyorsun, çünkü *kazara* ya da değil -biriyle nasıl 'kazara' arkadaş olduğun konusunda en ufak bir fikrim olmasa da- açıklanamaz bir nedenden ötürü bugünlerde onun en yakınlarından ve en sevdiklerinden biri gibi görünüyorsun. Ve eğer onun doğum gününde partisini basar ve küçük kız kardeşimi üzersen, inan bana, seni buna pişman *etmek* için yapmayacağım şey yok."

Bedenlerimiz tam anlamıyla birbirine değene kadar içime girerken nefesim kesiliyor. Güçlü kolları her iki yanımdan fırlayıp beni arkamdaki tezgâha doğru hapsederken, dalgalanan kaslarını ve bana karşı zonklayan saf gücünü hissederek ürperiyorum.

"Ve bunun *tam olarak* ne kadar uzak olduğunu bildiğinizi biliyorum."

İşte tam o anda bir hareket gözüme çarpıyor. İrkildim, gözlerim bir şekilde onunkilerden ayrılp geniş omuzlarının ötesine baktı...

...Callie'nin yüzünde şaşkın bir ifadeyle mutfağın kapısında durduğu yere.

"Callie..."

Adını mırıldanıyorum. Deimos anında sertleşiyor, dudakları tehlikeli bir hırıltıyla kıvrılıyor. Ama sonra elleri tezgâhtan düştü. Yüzündeki psikopat ifadenin, tıpkı Ares'e yaptığı gibi, her zamanki duygusuz haline geri dönmesini şaşkınlıkla izliyorum.

Merakla kaşlarını çatan kız kardeşine ince bir gülümsemeyle bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Yutkunuyorum, yüzümün ısındığını hissediyorum.

"Ben... sadece tuvaleti arıyordum," diye geveliyorum. Callie'nin evine elli küsur kez gittiğim düşünülürse kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ederek bunu söylediğim anda utanıyorum.

Callie eğlenmiş mi, kafası karışmış mı yoksa endişeli mi olduğunu anlayamıyor gibi görünüyor. "Uh, buraya son geldiğin düzinelerce seferde olduğu yerde mi hala?"

"Oh, doğru. Evet, teşekkürler."

Deimos'tan uzaklaşıyorum ama yemin ederim hâlâ onun kötücül enerjisinin beni geri çekmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Ama gitmek için döndüğümde bu hisleri bastırıyorum, Callie'ye hızlı ve biraz garip bir bakış atıyorum.

"Mutlu yıllar," diye geveledim. "*Harika* parti."

Misafir banyosunda kapıyı kapatıp kilitliyorum, sonra da kalbim göğsümde dakikada bir mil hızla çarparken kapının üzerine gömülüyorum. Derin bir nefes veriyorum ve kaslarımı büken gerginliğin yavaşça çözüldüğünü hissediyorum.

Lavaboya doğru ilerlerken ürperiyorum, mermer makyaj masasının kenarlarını tutarken soğuk su akıyor. Ellerim soğuk akıntının altında kayıyor ve makyajımı bozmamak için hafifçe yanaklarıma biraz soğuk su sıçratırken eğilip keskin bir nefes alıyorum, sonra bir havluya uzanıyorum.

Havluyu çekmeden önce yüzümü yavaş ve dikkatli bir şekilde kuruluyorum. Gözlerim aynadaki yansımamla buluşuyor ve ürperiyorum.

Bu lanet şeyden nasıl kurtulacağım?

İlk seferinde Deimos Drakos'tan zar zor kurtulmuştum. Ve bunu yapmamın tek yolu beni bir daha görmeyeceğine yemin etmektir.

Şimdi o sözü bozdum. O da

bozacak mı?

Kendi gözlerime tekrar bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Güç, cesaret ya da kararlılık görmeyi umuyorum ama tek gördüğüm korku.

İyi türden de değil. Yangını keşfeden ya da karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da baktığınızdan emin olan türden değil.

Ben sadece soğuk, çıplak, tehlikeli bir korku görüyorum. Hâlâ karanlıktan ve karanlıkta çarpışan şeylerden korkan küçük bir kız görüyorum.

Onun gibi şeyler.

DEIMOS

BU ŐEHIRDEN NEFRET EDİYORUM.

Kokusu. Çıktıktan sonra bile cildimde yağlı bir kalıntı gibi kalması haftalar sürüyor.

New York'a sıçmanın beni eşsiz kılmadığının farkındayım. Ancak bu Allah'ın belası yere bok atma *nedenlerim* beni diğerlerinden ayırabilir. New York'tan nefret etmiyorum çünkü sürekli kendini beğenmişlik yapıyor - öyle olduğunu düşünüyorum ve bu gerçekten çok çabuk eskiyor. Gösterişçiliğinden ya da çıplak yozlaşmasından nefret etmiyorum. Metro fareleri ve hamamböcekleri ya da sokaklarında dolaşan keşler, dolandırıcılar ve yırtıcı hayvanlar için de nefret etmiyorum.

Hayır, doğduğum şehirden nefret ediyorum çünkü on iki yaşındayken bir anlamda burada öldüm. Cehennemin çok gerçek olduğunu çok genç yaşta *burada* öğrendim.

Kardeşlerimin hepsi bu lanet şehre Roma İmparatorluğu'nun zirvesindeki Roma gibi yapıştı. Ama ben? Yeterince hızlı kaçamadım, önce Knightsblood Üniversitesi'ne sonra da babamız -Tanrı mezarına işesin- Drakos imparatorluğunu bir süreliğine Londra'ya taşıdığında İngiltere'ye gittim.

Onun ölümünden ve Vasilis amcamızın başına gelenlerden sonra kardeşlerim New York'a geri dönmek için *sabırsızlanıyorlardı*.

Ama onu hayatımda bir daha asla görmemek için sabırsızlanıyordum. Ve bu, Dahlia'nın Roy'u sikmesinin denklemin bir parçası olduğunu bilmeden *önceydi*.

"Bütün bunlar da neydi böyle?"

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi Callie'ye çevirirken gözlerimi kırıştırıyorum. Küçük kardeşimi özledim. Yani, evet, tüm kardeşlerimi ve tabii ki büyükannemizi özledim. Ama Callie ve ben en küçük iki kardeşiz. Ondan altı yaş büyük olmama rağmen, onun yaşına en yakın olan benim, bu da bizi küçükken suç ortağı yapıyordu.

O "küçük kız kardeşimin" yirmi bir yaşında bir kadın olarak karşımda durduğunu görmek çok üzücü.

"Deimos."

Gülümsüyorum, sivri ve bariz sorusu karşısında kayıtsız bir omuz kaldırıyorum.

"Sadece arkadaşın Callie'ye kendimi tanıtıyordum."

Bana şüpheyle gözlerini kısarak bakıyor. Aralarında gerçek beni görmeye en yakın olan Callie, muhtemelen gençliğimizde, doğuştan sahip olduğum ruh benden koparılmadan önce ona en yakın olan ben olduğum için.

Belki de tek kız o olduğu içindir. Ya da belki de maskem ve duvarlarım onun yanında Ares, Hades ve Kratos'un yanında olduğu kadar güçlü olmadığı içindir.

"Dahlia senden neden korkuyordu?"

Ona doğru yürürken biraz daha genişçe gülümsüyorum, omzunu okşarken karanlığı ve canavarı özenle yapılmış kafesine geri dönmeye zorluyorum.

"Herkes benden korkuyor."

Callie gözlerini deviriyor. "Yapma

bunu, D." "Neyi yapmayayım?"

"Her şey yolunda olmadığı halde her şey yolundaymış gibi davrandığınız o şey."

Kahretsin. Ondan çok uzun zamandır uzaktaydım. Konu bir şeylerin kokusunu almak olduğunda kız kardeşimin her zaman bir tazı olduğunu unutmuşum. Ayrıca bir boru bombasının tüm inceliği ve kurnazlığıyla hatasız bir şekilde doğrudan konuşur.

"Hayal görüyorsun, Cals," diye homurdanıyorum elimden geldiğince sevimli bir gülümsemeyle. Ki bu pek de çekici değil.

"Tamam ama neden onunla konuşuyorsun

ki?" "Onunla konuşmuyorum. Seninle

konuşuyorum."

Bana yine ters ters bakıyor ama ben sadece gülümseyip omzunu sıkıyorum.

"Dışarıda görüşürüz, doğum günü kızı."

Londra'da yaşamaktan, ailemizin Avrupa imparatorluğunun tamamını tek başıma idare etmenin zorlukları içinde boğulmaktan fazlasıyla memnunum. Dürüst olmak gerekirse, bu gece bu cehennem gibi şehre gelmiş olmam Callie'ye olan sevgimin bir kanıtı. Kardeşlerimin doğum günleri için geri dönebileceğimden emin değilim.

Dahlia'nın lanet olası ailemle birlikte lanet olası evimde duracağını bilseydim, kesinlikle gelmezdim. Bundan eminim.

Partiye geri döndüğümde, gülümsemem gerektiğinde gülümsüyorum, diğerleri güldüğünde gülüyorum ve kendi kuru tarzımda şakalar yapıyorum. Ya-ya'ya -büyükanneme- sarılıyorum.

Tam zamanında kafamı kaldırdığımda beyaz yüzlü bir Dahlia'nın ürkek adımlarla bahçeye geri döndüğünü görüyorum.

Çenem gıcırıyor.

Dahlia'ya kesin bir dille gitmemesini söylememin kız kardeşime olan sevgimin bir başka kanıtı olduğunu söylemek isterdim. Kız kardeşimin ve doğum gününün hatırı için, onu çatıdan kendim atmak yerine kalmasını söyledim.

Ancak dünyanın geri kalanına nefes almak kadar kolay yalan söyleyebilirken, kendime gelince acımasızca ve çıplak bir şekilde dürüstüm. Bir acıyı dindirmeye ya da beni kendimden kurtarmaya yardımcı olsa bile, kendime ve bana yalan söylemekten ya da kendimi gerçek olmayan bir şeye ikna etmekten acizim.

Keşke yapabilseydim. Ama yapamam. Dahlia söz konusu olduğunda bile.

Mesele şu ki, onda yalan yok. Sadece iki karşıt, birbirini dışlayan gerçek var. Birincisi, ondan nefret ediyorum. Yoğun bir şekilde sevmediğimden değil, *nefret ettiğimden*. "Trajik bir geçmişi olan ama altın kalpli ve cesur bir tavırlı zavallı küçük kız" *saçmalığının ardında* zehirli bir yılan saklamasından nefret ediyorum. O bir gerçek hırsız. İçime herhangi birinin ya da herhangi bir silahın girebileceği kadar girmiş olan işbirlikçi küçük bir amcık. Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum, neredeyse New York'tan nefret ettiğim kadar.

Ama bir de ikinci gerçek var: Dahlia Roy içime girme sürecinde, daha önce ya da o zamandan beri hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde *kendini de bana* açtı. Ve elimden geldiğince -ve *lanet olsun ki* denedim- bilinçaltımdan çıkmayı reddediyor. Küçük, iğrenç bir bağımlılık gibi, kurtulamadığım bir saplantı. Ve altı yıl sonra, onu sistemimden temizlemem gerekirken, hala lanet kafamın içinde kira ödemediği yaşamasından nefret ediyorum.

Bir tümör gibi. Bir hastalık gibi. Bir veba.

Ve yine de... tüm bunlara rağmen... Onun dışarı adım attığını gördüğümde, kendime rağmen gülümsüyorum.

Tehdidimi duyması ve buna kulak vermesi *hoşuma gitti*. Kaçmadı. Benden korktuğu için Callie'yi doğum gününde terk etmedi. Şimdi tek yapmam gereken bu konuda ne halt edeceğimi bulmak.

Muhtemelen gitmeliydi.

Hayır, onu geç. *Kesinlikle gitmeliydi*, kaçmalıydı ve bu şehir ve lanet olası ailem onun çok ama çok gerisinde kalana kadar kaçmaya devam etmeliydi.

Ama yapmadı.

Ya-ya yanağımı son bir kez okşayarak uzaklaşıyor. Altında mumlar, yeşillik dalları, çiçekler, parıldayan gümüş konfetiler ve gösterişli yemek ve şarapla donatılmış yemek masasının bulunduğu çardaktan sarkan küçük gümüş çana doğru yürüyor.

"Şimdi yemek yiyoruz!" diye bağıyor, şampanyaya normalde izin verdiğinden daha derin bir kadeh atıyor.

Bu da tam olarak hamlemi yaptığım zaman.

Bu incelikli bir şey: açık ya da çılgınca bir şey değil. Ancak insanları ince yollarla gütmek ve kontrol etmek hepimizin inanmak istediğinden çok daha kolaydır. Hepimiz kendi seçimlerimizin efendisi olduğumuzu düşünürüz; özgür düşünenlerizdir. Ama değiliz. Bizler koyunuz.

...Çoğu insan öyledir, sevdiklerim bile.

Bazılarımız kurttur.

Aile ve arkadaşlardan oluşan kalabalık benim en yakın olduğum masaya doğru yürümeye başlıyor. Ben de basit bir hareket yapıyorum: Uzanıyorum, çatallardan birini alıyorum ve yanında duran salata tabağının üstüne koyuyorum.

Sonra gözümü bile kırpmadan masanın etrafını dolaşıp tam karşısında bir koltuk buluyorum. Orada oturup *bekliyorum*, tıpkı yüzeyin hemen altında avını bekleyen bir timsah gibi.

Yer kartı yok. Ailemin geri kalanı, onların arkadaşları ve sevgilileri masanın etrafında istedikleri yere oturdular. Ares, Neve'in yanına oturuyor, kız kardeşi Eilish de yeni sevgilisi Reznikov Bratva'nın başı Gavan Tsarenko'nun yanına oturuyor. Onunla aslında bazı ortak arkadaşlarımız var, ancak henüz bunun farkında olup olmadığı belli değil.

Una'yla birlikte neredeyse tam karşımdaki koltuklara oturduklarında Cillian Kildare'a başımla selam veriyorum. Onun hakkında, onun fark ettiğinden daha çok şey biliyorum. Çünkü benim işim bu: İnsanları izlerim. Onlar ve en karanlık sırları hakkında bilgi edinir ve kendilerine saklamayı tercih ettiklerinden emin olduğum şeyleri ezberlerim.

Örneğin Cillian bana çok benziyor. Tehlikeli derecede, aslında. Sanırım şu anki moda terim "nörodiverjan".

Şahsen, Cillian ve benim gibi insanlar için kullandıkları eski kelimedenden oldukça memnunum.

Psikopatlar.

Cillian da gerçek doğasını benim kadar iyi saklıyor, ama o kadar iyi değil. Ona en yakın olanlar -Anna, yeğenleri Neve ve Eilish ve iki numarası Castle, anladığım kadarıyla bu noktada onun için bir aile sayılır- Cillian'ın gerçekte ne olduğunu farkındalar. Ya da en azından çoğunlukla farkında.

Ailemden hiçbiri benim ne olduğumu bilmiyor. Asla da bilmeyecekler.

Masanın aşağısına, Callie'nin olduğu yere bakıyorum - lazer odaklı zihnime göre - *acı verici bir şekilde* açıkça onun yanındaki koltuğu kurtarıyor. Kimin için olduğunu bile biliyorum. Ve o -Kastle James, yani- önce ona,

sonra da ona baktığında

Masanın diğ er ucuna geçmeden önce kendime kendini beğenmişlik hissi veriyorum.

Tabii ki Callie'nin şarapla kovalamaya çalıştığı yüzündeki kederli ifadeden dolayı *değil*. Daha da açıkçası, Castle'a duyduğu bu... bu aşkın en ufak bir karşılığı olmadığını bilmeseydim, o ve ben çoktan çatının en ucunda olurduk ve ona Central Park'a giden hızlı yolu gösterirdim.

Tekrar: Ben her şeyi bilirim. Ve bunu kibirli görünmek için söylemiyorum, sadece gerçek bu. Yine de, evet, sanırım biraz kibir benim... *n rodiverjansıyla* birlikte geliyor.

Ya da daha açık konuşacak olursak, "gülünç derecede yüksek bir IQ'ya sahip, toplumsal olarak uyumlu olmayan psikopatik eğilimler, k  ta çocukluk iblisleri ve bir Tanrı kompleksi".

Ve bunların hiçbiri için asla özür dilemeyeceğim.

Çok geçmeden hemen hemen herkes yerini aldı. Bakışlarımı karşımdaki h    boş olan sandalyeye çevirirken dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor. Dediğim gibi, insanlar koyundur. Belli ki orada oturan kimse yok. Ama herkesin oybirliğiyle bu tek koltuğu pas geçmesi için tek bir şeyin -bu durumda, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş masada yerinde olmayan bir çatalın- "yanlış" olması yeterliydi.

Gözlerim yavaşça Dahlia'nın az önce çardağın tel ışıklarının altına adım attığı yere doğru kayıyor. Ya-ya zili çaldığında masadan en uzakta olan oydu.

şu anda tam olarak bir koltuk kaldı.

Tam arkasında durduğuunda yutkunuyor. Gözlerini benimkilere dikeyor ve ona baktığımı fark edince biraz titriyor.

"Dahlia, lütfen," diyorum elimle işaret ederek. "Neden oturup bize katılmıyorsun?"

Orada öylece duruyor ve ben ona öyle sert bakıyorum ki kendiliğinden yanmaması mucize. Ama tabii ki hepsi yemeklerine gömülürken bu an diğerlerinin gözünden kaçıyor. Hatta ben de katılıyorum, Dahlia'nın sonunda yerine oturmasına izin veriyorum ve onu tam olarak istediğim yere getirdiğimi bilerek orada oturuyorum. Ve benim burada *olmamdan* bile o kadar rahatsız olduğunu söyleyebilirim ki etrafındaki kimseyle konuşamıyor, yemekten bir ısırık alamıyor, hatta bir yudum şampanya bile içemiyor.

Öte yandan ben, solumdaki Hades ve Elsa ile rahatlıkla ve kolayca canlı bir sohbet sürdürebiliyorum. Ağabeyim tüm hayatı boyunca *cehennem zebanisi* oldu. Ama itiraf etmeliyim ki, Elsa Guin bunu bastırmış gibi görünüyor - peki, bastırmış demeyeceğim, çünkü birincisi, kimse Hades'e bunu yapamaz ve ikincisi, çünkü onu "evcilleştiren" ya da onu olmadığı bir şeye dönüştüren ya da bu saçmalıklardan herhangi birine asla aşık olmaz.

Ama bana göre yaptığı şey, onu tamamlamak.

Yalan söylemeyeceğim: Buna imreniyorum. Ya da en azından buna imrenmem *gerektiğini* anlıyorum.

Ama Elsa'yla, kendi kişisel avukatım Alistair Black'in adını taşıyan hukuk firması Crown and Black'te kısa süre önce ortaklığa terfi etmesi hakkında sohbet ederken bile dikkatim yarı yarıya masanın karşısındaki Dahlia'ya yönelmiş durumda.

Ve öyle olmasından nefret ediyorum.

Onu zihnimden silmeyi çok istiyorum. Onu tamamen unutmak ve bu işi bitirmek. Ölümcül bir aleve tutulmuş pervane gibi dikkatimin tekrar tekrar ona çekilmemesini. Ama altı yıl geçmesine rağmen, görünüşe göre hala bunların hiçbirini yapamıyorum.

Bu altı yıl içinde güzelden çarpıcıya dönüşmüş olması da yardımcı olmuyor. Knightsblood'da birlikte olduğumuz on dokuz yaşındaki utangaç halinden çok daha iyi bir hale geldi.

Gözlerimi uzak tutmakta zorlandığım bir kadına dönüştü.

Dahlia'nın annesi Fransız, babası ise İranlı. Her iki gen havuzunun da en iyileri ona bahşedilmiş: dolgun, koyu renk kaşlar ve omuzlarına dalga dalga dökülen gür siyah saçlarıyla uyumlu kirpikler. Yüksek, aristokrat elmacık kemikleri ve elf çenesi. Zayıf, asil bir burun, dolgun, şişmiş kırmızı dudaklar ve iri yeşil gözler.

Bir an için kendimi Elsa ve Hades'le olan konuşmamdan uzaklaştırıp başımı çeviriyorum ve gözlerimin masanın öbür ucundaki Dahlia'ya saplanmasına izin veriyorum.

Anında içimde bir şeyler ekşidi.

Çünkü her ne kadar muhteşem olsa da ve "trajik bir geçmişe sahip, altın kalpli bir masum" şakası ne kadar çekici olsa da, altı yıl önce ona bulaştığımda bilmediğim bir şeyi şimdi biliyorum: tüm güzelliğine rağmen bu kadın bir *zehir*.

Bir toksin. Panzehiri olmayan ölümcül bir zehir. Tedavisi olmayan, temasla bulaşan, ölümcül bir *hastalık*.

Altı yıl önce bunu bilmiyordum.

Ama şimdi *bildiğime* eminim.

Gerçeği gördükten sonra. Daha doğrusu, gerçek bana yüksek çözünürlükte *gösterildikten sonra*, Hiroşima'da kaldırımlardaki ölülerin gölgeleri gibi beynime kazındı ve anladığımı sandığım bir kız hakkında *bildiğime* inandığım her şeyi yok etti.

Beni anladığımı sandığım kişi.

Altı yıl önce ona kaçmasını söyledim. Ona uzak durmasını söyledim. Gerçekten ama *gerçekten* beni dinlemeliydi.

Çünkü şimdi?

Tamamen dönüyorum ve delici bakışlarımın masanın karşısındaki kadının içini boşaltmasına izin veriyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzü bembeyaz olurken vücudunu bir ürperti kaplıyor.

Şimdi, onu yok edeceğim.

DAHLIA

Altı yıl önce:

"ONUN BİR TECAVÜZ BEBEĞİ OLDUĞUNU BİLİYORSUN, DEĞİL Mİ?"

İrkiliyorum, yurt odamın köşesini dönmeden hemen önce izlerimde duruyorum. Diğer kızların kahkaha sesleri yüksek tavanlı koridorları doldururken yüzüm buruşuyor, acımı bastırıyorum.

Bu terimin beni tanımlamak için kullanıldığını ilk kez duymuyorum ama yine de acı veriyor. Bunu yüksek sesle duymak hala berbat, özellikle de hemen ardından acımasız kahkahalar ve alaylar geldiğinde.

"Bunun onu da tam bir sürtük yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Bir *de* bana sor," diye homurdanıyor Amanda bilmiş bir ses tonuyla. "Neden kendi yurt odamda neredeyse hiç uyumadığımı sanıyorsun?"

İçimde öfke ve acı kaynarken ağzım ince bir çizgi haline geliyor. Oda arkadaşım Amanda gecelerinin yarısını bizim odamızın dışında geçiriyor çünkü *başka birinin* odasında kalıyor.

Aslında *birkaç* başkasının.

"Tecavüzcü bebek" yorumu duygusuz ve korkunç ama en azından gerçeklere dayanıyor. Bitmek bilmeyen seks maceralarım yüzünden ev arkadaşımı ortak alanımızdan uzak tutan bir sürtük olarak etiketlenmek ise tamamen *kurguya dayanıyor*.

Ama bu bir kadın için hayatın en büyük açmazlarından biri: On dokuz yaşında bir bakire olduğumu kabul edersem, tuhaf biri olarak damgalanırım. Bir ucube. Namuslu. Ciddi bir "Hiç arkadaşın olmamasına şaşmamalı, Dahlia" bölgesinden bahsediyoruz. Ama yine de, bakire olmamak seni fahişe ve sürtük yapar.

Bu durumda kazanmanın hiçbir yolu yok ve bu berbat bir durum.

"Ayrıca annesi de para karşılığı zengin Suudi erkeklerle yatmak için Dubai'ye uçan Instagram orospularından biri."

Yeter artık. Kanım

ateşe döndü.

Alaycı bakışlara ve kötü kız yorumlarına katlanacağım. Burada hiç arkadaşım olmamasına katlanacağım, çünkü Knightsblood Üniversitesi'nde olmanın bile bir ayrıcalık ve *büyük bir* avantaj olduğunun farkındayım. Hatta oda arkadaşım Amanda'nın kampüsteki en kötü kızların lideri olduğu ve daha biz tanışmadan benim onun değerli Louboutin'lerinin tabanındaki bok olduğuma karar verdiği gerçeğine bile katlanacağım.

Ama annem bir *süper kahraman* ve hayatı boyunca üstesinden geldiği korkuların onda biri Amanda'yı ikiye bölerdi.

Bu benim kumdaki lanet çizgim.

Doğam gereği şiddet yanlısı biri değilim. Hatta çatışmacı biri bile değilim. Ama köşeyi dönmeye başladığımda yumruklarım havaya kalktı.

Ta ki son bir yorum beni tokatlayana kadar.

"Anne kız gibidir. Muhtemelen o da aynı şeyi yapıyordur. Muhtemelen birinin onun da içine tecavüz bebeği koyması an meselesi."

Hepsi gülmeye başlayınca yüzüm kızarıyor, boğazımda safra birikiyor.

"Evet, eğer istiyorlarsa tecavüz sayılmaz, değil mi?" Amanda kıs kıs gülüyor. "Her zaman herkesle birlikte olmak istediğini biliyorsun."

Sarsıcı ışıklar görüşümde flaş gibi yanıp sönüyor. Beynim aksıyor, boğazım düğümlenirken nefesim kesiliyor. Koridor dönerken kendimi duvara yaslanmış, göğsümü tutarken buluyorum.

Bunu istediğini biliyorsun, güzel

kız. Hava. Havaya ihtiyacım var.

Elimde çantamla döne döne koridorda ilerlerken içimdeki tüm mücadele sel olup akıyor. Yurdun dışında, beni zaten deli, burada işi olmayan bir kız gibi gören diğer öğrencilerin yanından tökezleyerek geçiyorum.

Ama umurumda değil. Knightsblood Üniversitesi'nin geniş, güzel Jacobean Revival ve Georgian tarzı kulelerinden ve binalarından uzakta, yeşilliklerden birinde koşana kadar ayaklarım hızlanıyor.

Ağaçların arasından geçip başka bir yeşillikte ilerleyerek önce binicilik ahırlarının, sonra da bazı binaların yanından geçiyorum. Başka bir koruluktan geçerek sonunda çitlerle, eski, yıkık duvarlarla, heykellerle ve bir çeşmeyle dolu geniş bir gül bahçesinin yanına yuvarlanıyorum.

Sonunda burada duraklıyorum, nefesim hızla geliyor ve ter sırtımdan kayıyor.

Kampüsün bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim.

Koşmayı bıraktığımda, sanki kaçtığım duygular sonunda beni yakalıyor. Bir damla gözyaşımı silerken göğsümden kocaman bir hıçkırık kopuyor ve sessizce gül bahçesine doğru ilerliyorum.

Amanda'yı *sikeyim*. Ve diğerlerini de sikeyim. Tüm bu kibirli, paralı, bağlantılı okulun canı cehenneme.

İşin kötü tarafı, birçok açıdan burada olmayı dört gözle bekliyordum. Knightsblood çoğu insanın adını bile duymadığı yerlerden biri. Ama zaten "çoğu insan" buraya gelen tipler değil.

Görünüşte Knightsblood, Connecticut'ın ormanlık, şirin güney kıyısında yer alan, tıpkı diğer yüzlerce özel okul gibi eski paralı, eski usul bir özel kolejdır.

Ama Şövalye Kanı gibisi yoktur.

Çünkü buraya gelen öğrenciler sadece zengin ve bağlantılı değiller. Onlar... *bağlılar*.

Yani, "yapılmış".

Mafya. Bratva. Yakuza. Cosa Nostra. Kartel. Hepsi doğrudan değil elbette, yani bana bir bakın. Ama bir şekilde, buradaki neredeyse her öğrenci para, güç ve suç bağlantılarından geliyor.

Tüm suç dünyasının nasıl elbirliğiyle ve kendiliğinden mirasçılarını ve çocuklarını Manhattan'ın otuz mil kuzeyindeki cennet gibi ve tiki Gold Coast'a göndermeye karar verdiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama işte buradayız.

Şahsen ben annemin parası sayesinde buradayım, biraz da amcam Adrian'ın İngiltere'nin en büyük suç patronlarından biri olarak tanınması sayesinde,

Gerard'ın etkisi yüzünden.

Gerard annemin yeni kocası. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama ona bayılıyorum. Ayrıca annemin evlenmeyi bırak, bir daha biriyle *çıkacağını bile* düşünmezdim. Babamdan sonra olmaz. Ya da yedi yıl önce olanlardan sonra.

Titriyorum, o kara bulutu

uzaklaştırıyorum. Hayır. O iş bitti.

Tamamdır.

O öldü.

İkisi de öyle: annemin canavarı ve benimki.

Güllerin ve heykellerin sessiz sıralarına doğru adım atarken yavaşça nefes veriyorum. Telefonum çalıyor. Çıkardığımda karşıma çıkan mesaja merakla gülümsüyorum.

CHASE:

Dün seninle öğle yemeğinde harika vakit geçirdim. Bunu yakın zamanda tekrar yapmak isterim.

Dişlerim alt dudağımda geziniyor.

Yeni bir okula dışarıdan biri olarak başlamak berbattır. İnanın bana, biliyorum: Bunu defalarca yaptım. Ama Knightsblood... *ekstra* oldu. Ekstra zor. Ekstra boktan. Ekstra acımasız.

Buraya ait olmadığımı anladığımdan emin olmak için ekstra hevesli.

Mesaj açık ve net duyuldu, pislikler.

Oda arkadaşım ve onun boktan arkadaşları açıkçası en kötüleridir. Bir de suratsız sınıf arkadaşlarım ve yüzüme bile bakmayan üst sınıflar var. Raphael, yeni üvey kardeşim, burada ve oldukça iyi biri. Ama birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz ve ayrıca onun kendi işleri var.

Kendi arkadaş grubu var. Ayrıca o bir yaş büyük, bu yüzden neredeyse hiç karşılaşmıyoruz.

Ama ilginç bir şekilde, bana gülümsemek için her zaman yolundan çıkan bir kişi var. Beni fark etmek için. Merhaba demek için. Ve o, içlerinde en az olası olanı.

Lanet olası Cavendish'i kovala.

Çekici, karizmatik, aşırı yakışıklı, zengin ve tüm okulun gözdesi. Ayrıca son sınıf öğrencisi ve Para Bellum'un başkanı, ki bu çok önemli bir şey.

Doğru, Şövalye Kanıyla ilgili bir başka şey de bu. Bu okul yarı gizli öğrenci kulüplerini *sever*. Bunlar daha çok grup, kabile ya da çete gibi. Bunlardan dört tane var: Para Bellum, The Order, Ouroboros Society ve The Reckless. Chase'in kampüsteki bir numaralı kulübün başkanı, yıldız oyun *kurucu ve* öğrenci birliği başkanı olduğu düşünülürse, bana aktif olarak *kur yapıyor gibi* görünmesi - beni yemeğe çıkarması, mesaj atması, benimle yollarını kesiştirmek için elinden geleni yapması - en hafif tabiriyle tuhaf.

Yani, *ben benim*. Garip. Utangaç. Popüler olmayan. İlginç. Baktan bir geçmiş var. Chase benim Samantha Baker'ımın Jake Ryan'ı. Ama gerçek hayat bir John Hughes filmi değil. Popüler sporcu garip ineğe aşık olmaz. Olasılıksız mutlu sonlar, komik yardımcıları ya da kahramanlar yoktur.

Yutkunuyorum, omurgamda elektrikli bir şey diken diken olurken biraz titriyorum. Hiç kahraman yok. Ama kötüler *var*.

Düşüncelerim Chase Cavendish'ten spektrumun diğer ucuna doğru kayarken yanaklarım kızarıyor. Gördüğünüz gibi, ne kadar popüler ve sevilen biri olsa da, Chase bu okuldaki tek prens değil.

Onlardan iki tane var, biri altın ışık prensi - bu Chase olmalı
-Ve bir diğeri, onun tam tersi. Karanlıklar

prensi.

Okulun başladığı günden beri uzak durmaya çalıştığım karanlık, girdaplı, kötü niyetli bir doğa gücü. Sadece kampüsteki neredeyse *herkes* ondan korkuyor gibi görüldüğü için değil, bu da *beni* ondan biraz korkutuyor.

Ama beni korkutması *gerektiğini* bildiğim kadar korkutmadığı için. Ve çünkü beni korkuttuğunda bile, haince ve tehlikeli yollarla beni heyecanlandırıyor.

Deimos Drakos.

Chase'in tam zıttı. Karanlık ve kasvetli, soğuk ve kötü niyetli. Chase'in çekici, gülümseyen oyun kurucu olduğu yerde, Deimos spordan ve diğer öğrenci organizasyonlarından kaçınan, hırıltılı, ürpertici antisosyal bir gölgedir, ancak ara sıra hafta sonu gecelerinde meydana gelen "sözde" yeraltı dövüşlerinin tartışmasız kralı olduğu söylenir.

Chase'in ailesinin mafya ile bağlantısı sadece babasının Meksika Kartelleri ve İtalyan mafyası için yatırım yapan ve çok para taşıyan bir hedge fonu yönetmesi nedeniyle gevşektir. Ancak Deimos'un ailesi *kelimenin* tam anlamıyla mafya, özellikle de Yunan mafyası ve çok da güçlü.

Chase'in Para Bellum'un başkanı olduğu yerde Deimos, Para Bellum'un en temel karşıtı kulüp olan The Reckless'in hüküm süren çılgın kralıdır. Para Bellum okulun altın ve yaldızlı yıldızlarıyla doludur-spor takımı kaptanları, güçlü ailelerin en yaşlı varisleri, en iyi öğrenciler. Pervasızlar ise lanetlilerin ve hilekârların son bulduğu yerdir.

İki prens: biri aydınlık, biri karanlık. Hiçbir ortak noktaları yok... tek bir şey dışında.

Kanıtlayabileceğim bir şey değil; kesin olarak bildiğim bir şey değil. Ama nabzımın ve içimin derinliklerinde bir yerlerde, *biliyorum*.

Ortak noktaları *bana* ilgi duymaları.

Chase bu konuda açık sözlü. Bu arada, Deimos benimle bir kez bile konuşmadı. Bana doğru baktığını bile gördüğümü sanmıyorum.

Ama bir şekilde ilgilendiğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Geceleyin pencerenizden aşağı sürüklenen ve siz bakmaya gittiğinizde kaybolan pençeler gibi. Arkanızdaki döşeme tahtasının gıcırtısı gibi, bir nefesle döndüğünüzde sadece bir gölge.

İç çekerek gül bahçesindeki taş banklardan birine çöküyorum. Başımı arkamdaki sarmaşık kaplı taş duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve nihayet huzurlu bir an bulduğum için şükrediyorum. Tabii ki bu sırada telefonum çalıyor.

RAPHAEL:

Kahretsin, çok üzgünüm
Dahlia.

Kaşlarım çatıldı.

BEN:

Ne
için?

RAPHAEL:

Kahretsin. KnightNet'e girme.

Buraya giden öğrencilerin güvenliği için kampüste neredeyse tüm sosyal medya engellenmiştir. Bunun yerine, okulun sadece öğrencilerin erişebildiği, biraz eski, mesaj panosu tarzı bir "sosyal" sitesi var.

Tabii ki hemen giriş yapıyorum.

...ve *anında* pişmanlık.

En üstte, ekranımın tam tepesinde ve kalbim duracak gibi oluyor. Bir porno sitesinden alınmış, başörtülü bir kadının dizlerinin üzerine çökmüş, göğüsleri dışarıda, her iki elinde de devasa büyüklükte birer penis tuttuğu bir resim.

Birisi benim yüzümü onunkine photoshoplamış.

Çılgılık mı atsam, kussam mı yoksa her ikisini de mi yapsam bilemiyorum. Yüzümü bu kadar iğrenç bir şeyin üzerinde görmekten duyduğum tiksinti ile açıkça ırkçılık amacı güdülmesine duyduğum öfkenin bir birleşimi. Ben zerre kadar dindar değilim ve bir kez bile başörtüsü takmadım. Ama tabii ki peşime düştüklerinde bulacakları ucuz ve kolay yol bu: anneme tecavüz eden adam İranlıydı. O yüzden hadi şu boktan, ırkçı başörtüsü şakalarını yapalım.

Neredeyse telefonumu fırlatacaktım. Ama bunun yerine ayağa fırlıyorum, yerdeki en yakın taşı kapıyorum ve dönerek az önce başımı yasladığım taş duvara doğru fırlatıyorum.

Sonra duraksadım, kaşlarım çatıldı.

Fırlattığım taş duvardan sekti ve yuvarlandı. Ama çarptığı yerin hemen yanında, duvarın içine yerleştirilmiş daha büyük, sarmaşık kaplı taşlardan biri yerinden *oynadı* ve şimdi biraz dışarı doğru itiliyor.

Ne oluyor lan?

Merakla bakarak yanına gittim ve parmak uçlarımla kavradım. Kolayca dışarı kayıyor. Kaşlarım *anında* kalkıyor.

Vay be.

Az önce duvardan kaydırduğım taşın arkasındaki boşluk boş değil ya da böcek ve pislikle dolu değil. Orada bir kitap var, küçük ve hırpalanmış, üzerinde bir

Soluk turuncu deri kapak ve onu kapalı tutan şu elastik kayışlardan biri. Elime alıp açtığımda göz kırpmıyorum.

Bu bir günlük.

İsim yok. "Bu kitap kime aittir" yok. Bulunursa diye telefon numarası da yok. Ve okumamam gerektiğini bildiğim halde, gözlerim ilk sayfadaki ilk kelimelere takılıyor:

"Bazen kendimi kopyalarla dolu bir gezegende dolaşan tek gerçek insanmışım gibi hissediyorum. Bir tankın içinde, camı etrafımdaki okyanusa benzeyecek şekilde boyanmış tek bir balık."

Anında müptelası oldum. Bankta oturuyorum ve güneş batana kadar el yazısıyla yazılmış her bir kelimeyi yutarcasına okuyorum.

Sonunda, gölgeler uzamaya ve gökyüzü kararmaya başladığında, geri döneceğimi bilerek gitme zamanının geldiğini anlıyorum.

Kitabı bulduğum gibi dikkatlice yerine koyuyorum ve çantamı alıp bahçeden çıkmadan önce taşı yerine kaydırıyorum. Ağaçların arasından geçip tarlalardan birine giriyorum ve sonra başka bir sık ağaç kümesinin içinden geçerek yatakhane dönmüyorum.

...Birden önümdeki ağaçların arasından karanlık bir şey belirdi.

Nefesim kesiliyor, kalbim boğazıma fırlıyor ve geriye doğru yalpalarken çılgılığımı bastırıyorum. Gözlerim onunkilere doğru yükselirken genişliyor...

Ve içimde bir şeyler patlıyor.

Dehşet ve heyecanın bir karışımı. Korku ve merak.

Kaçmak mı, kalmak mı?

Zihnim karar veremiyor. Ama saniyeler geçtikçe, ben karanlığın içinde Deimos'un gözlerine bakarken, şu anda kaçamayacağımdan mı yoksa kaçmak istemediğimden mi emin olamadığımı fark ediyorum.

Hangisinin daha korkunç bir düşünce olduğundan emin değilim.

Saniyeler neredeyse tam bir dakikaya dönüşüyor. Hızla kararan ormanda birbirimizden ancak bir metre uzakta dururken ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Dudaklarımı ıslatıyorum ve gözleri, ay ışığının aydınlattığı bir tarlada koşuşturan bir fareyi fark eden bir şahin gibi harekete odaklanıyor.

"I..."

Tek bir hece bile olsa ses çıkarmayı başardığım için hayretler içindeyim. Bir harf. Küçücük bir ifade. Tekrar yutkunuyorum, gözleri içime saplanırken titriyorum, içimi korku ve başka bir şeyle dolduruyor, ormanda Şövalye Kan Üniversitesi'nin dehşetiyle tamamen yalnız olduğumu fark ediyorum.

"Beni mi gözetliyordun?"

Ben onları geri itmeye çalışırken bile kelimeler ağzımdan fırlıyor. Deimos hiçbir şey söylemiyor ve etrafımızdaki sessizlik daha da artıyor. Serin hava tenimi karıncalandırıyor ama avuçlarım okul çantamın askısını kavrarken terliyor.

"Ben... Yani-"

"Sen buraya ait değilsin."

Onu ilk kez konuşurken duyuyorum. Sesi viski ve deri gibi. Diğer yanlarından da çok daha yaşlı. Yirmi bir yaşındaki herhangi birinin olabileceğinden çok daha yıpranmış, metanetli ve dünyadan bıkmış.

"I-"

"Burada olmamalısın," diye homurdanıyor, sesi üzerimde gezinen ve tenimi elektriklendiren bir şekilde hırıltılı. "Gitmelisin."

Çenem düştü. Harika. Pisliklerle dolu bu okulda beni küçük havalı kulüplerinden kovmak isteyen bir başka pislik daha. Biraz korkutucu olabilir ve gözlerindeki soğuk, kırpışmayan yoğunluk biraz rahatsız edici.

...Ama günün sonunda, görünüşe göre Reckless'ın kötü şöhretli ve alçak kralı sadece A sınıfı bir pislik.

"Kim demiş?" Şak diye söyledim.

Başı hafifçe yana eğilirken dudakları kıvrılıyor.

"Gerçeklik diyor."

Ve sonra aynı şekilde ormanın içinde kayboluyor. Dönüyorum, gözlerim artık karanlık olan ağaçları tarıyor, dışarı fırlamasını ve ödümü koparmasını bekliyorum. Ama bu asla olmuyor. O sadece gerçekten, gerçekten gitti.

Ondan sonra yurda kadar *koştum*. Neyse ki Amanda dışarıda. Ama orospu oda arkadaşım KnightNet'teki iğrenç yazının bir kopyasını çıkarıp kapımıza yapıştırmayı ihmal etmemiş.

Onu yırtıp atıyorum ve kendimi yatağıma atarak içeri dalıyorum.

Ağlamıyorum. Kampüsün yerleşik şeytaniyle karşılaştığım için korkudan titremiyorum.

Sadece küçük turuncu günlüğü düşünüyorum. Ve

onu yazan kişiyi, *tıpkı benim gibi* olan kişiyi.

DAHLIA

Burada:

"Profesör Carlsen'in Avrupa Finansal Piyasaları dersindeki notlarımı Profesör Cho ile yaptığınız Stratejik İnovasyon yuvarlak masa toplantısındaki notlarınızla TAKAS EDECEĞİM."

İnliyorum, gözlerim Eilish'e kayarken aramızdaki çalışma odası masasının üzerine yığılıyorum.

"Siktir, siktir, siktir, Carlsen'in gelecek haftaki dersi için analiz dökümünü hâlâ yapmadığımı tamamen unutmuşum."

Eilish yüzünü buruşturur. "Oof. Birkaç gün önce yaptım. Berbattı. Benimkini kopyalamak ister misin?"

"Ve ikimizi de okuldan mı attıracaksın?"

"Yani, kelimesi kelimesine değil, hatta tam olarak benim konumu bile kullanmayın," diye kıs kıs gülüyor. "Sadece döküm sunumu için çerçeveyi alın."

Önümdeki çalışma notlarını karıştırırken kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Tamam, evet, bunu kabul edeceğim. Teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Başımı salladım. "Bu nasıl aklımdan çıktı bilmiyorum."

Ama ben biliyorum. Son birkaç gündür bunun -ve eğer skor tutuyorsak diğer birkaç önemli şeyin- nasıl ve neden aklımdan çıktığını *çok iyi* biliyorum.

En kolay bahane annem ve Gerard arasında olanlar olurdu. Yani, bu en bariz olanı. Tabii bir de gecenin sonunda Callie'nin doğum günü partisinde yaşanan *büyük* olay var. Evlenmek için nişanlandığı Los Angeles mafyasının sümüklü adamı Luca Carveli aslında ölmüştü. Ancak Callie'nin doğum günü yemeği henüz bitmemişti ki, Luca'nın oğlu Massimo Carveli tüm partiyi ziyaret etti ve *onun* yerine kendisiyle evlenmesini istedi.

Bu da olmayacak. Çünkü mafya dünyasının satranç hamleleri başladı: Cillian Kildare ailesinin reisliğinden istifa etti, Castle ailenin *yeni* kralı oldu ve şimdi Callie'nin Carveli ailesiyle sürmekte olan sözleşmesinden kurtulmak için onunla evlenmek üzere.

Adrian Amca ve Celeste Teyze aracılığıyla ve daha sonra Knightsblood'da mafya dünyasındaki dramın küçük bir tadını aldım. Ama *Tanrım*.

"Gerçekten mi?" Eilish alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Şu anda hayatında olup biten onca şey varken aptalca bir okul projesini yapmayı nasıl unuttuğun hakkında *hiçbir* fikrin yok mu?"

Dediğim gibi, bunlar kolay nedenler olurdu. Annem ve Gerard. Callie'nin bir mafya evliliğinden kaçınmak için aniden Eilish ve Neve'in gülünç derecede yakışıklı ve çok daha yaşlı eski korumasıyla evlenmesi.

Evet, bunlar büyük.

Ancak şu anda kafamda en çok yer kaplayan şey başka bir şey.

Ya da başka biri mi

demeliyim? Deimos.

Geçmişimden gelen ve beni bir daha asla arkama bakmamam için tehdit ederek kaçırmaya zorlayan hayalet. Kendime bir doğum günü yemeği için uğraşarak hayatta kalabileceğimi söylediğim aynı hayalet, çünkü bu şehirden o kadar nefret ediyor ki biter bitmez gidecek.

Ama sonra yapmadı.

Belki de Massimo'nun Callie'yi o şekilde tehdit etmesi yüzünden olmuştur. Aslında, görünüşe göre Deimos'un New York'ta kalmasının nedeni neredeyse *kesinlikle* bu. Ama Callie'nin başına gelenler göz önüne alındığında, bunu düşünmek ne kadar iğrenç bir narsisizm olsa da, başka bir nedeni olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama elimde değil.

Deimos'un hâlâ bu şehirde gizlenmesinin bir nedeni de *ben miyim diye düşünmeden edemiyorum*.

Ben ve
geçmişimiz.

Gördüğüm şey.

Asla bahsetmeyeceğime yemin ettiğim ve aslında hiç bahsetmediğim şey.

Bazen her şeyin farklı geliştiği bir hayat hayal ediyorum. Knightsblood'da geçirdiğim kısa süredeki olayların daha çok bir gençlik dizisi gibi oynandığı alternatif bir boyut. Çünkü bir süre için her şey o kadar mükemmel senaryolaştırılmıştı ki, tam da *Açlık Oyunları*, *Alacakaranlık* ya da *Uyumsuz'a benziyordu*. Sorunlu bir geçmişi olan kız, iyi çocukla kötü çocuk arasında kalmıştı.

Acıması bir durum. Ve süper berbat ve muhtemelen kendi içimde ele almaya hazır olmadığım zihinsel bir durumdan bahsediyor. Ama eskiden

Okulda, o günlüğü ilk bulduğumda, onun Deimos'un olduğunu hayal ederdim.

Okuduğum şeyin belki de bir şekilde onun günlüğü olduğunu hayal ederdim. Olmamam gereken bir şekilde *onun* ruhuna ve en derin düşüncelerine vakıf olduğumu. *O* karanlık ve şiirsel olarak acımasız kelimelerin yazarının o olduğunu: ilk başta okuduğum ve daha sonra yazılı bir sohbete dönüşene kadar cevap verdiğim kelimeler. Bir süre için bundan emindim. Gizemli günlüğümün yazarı o *olmalıydı*.

Yanılmışım.

Tabii ki yanılmışım.

Benimkine çok benzeyen bir ruhtan çıkan bu sözler bir başkasına aitti. Beni gerçekten anlayan bir adama. Beni *gören*. Sevebileceğim bir adam.

Ta ki her şeyin yerle bir olduğu geceye

kadar. Deimos *onu öldürdüğünde*.

"Stratejik vicdani sinerji de neyin nesi?"

Tam da Eilish inleyip çalışma notlarından başını kaldırdığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. İkimiz de dönüp kesintinin kaynağına bakıyoruz: uzun boylu, yakışıklı, yapılı, dövme, siyah saçlı ve altın yeşili gözlü bir adam çalışma odasının kapısının yanındaki sandalyeye yayılmış.

Callie'nin doğum gününden bu yana, hem Drakos hem de Kildare aileleri güvenlik güçlerini artırdı; Massimo Carveli'nin Dimitra'nın ön bahçesine bir helikopter indirip Callie'yi tehdit etmesiyle kutlamaların kesintiye uğradığını düşünürsek, bu gayet mantıklı.

Bu da Gavan'ın takıntılı ve aşırı korumacı bir nişanlı olarak - ki yalan söylemeyeceğim, çılgınca romantik - ikinci adamı Korol'un Eilish'in her hareketini izlediği anlamına geliyor. Buna bendenizle geçirdiği çalışma saatleri de dahil.

Söylemeye gerek yok, Gavan'ı ne kadar sevse de, Eilish gölge konusunda pek de heyecanlı değildir.

"Bu benim *Küresel İşletme Stratejisi* kitabım mı yoksa Dahlia'nın mı?" diye mırıldanıyor ve Korol'un dövmeli ellerindeki devasa ders kitabına gözlerini dikeyyor.

Omuz silkiyor ve yüzünü buruşturuyor. "Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok. Ama bu saçmalık çok anlamsız."

Eilish gözlerini deviriyor. "Belki de bizim sınıfa katılmalısın, o zaman bir anlamı olur Korol."

Homurdanıyor. "Evet, ben ve resmi eğitim, bu kitap her ne halattan bahsediyorsa anlayabildiğim kadar iyi anlaşıyoruz."

"*Düşünebiliyor musunuz,*" diye mırıldanıyor Eilish nefesinin altında. "Bazılarımızın çalışmak için sessizliğe ihtiyacı var, yani..."

"Doğru, yüksek sesle ve net duydum." Korol kitabın ön sayfasına bakıyor - bu benim kopyam - sırtımdan önce ve diğer ders çalışmalarımın yanındaki masaya geri kaydırıyor.

Telefonum çalıyor.

"*Kahretsin, özür dilerim,*" diyerek yüzümü buruşturuyorum ve telefonu kapatıp zil sesini kapatıyorum. Yine de bildirim bir e-posta içindi, bu yüzden ekranımı açıp onu getiriyorum.

Okuduğumda gözlerim doldu.

"Ne?" Eilish yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce ağzından kaçırdı.

"Ben... Ben staj yaptım!"

Çılgılık atıyor. "Bu harika! Tebrikler!"

Sırıtişım yüzümü ikiye bölmekle tehdit ediyor. Bu harika bir şey. Gerçek bir iş dünyası stajı yapmak programımızın sadece büyük bir parçası değil, aynı zamanda zorunlu. Eilish kendine bir boşluk buldu ve teknik olarak Gavan'ın şirketinde "staj yapıyor". Evet, bu bir tür saçmalık, çünkü bugünlerde sürekli bok yiyen sıırıtişından, ofisindeyken zamanının çoğunu bir masada çalışmaktan çok bir masanın *üzerine* eğilerek geçirdiğini tahmin ediyorum.

Ama bu konuda gerçekten kızgın değilim. Ne de olsa o benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve Gavan'la yaşadıkları onca şeyden sonra, evet, bunu hak ediyor.

"Kiminle?!" diye haykırıyor, geniş ve heyecanlı gözlerle masanın üzerinden bana doğru eğiliyor.

"Hımm. *Bazı insanların* çalışmak için sessizliğe ihtiyacı olduğunu sanırdım," diye mırıldandı Korol kendi kendine.

"Sus, sen." Eilish yine gözlerini deviriyor ve bir parmağını kaldırıyor. Bana sıırıtırıyor. "Eee?"

Akademik danışmanımdan gelen e-postayı aşağı doğru kaydırıyorum. "Bu..." Kaşlarım birbirine çarptı. "Laconia Lojistik mi?"

Eilish kaşlarını çatıyor. "Onları tanıdığımı

sanmıyorum." "Hayır," diye başımı

sallıyorum. "Ben de tanımıyorum."

Omuz silkiyor. "En azından bu bir staj, değil mi?" "Evet..."

Ama bu işte bir terslik var.

Eilish kıkırdar. "Dostum, bu sadece bir staj. Facebook'ta ya da eski bir şirkette olması gerekmiyor. Bu sadece bir kurs şartı."

"Hayır, öyle değil." Ona bakarken kaşlarım çatıldı. "Sadece... Son staj evraklarımı henüz teslim etmedim."

Okulun ve danışmanımın *beni* bir staja *yerleştirmesi* için gereken evraklar gibi.

Eilish kaşlarını çatıyor. "Şey... Öyle olmalı."

"Yemin ederim, yapmadım. Hâlâ kişisel görev tanımım üzerinde çalışıyordum." "Kişisel misyon da ne demek-"

"Kapı h e m e n şurada Korol," diye mırıldanıyor Eilish, gözlerini benden ayırmadan parmağını kapıya *doğru* uzatarak. "Bekle, yapmadığına emin misin?"

"Tamamen. Bu gece üzerinde çalışacaktım."

"Huh."

Evet, *huh* haklı.

"Neyse, boş ver." Omuz silkiyor ve bana sırtıyor. "Demek istediğim, eğer danışmanınız başaracağınızı söylüyorsa, başarmışsınızdır. Whoo hoo."

"Evet, ama-"

"Hey, Dahlia?" Bana sırtıyor. "Bana bir iyilik yap ve sana gümüş tepside sunulduğunda kazanmayı kabul et, olur mu?"

Gözlerimi deviriyorum ve sırtıyorum. "Gerçekler."

Bir saniye sonra, danışmanıma bir cevap e-postası gönderiyor ve adını hiç duymadığım bir şirkette staj yapmayı nezaketle kabul ediyorum.

Çünkü Eilish haklı. Bazen, sadece kazanmak zorundasınız. Kim bilir? Belki de bu, annem ve Gerard'ın başına gelenlere, Callie ve Castle'ın yaşadığı tüm çılgınlıklara ve sokakta geçtiğim her köşenin ardında gizlenen şeytanın varlığına rağmen...

Belki de her şey yoluna girecek.

DEIMOS

Altı yıl önce:

"Her an buradan geçebilirler." Diego ithal İspanyol purosunu emiyor - tek markası çünkü kartonunun üzerinde büyükbabasının adı yazıyor - sonra dudaklarının kenarından dumanını dışarı veriyor. "Hâlâ bunu yapıyor muyuz?"

Ivan yanımda, "*Evet*, hâlâ yapıyoruz," diye homurdanıyor.

Üçümüz -İvan, Diego ve ben- Knightsblood kampüsü boyunca kıvrılan çok sayıdaki çitlerden birinin arkasında pusuya yatmış bekliyoruz.

Knightsblood-bir okul için ne kadar iddialı bir isim. Birinci sınıf oryantasyonundan hayal meyal hatırladığım kadarıyla, ya da belki de buraya gelmeden önce postayla aldığım literatürdeydi, burası 1800'lerin başında İngiltere'nin en iyi üniversitelerinden bazı akademisyenler tarafından kuruldu.

Asıl fikir, buraya göç eden lordların, düklerin ve diğer güçlü "kraliyete komşu" ailelerin oğulları için "Amerika'da gerçek bir İngiliz üniversitesi" kurmaktı. Akademik liyakat açısından Harvard, Yale ve Princeton gibi okullarla boy ölçüşecek ve aynı zamanda kraliyet soyuna sıkı sıkıya bağlı kalacak bir okul.

"Kralın, tacın, haçın ve şövalyeliğin kanına". Dolayısıyla, Şövalye Kanı.

Yıllar geçtikçe, evrim geçirdi. Gerçi bazıları "*gelişti*" kelimesini kullanabilir. Bazıları Harvard, Yale ve Princeton hakkında çok şey duymuş olmanıza rağmen Knightsblood hakkında *hiçbir şey* duymamış olmanızın, orijinal fikirlerinin yatağa fena halde sıçtığı anlamına geldiğini söyleyebilir.

Ve belki de öyle oldu. Ama sonra başka, daha büyük ve görkemli, gerçekten eşsiz ve belki de daha önemli bir fikir kök saldı ve gelişti.

Burası artık öğrencilerinin kralların ve kraliçelerin varisleri ya da duklerin ve baronların çocukları olması anlamında "kraliyet kanıyla" ilgili değil. Artık burası, *yeni bir* tür monarşinin çocuklarının büyümek, öğrenmek ve *oynamak* için geldikleri bir yer.

Örneğin Diego'nun ailesi Barselona Mafyası. Ivan'ın amcası üst düzey bir Kalishnik Bratva için *avtoritet*.

Gangsterler, mafyalar, Bratva, Cartel... nerede olurlarsa olsunlar, yeraltı suç dünyasının bir parçasıysa ve üniversite çağında çocukları varsa, o çocuklar burada, Knightsblood'da.

Bu yerde cehennemin koridorlarında dolaşan bir iblis gibi dolaşabilirim. Dışarıdan bakıldığında kafesinin parmaklıklarını aşındıran ve kurtulmak isteyen bir canavar gibi görünebilirim. Ama gerçek şu ki, burayı çok seviyorum.

Yani, New York olmayan her yeri severim. Çünkü siktir et orayı. Buradan ayrıldığımda, kendi yöntemlerimle fethetmem gereken bambaşka, daha geniş bir dünya olacağını biliyorum. Ama şimdilik, bu küçük mini evrende - bu duvarların dışındaki daha büyük yeraltı dünyasının bu mikrokozmosunda - *kral* olmak için yükseldim.

Diğerleri gibi, sanırım. Ama ben daha ikinci sınıftayken The Reckless'in başı olarak krallığımda bir yer edindim.

Bu arada bu bir ilk. Tarihsel olarak, dört ana öğrenci grubunun başkanları her zaman son sınıf öğrencileri olmuştur. Ama görünüşe göre, benimki gibi bir şöhret, kan bağı ve sosyal uyumsuzlukla... insanları korkutmaya eğilimlisiniz. Ve eğer korkuları size iktidar koltuğunu vermelerine neden oluyorsa? Ben kimim ki reddedecek kadar nezaketsiz olayım?

Teknik olarak konuşmak gerekirse, kampüste herhangi bir kavga ya da düşmanlık olmaması gerekiyor. Evet, buradaki öğrencilerden bazıları, okurken arkadaş olsalar bile, bu duvarların dışında ölümcül düşmanlar olmaya devam edecekler. Ama biz buradayken şiddet olmaması gerekiyor.

Ama yine de burada yasadışı uyuşturucu bulunmaması gerektiğine de eminim. Yine de Diego her yıl buranın çekebileceği kadar kokain getirerek düzenli bir kâr elde ediyor ve isteyen her öğrencinin, eğer isterlerse, solungaçlarına kadar iyice sarhoş olmasını sağlıyor.

Diğer öğrenciler içki, porno ya da aklınıza gelebilecek diğer kaçak malları getiriyorlar. İddialara göre, birkaç yıl önce "çalışan kızları" getirmeyi başaran bir adam bile vardı - ve erkekler, çünkü fırsat eşitliği -Vizelere çalışırken biraz daha *rahatlamaya* ihtiyaç duyabilecek herkes için.

Şahsen benim çizgim gerçek anlamda fahişeliğin kuzeyinde bir yerlerde, ama yargılamayacağım. Ayrıca, "rahatlamaya" ihtiyacım olursa, genellikle dizlerinin üzerine çöküp ardına kadar açılmaya hazır ve istekli kadın öğrenci grubunun uzun bir listesi vardır.

Ya da hazır olduklarını düşünüyorlar.

Ama değiller. Benim için değil. Şeytanlarım için değil. Benim *zevklerim* için değil.

"D."

Diego'ya kaşlarını çatarak bakıyorum ve bakışlarımı çitteki gizli bir aralıktan baktığım yerden çekiyorum.

"Sabır aslında bir erdemdir Diego."

The Reckless Başkan Yardımcım purosunun etrafında bana sırtıyor.

"Doğru. Çünkü ben çok erdemli ve dindar biri olarak tanınırım."

"Dün gece bazılarımız malikanede uyuyamadı," diye mırıldandı Ivan, İspanyol dostumuza ters ters bakarak. "Odanızdaki *iki* genç bayanın milyonlarca kez 'oh Tanrım' diye bağırması yüzünden, *kutsal efendimiz*."

Diego, Ivan'ın alnına dokunmadan önce haç çıkarır -yanlış şekilde ve yanlış elle-. "Günahlarını itiraf et, oğlum."

Ivan burnunu kırııştırıyor ve Diego'nun elini fırçalıyor. "Gerçekten hâlâ am gibi kokuyorsun. O pis ellerinle bana bir daha dokunursan hemen günah çıkarırım."

"Hayır," diye kıkırdıyor Diego, kendi parmağını koklayarak. "Bu sadece kutsal su." "Bu *orospu* suyu. Bir duş al, seni lanet soysuz," diye mırıldanıyor Ivan.

"Cinsel olarak eğlenen kadınların orospu olduğunu mu ima ediyorsun Ivan?" Diego dramatik bir şekilde başını sallar. "Bu pek de ilerici bir yaklaşım değil."

"Sabahları odanızdan çıkarken gördüğüm kız Şövalyelik öğrencileri ile kafayı yemiş ve kendilerine gülümseyen her şeyi becermekle ünlü kız Şövalyelik öğrencilerinin Venn diyagramının mükemmel bir daire olduğunu öne sürüyorum."

"İkiniz de çenenizi kapatır mısınız lütfen, böylece şu bok çuvallarını gerçekten arayabilirim?" Onlara ters ters bakarak tısladım. "Lütfen ve teşekkür ederim."

Çenelerini kapadılar.

Çitteki deliğe geri dönüyorum, gözlerim ders aralarında çeşitli öğrenci gruplarıyla dolu yeşili tarıyor.

Çoğunlukla, okul kulüpleri arasındaki rekabetler -özellikle de bizim, The Reckless ve Para Bellum'daki kendini beğenmiş, yarık çeneli fuckboiler arasındaki rekabet- çoğunlukla zararsız şakalarla sınırlıdır. Ön kapımıza bir torba yanan bok bırakıyorlar; partilerinden birinde fiskiye sistemini patlatıyoruz. Bodrumumuza fareleri salıyorlar; o fareleri bulup öldürüyorum, bir hafta boyunca plastik bir torbada bekletiyorum, sonra o torbayı kesip açıyorum ve malikanelerinin havalandırma deliklerine saklıyorum.

Anladın sen onu.

Ancak geçtiğimiz yıl, o kendini beğenmiş sik kafalı Chase Cavendish Para Bellum'un başkanı olduğundan beri işler kızışmaya başladı. Ve tırmanmaya *devam* ediyor. Artık şakalar "şaka" olmaktan çıkıp "okul karışmadan önce ne kadar fiziksel zarar verebiliriz "e dönüşüyor.

Ve üçümüz yaklaşık on dakika içinde sınırı test edeceğiz.

Chase ve iki arkadaşı ile Para Bellum liderlerinin -Brad Hathaway ve Spencer Campbell- kafeteryadan öğleden sonraki derslerine gitmek için sık sık kullandıkları yolun yanında saklanıyoruz. Patika çitlerin arasına girdiğinde, fiskiye ve zambaklarla süslü hoş bir küçük havuzun etrafında bir daire çiziyor.

Cennet gibi küçük havuzun, fiskiye ve çitlerin altında, kafeterya mutfaklarına giden su şebekelerinden biri gizlidir. Tam da bu fiskiye dibinden geçiyor. Ve oldukça tehlikeli 300 PSI'lık bir güçle akan su içeriyor, bu da temelde suyun bir yangın hortumundan çıktığı güçtür.

Ŗu anda bu yüksek basınçlı borunun etrafına gizlice sarılmış iki yük var - biri onu *bir* yol yönünde patlatacak. Diğeri ise biraz farklı bir yönde, *başka bir yolda patlatmayı* amaçlıyor, çünkü Chase ve arkadaşları rastgele ikisinden birini seçiyor. Biliyorum. Kontrol ettim. Kontrol ettim.

Cebimdeki uzaktan kumandalı fnyeler aracılığıyla tehlikeli derecede yüksek basınçlı suyu doğrudan  metre ötedeki korumasız  insanın yüzüne doğru bilerek patlatmak bir Ŗakadan biraz daha fazlası mıdır?

Kesinlikle. Aslında, bu "Ŗakanın" uygulanması sırasında bir ya da daha fazlasının gözünü kaybetme ihtimali oldukça yüksek.

Aramızda kalsın, ben de bunu umuyorum.

Bu tam da benim bahsettiğim türden bir tırmanış. Ama önce onlar bir çentik yukarı taşıdı. Biz sadece misilleme yapıyoruz. Birkaçımızın ahırların arkasındaki ormanda düzenlediğİ son dvŖ gecesinde Para Bellum, adamlarımızdan Vincent Marchetti'nin karŖısına kendi adamlarından birini - Ian Winstead- ıkardı.

Ne kadar kanlı olursa olsun, dvŖ gecesi adil bir dvŖ demektir. Ya da öyle olması gerekir. Son sefer hariç, Ian, Chase Cavendish ve küçük arkadaşlarının yönlendirmesiyle, el sargılarını metalle doldurdu.

Vincent Ŗu anda kırık bir çene, kol,  kırık kaburga ve yarısı parçalanmış bir el ile ilgileniyor.

Para Bellum'un *canı cehenneme*. Ektiklerini biçmek üzereler.

itlerin arasından gözümü dikmiş onları izliyorum, hangi yoldan gideceklerini görmek için bekliyorum ki doğru patlayıcıyı patlatabileyim ve Ŗansım yaver giderse hepsini kr edebileyim. Ama aniden, hiçbir uyarı olmadan, bir Ŗey dikkatimi çekiyor ve tamamen durduruyor.

Bu o.

Yeni kız.

Dahlia Roy.

Çenemin gerildiğini hissedebiliyorum. *Kahretsin.*

Bu daha önce de olmuştu ama hiç bir kızla olmamıştı. Ben buna "saplantı modu" diyorum. Bir şeye takılıp kaldığımda ve ne olursa olsun sonuna kadar onu takip etmeyi tamamen takıntı haline getirdiğimde.

Büyükannemden hırsızlık yaptığına şüphe olmayan bahçıvanla da böyle olmuştu. Callie'nin ortaokula gittiği ve eteğinin altından fotoğraflarını çekmeye çalışan çocukla.

Quentin Harpsworth ile, Knightsblood'daki ilk yılımda benimle karşılaşan ve böylece tamamen radarıma giren bir son sınıf öğrencisi. Quentin bir araba delisiydi ve açık artırmaya çıkan nadir bir Corvette'e kafayı *takmıştı*.

Ben de paravan bir şirket kurarak teklifini yükselttikçe yükselttim, arabanın makul fiyatını aştı ve sonunda kazanmasına izin verdim. Araba güvenli bir şekilde onun eline geçtiğinde ve babasının Hamptons'daki malikanesinin garajındaki sonsuza dek yaşayacağı evine sevgiyle yerleştirildiğinde, tüm garajı ateşe verdim ve parlak yeni oyuncağının kül olmasına izin verdim.

Asla arabanın kendisiyle ilgili değildi.

Her şeyin sonunu görmekle ilgiliydi. Benim saplantımla ilgiliydi.

Ve şimdi, onun iyiliği için, *Dahlia*'nın bir sonraki saplantı olabileceğinden korkuyorum.

Bu onu ilk fark edişim değil. Aslında, onu "fark ettiğim" zamanların sayısı o kadar çok oldu ki, uzun zamandır gerçek sayının izini kaybettim. Yine de bu "fark edişlerin" ya da benim onu "fark edişimin", ona rastlamaktan ya da şimdi olduğu gibi tesadüfen onu görmekten ibaret olmadığını unutmadım.

Onu aktif olarak aradığım zamanlar oldu. Aktif olarak onu takip ettim. Aktif olarak onu *avladım*.

Damarlarımda akan tüm kaosa rağmen, yaptığım hiçbir şey rastgele değildir. Anlık ya da manşetten bir şey *yapmam*. Ve o da bir istisna değil, kendime bunun rastgele olduğunu, sadece "sürekli olan bir şey" olduğunu söyleyebilmeyi çok istesem bile.

Ancak, daha önce de belirttiğim gibi, kendime yalan söyleyecek durumda değilim.

Geçmişini biliyorum. Elbette biliyorum; bu kampüsteki herkes onun talihsiz ebeveynliğini ve hem annesi aracılığıyla Adrian Cross hem de üvey babası Gerard Dumouchel aracılığıyla Andre LeBlanc ile olan bağlantısını biliyor. Ama ona baktığımda gördüğüm şey geçmişî ya da hatırı sayılır yükü değil.

Bu *o*.

Bronz teni ve simsiyah saçları. Sürekli kemerli gibi görünen kara kaşları ona biraz yaramaz, gizemli bir görünüm veriyor.

Büyük yeşil gözler. Dolgun, dudakları büzüşmüş ve *birçok kez, ağzından* salyalar akarken sikimin etrafına sarıldığını hayal ettiğim dudaklar.

Asil, aristokrat kemik yapısı. Nerede olursam olayım ya da onu gördüğümde ne yapıyor olursam olayım kanımın doğrudan sikime akmasını sağlayacak kadar doğru yerlerde yeterli kıvrımlara sahip minyon bir çerçeve.

Bir hafta kadar önce onu ormanda buldum. Hava neredeyse kararmak üzereydi, yalnızdı ve bana korku ve heyecan karışımı bir duyguyla baktı, sanki benim gibi biriyle ormanda yalnız kalmanın ne anlama gelebileceğini çok iyi biliyordu.

Ve sadece bundan korkmuyordu, bunun için *can atıyordu*.

Ona ne dediğimi bile hatırlamıyorum. "Buraya ait değilsin" gibi aptalca bir şey.

Çünkü bilmiyor. Çok açık. Tanrım, şu anda onu izlerken bile Knightsblood'da kendi ortamının *çok* dışında olduğunu acı bir şekilde görebiliyorum. Ve buradaki öğrenciler önümüzdeki dört yıl boyunca onu yiyip bitirecekler, tabii Noel tatiline kadar dayanabilirse.

Belki de bu benim kibrim ve egomdur - yalan söylemeyeceğim, çoğu zaman öyledir. Ama Dahlia'ya baktığımda, onu aslında burada sadece benim anladığımı kristal berraklığında görüyorum.

O diğerleri gibi *değil*. Ve ne de.

Ben de. I.

"Eee? Hangi cehennemdeler?"

Kahretsin.

Bakışlarımı Dahlia'nın bankta tek başına oturduğu yerden ayırıyorum. Gözlerim hızla yeşili tarıyor, Chase ve iki yürüyen döl lekesini çeşme alanına girmeden önce fark etmeye çalışıyorum, böylece onları düzgün bir şekilde kör edebilirim. Ama onları göremiyorum.

"Siz üç ezik birbirinize mastürbasyon falan mı

yapıyorsunuz?" Orosu çocuğu.

Chase'in sesi arkamızdan geliyor. Dönüp onu gördüğümde çenem gıcırıyor.

Hay sikeyim. Zaten çitlerin fiskiye alanının içinde, iki patlaticının hedef aldığı her iki noktayı da geçmiş durumdalar.

İçimde öfke kabarıyor.

Dikkatim dağılmıştı.

Onun tarafından. Yine.

"The Reckless'taki bizler bazen kendimizinkinden başka bir ya da iki ele daha *ihtiyaç duyuyoruz*," diye omuz silkiyor Ivan. "Bilirsiniz, aşağıdaki tüm o alanın kapsanması için. Para Bellum'da böyle bir sorun yaşamadığınızı varsayıyorum."

Chase gözlerini devirir. "Bu senin için bile aptalcaydı, Antonov."

Arkadaşlarına sonuna kadar sadık olan Diego, sigarasını öfkeyle üç dangalağa doğru savurur ve ilerlerken Brad'in suratına çarpar.

"Yüzüme karşı tekrar söyle, *hijo de puta*."

Brad sinirleniyor ve Spencer'la birlikte bir adım geri çekiliyor. Chase kollarını kaslı oyun kurucu göğsünün üzerinde kavuşturup bize sırtıyor.

"Köpeklerinize daha sıkı tasma taksanız iyi olur, Drakos."

"Eminim annenin her türlü boğma aleti vardır. Bir dahaki sefere baban köşede otuz bir çekerken ben onun kıcını becerirken ona sorarım."

Chase kılandı. Bu belden aşağı bir vuruştı, kabul ediyorum. Tam da bu yüzden söyledim.

Birkaç ay önce birisi Chase'in babasının şirketini hackledi. Mali bilgilerinin ve mafya işlerinin çoğu haberlere çıkmayacak kadar güvenliydi. Ama diğer özel, *hassas* bilgiler haber oldu.

Ebeveynlerinin eş değiştirme pratiği yapması gibi. Örneğin annesi başka erkekler tarafından becerilmekten hoşlanıyor ve bunu filme alırken kocasına hakaret ediyor.

Sanırım Chase bunun ortaya çıkmasından dolayı hala biraz kızgın.

"Tekrar soracağım," diye mırıldandı Chase. "Üçünüzün burada ne işi var?"

"Kahretsin, annenle grup seks için buluşacağımız yer burası *değil mi*?" Ivan kaşlarını çatı. "Kahretsin, bunu gerçekten kaçırmak istemiyorum."

Chase ağzını bir gülümsemeye çevirir, alnında bir damar patlarken boynundaki kaslar gerilir. Ama patlamıyor. İtiraf etmeliyim ki, zaman zaman en basit duygularını bile dizginleyebilmesinden biraz etkileniyorum.

Yanımızdan geçip yaklaşıyor ve Diego'nun ayakkabısına tükürmesini görmezden geliyor. Çitteki delikten bakıyor, sırtıyor ve sonra geri çekilip gözlerini bana çeviriyor.

"Ahhh, anlıyorum."

Kahretsin.

Biraz daha geniş sırtıyor. "Az önce baktığınızı düşündüğüm kişiye mi bakıyordunuz?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Chase iç geçiriyor, parmaklarını sarı saçlarında gezdiriyor. "Dahlia Roy. İlginç." Arkadaşlarına bir bakış attı. "Havuzu genişletelim mi beyler?"

Brad sırtıyor. Spencer başını hafifçe yana eğiyor. "Sanırım yapabiliriz."

Çenem sıkıştı. "Ne *havuzu*?"

"Neden, bahis havuzu, dostum?" Chase genişçe sırtıyor. "Knightsblood'daki birinci sınıfların *prima nox* geleneğinden haberdarsın, değil mi?"

Kesinlikle öyleyim. Nefret ediyorum. Sadece aptalca, arkaik, kardeşlik geleneği olduğu için değil. Tecavüze varan ya da tecavüze yaklaşan faaliyetlerden ya da niyetlerden *nefret* ediyorum.

Ve bu neredeyse tam olarak *prima nox'un* ne olduğu. Ivan kaşlarını çatıyor. "Prima nox da neyin nesi?"

Diego, "Bu gibi ezikler içindir, böylece Elton John konserinde 'Somewhere Over the Rainbow' şarkısını söyleyen George Michael değilmiş gibi davranmaya devam edebilirler" diye mırıldanıyor.

Chase Diego'yu görmezden gelir ve Ivan'a gülümser. "Bu kralın hakkı. Kelimenin tam anlamıyla *ilk gece anlamına gelir*. Yılın başında, gelen kız birinci sınıf öğrencileri hakkında bir değerlendirme yapılır. Bakire olduğu kesinleşenler ya da bakire olma ihtimali en yüksek olanlar bir listeye alınır. Onlardan birini *becerirseniz*, rütbeniz yükselir. Eğer daha yüksek puanlı biriyle yatarsanız, puanınız daha da yükseliyor." Zehirli küçük yüzünü bana doğru çeviriyor. "Bu yıl havuzun baş tacının kim olduğunu biliyor musun?"

Yemin ederim, onun canını yakacağım. Kötü bir şekilde.

"Biricik Bayan *Dahlia Roy*."

Kafamın içindeki uğultuyu durdurmak tahmin ettiğimden daha fazla çaba gerektiriyor. Damarlarımda patlayan ve neredeyse nadiren plansız bir hareket yapmama neden olan şiddetli dürtüleri durdurmak.

Ama hepsini geri

ısııyorum. Şimdilik.

"Ne diyorsun, Drakos?"

Chase'in dudakları hınzırca kıvrılıyor.

"Zemini hazırladım ve şimdiden en büyük ödülü alma yolunda ilerliyorum. Ancak işleri benim için biraz daha ilginç hale getirmek isterseniz, eminim ki herkes için heyecan verici şeyler yapabilirim."

Dişlerim gıcırıyor.

"Taç mücevheri becermek için mevcut pot - bu sevgili küçük Dahlia olurdu - yüz bin dolar." Bana sırttı. "Eğer benden önce onun kirazını patlatmayı başarırsan, bunu *üç* katlayacağım."

Elini uzatıyor, gözleri benimkilere dikiliyor.

"Peki, anlaştık mı?"

Son iki dakikadır yavaş yavaş kenara çekiliyorum, bu da Chase ve salak arkadaşlarının da kenara çekilmesini sağladı. Çünkü insanlar çoğunlukla koyundur ve yeterince kurnazca yaparsanız kolayca güdülebilirler.

Chase, Brad ve Spencer'ı sola doğru sürüyordum, ta ki sırtları üç yüz pound/inç kare su basıncından sadece on metre uzakta durana kadar.

"Eee?"

"Hey, Chase?"

Kaşlarını çatı.

"Ne?" "Eğil."

Kaşları daha da çatılır. "Ne için?"

"Lavmanınız için."

Cebimdeki düğmeye basıp şarjı çalıştırdım ve galonlarca suyu arkalarına doğru fıskırttım.

Ne yazık ki, üçünü birden sodomize etmek için uygun yükseklikte değil. Ama kesinlikle onları çığlık çığlığa uzaklaştırmaya ve içimdeki kan arzusunu doyurmaya yetiyor.

Ne yazık ki, bu aynı zamanda yeşil alandaki öğrencilerin yarısının, sanki biri boru tipi bomba patlatmış gibi kaçışmasına da yetiyor.

Dahlia dahil.

Şimdiki:

"Bundan hiç hoşlanmadım."

Gözlerimi telefonumdaki işlerden çekip yanımda oturan Hades'e bakıyorum. Ya-ya'nın evinin dışındaki bahçelere geri döndük. Ama bugün başka bir doğum günü değil.

Callie'nin *düğünü*.

"Neyini beğenmedin Hades?" diye mırıldanıyorum sıkılmış bir ses tonuyla, telefonuma dönüp bakıyorum. Bana ters ters baktığını hissedebiliyorum.

"Tanrım... Gerçekten tam bir liste yapmam

gerekiyor mu?" "Sadece önemli noktalar

yeterli olacaktır."

Homurdanıyor. "Küçük kız kardeşimizin kendisinden on iki yaş büyük, kendini beğenmiş, sarışın, Kaptan Amerika piçiyile evlenmesine ne demeli?"

Yani, ben de bu fikirden *memnun değilim*. Ama bunun neden olduğunu tamamen anlıyorum ve Callie'yi babamızın Carvelilerle olan sözleşmesinden koparmanın en iyi, hatta tartışmasız tek yolu bu. Ayrıca, bunun Callie'yi *saçma bir şekilde* mutlu ettiğini de biliyorum.

Castle'a olan büyük aşkı falan.

Onun duygularını biraz daha keşfetmek için biraz zaman ayırmam gerekiyor, çünkü bu duyguların karşılık bulup bulmadığından emin değilim.

Eğer öyleyse? Belki de onu çatıdan atma noktasını geçmiştizdir. Ama en azından sert bir konuşma yapmış oluruz.

Ve eğer bu başarısız olursa, her zaman B planı vardır, yani çatıdan aşağı.

"Hades, sakın ol. O Kildare imparatorluğunun başı, beş yıllık savaş deneyimi olan eski bir ordu komandosu, on yılını Neve ve Eilish'in korumalığını yaparak geçirdi, hayatlarını kurtardığı..." Parmaklarımla saymaya başlarken kaşlarımı çatıyorum ve hatırlamaya çalışıyorum: "Yani, bu lanet olası düğündeki *herkes* en az bir kez, küçük kız kardeş de dahil." Ona kaşlarımı çatıyorum ve omuz silkiyorum. "Burada gerçekten bir sorun göremiyorum."

Hades kaşlarını çatıyor ve parmağıyla Castle'ın, Ya-ya'nın ısrar ettiği Rum Ortodoks rahiple birlikte küçük sunakta beklediği yeri işaret ediyor, her ne kadar bu düğün Carvelis'in hatırı için göstermelik olsa da.

"O küçük pislik kız kardeşimizi sikecek." "Peki

ya kız kardeşimiz onu sikmesini *isterse*?"

"Dostum, iğrenç mi?"

Gözlerimi tekrar deviriyorum ve iç çekerek telefonuma geri dönüyorum. "O bir yetişkin, Hades. Yetişkinler seks yapma eğilimindedir."

"Tamam, bunu bırakabilir miyiz?"

"Konuyu açan sendin." "Keşke açmasaydım."

"İnanın bana, bu konuda hemfikiriz."

Elsa kardeşimin yanına oturuyor ve uzanıp kolumu hızlıca sıkıyor.

"Siz ikiniz burada ne mırıldanıyorsunuz?" "Callie'nin seks hayatı."

"Tamam, neden?"

"*Lütfen* artık bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye homurdanıyor Hades.

Çoktan yaptım bile. Planımın bir parçasını daha yerine oturtmaya başlarken parmaklarım telefonumun üzerinde uçuşuyor. Bir tuzak çoktan kuruldu. Onu sıkıştırmak için bir tuğla duvar örüldü ve harcı kurudu. Diğerleri hızla yükseliyor.

Yakında kaçacak hiçbir yeri kalmayacak.

Saklanacak hiçbir yeri. Benden kaçmanın yolu yok.

Yavaşça gözlerimi kaldırıp bahçeyi tarayarak Dahlia'nın Eilish ve Gavan'la oturduğu yere bakıyorum.

Lezzetli görünüyor.

Sahte düğün olsun ya da olmasın, Ya-ya'nın ısrarla istediği ve Ares'in her şeyi Carvelilere satmak için çok önemli olduğuna inandığı fotoğraflar için herkes şık giyinmiş. Massimo Carveli ve LeBlanc Fransız mafya ailesi hakkındaki bilgilerim doğruysa -ki neredeyse eminim- o zaman Callie ve Castle'ın evliliğini "satmak" kimsenin endişelenmesi gereken bir şey değil. Ama ben kimim ki kendi çizgimin dışına çıkayım?

Dahlia'ya dönelim. Üzerinde tonu tenine, koyu renk saçlarına ve yeşil gözlerine *mükemmel* uyum sağlayan zeytin yeşili bir elbise var. Açıkça seksi değil ama çuval da değil.

Bu lanet olası dikkat dağıtıcı bir şey. Çok, *çok dikkat dağıtıcı*.

Yakında,

sevgilim.

Yakında.

Mesele şu ki, onu istemek sadece daha önce mahrum bırakıldığım şeyi almakla ilgili değil. Bu bir *ceza*. Bana bilerek yaşattığı acı için. Hayatım boyunca beni kandırmayı ve savunmamı aşmayı başaran *tek* kişi o.

Yıllarımı onu avlayarak, intikam almanın yolunu arayarak geçirdim. Onun mutluluğunu sabote ederek. Onunla başka bir erkek arasında parlamaya cüret eden en ufak bir alev kıvılcımını bile söndürerek.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca planımdan uzak kaldım. Avrupa'daki operasyonlarımızı yürütmekle meşguldüm ve tahmin edebileceğiniz gibi bu, kelimenin tam anlamıyla tüm dikkatimi vermemi gerektiren *insanüstü* bir görevdi. Kız kardeşimle yakınlaştığını bir şekilde gözden kaçırmamın tek nedeni buydu.

Aptal gibi.

Müzik çalmaya başlıyor. Ustalıkla telefonuma birkaç talimat daha yazdıktan sonra bakışlarımı onun sırtına dikiyorum. Geriliyor ve müzik çalıp kız kardeşim koridorda Castle'a doğru yürümeye başladığında Dahlia gözlerimin üzerinde olduğunu hissediyor, aniden irkiliyor ve dönüyor. Gözleri hemen benimkilere kilitleniyor, sonra yüzü bembeyaz olurken gözleri açılıyor.

Başparmağım telefonumdaki son tuşa dokunup cebime atarken gülümsüyorum ve onun kaderini mühürlüyorum.

Hapishanesinin son duvarı da Dahlia Roy'un etrafındaki yerini aldı.

Ve onun *hiçbir fikri yok*.

"Şu anda çıldırmadığına İNANAMIYORUM."

Büyük kanepenin ucuna yayılmış olan Callie umursamazca omuz silkiyor. "Yani, korkmuş *değilim*. Daha önce çok daha kötüydüm. Ama..." Omuzlarını tekrar kaldırıyor ve iç geçiriyor. "Bilmiyorum. Belki de bu dünyada çok sıkı bir şekilde büyüdüğüm için bana *o kadar da* çılgınca gelmiyordur?" Kaşları çatılıyor. "Muhtemelen bu konuda biriyle konuşmalıyım, değil mi?"

Uzanıp elini sıkarken gülümsüyorum. "Şu anda benimle bu konu hakkında konuşuyorsun."

Bazı insanlar bir türlü rahat edemiyor. Önce Callie, ölen babasıyla yaptığı bir anlaşmanın parçası olarak kendisinden üç kat daha yaşlı bir mafya babasıyla nişanlanır. Sonra, söz konusu mafya babası öldüğünde, göt oğlu Callie'nin doğum günü partisine damlıyor ve Callie'nin artık sihirli bir şekilde "onun" olduğunu iddia ediyor.

Bu yüzden Castle'la evlenmek zorundaydı. Castle aşırı derecede seksi, beni yanlış anlama. Ve o iyi, düzgün bir adam. Ayrıca Callie'nin ona karşı büyük bir aşk beslediği de çok açık. Ama yine de, aşık olmak başka bir şey. Bir mafya kan bağıını bozmak için iki gün önceden haber vererek biriyle evlenmeye zorlanmak delilik.

Ve bu yetmezmiş gibi, iki hafta önce, dğnlerinden hemen sonra, biri Kildare ailesinin taş evine ateş açmış, Castle karşılık vermeye başlayıp silahlı adamı korkutmadan önce neredeyse ikisini de öldürüyordu.

Uzun lafın kırsası, Callie ve Castle şimdilik Konstantin Reznikov'un çatı katındaki dairesinde birlikte kalıyorlar. Gavan'ın üvey kardeşi ve Reznikov Bratva'nın eş başkanı olan Konstantin, ikizlerini doğurmak üzere olan hamile eşi Mara ile birlikte şu anda Londra'da. New York'taki *pied a terre*'leri tam bir *kale* ve Fort Knox gibi korunuyor. Alt kattaki n kapıdan vurulmadan geçebilmek için benim bile "tamam" listesine alınmam gerekti. O da beni tanıyan Kildare muhafızları tarafından.

"Eğr çıldırarak istersen, beni arayabileceğini biliyorsun."

Sırıtır. "Teşekkürler. İyiyim, sanırım. Sadece sıkıldım ve bu yerde sıkışıp kalmaktan biraz sıkıldım."

Bu da anlaşmanın başka bir parçası. Onlar burada kalırken ve herkes dışarıda ona ve Castle'a ateş eden her kimse onun peşindeyken, Callie buradan ayrılamıyor. Tek yatak odalı, tek banyolu, normalde evli bir çiftin yaşadığı bu daireden, Castle'ın kesin emirleri altında, kelimenin tam anlamıyla çıkamıyor.

"Yani, eğr *sen korkmazsan, benim için sorun olmayacağını* düşündüm," diye bana göz kırıyor.

Callie geçmişimin çoğunu biliyor. Hepsini değil ama annem ve Nasser El-Sayed'le ilgili kısmı biliyor. Ben bebekken, o zamanlar Nasır'ın oğlu Amir'le sahte bir evlilik yapmış olan Celeste teyzemin beni fotoğraf çekimleri için kızları olarak göstermeye zorladığını ve annemin de "dadı" rolünü oynadığını biliyor. Ta ki Adrian Amca Celeste'nin tüm bunlardan kurtulmasına yardım edip annemi ve beni kurtarana kadar.

Homurdanıyorum. "Gerçekten senin yerinde olsaydım şu anda kafayı yemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Olmazdın." Omuzlarını silkiyor. "Çünkü sen tam bir baş belasısın."

Yüzüm kızarıyor ve sırtıyorum. "Yani, suçluymuşum gibi." Gözlerimin Manhattan'ın hemen hemen tamamını gören, camdan -elbette kurşun geçirmez- ve çelikten yapılmış modern dairede gezinmesine izin *verirken* ikimiz de gülüyoruz.

"Dostum, tıklıp kalabileceğin daha kötü yerler de var. Burası inanılmaz bir yer."

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, sorun değil.

Sanırım." "Yine mi usturamın yerini değiştirdin?"

Castle, kaslı ve oluklu gövdesine sardığı havluyla, çıplak göğüslü bir halde dairedeki tek yatak odasından hışımla çıkarken ikimiz de kafamızı çeviriyoruz. Beni görünce aniden durdu.

"Kahretsin, özür dilerim," diye homurdanıyor. "Buraya uğrayacağımı bilmiyordum Dahlia." "Sürpriz mi?" Zayıfça gülümsüyorum. "Kusura bakma, içeri daldım."

"Burası benim de evim," diyor Callie ona açıkça. "Misafir ağırlamaya iznim var." Adamın kaşları çatılır. "Yapamayacağımı hiç söylemedim."

"Ve aptal usturanın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Kızın yüzü ısınırken ona ters ters bakıyor. "Şirketin önünde tavrını yumuşatalım, olur mu?"

"*Evet, efendim,*" diye karşılık veriyor.

Castle'ın gözleri parlıyor. Callie'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Bir saniye sonra Castle dönüp yatak odasına girdi. "Seni gördüğüme sevindim Dahlia."

Kapı arkasından sıkıca kapanıyor. Dönüp kaşlarımı kaldırarak arkadaşına bakıyorum. "Ne?" diye mırıldandı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Homurdanıyorum. "Callie, bu sanırım bir parçası olabileceğim üçlü sekse en yakın şeydi."

Derin bir şekilde kızarıyor ve tamamen başarısız olan boş bir saptırma çabasıyla gözlerini deviriyor.

"Hayal görüyorsun."

"Hayal etmiyorum."

"Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

Kıkırdıyorum, onu rahat bırakıyorum. Şimdilik.

"Elbette." "Kardeşimle aranızda neler oluyor?"

Neredeyse kusacaktım, soru beni öyle gafil avladı ki, tam karnımdan vurdu. Yüzüm kızarıyor, ona bakarken yüzüm bembeyaz oluyor.

"Ne?" Sonunda boğuk bir sesle söyledim.

Callie kaşlarını çattı. "Evet, doğum gününden beri sormak istiyordum. Ama sonra, bilirsiniz..." kollarını anlamlı bir şekilde havada sallıyor. "Her şeye geniş geniş bakıyor."

Yutkunuyorum. "Deimos'la aramızda bir şey yok."

"Birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi?"

Dudağımı ısırıyorum, dişlerimin arasından yalan söylemenin mi daha iyi olduğunu anlamaya çalışıyorum, yoksa sadece bunu süpürmek için yeterince gerçeği kucaklamak mı?

İkinci seçeneği seçelim. Yüzüme patlamama ihtimali daha yüksek.

"Okula beraber gittik. Hepsi bu."

Kaşları tavana doğru havalanır. "*Dur bakalım*. Bu kadar uzun zamandır arkadaşız ve ben senin lanet olası Şövalye Kanına gittiğini nasıl şimdi öğreniyorum?!"

Elimi sallayarak geçiştiriyorum. "Çünkü sadece bir dönem gittim. Hatta yarım dönem. Gerçekten bana göre değildi."

Burada hiç yalan yok.

"Deimos ve ben arkadaş falan değildik. Sanırım ben birinci sınıf t a y k e n o son sınıftaydı."

Callie'nin kaşları çatılır. "Bir dakika, o iki adamın öldüğü büyük yangın sırasında sen de orada mıydın?"

Hala sıcaklığı hissedebiliyorum. Dumanı koklayabiliyorum. Havadaki kanın tadını alabiliyorum.

Onları öldüren ateş değildi.

"Evet," diye mırıldanıyorum sessizce. "Evet, bu... çılgıncaydı."

Nefes veriyor. "Bu çok çılgınca. Deimos bir kere bile birbirinizi tanıdığınızdan bahsetmedi. Sen de bahsetmedin!"

Gülerek geçiştiriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bundan bahsetmediğimi hiç fark *etmemiştim*. Ama arkadaş falan değildik ki."

Memnun bir şekilde başını sallıyor ve sonra saate bakıyor. "Yemek siparişı vermek ister misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Gelemem. Hemen kampüste bir danışman toplantısına gitmem gerekiyor, sonra da staj için oryantasyona gideceğim."

"Ooooh." Ben ayağa kalkıp çantamı alırken Callie kaşlarını sallıyor. "Ne kadar heyecan verici."

Yatak odasının kapısı açılıyor ve üzerinde kömür grisi bir pantolon, ona uygun bir yelek ve kolları kıvrılmış, kravatsız, bembeyaz bir gömlek olan Castle dışarı çıkıyor. Callie'nin gözlerinin açgözlülükle onun üzerinde gezinmesi hiçbir şekilde, hiçbir biçimde gözümden kaçmıyor. Castle ona bakmamaya özen gösteriyor, onun yerine bakışlarını bana çeviriyor.

"Dışarı mı çıkıyorsun,

Dahlia?" "Evet, derslerim var."

Omuz silkiyor. "Eğer Columbia'ya doğru gidiyorsanız, sizi bırakabilirim. Ben de Harlem'e doğru gidiyorum."

"Öyle mi? Aslında bu harika olur. Teşekkürler."

Mali durumumun belirsiz geleceği göz önüne alındığında, şu anda taksi parası ödemek zorunda kalmamak mı? Evet, lütfen. Annem cesur bir duruş sergiliyor ama Gerard'la olan sessiz savaşımız devam ediyor. Ve şimdi annemin mali danışmanları işleri gerçekten araştırıp neler olduğunu görme şansına sahip olduklarından, hasarın ne kadar kötü olabileceği konusunda çok daha iyi bir fikrimiz var.

Spoiler uyarısı: gerçekten kötü.

Gerard, pislik, *her şeyin* peşinde. Annemin tacizden kaçan kadınlara yardım eden vakfını kontrol eden holding şirketinin teknik olarak onun değil *benim* adıma olması tek kurtarıcı lütuf. Yani Gerard

ona dokunamazsın. Hiç para kazanmıyor ama o kadınlar için yaptıkları annem için paradan daha önemli.

Callie yüksek sesle ve dramatik bir şekilde iç geçirir. "Evet. Evden ayrılabilir. *O* bir yerlere gelir."

Castle gözlerini deviriyor ve ona, damarına basmaktan vazgeçmeyen bir veletmiş gibi bakıyor. Sanırım onun oyun planı tam *olarak* bu.

"Tüm gençliğin boyunca İrlanda mafyasıyla takıl, temel eğitime git ve ardından beş yılını Ordu Ranger'ları ile aktif savaş bölgelerinde geçir," diyerek ona karşılık verir. "O zaman, evet, elbette, evden çıkabilirsin."

Callie onu tersledi. Castle iç çekti ve bana bıkkın bir "yardım et" bakışı attı.

"Hadi, Dahlia. Seni kampüse bırakayım."

Tekrar arkadaşşıma baktım. "Beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Evet, bana taze bir esintinin ve filtelenmemiş güneş ışığının teninde nasıl hissettirdiğini anlatabilirsin. Unuttum," diye mırıldanıyor ve Castle'a karanlık bakışlar fırlatıyor.

Akademik danışmanımla hızlı bir kontrolden sonra, Laconia Logistics'teki stajım için yeni aldığım adrese metroyla gitmeye karar veriyorum. İnternette onlar hakkında *hiçbir şey* yok, bu da garip ötesi. Danışmanım staj yeri havuzuna son anda eklendiklerinden bahsetti. Ayrıca bir misyon beyanı gerekliliğinden feragat ettiklerinden bahsetti, bu yüzden o kısmı bitirmeden işe girdim.

Birlikte ele alındığında, bana pek de profesyonel bir tablo çizmiyorlar. Ama yakında öğreneceğim.

Tam akademik binanın köşesinden dönüyordum ki birine çarptım. Kız da benimle aynı anda nefes nefese kaldı, kağıtlar ve kitaplar etrafa saçılırken ikisi de geriye doğru yuvarlandı.

"Aman Tanrım!" diye boğuluyor, ayağa kalkmaya çalışırken mahcup görünüyor. "Kahretsin, *çok özür dilerim!* Tam bir pislik gibi telefonuma bakıyordum!"

"Hayır, hayır..." Yerden kalkıp ayağa kalkarken irkildim. "Hayır, tamamen benim hatamdı, nereye gittiğime bakmıyordum ve çok hızlı koşuyordum."

"Lütfen, hayır, bunların hepsi benim suçum," diyor kız, kağıtlarını toplamak için eğilirken çok özür diliyor. Yardım etmek için diz çöküyorum ve kekelemeye devam ediyor. "Hayır, cidden, yapabilirim-"

"Hey, sorun yok." Bir yığın kâğıdı uzatırken ona gülümsüyorum. "Ben Dahlia, bu arada."

Kız kirli sarı saçlarını yüzünden iterek parlak mavi gözlerini ortaya çıkarıyor. "Victoria, merhaba."

"Sen de mi burada okuyorsun?" Bakışlarım omzundaki Columbia Üniversitesi çantasına kayarak soruyorum.

"Evet, üniversite öğrencisi. Siyaset bilimi son sınıf öğrencisi."

Kocaman sırtıyorum. "Yok artık! Şu anda işletme yüksek lisans programındayım ama ben de burada siyaset bilimi okudum!"

İşildiyor. "Bu çılgınlık!"

İkimiz de ayağa kalkıp kıyafetlerimizin tozunu alıyoruz. Etek takımımın hâlâ iyi görüldüğünü görünce rahatladım.

Boğazımı temizliyorum. "Bak, bu belki çok garip ama benim hala son senemdeki tüm notlarım. Eğer bakmak istersen..."

Gözleri parlıyor. "Ciddi misin sen?"

Gülüyorum. "Lütfen. Sana vurduğum için en azından bunu yapabilirim."

Şiddetle kızarıyor. "Aman Tanrım, sen bir meleksin. Sene başında bazı ailevi meseleler yüzünden bir sürü dersi kaçırdım ve hâlâ arayı kapatmaya çalışıyorum."

"Gerçekten benim için bir zevk!"

Numaraları değiştirip tekrar gülüyoruz.

"Şu staj işine gitmem gerekiyor. Ama cidden, notlar için beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Yapacağım! Ve çok teşekkürler!" Victoria fişkırıyor. "Stajda iyi şanslar!"

Yirmi dakika sonra yeraltında, şehir merkezinde, Laconia Logistics'in ofislerine doğru kaldırımında aceleyle ilerlerken telefonum çalıyor. Arayan Bethany, annemin vakfının ve onu işleten holding şirketinin CEO'su.

"Dahlia, merhaba," diye cıvıldıyor kendine özgü kısık

ses tonuyla. "Hey, Bethany, ben de tam atlamak

üzereydim-"

"Sadece bir dakikanız var mı? Bu önemli bir konu ve bunu benden duymanızın uygun olacağını düşündüm."

Girmek üzere olduğum binanın hemen dışında duruyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Uh, tamam, ne oldu? Annem dün gece bana Gerard'ın
-"

"Roy Holdings Limited'i yeni sattık."

Sanki kaldırım yarılp beni yutacakmış gibi hissediyorum. Uyuşurken kulaklarımı bir çınlama sesi dolduruyor.

Roy Holdings Limited, annemin vakfını kontrol eden holding şirketidir. Gerard'ın ele geçiremeyeceği tek şey.

Ve şimdi gitti.

"Ne?!" Telefona bağıyorum. "Beth, yapamazsın-"

"Ben... aslında yapabilirim," diye derin bir nefes verdi. "Bak Dahlia, bunu sana söyleyen kişi olduğum için çok ama *çok* üzgünüm. Ve bu şekilde sonuçlandığı için gerçekten üzgünüm."

"Yapamazsın!!" Tekrar bağıyorum, yoldan geçen yayaları ürkütüyorum.

"Dahlia, tatlım, beni dinle, *yapabilirim*. Ben CEO'yum ya da en azından CEO'yum ve üvey babanla ilgili olan biten her şey yüzünden korkarım uzun vadeli bir strateji düşünmek zorundayım. Şirketle ilgili herkes için en iyisinin ne olduğundan bahsetmiyorum bile. Vakfın senin ve annen için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, inan *bana* biliyorum. Bu yüzden bu işi kabul ettim, çünkü misyona inanıyorum. Ama burası kendi masraflarını karşılayan bir vakıf değil Dahlia. Yüzde yüz annenin diğer varlıklarından, yatırımlarından ve holding şirketlerinden gelen gelire dayanıyor. Bu olmadan zaten vakfı kaybedersiniz. Hem de yakında."

Arkamdaki binaya yaslanırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Sikeyim.

"Teklif birkaç hafta önce geldi. Görmezden geldim, çünkü o sırada bu bizim için bir seçenek değildi. Ama sonra Gerard'ın yasal işlemleriyle ilgili gelişmeler oldu ve vakfın nakit parasının ne kadar çabuk tükeneceği anlaşıldı. Sonra aynı taraf satın alma teklifini yükseltti ve ben de kabul ettim."

"Beth..."

"Çok büyük bir teklifti Dahlia. Otuz milyon."

Gözlerim yuvalarından fırladı. *Ne?*

"Hissedarlar paylarını aldıktan ve çalışanların kıdem tazminatları ödendikten sonra-"

İrkildim. Vakıfta elliden fazla kişi çalışıyor. Şu anda işsiz o l a n *elli* kişi.

"Ve C seviyesi çıkışlar-"

Bir kahkaha attım. C-seviyesi çıkışları, şirket yönetici ekibi için büyük ödemeler demenin güzel bir yolu.

"Sanırım kendine küçük, güzel bir altın paraşüt diktin?" Şak diye söyledim.

Derin bir iç çekti. "Tüm bunlardan sonra, sana ve annene hâlâ on iki milyon kaldı. Bak, annen Nasser El-Sayed'in servetini aldıktan sonra sahip olduğun yaşam tarzını sana vermek için yeterli olmadığını anlıyorum.

."

"Sakın o pisliğin adını ağzına alma."

Bir an duraksıyor. "Özür dilerim, bunu yapmak istememiştim. Bak Dahlia, bu hâlâ *on iki milyon dolar*. Bu çok, çok iyi bir hayat."

"Peki kendine ne kadar büyük bir çek kestir Beth?" Öfkeden titreyerek bağıyorum. "Başka bir sahil evi için yeterli-"

"Çıkış paketimin şartları aslında yasal olarak tanımlanmış Dahlia ve benim kontrolüm dışında. Ancak yine de, ödememi işten ayrılan diğer çalışanlara yeniden dağıttım."

Oh.

Şimdi kendimi küçük bir pislik gibi hissediyorum. Dudağımı ısırıyorum.

"Buradaki düşman ben *değilim* Dahlia," diye nefes veriyor Bethany, sesi gergin ve yorgun.

"Peki, kim o zaman?" Mırıldanıyorum. "Kendini geçindirecek kadar bile kazanamayan bir vakfa kim otuz milyon öder ki?"

"Adlarını hiç duymadım. Ama onlar Kanadalı bir şirket, New York'ta yeni bir ofisleri var-"

"*Kim-*"

"-Laconia Logistics deniyor."

Her şey durgunlaşıyor. Başımı yavaşça çevirip bakışlarımı yaslandığım binanın girişindeki dikkat çekmeyen pirinç levhaya çevirdiğimde nabzım şakaklarımda zonkluyor. Mevcut tüm işyeri kiracılarının listelendiği levha.

Bir muhasebe firması. Bir alerji uzmanının ofisi. Bir grafik tasarım şirketi, bir siyasi strateji danışmanı, bir reklam ajansı...

Ve Laconia Lojistik.

Tesadüflere inanmam. En azından bu seviyede. Biri benimle

taşak geçiyor. Ve kim olduğunu öğrenmek üzereyim. "Beth?

Seni sonra ararım."

Telefonu kapattım ve bir kasırganın tüm öfkeli gücüyle içeri daldım. Kim olduğumu dehşete düşmüş bir resepsiyon görevlisine söylüyorum, o da beni güvenlikten geçirip asansöre yönlendiriyor. Başparmağım onların katının düğmesine sıkışıyor. Asansör yirminci kata yükselirken parmak eklemlerimi kırıyor ve nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Kanada'nın bilmem neresinden Laconia Logistics'in yeni büyük şehir ofislerinin bulunduğu kat.

Kapılar açıldığında dışarı fırlıyorum, intikamcı bir tanrıçanın öfkesiyle ateş ve kükürt yağdırmaya hazırım.

...Asansörden inip *hiçbir şeye* adım atana kadar.

Süslü büyük şehir ofisleri yok. Hatta hiç ofis yok. Kabinler yok. Şımarık resepsiyonist yok. Her yerde bulunan eğreltiotu bitkileri veya mülayim, zararsız, kurumsal duvar sanatı yok.

Hiçbir şey.

Şehre bakan pencere duvarının yanındaki açık alanda tek başına oturan tek bir sandalye ve yerde üzgün bir şekilde duran tek bir sabit hatlı telefon.

Tamamen sessiz.

Bu da ne-

"Umarım burayı sorunsuz bir şekilde bulmuşsunuzdur."

Çılgılık atıyorum, sesini duyunca neredeyse yerimden fırlayacak gibi oluyorum. Deimos yaslandığı asansör kapısının yanındaki duvardan kayarak uzaklaşıyor ve gölgelerin arasında gizleniyor.

Her zaman olduğu gibi.

Karanlıktan ışığa sızmak için adım atmıyor, gözleri bana kilitlenirken kötücül bir şekilde parlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, New York'ta kalacağını duyduğumdan beri bunun olmasını bekliyordum. Ve kendime, bu şehirden nefret etmesine rağmen, Callie ile olan her şey yüzünden kaldığını söyleyip durdum.

Ama içten içe bundan daha fazlası olduğunu *biliyordum*.

Ve bu yüzden diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum - her ağacın arkasından ya da geçtiğim her ara sokaktan fırlamasını bekliyordum. Çevresel g r ş mdeki her gölgenin o olmasını, benim için gelmesini bekliyordum.

İşin *kötü tarafı*, ben de öyle olmasını umuyordum.

İşte Deimos Drakos'la olan korkunç, paramparça, dumanla dolu, kömürleşmiş ve kana bulanmış geçmişimin en çarpık kısmı da bu: Ondan ne kadar nefret etsem ve ondan ne kadar korksam da...

Ayrıca kendimi ondan tamamen koparamıyorum. İçimde gömülü olan ve onu düşünmeyi bırakmayı reddeden o kanserli parçayı asla kesip atamam.

Onu hayal ediyorum.

Tanrı aşkına, onun hakkında *fantezi kuruyorum*.

İçimde bu korku ve heyecanı uyandırdığı için mi, yoksa buna rağmen mi, kendimle yapmaya hiç hazır olmadığım bir konuşma.

Ama şimdi, işte buradayız. Ve Deimos'a dönüşen gölgelerin hayalleri -ya da kabusları- gerçek hayatta, tam önümde gerçekleşiyor.

"Merhaba, sevgilim."

DAHLIA

ZAMAN DONUYOR. Deimos iki adım önümde durduğunda dünya etrafımızda tekleyerek duruyor. Bir kez daha, bu adamın etrafında karanlık, uğursuz bir bulut gibi dönen katıksız güce çarpılıyorum.

Bir veba.

Eğer bu bir film olsaydı, etrafında şimşekler çakar ve her adımında gök gürlerti. Film ya da değil, aslında Deimos'un bunu gerçekleştirmek için her bir fizik ve kimya yasasını altüst etmemesine neredeyse şaşıyorum.

Koyu renk gözleri hırçınlıkla parlıyor. Ama sinirlerimi asıl zangırdatan onunla karışık bir neşe. Bakışları altında küçülüyorum. Ve yine de, aynı zamanda.

Tanrı yardımcım olsun, ben de altında cızırdıyorum.

Bazı şeyler asla değişmez.

"Nedir bu?" Sonsuzluk gibi gelen bir sessizlikten sonra mırıldanmayı başarıyorum.

Mükemmel, şeytani dudaklarının köşeleri acımasızca kıvrılıyor. "*Bu* senin yeni ve *harika bir* iş fırsatına girişin, Dahlia."

Boğazıma takılan kalın yumruyu yutmaya çalışırken boğazım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Konuşmanın akıllıca olup olmadığını tartarken bile beynim kelimeleri oluşturmaya çalışırken dilim dişlerimin arkasında sürükleniyor.

"Ofislerimizi beğendiniz mi?" diye mırıldanıyor bir esprinin tüm samimiyetiyle. "Şehir merkezinin biraz abartılı olabileceğini düşünmüştüm. Ama bu dünyada görünüş her şeydir, değil mi?"

"Bu da *ne*?" diye mırıldandım yine.

Şaka mı? İğrenç bir şaka mı? Benimle dalga geçmek için benimle dalga geçmek mi? Yoksa çok daha kötü bir şey mi? Belki de bu psikopat canavarın benim için sakladığı çok daha acımasız bir şeyin parçasıdır.

Çünkü o *bir* psikopat. Bunu artık biliyorum.

Daha önce, Knightsblood'dayken, ben ve sanırım diğer herkes Deimos'un sinir bozucu, korkutucu ve zaman zaman düpedüz zalim mizacını öfke sorunları olan narsist bir mafya prensi olmasına bağlıyordu. *Çoğu* zengin ve güçlü mafya prensi gibi, yani Knightsblood'daki öğrencilerin çoğu gibi.

Ancak yıllar geçtikçe, bu konu üzerinde düşündükçe - olması gerekenden çok daha fazla - ve bu karşılaşmaları tekrar tekrar gözden geçirdikçe ve onun tavırlarını tekrar tekrar düşündükçe, omzunda bir çip ve sapkınlık eğilimi olan zengin bir çocuktan çok daha fazlası olduğunu fark ettim.

Deimos sadece çarpık değil. *Aklını kaçırmış*.

Her zaman zeki biri gibi görünürdü. Ama sonra onun sadece zeki olmadığını, *gerçekten çok* zeki olduğunu anladığınız küçük bakışlar olurdu. Ve daha da *zekiydi*, bunu biraz saklamayı biliyordu. Bir makine gibi hesap yapıyordu ve acımasızdı. İntikamcı da. Sadece yıllar sonra

Knightsblood'dan ayrıldıktan sonra Deimos'un intikam tutkusunun -hatta takıntısının- sadece mafyanın sert adamı rolü olmadığını fark ettim.

Bu bir dürtüydü. Beslemesi gereken bir açlık.

Sıradan zorbalılar ve tiranlar, güvensizliklerini ve korkularını gizlemek için kaba kuvveti ve zalimliği bir kalkan olarak kullanırlar.

Deimos mu? Hiç güvensizliği yok. İçinde hiç korku yok. Öyle davrandı çünkü *bundan zevk* alıyordu.

Ve görünüşe göre, hala öyle.

"Deimos-"

"Dramatik girişinize bakılırsa, Bethany Pietro ile şimdiye kadar konuşmuşsunuzdur herhalde?"

Konuşamıyorum bile. Sadece ona dik dik bakabiliyor ve bakışlarımın onu bir ateş sütununa dönüştürmesini umuyorum.

"Dahlia, senin aslında dilsiz olmadığını zaten tespit ettik. Daha çok kafa travması mı?"

"*Seni piç*-"

"*Patron* terimini tercih ederim."

Yutkunuyorum, sözcük dudaklarından dökülürken irkiliyorum.

"Eminim Bethany'nin de açıkladığı gibi, artık Roy Holdings Limited'in tamamına sahibim." Bana göz kırpmıyor. "Ama kanalı değiştirmeyin, izleyiciler, daha iyi olacak."

Damarlarım buza

dönüştü. "Ne yaptın

sen?"

Ağız köpekbalığı gibi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Önümüzdeki bir saat içinde pek çok kişiden telefon almaya başlayacağını tahmin ediyorum. Sürprizi senin için *biraz* bozacağım ve bu insanların hepsinin ortak bir noktası olduğunu bilmeni sağlayacağım."

Zahmetsizce bana yaklaştığında ürperiyorum ve omurgamda önsezili bir şeyin dalgalanmasına neden oluyor.

"Hepsi Adele Roy'a ait çeşitli şirketleri, fonları ve yatırım portföylerini yönetiyor."

Annem.

Gülümsüyor. "*Neden* arayacaklarını bilmek ister misin?"

Başımı sallıyorum, hareketlerim yavaş, sanki katranın içinde boğuluyormuşum gibi.

"*Alışveriş* yapıyordum, Dahlia. Nasıl olduğunu bilirsin; harçlık parası cebinde bir delik açar." Başını hüznle sallıyor.

Aman Tanrım.

"Şimdi, iyi haber şu ki, annen ve muhasebecileri servetini çeşitli portföylere dağıtacak kadar akıllı oldukları için, açgözlü küçük Gerard'ın yağmalaması için hepsi tek bir yerde değil. Bir *başka* iyi haber de, servetin dağıldığı on dört şirket ve fondan altısını üvey babanla oynadığımız bu satranç oyununun dışında bıraktım. Bu arada bunların toplam değeri yaklaşık üç yüz milyon dolar."

Ona bakıyorum, ağzım açık kalıyor. Deimos yine o köpekbalığı gülümsemesiyle gülümsüyor.

"*Lütfen*, sor."

"Nasıl..."

"Annenizin üç yüz milyon dolar değerindeki mal varlığını üç yüz milyon dolardan çok daha *az bir fiyata* satın almayı nasıl başardım?"

Sessizce başımı sallıyorum, gözlerim kocaman ve kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Deimos odaya kayıtsızca bakıyor, görünüşe göre dünyamın etrafında parçalanmasını umursamıyor.

Çünkü annem ve benim her şeyimizi güvenmemize izin verdiğimiz bir adam yüzünden kaybetmemiz yeterince kötü değilse, şimdi bu yağmaya başka bir şeytan daha katıldı. Gerard muhtemelen bunu sadece para için yapıyor olsa da, Deimos'un bunu yapabileceğinden başka bir nedeni olmadığı için yaptığına dair korkunç, hastalıklı bir his var içimde.

Çünkü boktan bir sebepten dolayı bana eziyet etmeyi eğlenceli buluyor.

"Kandırmaca. Saçmalık. Yalanlar. Zorbalık ve şantaj. Her halükarda, rica ederim."

Gözlerimi kırıştıtırıp

ona bakıyorum.

"*Affedersiniz?*"

Gözleri üzerimde geziniyor. "Bir şey *değil* dedim." "Ne için?!"

"Çünkü durdurmak üvey baba sevgili içinde onun
izler önce o olabilir her şeyi al."

"Tabii, kendin için toplayarak," diye soğuk bir
şekilde çıkışıyorum. "Ben buna *varlık kurtarmak*
demeyi tercih ediyorum."

"Onun yerine senin tarafından çalınmış olmaları onları daha az çalınmış yapmaz-"

"Onları geri alacaksın."

Geriliyorum. Onun varlığı ciğerlerimdeki oksijeni emerken kalbim küt küt atıyor, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

"Ne?"

"Onları geri alacağımı söyledim."

"Ne kadar," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Deimos başını sallarken dudaklarının kenarları kıvrılır.

"Sanırım kendimizi biraz aşıyoruz, değil mi?" "Bence sen de sırf

benimle uğraşmak için sahte bir şirket icat ettin."

Sessizce kıkırdıyor ve bana daha da yaklaştığında ürperiyorum. Elini kaldırıyor ve iki parmağı çenemin altını okşayıp gözlerimi onunkilere dikmemi sağladığında bir nefesi ısırıyorum.

"Vay, vay, vay," diye homurdanıyor. "Bakın son altı yılda kim omurga geliştirmiş."

"Sikeyim seni-"

Deimos'un güçlü, dövmeli eli çenemi sıkıca kavradığında sarsılıyorum, adrenalin vücudumda patlıyor.

Yaralı eli.

Yangın gecesi kan damlarken onu koruyarak kucakladığını gördüğüm el.

Her şeyi yok ettiği gece.

"Yüksek lisans düzeyinde işletme öğrencisi olan bir kız için," diye hışırıyor, "şu anda işletme öğrencisi olan birine karşı şaşırtıcı derecede nazik ve profesyonelce davranıyorsun."

patronun."

Ürperiyorum ve sonra soğuk bir kahkaha atıyorum. "Sen benim patronum değilsin."

"Tam tersine. Akademik danışmanınız tarafından imzalanmış staj kabul sözleşmeniz e-postamda duruyor ve kesinlikle öyle olduğumu söylüyor."

Gözlerim onunkilere dikildi. "Bu ücretsiz bir staj ve istediğim zaman bırakmakta tamamen özgürüm-"

"Aslında bu staj paralı." Eli çenemi biraz daha sıkı kavrayıp yüzüme doğru eğildiğinde bedenim titriyor. "Tam olarak üç yüz milyon dolar ödüyor. Şaşırtıcı değil mi?"

Ona bakıyorum.

Oğlum. Of. Kaltak.

"Şaka yapıyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor. Ama eli çenemi serbest bırakıyor. Deimos yavaşça etrafımda dolaşmaya başladığında omurgamda soğuk bir his dalgalanıyor, tenim tüylerime dokunuyor. Bir yanımda onun adımlarını takip etmek için bedenimi çevirmek istiyor, sanki gözlerimi ondan ayırdığım anda saldıracak vahşi bir hayvanmış gibi.

Ama başka bir yanımda onun iplerimi çekmesine izin vermeyi reddediyor. Çünkü bunu yaptığını biliyorum. Bunu daha önce de yaptığını gördüm: İnsanları gütmek, ince ve sinsi yollarla doğrudan kendi ellerine oynamalarını sağlamak.

Bunun yerine olduğum yerde kalıyorum, yüzüm öne dönük, çenem yukarıda.

"Gerard'ın burnunun dibinden aldığım şirketleri sana ve annene geri vereceğim."

"Ne kadar da yardımseversiniz," diye alay ediyorum.

Tekrar görüş alanıma giriyor, ölümcül güzellikteki yüzünde soğuk ve sinir bozucu bir gülümseme var.

"Ben pek çok şeyim Dahlia," diye homurdanıyor sessizce. "Ama seni temin ederim ki *hayırseverlik* bunlardan biri değil. Söylediğim gibi: Şirketleri ve varlıkları bir bedel karşılığında ikinize de geri vereceğim."

Etrafımda dönmeye devam ederken o ürperti yine omurgama doğru ilerliyor, öldürmek için yaklaşan bir aslan gibi.

"Ve yine," diyorum buz gibi. "*Ne kadar?*"

"Benim olacaksın."

Nabzım atıyor ve içimde, kilitli tutmak için çok çalıştığım o karanlık, tehlikeli yerin derinliklerinde çarpık bir şey uyanıyor.

"Affedersiniz?"

Yavaş ve metodik yürüyüşü onu tam önümde durdurduğunda irkiliyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Nefes alıyorum.

"Ben ne istersem o anlama gelir. İstedğim her şeyi yapacaksın. Telefonlarıma cevap vereceksin. Evraklarımı dosyalayacaksın. Temizlik yap, yemek yap, istersem vergilerimi öde. Sana tamamen *sahip* olacağım."

Arkama geçene kadar yavaşça hareket ederken dişlerim parlıyor. "Ben-"

"İstersem *fahişem* bile olursun."

Kelimeler doğrudan kulağıma çarparken nefesim keskin bir solukla kesiliyor. Boş ofis sessizleşirken vücudunun sıcaklığı ve bergamot, baharat ve deri kokusu beni onun yakınlığında boğuyor.

Yüce Tanrım, gerçekten de öyle dedi.

İstersem fahişem bile olursun.

Bunun içimde kabaran öfke ve kızgınlık olduğunu söylemek istiyorum. Belki bir kısmı öyledir. Ama içimdeki ani patlamanın tek nedeni bu değil.

"Sen-"

"Yapamaz mısın? Ama ben yapabilirim." Tekrar önüme gelip duruyor, siyah gözlerini gözlerime dikerek üzerime dikiliyor. "Evet Dahlia, *yapabilirim*. Seçim senin." Bana üzerinde altın varakla basılmış adı ve adresinden başka bir şey olmayan düz, mat siyah bir kartvizit uzatıyor.

"Yarın akşam sekizde evimde ol, yoksa anlaşıma yok."

Deimos dönüp gelişigüzel asansöre doğru ilerlemeye başlayınca nutkum tutuldu, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

"İlgilenmem gereken bazı işler var." Bana dönüp soğukkanlılıkla gülümsüyor. "Gördüğünüz gibi, kendimi tanıtmam gereken altı yepyeni şirket var."

Çılgılık atmamak için çaba sarf ediyorum.

"Neden burada kalmıyorsun ki..." Kaşlarını çatıyor ve eliyle tamamen boş olan ofis alanını işaret ediyor. "Herkesi yerleştirebilirsen, belki e-posta sistemini çalışır hale getirmek için IT'yi buraya getirebilirsin. Bir de önümüzdeki hafta için programımı renklerle kodlarsan ve genel bir organizasyon şeması hazırlarsan *harika* olur. *Çok* teşekkürler."

Adam deli. Sadece bir pislik ve Tanrı kompleksi olan narsist bir egomanyak değil. Gerçekten kafayı *yemiş*.

"Sorusu olan var mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve ona inanamayarak bakıyorum.

"Bu bir hayır mı-"

"Senin *derdin* ne lan?" Nefes alıyorum.

Soğuk, kötü niyetli gülümsemesi bir anda kayboluyor. Gözlerindeki o zalim, köpekbalığını andıran parıltı siyah cıva gibi titreşirken ürperiyorum. Çenesi geriliyor ve aniden içime doğru hamle yapınca sarsılıyorum. İri, güçlü elleri yüzümü çene hizamdan sıkıca kavıyor ve gücü beni kara zehir bulutuyla sararken gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyor.

"Yollarımız bir daha kesişirse ne olacağını sana söylemiştim," diye hırlıyor hırsla. "*Sana söylemiştim.*"

"Burada ilk ben

yaşadım!" "Ve şimdi

ben de yaşıyorum."

"Bu benim sorunum değil!" Geri tükürdüm.

Dudağı hafif bir hırıltıyla kalkıyor. "Evet, öyle," diye mırıldanıyor tehlikeli bir şekilde. "Evet, bu büyük ölçüde senin sorunun. Şimdi, tekrar soruyorum: Ne dedim ben?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bacaklarımın titrediğini ve yüzüme dokunduğu yerde tenimin zonkladığını hissediyorum, yasadışı bir sıcaklık ve çıplak bir korku tarafından tüketiliyorum.

"*Ne. Ne. Dedim. Dahlia.*"

"Her şeyi alacağını," diye fısıldıyorum, titriyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Seni bir daha görürsem, hepsini alırım. Sevdiğin ve değer verdiğin her şeyi alacağım. Her şeyi alacağım, sevgilim.

Yavaşça başını sallıyor. "İyi hatırladım. Bunu ben yaptım. Ama kendimi cömert hissediyorum."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. Çenemi daha sıkı kavrayıp ağzını aniden boynumun tam kıvrımına daldırdığında nefesim kesiliyor. Onun

Dudakları ve kirli sakalı yanağıma değiyor ve kulağıma alçak sesle fısıldarken gezegen kendi ekseninde sallanıyor.

"Aslında her şey olmayacak. Sadece *sen olacaksın*."

DAHLIA

Altı yıl önce:

ÇOK HIZLI OKUDUM.

Bu günlüğü keşfettiğim gün, güneş batmaya başlamadan önce en az üçte birini yuttum. Birkaç gün sonra, tüm zamanların en sevdiğim kitabı olabilecek bu kitabı biraz daha okumak için geri döndüğümde, yavaşlamam gerektiğini fark ettim.

Dünyanın en lezzetli pasta dilimini yemek gibi bir şey. Onu bir anda yüzünüze tıktırabilir ve kendinizi bir anlığına tadının tüm etkisine kaptırabilirsiniz. Ya da yavaş yavaş tadını çıkarabilirsiniz. Acele etmez, her bir lokmanın tadını çıkarır, her anı olabildiğince uzatırsınız.

Günlüğe ve onu yazan gizemli ve duygusal olarak karmaşık kişiye yeni yaklaşımım bu. Son birkaç haftadır, derslerimin arasında, orospu ev arkadaşımından kaçarken, okuldaki en popüler çocuğun neden sürekli benimle konuştuğunu ve kitaplarımı sınıfa taşımayı teklif ettiğini anlamaya çalışırken ve Deimos olduğunu düşünerek her gölgenin üzerine atlarken, günlüğü okumak için buraya geldiğimde daha uzun süre dayanmasını sağlamaya çalışıyorum. Her geldiğimde, kendime sadece bir ısırık veriyorum: bir giriş.

Ama yine de, sonunda sonuna geldim. Birkaç gün önce, rekabet konusu üzerine kafa yoran birkaç sayfa uzunluğundaki son yazıyı okudum. El yazısına bakarak bir erkek olduğundan emin olduğum yazar, hayal bile edilemeyecek teknolojik harikalara ve tüm dünyayı besleyebilecek güce sahip olan yirmi birinci yüzyıldaki insanlar olarak neden hala savaştığımızı sorguluyordu. Neden savaşıyoruz? Ya da herhangi bir şey için rekabet ediyoruz? Neden bu rekabeti *kutluyoruz*?

Korkunç bir şey. Bu kişi her kimse, neredeyse tam anlamıyla *benim*.

Sona geldiğimi düşünmek beni deli ediyordu. Ama sonra rekabetle ilgili o son yazıdan birkaç gün sonra geri döndüm ve başka bir yazı vardı -Bu seferki kısa, öfkeli ve geçmişlerinde olan ve hala üstünü örtmeye çalıştıkları bir şey hakkında öfke dolu.

Yani, tekrar söylüyorum, bu *benim*. Öyle ki geçen gün bu günlüğün hem yazarı hem de okuyucusu *olduğum* çılgın bir rüya gördüm. *Dövüş Kulübü'nden fırlamış* çılgın bir psikolojik olay örgüsü gibi.

Ben Tyler'ım. Tyler benim.

Pek sayılmaz. Yani, sorunlarım olabilir ama *o* tür bir deli değilim. En azından öyle olduğumu sanmıyorum.

Son yazının üzerinden beş gün geçti. Ve hala başka bir tane yok. Bu, yazarın genelde yazılar arasında geçirdiği sürenin iki katı.

Bugün, gizli bahçeye girdim ve artık alışlagelmiş rutinimi yaptım. Gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için etrafı kontrol ediyorum ve ardından günlüğü gizleyen gevşek taşı dikkatlice çekip çıkarıyorum. Kendi ders kitaplarımdan birini açıyorum ve turuncu deri kitabı onun içine koyuyorum.

Bunu her yaptığımda, çok da gizli olmayan bir şekilde yazarın kendisinin beni okurken görmesini diliyorum. Yani, evet, muhtemelen kızarlar ya da utanırlar ya da her ikisi de olur. Ama onlara ne kadar çılgınca birbirimize benzediğimizi gösterebilirim, belki arkadaş olabiliriz.

Belki daha fazla.

Bu noktada, bu kişinin ruhunun, düşüncelerinin ve hayallerinin derinliklerine indiğimde, onu sadece hayatımda tanıdığım herkesten daha yakından tanımış olmuyorum.

Sanırım onlara gerçekten aşık olabilirim. Her kimlerse.

...Evet, dediğim gibi: sorunlar. Deliliğime hoş geldin.

Bankta oturuyorum ve geçmişle ilgili son kızgın yazıyı çeviriyorum. Neşeyle bir sonraki sayfaya geçiyorum ve yazarın yeni bir şeyler eklediğini görüyorum. Anında gülümsemem yüzümden düşüyor ve kalbim buza dönüyor.

Günlüklerin özel olması gerekir, biliyorsun.

Kimsin sen?

Kitabı boğuk bir nefesle kapattım. Kalbim boğazıma fırlıyor ve nabzım hızla yükseliyor. Ayağa fırlıyorum, günlüğü hızla saklandığı yere geri itiyorum ve çantamı kapıp bahçeden kaçmadan önce üzerini taşla örtüyorum.

Durmadan önce sadece dört adım atabildim.

Etrafımdaki kampüs arazisi tamamen sessiz ve boş, gökyüzü gri ve yapraklar sonbaharla birlikte turuncu ve kırmızıya dönüyor. Bank'a ve arkasındaki saklanma yerine tekrar bakıyorum.

Kimsin sen?

Sen kimsin, yazar arkadaşım?

Kediyi merakla öldürdüğünü söylüyorlar. Yine de her türlü garip şeyi söylüyorlar. Ben de bu düşünceyi bir kenara itip banka oturuyorum ve günlüğü geri çıkarıyorum. Çantamdan bir kalem çıkardım, kapağını ısırarak kapattım ve günlüğü son sorunun olduğu son sayfaya kadar açtım.

Bir bakıma ben de senim. Dışlanmış biri. Bir yabancı. Senin gibi uyumsuz biri, öyle görünüyor. Kişisel düşüncelerinize burnumu soktuğum için çok özür dilerim. Günlüğünüzü bir süre önce tesadüfen buldum ve okumadan duramıyorum. Sanki kafamın içinden yazıyormuşsunuz gibi.

Kimsin sen?

Cevabımı ertesi gün aldım.

Ben Tyler'ım. Tyler benim.

En özel düşüncelerimi okudun. Ben de seninkileri bilmek istiyorum. Adil olan adildir, değil mi?

Bana kendin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle.

Bu kişinin benim aklımdan geçen *Fight Club* repliğinin aynısını kullanmış olması beni sırttırıyor. Ayrıca, tamamen haklılar. Kim olduklarını bile bilmiyorum, ama özel düşünce ve duygularına dair ciddi, kişisel bir içgörüye sahibim.

İşte her şey böyle başlıyor. Kendimden bir parça paylaşıyorum. O da bunun üzerine düşünüyor ve başka bir parçasını paylaşıyor.

Biz Yapma. düzenlemek için Buluşalım. Biz Yapma.
Biliyorum ve insanlar arkasında günlük içindeki
yazışmalar.

Ama nihayet, burada bir arkadaşım var.

Burada:

"New York'ta herkes nasıl? O korkunç silahlı saldırıyla ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

"Anne..."

Akışın ortasında duraklıyor.

"*Oui?*" "Yine yapıyorsun."

"Neyi yapıyorum?"

Bunu her zaman söylüyorum ama ne kadar söylesem az: annem bir *süper kahraman*. Aslen Paris'in Seine-Saint-Denis banliyösünde fakir bir aileden gelen annem, on altı yaşında sahte belgelerle ultra zengin Ortadoğulu bir iş adamının hizmetçisi olarak iş bulmuş. Nasser'in Paris'te yılda belki beş kez kullandığı bir evi vardı, bu da Adele'in tam zamanlı personel olarak maaş aldığı düşünüldüğünde *harika bir işti*.

Sonra bir gün Nasır Paris'teki evine geldi ve annem on bir ay boyunca bir daha evden çıkmadı.

Tüm detayları bilmiyorum. Sanırım sadece Celeste Teyze ve annem biliyor. Ama annemin beni şans eseri olarak gördüğünü biliyorum, çünkü bana erken hamile kalmış. Hamile olduğunu öğrendikten sonra Nasser ona bir daha asla dokunmamış.

Bu on bir ayın sonraki dokuzunu Paris'teki o büyük malikanenin bodrum katında kilitli kalarak, karnında bana kitap okuyarak ve şarkı söyleyerek geçirdi. Ve nihayet doğduğumda, tüm bunlardan sonra, ondan koparıldım.

Sayılır.

Nasır'ın oğlu Amir, doğru bağlantıları ya da aile bağları olmayan İtalyan bir kadına aşıkta. Bunun üzerine Nasır, Celeste'in babası Jean Margaux ile Celeste'in Amir'le evleneceği bir iş anlaşması yaptı.

Sonraki birkaç yıl boyunca, Celeste ve Amir Instagram milyarderi yaşam tarzını yaşayarak dünya turuna çıkarken, ben paparazziler için *onların küçük* kızları olarak tasvir edildim. Bu kolaydı: Adele ve Nasser'den gelen Fransız ve İran mirasının aynısına sahiptim, eğer gerçekten Amir ve Celeste'nin çocuğu olsaydım sahip olacaktım. Ve sahte evliliklerini "satmak" için bir bebeğe ihtiyaçları vardı.

Neyse ki Celeste annemin tamamen devre dışı kalmamasını sağladı. Amir'i, Adrian Cross'un yardımıyla tüm bunlardan kurtulmayı başarana kadar, babasından Adele'i benim "dadım" olarak yanlarında getirmelerine izin vermesini talep etmeye ikna etti.

Ve şimdi, yıllar sonra, paramparça bir kadın olmak için her türlü nedene sahip olan annem hala dimdik ayakta. Ben on iki yaşındayken olanlardan sonra bile. *Şimdi* bile, hayatının aşkı onu sırtından bıçaklıyor ve her şeyini alıyor.

Kırılmamış. Boyun eğmedi. O

gerçekten benim kahramanım.

"*Dis-moi*, Dahlia," diye iç geçiriyor. "Ne yapıyorum ben?"

"Kendi sorunlarınızla yüzleşmek yerine başkalarının sorunlarına nasıl yardımcı olabileceğinize odaklanmak."

İç çekmeden önce bir an sessizlik oldu.

"Ne yani? Kildare ailesi ve arkadaşın Calliope'un vurulduğu gerçeği için endişelenmeme izin yok mu, sırf o *sac à merde* Gerard sonunda gerçek yüzünü gösterdi diye?"

Başımı salladım. "Çok özür dilerim anne."

"Eh," diye mırıldanıyor umursamazca. "Olma. Gidip kendini becerebilir."

Bu Adele'in cesur yüzünü takınmasıdır; sanki bu sadece ikinci buluşmalarında onu eken bir adammış gibi davranır ve her şeyi omuz silkerek geçirir. Evlendiği ve sonunda kalbini açtığı, birlikte geçirdikleri yılların ardından şimdi onu sırtından bıçaklayan bir adam değil.

Her ne kadar telefon görüşmemizde soğukkanlılığını korusa da, içten içe öldüğünü biliyorum. Çünkü Celeste ile konuştum, annemin olup bitenlerle ilgili duygusal durumu hakkında çok daha açık sözlüydü.

"Bakın, soracaktım... Adrian Amca ile konuştunuz mu-"

"Teyzen ve enişten bizim için karşılığını ödeyemeyeceğim kadar çok şey yaptılar, Dahlia," diye mırıldandı sessizce. "Onlardan daha fazla bir şey istemeyeceğim."

"Anne-"

"O tüm sorunlarımızı çözemez, tatlım." Tekrar iç çekti. "Her neyse, savaşmayı bitirmedim. Bugün bazı eski yatırımcılara ve bazı tröstlerin yönetim kurulu üyelerine ulaşacağım." Fransızca yemin ediyor. "Keşke bu korkaklardan bazılarının gemiden atlayıp varlıklarımızı ilk teklif verene satmasını engelleyebilseydim!"

Bunun yarısı ona söyleyecek yüreğimin olmaması, yarısı da bir zamanlar gittiğim bir psikopatın beni öldürdüğünü ona hangi kelimelerle söyleyeceğimi bilememem.

mal varlığını satın almak için paravan şirketler kullanan kişidir. Evet, bu onları Gerard'dan "kurtarıyor". Ama ne pahasına?

Oh Tanrım...

Ben.

Ben ve Deimos benden ne isterse. İkinci kısım hakkında annemle kesinlikle konuşmayacağım.

Ama benim için planladığı sadistçe şey her neyse, onu alacağım. Katlanabilirim. Annemin hatırı için. O benim için her şeyi yaptı ve verdi.

Şimdi sıra bende.

"Ama bu kadar yeter. Okul nasıl, tatlım? Ve yeni stajın nasıl?"

Saate bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Kahretsin, gitmem gerek.

"Bu iyi bir şey. İkisi de iyi. Aslında," diye homurdandım, "seni bırakmam gerekiyor. Stajyerlikteki yeni patronumla bir toplantım var."

"Bu kadar geç mi?"

Yutkunuyorum, sıcaklığın boynuma yayıldığını

hissediyorum. "Uh...evet."

"O zaman seni tutmayacağım."

"Anne, biliyorsun, her zaman buraya gelebilir, biraz benimle kalabilirsin."

O müzikal, gümüşü kahkahasını atıyor. "Çok tatlısın. Ama, hayır, *ma chérie*. Paris'te en iyi halimdeyim. Celeste ve Adrian da kısa bir tren yolculuğu uzaklığında, Londra'da."

Başımı salladım.

"Yine de iyi *misin* Dahlia?"

"Harikayım."

"Kesinlikle öylesin, *ma chérie*."

Gözlerimi devirirken yüzüm kızardı. "Seni seviyorum anne."

Telefonu kapattıktan sonra hızlıca duş alıyorum, bacaklarımı tıraş ediyorum ve saçlarımı kurutuyorum. Buğulu banyo aynasında makyajımı yapıyorum ve ancak dolabımda durup açık bir çekmeceye umutsuzca baktığımda, "iç çamaşırı" yerine cömertçe "iç çamaşırı" olarak adlandırabileceğiniz herhangi bir şeyden oluşan açıkçası berbat koleksiyonum beni gerçekten vuruyor.

Yüce İsa.

Onun için *hazırlanıyorum*. Sanki bir randevuya gidiyormuşum gibi süsleniyorum. Yani, bacaklarımı ve bikini bölgemi yeni tıraş ettim.

İstersem fahişem bile olursun.

Burada mecazi anlamda konuşmadığını biliyorum, yani gerçekten biliyorum. Deimos'un okuldaki ününü hatırlıyorum: kampüste bir göz kırpması ya da o yırtıcı, psikopatça güzel gülümsemesinin bir parıltısı için ayaklarına kapanmaya hazır olmayan bir kız yoktu. Ve eminim, yaşlandıkça, daha güçlü ve daha da *çirkin bir şekilde* muhteşem hale geldikçe, rastgele kadınları uçurma tutkusu daha da artmıştır.

Bu gece onun evine gitmemin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. İşin kötü tarafı, bundan iğrenmiyorum. Öfkeli ya da hasta değilim. Bu adamın beni sakın bir şekilde evine davet etmesi ve merhametine karşılık bedenimi takas etmesi beni dehşete düşürmüyor.

Kafamın içinde oraya ulaşmaya çalışıyorum. Tüm bunlar hakkında hissetmem gerektiğini bildiğim şeyleri hissetmek için kendimi zorlamaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor. Güç dengesizlikleri ya da cinsel kölelik hakkında kendime hatırlatmaya çalıştığım hiçbir şey, hatta "fuhuş" kelimesi bile, olumsuz duyguları yüzeye çıkarmak için tek bir şey yapmıyor.

Yani, hayır diyebilirim. Bu gece gelmeyip Deimos'u ve tüm stajı hayal kırıklığına uğratabilirim. Bunun sonuçları olabilir ama bunlar sadece parasal sonuçlar olur. Beni aktif olarak avlayacak, bağlayacak ve onunla seks yapmaya zorlayacak falan değil.

En azından, yapacağını sanmıyorum.

Ama tüm bunlara hayır diyebilecek olsam da, demeyeceğimi biliyorum.

Bunu yapmamın annemin şirketlerini ve vakfını kurtarma şansı varken olmaz.

Sonunda tek takımım olan uyumlu siyah iç çamaşırı, diz hizasında bordo ekose etek, sade siyah bir üst ve açık mavi hırkayla yetiniyorum. Toparlanmış görünüyorum ama göz alıcı değilim. Şirin ama seksi değil.

Yarım saat sonra, mat siyah karttaki adreste bulunan bina güvenlik görevlisi beni asansöre bindiriyor. Zarif Soho loft binasının on ikinci katına sorunsuzca çıkıyorum ve kapılar gizli bir *çınlamayla* açıldığında gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

Vay canına. Kahretsin.

Binanın milyonerler için loflara dönüştürülmeden önce bir fabrika olarak sahip olduğu mirası onurlandıran mekân çarpıcı. Yukarı Batı Yakası'nda, New York'a göre oldukça geniş bir alana sahip olduğunu düşündüğüm güzel bir dairede yaşıyorum.

Ama Deimos'un yeri benimkini *gölgede bırakıyor*.

Yenilenmiş orijinal ahşap zeminler, tuğla duvarlar ve y¼ksek tavanlardaki çıplak kirişler ile tam kare g¼r¼nt¼ler dudak uuklatıyor. Eski siyah demir fabrika pencereleri iki duvar boyunca uzanıyor ve hatta ¼zel bir teras terasına açılan bir kapı bile var.

Işıklandırma loş -neredeyse çok loş, ¼nk¼ t¼m mekanda sadece ¼ ışık var. Ayrıca burada neredeyse hiç mobilya yok: sadece bir taba rengi deri kanepeler, karşısında ona uygun bir sandalye ve bir bar arabasının yanında k¼¼k bir masa.

Ve bir k¼řede, tek kelimeyle *muhteşem*, pırıl pırıl, tamamen siyah, bebek kuyruklu piyano.

G¼zlerim piyanoda oyalanırken alt dudağım dişlerimin arasına çekiliyor ve hatırlıyorum. Deimos sadece Knightsblood'un yerleşik psikopatı ve The Reckless'in başı değildi. Aynı zamanda *m¼thiř* bir piyanistti. Bir keresinde okul konserinin bir parçası olarak onu çalarken dinlemiştim.

Nefes kesiciydi. Cidden dudak uuklatan, kalp durduran bir harikaydı. G¼r¼n¼ře g¼re, profesyonel olması bile konuşuluyormuş. Sanırım mafya işi daha çok kazandırıyor.

Daireye g¼z gezdirirken nefes veriyorum. *Hiç* mobilyası yok gibi değil. Ama bu b¼y¼kl¼kte bir alanda, sadece bu parçaların olması çok seyrek ve boş hissettiriyor. Açık alan miktarı çılgınca. Burada rahatlıkla bisiklete binebilir ya da bayrak yarışı d¼zenleyebilirsiniz.

"Sanırım bu estetiğe 'minimalist vintage' deniyor."

Titriyorum, kafamı çevirdiğimde Deimos'un bir destek kolonunun yanındaki g¼lgelerin arasından s¼r¼klendięini g¼r¼yorum. Tanrım, bunu nasıl yapmaya devam ediyor? Birdenbire ortaya çıkan bir hayalet gibi. ¼d¼m bokuma karışıyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve ona ters ters bakarken soğukkanlılığımı yeniden kazanıyorum.

"Bunu bilerek mi yaptınız yoksa mobilyaların geri kalanını henüz almadınız mı?"

Deimos'un daha önce New York'ta kendine ait bir evi var mıydı bilmiyorum ama tam zamanlı olarak Londra'da yaşadığını düşünürsek bundan şüpheliyim. Demek ki burayı son birkaç hafta içinde satın almış.

Soruma verdiği tek cevap omzunu kaldırmak oldu. "Henüz karar vermedim."

"Mobilyaya ihtiyacınız olup olmadığına henüz

karar vermediniz mi?" "Hayır. Ve?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve hiçbir şey. Yani, burası senin

dairen." "Evet. Ve işte buradasın."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, arkamdan kapanırken asansör kapılarından uzaklaşıyorum.

Deimos elindeki viskiye benzeyen kristal bardağı kaldırıyor, gözleri üzerimde gezinirken yavaşça yudumluyor.

Bakışları altında beni

yakıyordu. "Bir şeyler içmek

ister misin?"

Evet, tabii, bu karışıma alkolü de ekleyelim. Harika fikir, Dahlia.

"Hayır, teşekkür ederim."

Ağzının bir köşesi kalkıyor. "Emin misin?"

"Evet, hadi şu işi bitirelim."

Her ne kadar öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsam da kalbim dakikada milyonlarca kilometre hızla atıyor. Çünkü gerçek şu ki, burada boyumdan büyük bir işe kalkıştım. Ben

Sırada ne olduğunu ya da bu gece benim için planlarının ne olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Ama her ne olursa olsun, nasıl yüzüleceği hakkında hiçbir fikrim olmadan derinlere atlamamı gerektirecek.

Deimos içkisinden yavaşça bir yudum daha alıyor, gözleri bir kez daha üzerimde geziniyor. Açıkça ahlaksız ya da müstehcen bir bakış değil bu. Ama arkasındaki niyeti yanlış anlamak ya da bakışlarındaki ateşi görmezden gelmek mümkün değil.

Kanepeye doğru ilerliyor, ortasına oturuyor ve rahatça yayılıyor - bir kolu arkada ve bacaklarını genişçe açıyor. Çenesiyle önündeki boşluğa doğru başını sallıyor.

"Buraya gel."

Omuriliğimin arkasında bir şey titreşirken içimde ısı birikiyor. Burası sıcak. Çok sıcak. Ve çok loş. Aslında, belki de mükemmel miktarda loş. Saklanabileceğim kadar.

Ama saklanmak mı istiyorsun?

Onun önüne doğru yürürken, kanepede uzandığı yer ile karşısındaki sandalye arasında dururken kafamda yüzlerce farklı konuşma ve birbiriyle çelişen argüman uğulduyor. Ellerimi yanlarıma bırakıyorum, sonra önüme getirip kıpırdatıyorum, sonra tekrar yanlarıma dönüp sinirli bir şekilde bacaklarıma vuruyorum.

"Eee?" Ona ters ters bakarak pat diye söyledim. "Şimdi ne olacak?"

İnce ince gülümsüyor. "Vay, vay. Fahişem olmak için

çok heveslisin." Yüzüm ısınıyor ve dudaklarım geriye

kıvrılıyor. "Ben bir-"

"Sana asla fahişe demedim," diye homurdanıyor sessizce, sözümü keserek.

"Benim fahişem olduğunu söyledim."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu *heves* değil, inan bana. Sadece bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Bu gece yapmam gereken başka şeyler var."

Gözleri biraz seğiriyor. Ama sonra dudakları zehirli bir gülümsemeye dönüşüyor. "*Tabii ki* biliyorsun."

Ağır alaycılığı beni sinirlendiriyor.

"Bak, oyunlarla hiç ilgilenmiyorum, tamam mı? Buraya gelmemi sen söyledin, ikimiz de yetişkiniz ve bunun ne anlama geldiğini ve ne olduğunu anlıyoruz. O yüzden bu işi bitirelim, benim olanı geri alabilirim, yollarımızı ayırabiliriz ve sen de beni bir daha görmek zorunda kalmazsın-"

"Kıyafetlerini çıkar."

Gözlerim faltaşı gibi açılıyor, ağzım bir "O" şekline giriyor ve vereceğim cevap aniden kapanan boğazıma takılıyor.

"I..." Gözlerimi kırıştırıyorum, nabzım d a h a önce olduğu gibi "hızlı "dan "olimpik sprinter" seviyesine sıçırıyor. "Ben... Yani..."

"Yani *kıyafetlerini çıkar*. Hemen şimdi."

Birdenbire tüm bunlar düşündüğümde çok daha gerçek oldu.

"Eğer değilse, kapı orada," diye homurdanıyor ve çenesiyle tekrar başını sallıyor. "Söylemeye gerek yok ama, bu durumda yakın zamanda satın aldığım şirketlerle istediğimi yapacağım, çalışanlarından bahsetmiyorum bile-"

"Tamam."

Kaşlarını kaldırarak sırtıyor. "Tamam *ne*, Dahlia."

"Tamam, ne dersin yapacağım."

"Harika. Tekrar soruyorum ve bu son kez soruyorum..." Yavaşça bir yudum alırken kristal bardağının kenarından gözlerini benimkilere dikeyor. "Çıkar şu *lanet kıyafetlerini*."

DAHLIA

"ÇIKAR ŞU LANET ELBİSELERİNİ."

Kısa bir an için kaçıp gitme fikriyle oynadım. Tüm bu *delice* şeyi bırakıp asansöre doğru kaçmayı ve bir daha asla arkama bakmamayı.

Sadece bir saniye sürüyor. Sonra ellerim hırkamın düğmelerine gidiyor.

Ama içten içe, bu kararın ben buraya gelmeden önce verildiğini düşünüyorum.

Düğmeleri yavaşça açıyorum - alay etmek için değil, sinirden. Çünkü ne yaptığım ya da nasıl seksi olacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu da tabii ki doğrudan "ama neden bunun için seksi olmak *istiyorsun* ki?" gibi sinir bozucu düşüncelere yol açıyor.

Bu bir randevu değil. Deimos müstakbel bir erkek arkadaş

değil. Bu lanet olası şeytanın kendisiyle bir anlaşma.

Hırkayı fırlatıp atıyorum ve üstümü çıkarırken boğazımı temizliyorum. Yutkunuyorum ve duraklıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"O içkiyi gerçekten alabilir

miyim?" "Hayır."

Gözlerim sertçe onunkilere dikildi.

"Ne?" "Hayır, yapamazsın. Devam et."

Dudaklarım büzüldü. "Daha bir dakika önce bana bir içki teklif ettin."

"Doğru. Belki *bir dahaki* sefere teklif edildiğinde kabul edersin." Ona

dik dik bakıyorum. "Sen ciddisin."

"Ve hala giyiniksin. Düzelt şunu."

Pislik, diye mırıldandım kendi kendime. Siyah üstümü çıkarıyorum, gözlerinin sütyenimde olduğunu hissedince kızarıyorum. Babetlerimi tekmeliyorum, sonra eteğimi ayağıma indiriyorum ve içinden sıyrılıyorum. Gözleri üzerimde gezinirken tenim yanıyor, her ayrıntıyı, her kusuru, her gizli parçamı içiyor.

Her gömülü sır. Her özel arzu.

O bir şey söylemeyince kendime bakıyorum ve dudağımı ısırıyorum. Sahip olduğum diğer iç çamaşırlarıyla kıyaslandığında, şu anda üzerimde olan şey evdeyken gülünç derecede seksi ve çekici görünüyordu. Şimdi baktığımda, daha çok siyah olan ve birkaç parça dantel içeren sıradan bir iç çamaşırı gibi görünüyor.

"Hâlâ giyiniksin. Henüz duramazsın."

Kızarıyorum ve ondan uzaklaşıyorum, sütyenimi açıp bırakıyorum. Külotum da onu takip ediyor ve elim amımı kapatırken ve bir kolum göğüslerimin üzerinden geçerken tüm vücudum utançla titriyor.

"Arkanı dön, Dahlia."

Öyle yapıyorum, onun sert bakışları altında titriyor ve kıvraniyorum.

"Bu sizi şaşırtabilir ama aslında daha önce çıplak bir kadın formu görmüştüm. Masumiyetimi korumak zorunda değilsin."

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakarken
dudaklarım büzülüyor. "Kollarını indir. Şimdi."

Titrek bir nefes alıyorum ve sonra dediğini yapıyorum, parmaklarımın
büküldüğü ve yumruklarımın tekrar tekrar toplara dönüştüğü yanlarıma
bırakıyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor. Gözleri utanmadan her y e r i m d e geziniyor,
göğsümde ve sonra bacaklarımın arasında kalıyor. Bakışları altında
kıvraniyorum.

Ama bu o kadar da kötü değil. Bunu yapabilirim.

"Şimdi otur, bacaklarını aç ve kendine dokun."

Pardon, ne dedin?

Ağzım bir karış açık kalıyor, yüzümdeki şok ifadesiyle ona bakarken
gözlerim kocaman oluyor.

"Sağırmış gibi davranmak son derece zevksiz bir davranış Dahlia, zekama
hakaret etmekten bahsetmiyorum bile-"

Ona bakarken ağzım daha da açılıyor. "*Ben-*"

"Ve bir dahaki sefere acınası bir şekilde öyleymiş gibi davranmakta ısrar
edersen, seni hemen en yakın sandalyeye, kanepeye, park bankına,
parmaklığa, posta kutusuna veya park etmiş bir taksiye yatırır, külotunu
yırtar ve bir hafta boyunca oturamayana kadar kışına şaplak atarım."

Kutsal. LANET OLSUN.

Napalm gibi patlayıcı ve ölümcül bir şey içime doluyor.

"Öyle mi. Bu. Anlaşıldı."

Boğazımdaki düğümü yutarak hızla başımı sallıyorum. "Evet... Yani evet."

"Mükemmel. Şimdi şu sandalyeye otur, bacaklarını ayır ve bana amını göster."

İhtiyacı olmadığına ya da bir amaç için istemediğinde bu adamda çekicilik yoktur. Yumuşaklık yok. Baştan çıkarma yok. Sadece vahşet ve soğukluk. Tehlike ve korku.

Keşke bunun rahatsız edici olduğunu

söyleyebilseydim. Ama değil.

Yavaşça, yüzüm zonklayarak, karşısındaki deri koltuğa oturuyorum, dizlerim hala sıkıca birbirine yapışmış durumda.

"Eğer kulaklarını kontrol ettirmemiz gerekiyorsa, seni olduğu gibi doktora götürüyorum, hemen şimdi."

Ona ters ters bakıyorum, dudagımı çiğnerken yüzüm kıpkırmızı.

"Seni gayet iyi duydum. Böyle bir pislik olmak zorunda değilsin."

"Evet, ama öyle olmak *hoşuma gidiyor*. Ve hala talimatlarıma uymuyorsun."

"*Peki!*" Kendimi tutamıyorum. "Al!"

Bacaklarımı açtım. Genişçe. Deimos'un bakışları aralarına düşüyor ve gözlerinde vahşi ve vahşi bir şeyin tutuştuğunu görünce ürperiyorum.

"Hmm."

Utanç kafamın içinde patlarken çenem sıkıştı. "*Hmm?* Bu da ne demek şimdi?"

"Çok güzel bir amın var demek."

Yüce İsa.

Yüzüm daha önce kızardıysa bile, şimdi tüm tabloyu alt üst ediyor. O kadar çok ısınıyor ki, yemin ederim görüşüm bile kenarlardan biraz pembeleşiyor.

"Ve şimdi, kendine dokunmanı istiyorum."

Onunla mola yok. Bunların hiçbirinde kademeli bir gevşeme yok. Sadece sıfırdan yüze. Bir dakikadan az bir sürede, soyundum ve bacaklarımı onun için açtım. Ve şimdi bunu mu istiyor?

Protesto etmek için ağzımı açmaya başladım. Ama sonra ne söyleyeceğimden emin olmadığımı ve kelimelerimin arasında bocalayacağımı fark edip duruyorum. Çünkü bu psikopat megaloman kontrol manyağı beni yine "sağıruları oynamakla" suçlayacak ve bir hafta boyunca oturamayacağıma dair tehdidini gerçekleştirme fırsatını kaçırarak hali yok.

İçimde kötü ve sıcak bir şey dolanırken ürperiyorum.

"Kendine *dokun*," diye homurdanıyor sessizce, gözleri karanlık bir enerjiyle zonkluyor. "Bu gerçekten berbat bir durum."

"O zaman neden bu kadar *ıslaksın*?" diye sırtıyor.

Gözlerinde canavarımsı bir şey var; beni heyecanlandıran sadist, vahşi bir ışık.

"Ben... Ben

değilim." Ama

öyleyim.

Korkunç bir şekilde.

Deimos kıkırdarak içkisinin son suyunu boşaltır ve bardağı yere bırakır.

"Bunu size kanıtlayayım mı?"

Gözlerim şişerken yüzüm alev alıyor.

"*Hayır...*"

"Talimatları takip etmiyorsun, Dahlia."

Dizlerimin bir şekilde tekrar bir araya geldiği yere doğru başını

sallıyor. "Kendine nasıl dokunacağını biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarım büzüldü.

"*Evet.*" "Peki o

zaman."

Yutkunarak yavaşça bacaklarımı tekrar açıyorum, utanç verici bir sıcaklık yüzümden çıplak göğsüme kadar yayılıyor. Sefilce gözlerimi kaçırıyorum, çünkü bunu yaparken onun gözlerinin içine bakmamın imkanı yok. Elim kalçalarımın arasına düşüyor ve kendimi avuçladığımda titriyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Bunu onun önünde yapmak bir ilk. Dürüst olmak gerekirse, herhangi birinin önünde.

Tüm bunlar bir ilk. Ve bundan sonra olacaklar da öyle olacak.

Bana ne yaparsa yapsın... benimle... iddia ettiği bir ilk olacak.

Evet.

On iki yaşımdayken canavarla başıma gelenlerden sonra, cinsel anlamda kendimden başka kimseyle bir şeyler keşfetmeye pek ilgi duymuyordum. Bu çok büyük bir sorun değildi, çünkü sayısız okulda hep dışlanan garip yeni kızdım. İnsanlar beni dışarı çıkarıp, ne bileyim, ilk kez becermek için sıraya girmiyorlardı.

Herhangi bir şey. Ya da parmakla beni. Ya da beni garip, dişlek bir ilk oral sekse zorla.

Bir süre için, Knightsblood'da, bunun değişebileceğini düşündüm. Chase, aptal, yakışıklı, popüler bir sporcu olmasına rağmen bana kimsenin göremediği bir yanını gösterdiğinde, içimde yıllardır kilitli duran bir kapı açıldı.

Ama sonra okulda olanlardan sonra içime kapandım. Üniversiteyi Knightsblood yerine burada, şehirde bitirdim ve mutlu bir şekilde kendi içime kapandım. Yıllar boyunca orada burada arkadaşlık ya da evet, sıradan seks bulmaya çalıştım.

Ama bazı nedenlerden dolayı bu hiç gerçekleşmedi. Zaten hiçbir zaman o kadar ilgilenmedim, ki bu iyi bir şey, çünkü her zaman bir şey onu raydan çıkarıyor. Kaytarıyorlar. Gerçek yüzlerini gösterirler. Bir sürüngene dönüşürler. Her neyse, hiç olmadı.

Ama bunların hiçbirini Deimos'a anlatmamın imkanı yok.

"Dahlia, senin aslında kendini nasıl tatmin edeceğini bilmeyen yirmi dört yaşında bir kadın olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bu endişe verici."

Ona ters ters bakıyorum, bunu yapmakla karşısında oturup bacaklarımı ayırmak ve bir elimle çıplak amımı örtmek arasındaki kopukluğu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bir vajinadan zevk alma ve orgazm olma konusunda senden *çok* daha becerikli olduğuma eminim," diye çıkışıyorum.

Deimos'un dudakları genişler.

"Bundan şüpheliyim. Ama bu kadar eminsen..." Dirseklerini dizlerine dayayarak yaklaştığında ürperiyorum. "O zaman *göster bana*."

Omurgamda alaycı bir şey dalgalanıyor. Ve yavaşça başımı sallıyorum.

"İyi," diye nefes alıyorum.

Amımı örten elin orta parmağı dudaklarımda aşağı yukarı kayarak hareket etmeye başlıyor.

Haksız değildi; *sırlıslıklam oldum*. Yalnız olsaydım, bu sorun olmazdı. Ama burada, benden bir metre uzakta, tek kişilik bir seyirci kitlesiyle oturmak biraz garip. Beni izliyor. Beni yargılıyor, sanki tekniğimi değerlendiriyor.

"Bekliyorum, Dahlia."

"Benden ne istiyorsun? *Yapıyorum!*" Tıslıyorum.

Deimos kaşlarını kaldırarak homurdanıyor.

"Şaka yapıyorsun herhalde."

Parmağımı oynatmayı bırakıp ona bakıyorum. Yani bu *benim* amım, T a n r ı aşkına. Bunu benden daha iyi yapabileceğini söyleme cüretini göstermesi...?

"Bak, eğer bunu yapmam konusunda bu kadar ısrarcıysan, konuşmayı kesip bana izin verir misin-"

"Bu bir tren kazası. Müdahale ediyorum."

Bekle, ne?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kanepeden kalkıp içime giriyor ve kalçalarımı kendi kalçasıyla iterek ayırıyor. Deimos elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve tek bir hareketle iki elini de bacaklarımdan arasına sokuyor.

Oh. Benim. Lanet olsun. TANRIM.

İki parmağım -biri benim, diğeri onun- kaygan, erimiş sıcaklığıma batıyor. Yüzüm kıpkırmızı kesiliyor, ne kadar ıslak olduğumdan utanıyorum,

ve artık bildiğini. Ama ben daha bir şey söyleyemedim parmağı benimkinin yanına kıvrılıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Oh benim tatlı *sikim*.

İkimizin de parmakları g noktama

sürtünüyor. Ve ben kendimi tutamıyorum.

İnliyorum.

İçime çekmeye çalışıyorum, sonra öksürüyorum, örtmeye çalışıyorum. Ama bu adamdan hiçbir şey kaçmıyor. Her iki parmağımızı da damlayan ıslak amıma sokup çıkarırken şeytanın kendisinden saklanmak yok.

"İşte buradayız..." diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

"İçinde olduğunu biliyordum." "*Siktir git*," diye mırıldandım.

"Oh, hayır, sevgilim," diye sinsi bir sırıtışla homurdanıyor. "*Seni beceriyoruz*."

Parmaklarımız ikinci kez giriyor. Parmak uçlarımız tekrar g noktama çarptığında dudaklarımdan bir başka utanç verici inilti kopuyor.

Ve diğer her şeyde olduğu gibi, Deimos'ta da ara vermek ya da alışmak yok. Daha önce *tek* parmaktan daha büyük bir şeyle kendimi hiç becermediğimi bilmesem bile alışmama izin vermiyor. Özür dilemeden, acımadan parmaklarımızı derine sokuyor.

Ve gerçekten berbat olan şey? Hiç bu kadar ıslanmamıştım.

O kadar ıslağım ki neredeyse altıma işediğimden endişeleneceğim. Ama bu konuda çıldıracak ya da bunun kendisinin çıldırıp her şeyi bırakmasına neden olacak kadar anormal olmamasını umacak zaman yok.

Her iki parmağıyla da beni sertçe sikmeye devam ediyor ve kendi eliyle klitorisimi sabitledikten sonra avuç içimi klitorisime sürttüğünde, ağzım sessiz bir zevk çılgılığıyla açılıyor.

Siktir... Siktir...

Lanet olsun.

Ben de geleceğim.

Açgözlü amımı siken parmaklarımızın iffetsiz, ıslak, gıcırtılı sesleri, kendi inlemelerimin yankılarıyla birlikte kulaklarımı dolduruyor. O kadar yakınım ki tadını alabiliyorum. Uçurumun kenarında sallanıyorum, yüzüm çarpık bir zevk maskesi ve bacaklarım spazm geçiriyor, aniden Deimos'un ağzı benimkine doğru düşüyor.

Beni öpmek üzere olduğuna eminim. Ama öyle olmuyor.

Son saniyede başını yana çeviriyor, ağzını köprücük kemiğime dayıyor ve *ısırtıyor*.

Sert.

O kadar sert ısırtıyor ki, lanet olası bir psikopat gibi derimi parçaladığından ya da etimden bir parça kopardığından eminim. Ama o keskin delme hissi ve bunun sonucunda içime işleyen adrenalin patlaması, sahip olduğum son fitili de ateşliyor.

Ve bir milisaniye sonra, patlıyorum.

Boşaldığımı hissettiğimde çığlık atıyorum. Kukum parmağımın ve onunkinin etrafında sımsıkı kenetleniyor, ellerimin her tarafına fişkirirken kalçalarım kendi aklıyla kıvranıyor. Sırtım dikleşiyor, başım geriye düşüyor ve dişleri hala köprücük kemiğime sıkıca gömülü.

Birden ciğerlerime hava doluyor ve Deimos'un çekildiğini hissettiğimde nefes nefese kalıyorum. Onun eli de benimki gibi bacaklarımın arasından kayıyor.

Sandalyeye yığılıyorum, bacaklarım hayal edilebilecek en kadınsı olmayan pozda yayılıyor, ama hareket etmek için bir damla enerjim yok.

Vay canına. Lanet olsun. *Sikeyim.*

Bu da neydi böyle? Yani daha önce de orgazm olmuşum ama hiçbir az önce yaşadığım şeyin onda biri kadar bile değildi.

Gözlerimi kırıştıtırırken birden Deimos'un tepemde dikildiğini ve sandalyesinin üzerinde bir yığın halinde yatarken sırttığını acı bir şekilde fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor, doğrulmaya çalışıyorum. Kıyafetlerime uzanırken gözlerinden kaçıyorum.

"Henüz değil."

Kendini bana yaklaştırdığında nefesim kesiliyor. Bir an için tekrar çenemi ya da boğazımı kavrayacağını düşünüyorum - her iki fikir de kalçalarımın arasında rahatsız edici ve korkunç derecede haince bir zonklamaya neden oluyor.

Ama aniden, başka bir şey yapar.

...Parmaklarını dudaklarımın arasından geçiriyor.

Ve sonra tadına bakıyorum. *Kendimi* tadıyorum. İçgüdüsel olarak elini itmeye çalışıyorum ama kaldırdığım elimi tutuyor ve sıkıca yerinde tutuyor.

"Hayır, hayır, sevgilim," diye mırıldanıyor. "Dağınık küçük amcığının tadına bakmanı istiyorum. Şimdi *em*. Sana söz veriyorum, tadın *ilahi*. Şimdi *em*."

Dilim geçici olarak parmak ucumu yalarken boğazım düğümleniyor. Kendimin tadını alabiliyorum. Tatlı ve topraksı.

Yavaşça, parmağı hala ağızımdayken, elimi kendine doğru çekiyor, dudaklarını açıyor ve parmağımı -az önce içimde olan parmağı- ağızına alıyor. Kocaman gözlerle ve zonklayan bir yüzle ona bakıyorum, hâlâ parmağının tadına bakıyorum.

Bu kadar erotik

olmamalıydı. Bu kadar

samimi.

Sonunda uzaklaşır. Ve böylece büyü bozulur. Aniden dönüyor, boş bardağını alıyor ve neredeyse boş olan çatı katından bar arabasına doğru yürüyor. O kendine bir içki koyarken, ben de diğer kıyafetlerimle birlikte hızlıca sütyenimi ve külotumu çekiyorum.

Beni giyinik halde bulmak için geri döndüğünde kaşlarını çatı.

"Çok hızlıydı."

Bakışlarından kaçınarak dudağımı

çiğniyorum. "Pekala, işimiz bitti."

"Öyle miyiz?"

Ona dönüp bakıyorum ve sertçe başımı sallıyorum. "Evet. İstedığınızı yaptım. Şimdi, bu şirketlerin mülkiyetini geri devredebilirsin."

Deimos gülmeye başlar. Soğuk bir şekilde. Neşesizce. Ben ona öylece bakarken, kaşlarını eğilerek kaldırıyor.

"Şaka yapıyorsun,

değil mi?" Kaşlarım

çatıldı. "I..."

"İşimiz bitmekten o kadar uzağız ki Dahlia, henüz tüneli bile göremiyorsun, sonunda bir *gün bir* iğne ucu kadar ışık görebilirsin."

Korkunç gerçeğe yüzleştüğimde, bunun bana bir tokat gibi çarptığını söylemek istiyorum. Ama bir yanımda bunun çok kolay olduğunu biliyordu, eğer tek gereken bu geceyse. Bu benim açımdan sadece hüsnükuruntu idi.

Yoksa benim asıl dileğim bunun devam etmesi mi?

Boğazımı temizlerken, başımı dik tutarken ve doğrudan ona bakarken haince düşünceleri derinlere itiyorum.

"Eee? Ne kadar sürecektir?"

İçkisinden gelişigüzel bir yudum alır. "Ne kadar istersem." "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Bu bir cevap değil."

"Ben zaten..." dedikten *sonra* pazarlık yapmaya mı çalışıyorsunuz? "*Satın almamı* yaptıktan sonra mı? Sana işletme okulunda pek iyi öğretmiyorlar."

"Ne kadar. *Uzun*," diye homurdanıyorum.

"Dahlia, bu tartışmalar-" "NE KADAR SÜRECEK!"

"Bir yıl."

Ona bakıyorum ve yer ayaklarımın altında bükülürken dünya sessizleşiyor.

"Ne?"

"Sana *bir yıllığına* sahibim."

"Bu...*hayır*."

"Yine, müzakere aşamasında olduğumuz izlenimine kapılmış görünüyorsunuz. Ama değiliz. Ya bu ya da şu. *Bu*, anlaşmamıza uymanız ve sonrasında eski şirketlerinizin kontrolünü geri almanızdır. Ve *bu* kapıdan geçerek paranızı, şirketlerinizi ya da vakfınızı bir daha görme şansınıza veda edebilirsiniz."

Başımı yavaşça sallarken ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Peki ya bu şirketler için *çalışan* tüm insanlar?"

"Açıktır onlar umurumda bile değil."

Sıcak gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Sen lanet olası bir canavarsın," diye tıslıyorum.

"Ve sen de açgözlü küçük bir sürtük gibi *benim için geliyordun*," diye hırlayarak bana doğru ilerledi.

Parmakları boğazıma dolandığında nefesim kesiliyor ve anında, daha önce hissettiğim sıcaklık yeniden içimin derinliklerinde patlıyor. Kalçalarım titriyor, aralarında ıslaklık birikiyor.

Ve gülümsüyor. Sanki anlayabiliyormuş gibi.

Sanki biliyormuş gibi. "Benim küçük fahişem olmayı seviyorsun, değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Sen bir domuzsun." "Ve sen de benim hevesli küçük sürtüğüsün."

Kalçalarım sıkışınca ürperiyorum. Deimos kıkırdıyor.

"Sana böyle hitap edilmesinden hoşlandığını hatırlamam gerekecek. Şimdi söyle bana..." Dudaklarını kulağıma indiriyor ve bir iniltiyi ısırmamı sağlıyor. "O küçük dağınık amcığı başka ne azdırır?"

Ağzımı kapatıyorum.

"Ya seni bağlasaydım ya da yere yatırıp acımadan sikseydim?"

Aman Tanrım.

İçimde kilitli tuttuğum karanlık, onu arkasına hapsettiğim kapıya acımasızca vurmaya başladığında nefesim boğazımda düğümleniyor.

"İlginç..." Deimos düşünür. "Bu değil... Yani, ben..."

"Oh, hayır, tabii ki hayır," diye kıkırdıyor. Dişleriyle kulak mememi ısırdığında keskin bir nefes alıyorum. "Benim hatam, *eminim*. Başka ne var, Dahlia?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Ya seni kovalasaydım ve yakalasaydım..." Eli bacaklarımın arasından yukarı doğru kaydığında nefesim kesiliyor. Eteğimin altından kayıyor ve külotumun üzerinden kaygan amımı avuçladığında sessizce inliyorum. "Ve *seni* kızıışmış bir hayvan gibi, zevkini ya da rızanı umursamadan *becereyim* mi?"

Aman Tanrım.

Adam zihnimin en mahrem yerlerine giriyor, en karanlık, en berbat ve sapkın fantezilerimi çekip çıkarıyor ve tüm dünyanın görmesi için sergiliyor.

"Lütfen," diye kulağıma hırlıyor. "Yalan söyle bana. *Seni yakalamam*, ağzını sıırıslıkla külotunla doldurmam ve sonra seni acımadan çıplak ve çiğ bir şekilde becermem fikrinin seni tahrik etmediğini ve bu açgözlü küçük amcığı bir su birikintisine dönüştürmediğini söyle. *Yalan söyle bana*. Çünkü o küçük amcığının külotunun içinden sıırıslıkla olduğunu hissedebiliyorum."

Parmakları dantelin altından klitorisimi bükmeye başlayınca gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Ve elbette, seni her zaman en savunmasız olduğun anda bulabilirim... sen uyurken, Dahlia. Ve uyandığında sikim o daracık amcığına sürtünüyor ya da taşaklarım o güzel boğazının derinliklerine boşalıyor olabilir."

Nefesim kesiliyor. İkinci bir orgazm içimde patlamakla tehdit ederken bacaklarım titriyor.

İşte tam o anda Deimos durdu, bandını bıraktı ve uzaklaştı. Kelimenin tam anlamıyla neredeyse düşüyordum, bacaklarım çok sert titriyordu.

"İş yarın sabah saat sekizde başlıyor. Zamanında gel."

Başım dönerken ona odaklanmaya çalışarak

gözlerimi kırıştırıyorum. "Ben... Pardon, ne?"

"Çalış, Dahlia." İnce ince gülümsüyor. "Anlaşmamızın *sadece* evimin rahatlığında parmaklanmanla sınırlı kalacağını düşünmedin, değil mi?"

Ona bakıyorum. "Ne işi?"

"Stajınız. Laconia Lojistik."

Kaşlarımı kırıştırıyorum. "Bu... bu sadece bir şaka, değil mi? Sahte bir şirket mi?"

"Evet, bir eşek *şakası* için Manhattan'ın merkezinde on bin metrekarelik bir ofis alanı kiraladım."

"Tamam, ama ne yapmam gerekiyor-"

"Sana ne dersem onu yap. İşte kapı. Yarın geç kalma." Asansörü işaret ediyor.

Pislik.

Ona ters ters bakıyorum ya da en azından bakmaya çalışıyorum. Ama tüm vücudum yanarken ve o kadar ıslanmışım ki asansöre doğru sallanırken kalçalarımındaki kayganlığı hissedebiliyorum.

Aramızdaki kapılar kapanmaya başladığında yüzümü ona dönüyorum.

...Tam da bu sırada dudaklarını parmaklarından birine doluyor ve gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla emerek temizliyor.

"Güzel rüyalar, *sevgilim*."

DEIMOS

Altı yıl önce:

ÇOCUKKEN, yakalanmama sanatını mükemmelleştirmeden önce, ağabeylerimden biri beni ne zaman casusluk yaparken yakalasa -ya onları ya da başka birini- bana sinsi derlerdi.

İsimler ya da hakaretler beni pek rahatsız etmez. Ama bunu hiç sevmedim: *sinsi*.

Sneak'in olumsuz bir çağrışımı var. Bana ispiyoncuyu hatırlatıyor. Mutfağınızdan tuzaklar ve zehirle yok ettiğiniz bir haşere gibi geliyor.

Ben sinsi *değilim*.

Ben sadece insanları gözetlemekte iyiyim. Görünmeden bir yerlerde saklanmakta iyiyimdir. Yakalanırsam kendimi savunamayacağım için saklanmak *zorunda olduğumdan* değil, ki yakalanmayacağım da. Aksine, yakalanma ihtimalimin düşük *olduğu* bir durumda, kendimi fiziksel olarak savunmaya oldukça hazırım ve *çok* istekliyim - mutfağınızdaki kurabiyeleri çalan farenin yapamayacağı bir şey.

Yaptığım şeyi - gölgelerin arasında gizlenmek, fark edilmeden geçmek ve görülmeden görmek - yapmak *zorunda olduğum bir şey* olduğu için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü, oldukça basit bir şekilde, bundan zevk alıyorum.

Gerçekten çok

hoşuma gidiyor.

Özellikle de şu anda.

Dahlia'nın diğer üç kızla paylaştığı yurt banyosunu buhar doldurmaktadır. Biri oda arkadaşı, Chicago'daki DiBella mafya ailesinden özellikle şirret Amanda DiBella. Diğer iki oda arkadaşıyla bir sorunum yok çünkü Dahlia'dan uzak duruyorlar. Bunlar Marsilya mafyasından Yvonne Moreau ve ailesi Jo-Pok, yani Kore mafyasıyla bağlantılı olduğunu anladığım Song Je Hwa.

Ama şu anda Dahlia bu banyoyu kimseyle paylaşmıyor. Sadece o var.

Ve gözlerimi.

Onun yatakhane odası ve bitişikteki yatakhane odasıyla ortak kullanılan banyo, binanın ikinci katında. Bu yüzden söz konusu banyonun hemen dışındaki ağaca tünemiş, karanlıkta gizlenmiş, gözüm pencerenin buzlanmasında açtığım küçük bir çentikte.

Ne? *Gizlice* ya da dikizlemiyorum.

Ben sadece izliyorum. İlgilendiğim bir hedef hakkında bilgi topluyorum. Merakımı uyandıran bir şey hakkında daha fazla şey öğreniyorum.

Düşünmeden edemediğim, kafama taktığım ya da etrafımda dolanan bir kız. Ve nedenini bilmem gerekiyor. Çünkü bu daha önce hiç başıma gelmemiştii.

Nesnelerle ilgili bir takıntı ya da bir tür savaş veya yarışma kazanmak mı? Elbette. Bir düşmanla ya da bir sorunla mı? O da var. Ama bir kızla asla, bu yüzden bunun araştırılması gerekiyor.

Duş kapanıyor. Banyoda Dahlia dışarı çıkıyor ve bir an için gözlerim onun çıplak, bronz teninde geziniyor. Pembe-kırmızı meme uçlarıyla kaplı dolgun göğüslerinin sertliği. Gergin karnının kalçalarına doğru kıvrılması ve kalçalarının arasındaki küçük siyah saçlara doğru inmesi.

Bu takıntı kontrolden çıkmaya başladı.

En azından gerçeğin farkındayım. Rntgenci gibi lanet olası bir ağacın altında gizlenip tuvaletteki tuhaf bir kıza bakmamın ne kadar acınası ve aptalca olduğunu anlamış değilim. Bu kampüs normal kızlarla *doluyken* olmaz. Daha spesifik olarak, bir sürüngen gibi ağaçlara tırmanmamı gerektirmeden, en azından benim için kıyafetlerini memnuniyetle çıkaracak normal kızlar.

Ve yine de, işte buradayız.

Kendime yalan söyleyebilseydim, muhtemelen daha küçük, daha basit bir paramı bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığına ve her şeyin Chase ve arkadaşlarının devam ettiği o lanet havuzla ilgili olduğuna ikna etmeye çalışarak başlardım. O saçma yarışmadaki payımı korumak için buradayım, başka kimsenin o dl almaya çalışmadığından emin olmak için.

Bir rakibimi ilk kez *silmediğim* kesin.

Son birkaç hafta içinde birden fazla bok kafalı hamle yapmaya çalıştı. Özellikle bir tanesi, Missouri'den, ailesi Dixie Mafyası'na yakın olan *Trayden McAndrews* adında mısırla beslenen iyi bir ocuk, biraz *fazla* yaklaşıyordu.

Kafeteryada Dahlia'nın yanında sıraya girdiğinde biraz fazla yakışıklıydı. Tekrar tekrar numarasını isteyerek biraz fazla ileri gitti.

O bakmıyorken çamaşır sepetinden i amaşırılarını çıkarırken biraz fazla zensizdi.

Doğal olarak bunu kontrol altına almam gerekiyordu. ılgınca bir Şey değıl elbette. ldürücü bir Şey değıl. Sadece hafta sonu gezintileri için kampüste tuttuğı boktan kas arabasının frenlerini kestim.

Thunderbird'ü telefon direğıne doladığında ölmedi ya da başka bir Şey olmadı. Yani, profesyonel beyzbol atıcısı olarak yarı umut verici kariyeri muhtemelen mahvoldu. Ama hey, boktan ailesinin geri kalanı gibi kamyonculara meth satarak yedek bir kariyeri her zaman vardır.

Ama
konudan
sapıyorum.

Yaşayacak.

Ancak Dahlia Roy'a dokunmayacak.

Pencerenin buz tutmamış küçük köşesine odaklanırken Trayden'i ve diğeri tüm düşünceleri kafamdan silkeliyorum. Bu çok önemli. Sadece Dahlia'yı çıplak görmekten çok hoşlandığım için değıl, odaklanmam gerektiğı için. Dikkatle gözlemlemem ve onun hakkında her Şeyi öğrenmem gerekiyor.

Hızla geliştirdiğim tehlikeli saplantımı beslemek için.

Makyaj masasına yaslanıyor ve havlusunu bırakıyor. Ellerini yanlarında gezdiriyor, göğüslerini avuçluyor ve yüzünde küçük bir kaş çatmayla onları kaldırıyor. Kalçasındaki bir parça deriyi imdikliyor ve i çekiyor.

Gerçekten mi? Yani, Tanrı aşkına, kız bir *tanrıça* ve orada durmuş, bir şekilde bulduğı ve vücuduna ait olmadığına karar verdiğı sıfır nokta beş ons yağı imdikliyor.

Yumruğumu camdan içeri sokup ona tam olarak bunu söylemek istiyorum. Söylemiyorum tabii ki.

Uzun siyah saçlarını kuruturken izlemeye devam ediyorum. Aynada nefis, ısırlabilir ve çok sikilebilir kıcını kontrol ederken. Sütyenini ve külotunu, ardından taytını ve tişörtünü giyip banyodan çıkarken.

Sırada oda arkadaşı Amanda var. Ama o soyunmaya başlamadan ben çoktan gitmişim.

Sikim böyle ahlaken iflas etmiş amcıklara ilgi duymuyor. Aslında... ve bu garip... aletim son bir aydır kimseyle ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Sadece

o.

Dahlia.

Ama şimdi gitme ve gecenin içinde kaybolma zamanı. Yazmam gereken bir ödevim, çalışmam gereken bir piyano sonatım ve elbette planlamam gereken bir kargaşa var.

Ve Dahlia'yı hayal etmek için.

Burada:

Telefonuma bakarken kendimi beğenmiş bir gülümsemeye İZİN VERİYORUM. Kablosuz ağını hacklemek çok kolaydı.

"*Yaramaz kız...*" Kendi kendime sessizce mırıldanıyorum. Hacklenmiş Wi-Fi aracılığıyla onun telefonuyla eşleştirdiğim kendi telefonumda neye baktığını görebiliyorum. Ama gözlerimi telefondan kaldırıp onun yerine penceresinden bakıyorum.

Canlı gösteri *çok* daha ilginç.

Yatak odasında, Dahlia çarşafların altında kıvranıyor, açgözlü küçük amını parmaklarken sessizce inliyor.

Sırıtiyorum. Çatı katında onu uçurumun kenarına kadar kışkırttıktan sonra neredeyse eve gelemiyordu. Daha kapıdan içeri girmeden soyunmuş, telefonunda ilgimi ve merakımı *ciddi şekilde çeken* porno videolar açmış ve elini sıkıca kalçalarının arasına sıkıştırarak yatağa düşmüştü.

Ön tarafına dönüp sırtını dikleştirdiğinde, tatlı kıcını havaya kaldırdığında, uzanıyorum ve sonunda sikimi serbest bırakıyorum. Yastığa doğru inlediğinde, telefonunda maskeli adamın dizlerinin üzerinde, elleri arkadan bağlı ve külotu salyalı ağzına tıkılmış minyon bir kızın canına okuduğu videoyu sadece yarı yarıya izlerken, okşamaya başlıyorum.

Dahlia'nın Yukarı Batı Yakası'ndaki dairesinin, okuldaki yurt odasının aksine, ikinci değil onuncu katta olduğu ve yüz metre yukarıda uygun bir ağaç dalı bulunmadığı göz önüne alındığında, bu noktaya ulaşmanın daha zor olduğu kanıtlandı.

Ama tabii ki imkansız değil.

Beş kat yukarımızdaki çatıdan aşağıya inen pencere yıkama aparatını kırmak yeterince kolaydı.

Bu yüzden izliyorum. Ve izlemeye devam ediyorum. Şişmiş sikimi sarsıyorum, daha önce iki parmağımızı da emerek temizlediğim amının son kalan tadını yakalamak istercesine dudaklarımı yalıyorum.

Tadı cennet gibi.

Coşku gibi.

Aslında tadı benim felaketim gibi.

Dahlia yatağında kıvrılıp kıvranıyor, yüzünü yastığına gömüyor, video çoktan unutulmuş. Çarşaf üzerinden kayıyor ve ben dişlerimi sıkarak

Parmaklarının kabaca çalışmasını ve amını sikmesini izlerken inliyorum.
Bacakları titriyor, ayak parmakları kıvrılıyor.

Ve o geldiğinde, ben de geleceğim.

Sıcak, yapışkan beyaz dölleri yatak odasının penceresinin dışına sıcıyor.
Dahlia yataktan kalkıp tembel tembel duşa doğru ilerlediğinde ve ben de
oradan ayrıldığında, o dölleri püskürttüğüm yerde bırakıyorum.

Geceleri ortaya çıkabilecek diğer ürkütücü, sürünen ya da şeylere bir
işaret.

Onun için konuşuldu. O alındı.

Her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacak. Kendimden en çok nefret
ettiğim şey bu olsa bile.

DAHLIA

Asansör "Laconia Logistics "in bulunduğu kata çıkarken DERİN, yavaş bir nefes alıyorum. Aka, Deimos'un muhtemelen hiçbir şey yapmayan sahte bir şirket için saçma sapan sahte ofisi.

Hayatımı mahvetmekten başka bir şey değil.

Kafamın arkasında hala küçük bir ses durdurma düğmesine basmamı, lobiye geri dönmemi ve bu binadan yürüyerek değil koşarak çıkmamı ve bir daha asla arkama bakmamamı fısıldıyor.

Dün gecedен sonra bile. Deimos'un en gizli, karanlık fantezilerime levyeyle girip onları gün ışığına çıkarmasından sonra bile.

Ya seni bağlasaydım ya da yere yatırıp acımadan sikseydim?

Ya seni kovalasaydım ve kızışmış bir hayvan gibi rızanı umursamadan seni becerseydim.

Sen uyurken, Dahlia.

Benim hakkımda böyle şeyler bilmemeli. Kimse bilmemeli. *Onları istememeliyim.* Ama şu anda mesele bu değil. Mesele, Deimos Drakos'un bir şekilde en karanlık arzularımı avucunun içinde tutuyor olması. Ve parmaklarının onları ve beni sıktığını şimdiden hissedebiliyorum.

Kaçmalıyım.

Zararımı kesip *kaçabilirim*. Ama yapamam ve yapmayacağım. Annemin beni bugün olduğum yere getirmek ve sahip olduğum muhteşem hayatı bana vermek için yaşadığı onca şeyden sonra olmaz. Benim için cehenneme gidip geldi.

Onun için Deimos'tan kurtulabilirim.

Ofisin kapısı açıldı. Dışarı çıkıyorum, yarı yarıya onun yine boş ofisin gölgelerinden fırlayıp yuh demesini bekliyorum.

Ama bu sabah işler farklı.

Hâlâ işleyen bir ofis değil. Ama artık boş da değil. Temel ofis altyapısına benzeyen kutular ve kasalar -sandalyeler, masalar, kabin duvarları ve daha fazlası- bir taraftaki alanı dolduruyor. Diğer tarafta ise odanın bir köşesinde, pencerenin yanında, l şeklinde bir cam duvar duruyor.

Ve içinde, arkasında kitap raflarından oluşan bir duvar bulunan devasa bir ahşap masada oturan karanlık prensin ta kendisidir.

Kutuların ve monte edilmemiş bölme duvarlarının arasında dolaşırken Deimos başını kaldırıp bakıyor. Masasındaki sandalyesinden kalkıp yeni köşe ofisinin açık cam ve siyah metal kapısına doğru yavaş adımlarla ilerlerken gözleri bir tür kötülükle parlıyor.

"Yorgun görünüyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, dışarı çıkarken ona ters ters bakıyorum. Vay canına. Okuldayken hep iyi giyinirdi, ama adam Deimos -önümde duran patron-cidden keskin bir figür çiziyor.

Siyahtan da siyah, ameliyatla dikilmiş bir takım elbise ceket ve pantolonu, altında tunç grisi bir yelek, Fransız manşetli bembeyaz bir gömlek ve ince siyah bir kravat.

Bana doğru sinsice yaklaşırken kızarıyorum, anında dün gece olanları hatırlıyorum.

Elimi kavrayıp hem kendi parmaklarıyla hem de benim parmaklarımla beni becermesinin sahiplenici, kontrolcü hissi.

Bana kendimi tattırıyor.

Kendini de tattırıyor.

"Ne?" Önümde durduğunda ağzımdan bir şeyler

kaçırdım. "Yorgun göründüğünü söyledim, Dahlia."

"Şey..." Omuz silkiyorum ve çantamı bir kutunun üzerine bırakırken gözümü ondan kaçırıyorum. "İyi uyuyamadım."

"Belki de azgın bir genç gibi mastürbasyon yapmak yerine makul bir saatte uyumalısın."

Keşke yorumunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirecek kadar kendimi kontrol edebilseydim. Ama yapamadım. Başımın dönüp ona bakmasını, gözlerimin dehşet içinde şişkinleşmesini engelleyemiyorum.

"*W...ne?*" Boğuldum.

Deimos soğuk bir şekilde gülümsüyor ama yüzümdeki şok ve utancı gidermek için ne bir şey söylüyor ne de yapıyor.

Ne oluyor lan, beni mi gözetliyor?

"Ofis kıyafetiniz..."

Kendimi odaklanmaya zorlayarak yüzümdeki ateşi yutuyorum. "Ofis kıyafetlerimin nesi var?"

"Bu Dior, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıp sahip olduğum en iyi etek takımına bakıyorum. Çünkü tıpkı dün gece hazırlanırken, tıraş olurken ve Tanrı yardımcım olsun, onun için *manikür yaparken olduğu* gibi, buradaki ilk günümde de en iyi şekilde giyinmek için elimden geleni yaptım.

Bu da muhtemelen terapi almam gereken bir tür akıl sağlığı sorunu.

"Evet, öyle. Ve?"

"Utanç verici."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum-"

"Bugün, tüm bu masaları, sandalyeleri ve kabin duvarlarını kutusundan çıkaracak, monte edecek ve burayı düzgün bir ofis haline getirme görevine başlayacaksınız."

Ona bakıyorum. "Özür dilerim, *ne* yapıyorum?"

Soğuk gülümsemesi kayboluyor. "Sana ne yapmanı söylersem onu yapıyorsun, eğer bu temel kavramı henüz kavrayamadıysan. Ve bugün, sana yapmanı söylediğim şey bu."

"Tamirci olmamı istiyorsun."

"Dior'u bol bir tulum ve atlete tercih ettiğimi kabul ediyorum ama tabii. Kendine ne istersen onu söyle."

"I..." Alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum. "Pek becerikli sayılmam."

"Her şeyin bir ilki vardır, değil mi? Yerinizde olsam hemen başlardım. Bu sadece ilk sevkiyat," diyerek devasa kutu yığınlarına doğru başını salladı.

Kalbim sıkışıyor.

"Bir Şeye ihtiyaınız olursa..." Dudakları kıvrılıyor. "Aslında, bir Şeye ihtiyaın olursa, bunu kendi başına çözebilecek kadar zeki ve becerikli olduğuna inanıyorum. Ben ofisimde olacağım."

Aniden cilalı topuklarının üzerinde döner ve camdan Şatosuna doğru geri adım atar.

"Ben... Pardon, ofisim var mı? Ya da bir ofisim olacak mı?"

Deimos duruyor ve yavaşça dönerek bana zalim bir gülümseme yöneltiyor. "Elbette yapacaksın Dahlia." Karton piramide doğru başını sallıyor. "Biraz montaj gerektiriyor."

Aramızdaki cam kapı kapanırken arkasından hançer gibi bakıyorum.

Pislik.

Bazı kutuları yırtarak açmaya ve bulduğum parçaları hangi mobilya olduklarına göre düzenlemeye başlıyorum. Sandalyeler yeterince basit görünüyor: sadece yastıklı bir sırt ve oturağı vidalamanızı gerektiren bir çerçeve ve altta beş küçük tekerlek için aparat.

Ancak mecazi anlamda kolları sıvayıp işe koyulduğum anda bir engelle karşılaştım.

Tornavidam yok.

Deimos kapıyı çaldığımda başını kaldırıp bakıyor ve bıkkınlıkla iç çekiyor. "Ne," diye homurdanıyor.

Kapıyı kırıp açtım. "Merhaba, evet, ben-"

"Gördüğüm kadarıyla kendi başınızın çaresine bakacak kadar becerikli değilsiniz."

Gözlerimi kırıştıyorum, ses tonundaki katıksız zehir beni biraz Őaşırtıyor.

"Uh, *tamam...*"

"Az önceki ses tonuna bakılırsa," diye homurdanıyor sessizce, "ve gözlerinin geriye kaymasını güçlükle engelleyişine bakılırsa, bana bir şey söylemek istediğini varsayabilirim sadece. Belki bir geri bildirim?"

"Dürüstçe mi?"

"Elbette."

Kaba bir şekilde gülümsedim. "Bu kadar hıyar olman için bir neden olduğunu sanmıyorum."

Çenesi gerildi. Kafamın içinde çok da küçük olmayan bir ses arka arkaya yaklaşık beş kez "senin neyin var, seni aptal" diye bağırıyor.

"Dahlia," diye sessizce homurdanıyor. "Benim soğuk kalpli, kaba, piçin teki *olmadığımı* hiç gördün mü?"

"*Hayır*," diye hızlıca geveledim.

"Peki bugün kişilik departmanımda işlerin farklı olacağını düşünmenize neden olan şey tam olarak nedir?"

Hiçbir şey söylemeden dudaklarımı büzüyorum.

"Çünkü dün gece sen azgın bir sürtük gibi parmaklarımın üzerine boşalırken parmaklarımın amının içinde olduğunu düşünüyorsan fena halde yanılıyorsun."

Aman Tanrım.

Ona bakarken çenem yarıya kadar yere düşüyor.

"Ben... o..." Kekeliyorum. "Bu benim-"

"Çok dolu bir günüm var Dahlia. Ne. Ne. Sen. İhtiyacın var."

Yemin ederim, bu dangalağı Tanrı kompleksiyle boğacağım.

"Bir alete ihtiyacım var."

Allah kahretsin. Gerçekten mi?

Ağzımdan çıktığı anda keşke geri sokabilsem diyorum. Ama yapamıyorum ve bu yüzden Deimos'un yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışın altında ezilerek burada durmak zorunda kalıyorum.

"Patronunuza teklifte bulunmak için ilginç bir yol. Ve personelin geri kalanı henüz işe alınmadığına göre-"

"Tüm bu pislikleri bir araya getirdiğin için," diye tıslıyorum yanaklarım buğulanarak. "Tornavida gibi."

"Ve ofisimde bir tane olacağını mı varsaydınız?"

"Ben, şey..." Kaşlarımı çattım. "Evet?"

"Tekrar tahmin et. Ayrıca, benim

sorunum değil." "Burası *senin* ofisin."

"Ve *senin* işin."

"Bunun için para almadığımı hatırlatmak isterim."

Deimos iç çekerek bir elini şakağını ovmak için kaldırdı. "Dahlia, başım ağrıyor."

"Gerçekten mi? Güzel."

Şakayı görmezden geliyor. "Genel olarak sosyal bir yapı ya da kurum olarak stajyerlikten şikâyet etmek istiyorsan, ne bileyim, git internette falan sızlan. Ama bunu bana yapmayın. Tekrar ediyorum, *senin işin* sana söylediklerimi yapmak. Bugün bu, masaları ve sandalyeleri bir araya getirmek demek. Ve şimdi, çok stresli olmaya başladım.

Çünkü yapmam gereken onca şey var ve bunun sadece iki çözümü var. Bunların ne olduğunu bilmek ister misiniz?"

"*Neden olmasın,*" diye mırıldandım.

"Çözüm bir, ellerin ve dizlerin üzerinde masamın altına sürün ve ben o güzel boğazından aşağı boşalana kadar yüzünü sikerken sen de sikimi yut."

Vay canına. Lanet olsun. TANRIM.

"Ya da ikinci çözüm, ofisimden çıkarsın, kendine bir tornavida bulursun ve lanet olası sorunu kendin çözersin."

Sandalyesini masasından geriye itiyor ve bana kötü niyetli bir sırtıış atmadan önce düşünceli bir şekilde kasıklarına bakıyor.

"Kararlar, kararlar."

Dudaklarımı büzüyorum, yüzüm zonkluyor. "Geri döneceğim."

Kırk beş dakika sonra, en yakın hırdavatçıyı bulmaya çalıştıktan sonra, ki şehir merkezinde bu iş çıkış saatinde taksi bulmak kadar kolaydır, yeni aldığım alet takımıyla ofise geri döndüm.

Deimos bileğini kaldırıp pırıl pırıl saatine bir pislik gibi vurduğunda onu görmezden geliyorum. Sonra işe koyuluyorum.

İki saat - *iki lanet saat - sonra*, tam olarak bir sandalye ve bir masanın yarısını monte ettim. Ayrıca topuklu ayakkabılarımdan kurtulup ceketimi çıkardıktan sonra bile domuz gibi terliyorum. İnleyip sırtımdaki bükülmeyi esnetmeye çalışırken saçlarım karmakarışık ve yüzümün kenarlarına yapışıyor.

Gözlerim üzerimde beliren devasa kutu yığınının kayıyor ve inliyorum.

Bu iş bir ayımı alacak.

Evet, annenizin en büyük sıkıntısının sadece mobilya montajı olması için kelimenin tam anlamıyla birini öldürmesi gerekirdi.

Lanet olsun. Bunu yapabilirim.

Gücümü topluyorum. Terli ipek bluzumu çıkarıp sütyen ve kaşkorse giyiyorum, hatta bacaklarıma biraz hava aldirmek ve daha iyi manevra kabiliyeti sağlamak için eteğimi biraz daha yukarı kıvrıyorum. Saçlarımı dağınık bir at kuyruğu yaptım. İkinci masamı ve üçüncü sandalyemi bitirdim.

Ancak o zaman dışarıda güneşin çoktan battığını fark ediyorum. Saatiime bakıyorum ve göz kırpiyorum.

Dört oldu.

Ağlayabilirim. İki aptal ofis masası ve üç berbat döner sandalyeyi bir araya getirmek bütün günümü aldı.

"Roma'nın bir günde inşa edilmediğini söylediklerini biliyorum..."

Dizlerimin üzerinde, ona ters ters bakarken dişlerimi sıkıyorum. "Ne?" Tıslayarak, at kuyruğundan kaçan bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıyorum.

"...ama bu mali yıl içinde bitmesini bekliyor musunuz?"

Gözlerimi öfkeyle ona diktiğimde çenem sıkıştı. "Elimden geleni yapıyorum, tamam mı?" "Elinden gelenin en iyisi buysa, ben olsam bununla övünmezdim."

"Sen *tam* bir pisliksin!"

İç çekiyor ve başını sallıyor. "Bir İK çalışanı işe alır almaz bunu rapor edeceğim, biliyorsun."

"Devam et!" Ben de karşılık verdim. "Ama gerçekten deniyorum, tamam mı?!" Üzerinde çalıştığım dördüncü sandalyeye geri dönüyorum ve öfkeyle bir vidayı

sırt yastığı, bileğim bugün çok fazla kullanıldığı için acı içinde çığlık atıyor. Torna vida kayıyor ve diğer elimi bir parmağına saplandığında çığlık atıyorum.

"*Siktir!*" Tıslıyorum, parmağı ağızma sokup emiyorum. "En azından çoklu görev yapabildiğini gördüğüme sevindim."

"Ne?" Parmağımın etrafında homurdanıyorum.

"Mobilyaları bir araya getirmek ve dizlerinizin üzerinde durma alıştırması yapmak..." Şeytani bir şekilde gülümsüyor. "*Emmek.*"

Yüzüm kızarıyor ve içim daralıyor. Deimos bir an duraksıyor, sonra kutu yığınının doğru başını sallıyor.

"Bu tür işler sana yakışmıyormuş gibi hissediyorsun, değil mi?" Kaşlarımı çattım. "Hayır, ben sadece-"

"Doğruyu söyleyin. Saçma sapan bahanelere sığınma. Bu senin becerilere sahip olmamanla ilgili değil ve ben de eğitimli sınıf ile işçi sınıfı arasında sosyal eşitlik üzerine bir vaaz vermeni istemiyorum, o yüzden beni sıkma. Çok zeki ve yüksek eğitimli bir kadın olduğunuz göz önüne alındığında, stajınız için bu tür bir işin size yakışmadığını düşünüyorsunuz."

"Dürüst olabilir miyim?" Şak diye söyledim.

"Ben de senden tam olarak bunu yapmanı istedim."

"O zaman, *evet,*" diyorum. "Bunun bana yakışmadığını düşünüyorum. Senin de tam olarak bu yüzden olduğunu biliyorum."

"*Güzel,*" diye sırtarak homurdanıyor.

Anında ayağa kalktım. Deimos'un saçmalıklarıyla başa çıkabilirim, lanet olsun. Beni parmaklarına boşaltırken ve sonra bir tür köleymişim gibi bana patronluk taslarken hava durumunu tahmin etmeye çalışabilirim.

Ama sırf o patlamış mısır getirip izlesin diye başarısızlığa hazırlanmak zorunda *değilim*.

"Bunu bilerek yapıyorsun," diye tıslıyorum.

Deimos kıkırdar. "Bu düşünceyi bir araya getirmek bütün gününü mü aldı? Tıpkı o dört boktan sandalyeyi bir araya getirmenin bütün gününü aldığı gibi mi?"

"*Siktir git.*"

"Oraya varacağız, endişelenme."

Pislik.

"Bunu neden yapıyorsun?" Tükürdüm.

Yüzündeki neşe ve eğlence izleri kayboldu.

"Neden, Deimos?" Devam ediyorum. "Burada, New York'ta bir hayat kurmaya cesaret ettiğim ve dokuz *milyonluk* bir şehirde yollarımız tekrar kesiştiği için mi? Bu yüzden mi bu kadar sinirlisin?! *Şaka mı yapıyorsun-*"

Aramızdaki mesafeyi kapatıp parmaklarını boğazıma kenetlediğinde nefesim kesiliyor. Siyah gözleri gözlerimi yakarken, sıcaklık ve kötücül ve keskin bir şey omurgamı tırmıklıyor.

"*Belki de, Dahlia,*" diye hırlıyor acımasızca. "Basitçe, ben *tam olarak* senin her zaman düşündüğün kötü adamım. Ve bu sadece benim yaptığım şey. Yaptığım şey."

Yakınıma eğiliyor, o kadar yakın ki ilk defa beni öpeceğini düşünüyorum. Ama aniden parmakları boğazımdan ayrılıyor ve uzaklaşıyor.

"Gidebilirsiniz."

Kaşlarım sertçe çatıldı. "Beni kovuyor musun?"

"Seni kovuyor olsaydım, bu konuda hiçbir belirsizlik olmazdı." Dudakları kıvrıldı. "Çık dışarı. İşimiz bitti. Bugünlük."

Sonra başka bir şey söylemeden döner, camdan şatosuna doğru yürür ve kapıyı kapatır.

İKİ SAAT SONRA, nihayet evdeyim ve geceyi burada geçirdiğim için rahatlamış durumdayım. Ama bugün Deimos'un saçmalıkları yüzünden hâlâ çok öfkeliyim.

Bu tuhaf ping-pong maçı bir ileri bir geri gidiyor ve ben buna ayak uyduramıyorum. Bir an derimi ısıyor, parmağını içime batırıyor, hayatımın en patlayıcı orgazmını bedenimden çıkarıyor, bir an sonra da bana angarya işler yaptırıyor, o ise dev bir sik kafalı olarak bana efendilik taslıyor.

Evet, eğer Deimos için çalışmak böyle bir şey olacaksa, kronik bir kırbaçlanma yaşayacağım.

Telefonum çaldığında kanepeye yayılmış, akılsız bir Netflix programının karşısındaydım. Ekranda Victoria'nın, yani kampüste çarptığım kızın adını görünce kaşlarım biraz çatılıyor.

VICTORIA:

Hey! Umarım bu kadar erken mesaj atmam aşırı muhtaçlık değildir, ama şu ders notları için teklifini kabul edebilir miyim diye merak ediyordum? Yemin ederim, istersen onlar için sana para bile ödeyebilirim!

Cevap yazarken sırtıyorum.

BEN:

Omg, lütfen. Hiç de değil! Hepsi senin!

VICTORIA:

Sen en iyisin. En azından sana bir iki içki ısmarlayabilir miyim?

BEN:

Anlaştık.

VICTORIA:

Şimdi çok mu ısrarcı olurum?

Victoria, geçirdiğim günden sonra bir içkinin kulağa ne kadar hoş geldiğini bilemezsin.

BEN:

Aslında şu anda bir içki hayal edebileceğinizden daha mükemmel geliyor. Nerede yaşıyorsun? Yukarı batıdayım ama her yerde buluşabiliriz.

VICTORIA:

Omg, Aşağı Harlem! Çok yakınınız! Yine de sana geleceğim. Harika bir yer biliyorum!

The Owl's Tail'de buluşmak için plan yapıyoruz, evimden birkaç blok ötede bulunan ve daha önce hiç gitmediğim küçük, havalı bir kokteyl barı. Dolabın arkasından eski ders notlarımı çıkarıyorum ve anahtarlarımı almadan önce yoga pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü giyiyorum.

Anında telefonum başka bir mesajla çalıyor. Deimos'un adını gördüğümde nabzım atıyor.

DEIMOS DRAKOS:

Sizin için Majestelerinin makamına daha uygun bir isim var.

Gözlerimi deviriyorum. Pislik olmama konusunda ciddi yeteneksiz.

DEIMOS DRAKOS:

Laconia Lojistik ofisinde bazı fiziksel belgeler bıraktım. Çatı katıma getirilmeleri gerekiyor.

Kişisel zamanımın *benim* zamanım olduğuna dair sert bir cevap yazmaya başladım. Ama sonra siliyorum ve bunu ifade etmenin daha iyi bir yolunu düşünmek için duraklıyorum.

DEIMOS DRAKOS:

Bunu gördüm. Sen kişisel zaman, sınırlar ya da her ne sikiyle cevap vereceksen onunla ilgili mükemmel ısırtıcı ve alaycı bir cevap yazmaya çalışırken, sana hatırlatmama izin ver: sen sadece benim stajyerim değilsin. Sana sahibim.

Başparmaklarım ekrana vururken dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

BEN:

Umarım bu konuşmanın ekran görüntüsünü o İK çalışanını işe aldığınızda kullanmak üzere aldığımı biliyorsunuzdur. Sınırlar, Deimos. Saat akşamın yedisi.

DEIMOS DRAKOS:

Ve dün açgözlü küçük amcığın parmaklarımın üzerine boşalırken bir fahişe gibi inerken bu değerli sınırların tam olarak neredeydi?

Aman Tanrım.

DEIMOS DRAKOS:

Bu gereksiz bir tartışma, çünkü bu ne bir tartışma ne de bir müzakere. O belgelere derhal ihtiyacım var. Ofise gidip onları almanı ve sonra da buraya getirmeni gerçek anlamda senin işin yapıyorum. Şimdi.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve orta parmağımı ekrana doğru kaldırıyorum.

"Seni lanet olası *pislik*," diye mırıldandım yüksek sesle.

Bu çok saçma. Ama sonra annemi düşündüm. Onun bu durumda ne yapacağını düşündüm. Gidip o lanet kağıtları alacağından eminim. Deimos'tan korktuğu için değil. Kolay lokma olduğu için de değil. Ama savaşlarını nasıl seçeceğini bildiği için.

Deimos için ufak tefek ayak işlerini yapmak neredeyse ofis mobilyalarını bir araya getirmek kadar iğrenç. Ama amaç hâlâ aynı: top oynamak ve annemin şirketlerini tekrar kontrolümüz altına almak.

Victoria'ya kaşlarını çatarak mesaj atarken inliyorum.

BEN:

Hey, çok özür dilerim. Notları ve kokteylleri ertelemem gerekiyor. Daha yeni plan yapmışken bunu yaptığım için kendimi kötü hissediyorum ama staj patronum tam bir pislik ve bir şeye ihtiyacı var.

VICTORIA:

Sorun değil! Kesinlikle anladım! Müsait olduğunda bana haber ver!

En azından bu dünyada hâlâ iyi ve normal insanlar var.

Takside yirmi dakika geçirdikten sonra -ki Deimos'un sahte şirketi iş harcamaları yapıyorsa, bu kesinlikle benim için bir masraf olacak- binanın ön kapısından içeri giriyorum. Kimlik kartımı gösterdiğimde tek güvenlik görevlisi beni el sallayarak içeri alıyor ve asansörde ofisin bulunduğu katın düğmesine basıyorum.

Ne göt herif. Tam bir piç kurusu.

Kapılar karanlık ofislere açılıyor ve ben dışarı çıkıyorum.

...ve bir anda taş kesiliyorum, kanım buza dönüyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gözlerim ana katta, kıvılcı saçlı bir kadının Deimos'un masasının üzerine eğilmiş olduğu yere saplanıyor.

Yüzü bana dönük ama aslında baktığım o değil. Koyu renk saçlı, sırtı bana dönük, büyük ejderha dövmesini (Deimos'un Knightsblood'dayken bile sahip olduğu Drakos aile arması) tam olarak görmemi sağlayan gömleksiz adam şu anda masanın karşısındaki kadını *beceriyor*.

İçimdeki safra kabarıyor. Adam defalarca içine girip çıkarken dehşet içinde bakıyorum; kol kasları dalgalanıyor, kalçaları titriyor ve kadın kendinden geçmişçesine inliyor.

Deimos'un yeteneğinin ve eksiksiz olma hevesinin gerçekten bir sınırı yok.
Lanet olası. Pislik.

Dönerek asansöre geri dönüyorum ve elimin topuğuyla lobi düğmesine basıyorum. Ben kusmadan hemen önce kapılar kapanıyor.

DEIMOS

Sağ elimin parmakları siyah beyaz tuşların üzerinde yavaşça geziniyor. Ben melodiyle oynarken Steinway baby grand'in içindeki gergin teller kırık buz gibi tıngırdıyor. Sonra gözlerim elimin arkasına düşüyor ve çenem geriliyor.

Artık dövme mürekkebi kaplıyor. Ama yara izini hâlâ görebilirsiniz; her şeyin paramparça olduğu ve dumana karıştığı geceden kalan iz.

Yeteneğimi kaybettiğim gece.

Bir hediye. Ya-ya hep öyle derdi. Kardeşlerim ve ben çocukken hepimiz çeşitli enstrüman dersleri aldık. Klarnet, piyano, her neyse. Ares bir ara Metallica'ya kafayı taktığında kendini heavy metal gitaristi olarak hayal etmişti. Ama hiçbiri devam etmedi.

Ama ben yaptım. Çünkü piyanoyu çözülmesi gereken bir bulmaca olarak gördüm. Kırılması gereken bir şifre. Ayrıca, bana saçma bir şekilde kolay geliyordu, öyle ki yedi yaşıma geldiğimde, "virtüöz" veya "savant" gibi kelimeleri etrafa savuruyorlardı.

Hatta gençlik yıllarımda tüm bunları geride bırakmayı düşündüğüm bir an bile oldu - içine doğduğum aile ve taşıdığım kanla gelen tüm şiddet ve karanlığı. Tüm bunları bırakıp yeteneğimle ne kadar iyi olabileceğimi gerçekten görmek için.

Şimdi, bu düşünce gülünç.

Çünkü ben *neysem oyum*. Kim bilir: belki de bu rüyanın elimle birlikte yok olmasına yol açan olaylardaki rolü için ona teşekkür etmeliyim, görüşümü herhangi bir at gözlüğü veya dikkat dağıtıcıdan arındırdığı için. Bir anlamda, gerçekte kim ve ne olduğumun şiddet ve karanlık *olduğunu* tüm açıklığıyla görmeme yardımcı oldu.

Parmaklarım yine tuşların üzerinde dans ediyor. Hâlâ iyiyim. Çok, çok iyiyim. Ama asla harika olamayacağım. Bir düzine ameliyattan, en iyilerin en iyilerinden aldığım fizik tedaviden ve sadece benim gibi birinin doğuştan sahip olduğu lazer odağından sonra bile. Ki bu utanç verici. Büyükanne gürurla gülümsetmekten çok daha fazlası için piyano, içimdeki fırtınayla başa çıkmama yardımcı olan çıkış noktamdı. Öfke. Acı ve istismar.

Onun gerçekte kim ve ne olduğunu gördüğüm o gece bunu benden aldı.

Öldürdüğüm gece.

Ellerimi geri çekip kapağı anahtarların üzerine kapatırken çenem kilitleniyor.

Ne yapıyorsun?

Yani gerçekten, ne yapıyorum ben? Dahlia Roy'a olan nefretim ayrı bir şey ve sanırım herhangi bir jüriye bunun neden kalbimde bir kanser gibi var olduğuna dair oldukça iyi bir savunma yapabilirim. Ama bu sadece kör bir nefret olsaydı, her şey daha kolay olurdu.

Onu basitçe yok ederdim. Onu ve etrafındaki sevdiği herkesi. Ya üvey babasının annesinin servetini ve geleceğini ellerinden almasına izin verirdim ya da bunu yapmasına yardım ederdim.

Ama hayır, ben daha da ileri gittim. Gidip kendim dahil oldum. Çalmaya çalıştığı şirketleri, fonları ve tröstleri satın aldım. Bunun son derece etkileyici bir başarı olduğunu söylemeliyim.

Yirmi iki paravan şirket. Birkaç rüşvet almış yönetim kurulu üyesi. Dolapta çok fazla iskeleti olan birkaç CEO. Bunları saklamak için şirketlerindeki çoğunluk hisselerini satmaktan mutluluk duyuyorlardı.

Carl Icahn ya da Warren Buffett gibi bir finans devinin bu güzellikte ve mükemmellikte bir kurumsal suikast düzenlemesi altı ay sürerdi diye düşünüyorum.

İki haftada hallettim.

Neden mi? Çünkü onun gitmesine izin *veremiyorum*. Hiçbir saplantımın peşini bırakmadım, dikkatinizi çekerim, bu yüzden neden bunu onunla yapabileceğimi düşündüğümünden emin değilim. Özellikle de altı yıl önce hiç bırakmamışken.

Altı yıl boyunca Dahlia Roy'u takip etmek, gözetlemek, karışmak ve diğer erkekleri ondan uzak tutmak "bırakmanın" göstergesi *değildir*.

İşte tüm bunların hem sorunu hem de kaynağı bu. Sonsuza dek onunla bu aydınlık ve karanlık savaşın içinde sıkışıp kaldım. Ona sahip olmak istiyorum. Onu tüketmek. Onu mümkün olan her şekilde lekelemek, işaretlemek ve sahiplenmek.

Ve ayrıca yaptığı şey yüzünden onu yok etmek için.

Dahlia'yı yakın yörüngeme geri getirmenin neyi başaracağını düşündüğümünden emin değilim. İntikam mı? Daha önce benden esirgenen şeyi zorla almak mı? Eğer durum buysa, neden onu henüz becermedim? Neden doyana kadar sahip olduğu her sıcak deliği kullanmadım, sadece onu kötü bir alışkanlık gibi bırakıp intikamımı sağlamlaştırmak için mi?

Bilemiyorum. Kendime yalan söyleyebilseydim, eminim "iş i yokuşa sürmek" ya da "onu kıvrandırmak" gibi güzel bir hikaye uydurabilirdim. Ama kendime yalan söyleyemiyorum ve kafamda evirip çevirmeme rağmen gerçek nedenin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum.

Tıpkı onu yörüngeme geri getirdiğimden beri -daha doğrusu, haftalar önce büyükannemin bahçesine girip Dahlia'yı *yörüngemde* bulduğumdan beri- sefahat ve ahlaksızlığa karşı her zamanki iştahımın neden kaybolduğunu bilmediğim gibi...

Gitti işte. Uzaklara. Tatilde. Bip sesinden sonra mesaj bırakın, sizi arayacağım.

Tek bir parmak şıklatmamla dizlerinin üzerine çökmeye, ağızlarını açmaya ve bacaklarını ayırmaya hazır kadınların sayısı hiç eksik olmadı. Genetiğimden mi, paramdan mı, ailemden mi, suçlu olmamdan mı... yoksa zaman zaman her birinin korkulu rüyası olduğum gerçeğinden mi bilinmez.

Karanlıkta oynadığımı tahmin etmek için benimle yatmış olmanıza gerek yok. Kabaca. Vahşice. İlkel.

Ancak seks benim için her zaman fiziksel olduğu kadar duygusal da olan gerekli bir boşalmayı sağlamak için bir araç olmuştur. Kendimi uyuşturucu ve alkolle köreltiyorum ve içime çok genç yaşta yerleştirilmiş olan o şeyi temizlemek için *sevişiyorum*.

Hayatta kalmak için nasıl yemek tüketiyorsam ya da dağılmamak için nasıl uyuyorsam, aynı nedenle sevişiyorum. Bu, hayatta kalmak için yapmam gereken yaşamın bir parçası.

Ama Dahlia ile, onu

arzuluyorum. Arzuluyorum.

Gerçekten ve aktif olarak istiyorum, daha önce hiç istemediğim bir şekilde.

Ben de onu nasıl *mahvedeceğimi* hayal ediyordum. Bir yandan da o gece gördüklerimi düşünmemeye çalışıyorum. O orospu çocuğunun evini yakmadan önce beynime kazıdığı şeyi.

Kendimi düşüncelerimden koparıyorum ve saatime bakıyorum.

Hangi cehennemde o?

Onunla olan mesajlaşmamı kontrol ediyorum ve aslında ihtiyacım olmayan belgeleri bana getirmesini emrediyorum.

Pislik gibi davranıyorum: Yapmayı umduğu son şeyin bu olduğundan emin olduğum bir anda kapıma gelmesini istiyorum. Hatta maksimum etkiyi yaratmak için zamanlama bile yaptım, iş kıyafetlerini çoktan değiştirmiş ve akşam için dinleniyordu.

Telefonum yeni bir mesajla çalıyor. Kardeşim arıyor.

ARES:

Ofisi kullanmama izin verdiğiniz için teşekkürler.

BEN:

Bu çok acildi.

ARES:

Görüntülü arama bekleyemezdi ve ben de arabaya alamazdım.

BEN:

Çatı katından trafikle sadece on beş dakika uzaklıktaydın.

ARES:

Dediğim gibi, bekleyemezdi. Teşekkür etmeme izin verir misin?

BEN:

Bir şey değil.

Garip.

Ayağa kalkıyorum, çatı katımın kapısına doğru yürürken telefonumu cebime sıkıştırıyorum ve ceketimi çekiyorum.

Sonra giderim.

DEIMOS

"AÇ ŞU LANET KAPIYI."

Beş dakikadır Dahlia'nın dairesinin kapısını alıyorum a ma cevap yok. Ne mesajlarıma cevap verdi ne de telefonumu açtı.

Kıçını yaralarla pembeleştirme ihtiyacı ve arzusu ya da sikimi taşaklarına kadar yutarken gözlerinin sulanmasını izlemek, tekrar vururken beni ateş gibi tüketiyor.

"Sana söz veriyorum, profesyonel olmaya hazır *olmadığın* bir oyun oynuyorsun Dahlia," diye tıslıyorum. "Şimdi aç şu lanet kapıyı."

O yapmıyor ama arkamdaki yapıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Omzumun üzerinden pembe saçlı tuhaf, sanatsal kıza kısa bir bakış atıyorum.

"Evet. Sen kendi işine bakabilirsin."

Geri dönüyorum ve yumruğumu tekrar kapıya doğru kaldırıyorum.

Sesi beni durdurdu. "Sen de kimsin lan?"

Pink'e bakarken dişlerimi sıkarak yavaşça nefes veriyorum.

"Onun patronu."

Dahlia'nın kapısına dönüp yumruğumu

kaldırıyorum- "Ve?"

Göğsümde alçak bir hırıltı yükseliyor.

"*Ve* yok, günüşiği. Bu kadar. Şimdi nazikçe siktir git."

Dahlia'nın dairesine tekrar yüksek sesle vurmaya başladığımda işgüzar komşunun kapısı kapanıyor. Aslında o kadar yüksek sesle ki Pink'in kapısının tekrar açıldığını duymuyorum.

Ama enseme bastıran silah namlusu olabilecek soğuk metali hissediyorum.

"Kapısına vurmayı bırakıp gitmen gerek."

Dudaklarım büküldü. "Ve hareketlerini ciddi olarak yeniden düşünmen gerekiyor."

Kilit tıkırdayarak açılıyor, önümdeki kapı ardına kadar açılıyor ve birdenbire Dahlia ile yüz yüze geliyorum. Üzerinde bol, büyük boy bir Yankees tişörtü ve beyaz pamuklu uyku şortu var ve yüzünde kin dolu bir ifadeyle kollarını huysuzca göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

"Biz ne düşünüyoruz kızım?" diye soruyor komşusu.

"Bence onu vurmalısın," diye tıslıyor Dahlia soğuk, kötü niyetli bir gülümsemeyle ve gözlerinde tam olarak çıkaramadığım başka bir şey yanıyor.

Başımı yana eğiyorum. "Bundan sonraki sözlerini *çok* dikkatlice."

"Yoksa ne olur, sik kafalı?" Pink arkamdan mırıldanıyor. "Oflayıp puflayacak ve _."

Şimdi, Yukarı Batı Yakası'nda kapıcısı olan güzel, temiz bir binanın koridorunda elinde silahla duran birini şaşırtmak var... Ve bir de onu gerçekten *kullanabilmek var*.

Ya da kalsın.

Yana doğru savrulup dönerek namluyu boynumdan uzaklaştırıp tüfeği elinden kaptığımda Pink'in hiç şansı kalmıyor.

Aslında bir tüfek bile değil. Lanet bir kamera tripodudur.

Pembe yutkunuyor, ben ona doğru yaklaştıkça yüzü biraz soluyor. Ama yüzündeki alaycı ifade tam olarak kaybolmuyor.

"Ne yapacaksın, sert çocuk?" diye tükürüyor. "Bana vuracak mısın?"

"Bir dahaki sefere," diye homurdanıyorum sessizce, tripodun dairesinin açık kapısına doğru fırlatıp geçerken, "*kendi işine bak*."

Dahlia'yı dairesine itip kapıyı arkamızdan çarpmaya gidiyorum. Ama Pink'in lanet çenesi daha kapanmamıştı.

"Ona sormadan dairesine girersen polisi a r a r ı m , sik kafalı."

Alçak sesle, hırıltılı bir iç çekişle nefesimi veriyorum, ona ters ters bakarken gözlerimi deviriyorum ve sonra bakışlarımı tekrar Dahlia'ya çeviriyorum.

"Eee?"

Dudakları kasılıyor, kolları hâlâ göğsünde kavuşturulmuş, gözlerinde ekşi bir bakış var. Ama sonunda iç çekiyor.

"Tamam."

"Dahlia?" Pembe bastırır.

"Sorun yok, Lena. Zararsız biri, ağzını açtığı göt deliği dışında."

"Çok şirin," diye mırıldanıyorum ve Dahlia'nın yanından geçip evine girmeden önce *Lena*'ya zehirli bir bakış fırlatıyorum. Bana dönüp kapıyı arkamızdan kapatmadan önce Lena'ya başka bir şey söylüyor -benim hakkımda ısırtıcı ve iğneleyici olduğundan eminim-.

"Ne istiyorsun Deimos?"

"Senin gibi zeki bir kadın için o kadar da gizemli olamaz, değil mi?" Beni geçip oturma odasına girerken alaycı bir tavırla söylüyorum.

Saray gibi bir çatı katı ya da benimki gibi bir çatı katı değil. Ama Dahlia da tam olarak gecekonduda yaşamıyor. Evi iyi büyüklükte, zevkli bir şekilde dekore edilmiş ve rahat, pencerelerden iyi manzaralar var. Yani, tüm ev aşağı yukarı benim yatak odam büyüklüğünde ama yine de.

Tam *ona*

göre. "Eee?"

Bana kaşlarını çatarak döndüğünde oturma odasındaki pencerelerin yanında duruyordu. "Peki *ne*?"

"Dosyalarım nerede ve neden mesajlarımı ve aramalarımı görmezden geliyorsun?"

"Çünkü benim zamanım *benim zamanımdır*, İmparator Nero," diye tersliyor. "Ve aptal dosyalarınız tam olarak ofiste bıraktığınız yerde."

Tekrar söylüyorum, o lanet dosyalara ihtiyacım bile yok. Ama konunun bununla uzaktan yakından alakası yok. Bu onun meydan okumasıyla ilgili. Yeni anlaşmamızın temel önermesini -ona *sahip* olduğumu- yüzüme vurmasıyla ilgili. Huysuzca.

"O zaman yakala *onları*," diye tısladım.

"Masanın üzerinde günün lezzetini becermekle bu kadar meşgul olmasaydın onları kendin de alabilirdin!"

Sesi oturma odasında yankılanıyor. Sonra tamamen sessizliğe gömülüyor. Neden bahsettiğine dair *hiçbir fikrim olmadığı için* meraklı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. Gözlerim yüzüne derinlemesine kazınmış öfkeyi ve başka bir duyguyu alıyor. Ona doğru ilerledim ve o irkildi.

"Sakın dokun-"

Bileklerini tutup arkasından cama dayadığımda nefesi kesiliyor.

"*Sana* ne zaman ve nasıl istersem dokunacağım-"

Yüzüme vuran sıcaklığın acısıyla gözlerimi kırıştırıyorum, ne olduğunu anlamadan önce bir anlığına kafam karışıyor.

Vay anasını.

Dahlia bana tokat attı. Sertçe.

Sapsarı kesiliyor, gevşek bileğini yakalayıp cama vurduğumda nefesi kesiliyor. Ona doğru yaklaşıp yüzüne doğru hırlamak için eğildiğimde dişlerimi gösterdim.

Titriyor. "Aklından bile geçirme-"

"Çoktan geçirdim."

Tek bir hareketle onu yakaladım, etrafımda döndürdüm ve kanepeye fırlattım. Üzerine atladım, bacaklarımla göğsüne bindim ve kollarını başının üstünde sabitledim.

Bana vurmaya, tekmelemeye ya da ısırmaya çalışırken çırpınıyor, kıvrılıyor ve kıvranıyor. Ama ellerimden biri bileklerinden ayrılıp boğazına dolandığında, kıpırdamadan duruyor. Nabzının boynunda attığını hissedebiliyorum ve bana bakarken gözlerinin yeşili ateşle dönüşüyor.

Yanakları kızarıyor. Göğüs uçları, göğüslerinin kabarıklığı boyunca uzanan tişörtüne karşı iki dikkat dağıtıcı küçük noktaya sertleşiyor.

"Ben olsam bunu bir daha yapmaktan *kaçınırdım*," diye mırıldanıyorum sessizce, sesimin tonu yükseliyor.

"Yoksa *ne olur*?" Dahlia bana ters ters bakarak alay ediyor. "Yoksa sen de bana vurur musun? Bu kadar mı?" Tersliyor.

"Olabilir."

İstedici kadar saklamaya çalışsın, saf arzu o büyük yeşil gözlerde azgın bir orman yangını gibi kükrüyor.

"Tek soru şu..." Neredeyse kendi kendime mırıldanıyorum.

"*Nerede*?" Elimin altında boğazı titriyor. "Nerede ne?"

Üzerine eğilip ağzımı tam kulağına götürdüğümde titriyor. "*Senin üzerinde izimi bırakacağım yer*."

Altımda titriyor ve ağır bir şekilde yutkunurken boğazının çalıştığını hissedebiliyorum. Tek bir hareketle bir elimi arkama atıp şortunun ve külotunun belini kavıyorum ve dizlerine kadar çekiyorum. Dahlia çırpınıyor ve bana karşı direniyor. Ama şortunun iplerini tutup sertçe çekiyorum ve boynunu hızla serbest bırakıp bacaklarını dizlerinden birbirine bağlayacak şekilde büküp düğümlüyorum. Sonra onu istediğim yerde tutmak için bir elimi tekrar boğazına bastırıyorum.

Parmak uçlarım çıplak kalçalarını okşuyor ve gözleri açılıyor. Yine de damlayan küçük amına yaklaştığımda, aniden bana karşı sert bir şekilde kükrüyor.

"*Sakın* bana o ellerle dokunayım deme..." "*Neyden* sonra?" diye çıkışıyorum.

"Bu gece ofisindeki o fahişeden sonra!" diye bağıyor bana, yüzünde çıplak bir öfke var.

Kaşlarım gerçek bir şaşkınlıkla çatıldı. "Sana borçlu olduğumdan değil ama bu gece ofisimde bile değildim. Bu yüzden sen beni görmezden gelmeden önce sana oraya gitmeni ve o lanet olası raporları almanı söyledim."

"*Sikeyim seni-*"

Arkama uzanıp kalçasına sertçe vurduğumda Dahlia'nın nefesi kesiliyor. Sonra iyi bir önlem için diğerine yapıyorum ve dudağını ısırıyor. Ama boğazından dökülen iniltiye engel olamıyor. Zırhındaki o çatlağı yakalayıp, kalçasına tekrar vururken ona odaklandığımda vahşice sırtıyorum - yüksekte, diğerine bastırıldığı yere yakın, muhtaç amcığından sadece birkaç santim uzakta.

Bu sefer *kesinlikle* inliyor. Karanlık bir şekilde sırtıyorum.

"Bunu bir kez daha ve sadece bir kez daha söyleyeceğim. Ofisimde biriyle yatmam konusunda neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok. Çünkü bu gece ofisimde *değildim*. Her kimi gördüysen, o ben değildim. Bu senin için yeterince açık mı?"

Dudakları bükülüyor. Kalçasına tekrar şaplak atıyorum. "Cevap ver bana.

Öyle *mi*?"

"*Evet,*" diye boğuk bir ses çıkardı.

Elim aşağıya, amına doğru kayıyor ve çaresizce kıvranırken vücudu ona ihanet ediyor.

"Oh, muhtaç küçük bir sürtük olmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?" "Seni iğrenç domuz-"

Kalçasına bir tokat daha atıyorum ama bu sefer, muhtemelen hâlâ dokunuşumdan dolayı acıyorken, elimi bacaklarının arasına atıp amını **av u  l u y o r u m .**

Beklediğim gibi, *sırılısıklam*.

Ben sessizce kıkırdarken Dahlia'nın yüzü kıpkırmızı oluyor. "Vay vay vay..."

Bir iniltiyi durdurmak için dudağını ısırırken elimi kıvrıp bir parmağımı kaygan kıvrımlarından yukarı doğru sürüklüyorum. Yüzünü benden çevirmeye çalışıyor ama başımı sallıyorum ve elimi boğazından çenesine doğru kaydırıyorum. Gözlerimin içine bakmasını isteyerek yüzünü bana doğru çeviriyorum.

"Gitme sevgilim," diye mırıldanıyorum, dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Daha yeni başlıyoruz."

İki parmağım açgözlü amcığına parmak boğumlarına kadar battığında gözleri fal taşı gibi açıldı. İstekli amcığının onları daha derine emerken çıkardığı ıslak sesler odayı dolduruyor ve yüzünü koyu kırmızıya çeviriyor.

"Sanırım sende iz bırakmamdan hoşlanıyorsun."

"Ben-"

Parmaklarım kalçasına sert bir tokat atmama yetecek kadar uzun süre amından kayıyor. Dahlia o kadar hevesle miyavlıyor ki sikim fermuarıma doğru kabarıyor ve boksörlerimin içine precum sızdırıyor.

"Bana yalan söyleme sevgilim," diye homurdanıyorum, parmaklarımı tekrar içine sokarak. "Çünkü ağzın bu konuda oldukça berbat ve amın da düpedüz *berbat*."

Onu daha sert parmaklamaya başladığımda başparmağım klitorisini ovuyor. Ağzı sessiz bir iniltiyle açılıp kapanırken gözleri tamamen geriye kayıyor.

"Mesele şu ki Dahlia," diye mırıldanıyorum düşünceli bir şekilde, "hepsini biliyorum... her karanlık fanteziyi. Hiç doyumadığın ama hep doyurmak istediğin her gizli, kirli, berbat küçük ihtiyacını."

"Lanet olsun sana... *Tanrım*..." diye inliyor. "Ne sikim yapıyorsun." "Bu teoriyi test etmek ister misin?"

Tişörtünü çıplak göğüslerinin üzerinden çekmem için bana yer açacak kadar doğruluyorum. Tişörtü başının üzerinden daha yukarı itip, göğüs kafesinin üzerine oturmadan önce bileklerinden büküp düğümlediğimde yüzü kıpkırmızı oldu.

Aşağı uzanıyorum, pembe-kırmızı meme uçlarından birini fiskelerken sinsi bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Sarsılıyor, altımda kıvranıyor. Ama ona bir santim bile boşluk bırakmadım. Diğerine sert bir fiske vuruyorum ve sonra ilkini başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırıyorum, gözleri tekrar geriye dönerken dudaklarına boğuk bir nefes getirecek kadar büküyorum.

"Ne kadar *açgözlü* küçük bir fahişe..." Mırıldanıyorum, nefis göğüslerinin üstündeki çakıllı meme uçlarını çimdikliyorum.

"Sen bir sadistsin," diye

boğuluyor. "Suçluyum."

"Ve bir canavar."

"Hmm."

Muhtemelen."

"Ve bir pislik-"

"Şimdi de duygularımı incitmeye çalışıyorsun, sevgilim."

Kemerimi açıp fermuarımı rahatça çekiştirdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. Boxerıma uzanıyorum ve yüzünün hemen önünde çekmeden önce bir elimi aletime sarıyorum.

Dahlia'nın ağzı açık kalıyor, kaşları tavana fırlıyor. "*Kutsal...*"

Onun şokunun tadını çıkarmak için kendime bir an izin

verdim. Ne diyebilirim ki? Ben... kutsanmışım.

Önemli ölçüde.

Kalın, şişmiş sikim tam yüzünün önünde sallanıyor. Elim çenesini kavırıyor, kalçalarımı ileri doğru iterken onu olduğu yerde tutuyor.

"Beni onunla aşağılamak yerine, o ağzı başka bir şekilde kullanalım,
o l u r m u ?"

Her nasılsa gözleri daha da açılıyor ve isteksizce aletimden uzaklaşıp bana bakıyor.

Dudakları dramatik bir şekilde

büzüldü. Kıkırdıyorum. "Aç kapıyı,

Dahlia."

Dudakları birbirine daha da sıkı yapışır.

Elim kalçasına sertçe vuruyor, inlemesine ve kıvranmasına neden oluyor. Bunu tekrar yapıyorum, sonra tekrar, sonunda elimi çenesinden indirip bir meme ucunu kabaca çimdikliyorum.

Nefes nefese kalıyor, vücudu irkiliyor... ve ağzı kocaman açılıyor.

Bir anda, şişmiş sikimin başını dudaklarının üzerine ittim ve kendimi onun sıcak, ıslak ağzına soktum.

Güzelmiş. Lanet olsun. *Tanrım.*

Dahlia mırıldanırken ve sikimin etrafında biraz boğulurken inliyorum. En sevdiğim uzvumun iyiliği için ihtiyatlı davranarak sikimi dudaklarının arasından kaydırıyorum.

"Ve sen ne *sikim olduğunu* sanıyorsun?"

"Senin arsız, meydan okuyan ağzını beceriyorum," diye mırıldanıyorum karanlık bir şekilde. "*Ve* bunu yaparken seni açgözlü bir fahişe gibi parmaklarımın üzerine boşaltacağım. Ama belirtmem gerekirse, dişlerini kullanmayı aklından bile geçirirsen, bunun sonuçları *olacaktır*. Anlaşıldı mı?"

Bana ters ters bakıyor, ben de kalçasına bir tokat daha atıp meme uçlarını çimdikliyorum, gözleri geri dönüp vücudu altımda kavisler çizerken usulca inliyor.

"Biz. Biz. *Anlaşıldı mı*, Dahlia?"

Yutkunuyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Evet."

"Evet, ne."

Kaşları çatıldı. Gülümsüyorum ve sessizce "efendim"

diyorum. "Öyle demiyorum."

"O zaman bu ağzı sikeceğim ve bunu yaparken senin muhtaç küçük amcığının boşalmasına izin *vermeyeceğim*. İstedğin bu mu?"

Yüzü ısınıyor, gözleri yeşil ateşle titrerken koyu kirpikleri dalgalanıyor. Ve onun altımda sıkışmış, bacakları bağlı, kolları bağlı, kalçaları izlerimi taşıyor ve meme uçları pembe ve şişmiş görüntüsü...

Mükemmel.

"Eee?"

Yutkunuyor, meme uçlarından birini büktüğümde inlemeden önce yüzünde meydan okuma titreşiyor.

"*Tamam, tamam,*" diye soluyor, altımda kıvranıyor. "Evet... *Efendim.*"

Dudaklarım şeytani bir sırıtışa dönüşüyor. "Ağzını aç ve dilini dışarı çıkar."

Bunu yaptığında, gözlerim aklıktan yanıyor.

"Yerinizde olsam biraz daha geniş olmasını önerirdim."

Kızarıyor, ağzını daha da açıyor, dili dışarı çıkıyor. Şişmiş sikimi yumrukluyorum, ileri doğru itiyorum ve başını dudaklarının üzerinde sürüklüyorum. Geniş açık ağzının etrafında ve çevresinde iz bırakıyorum ve ıslak küçük dilinin üzerinde kayarken nefesimi emiyorum.

Sonra içeri itiyorum.

İnliyorum ve onun güzel küçük ağzının ılık, ıslak sıcaklığı aletimi sararken gözlerim zevkle geri dönüyor. Dudakları penisimin etrafında müstehcen bir şekilde geriliyor ve daha derine ittiğimde biraz tıkanıyor. Ama gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda ve onlarda gördüğüm ateş ve şehvet beni delirtiyor.

Parmaklarım amına dalıyor, onu daha önce olduğundan daha ıslak ve damlatılmış buluyor. Amını parmaklarken başparmağım klitorisini yuvarlıyor, kalçalarım pompalanırken parmaklarımı g-noktasına doğru kıvrıp ağzını sikiyor.

Dahlia önce kendini tutmaya çalışıyor ama vücudu ona ihanet etmeye başlayınca başarısız oluyor. İnlemeleri, kendi amının kaygan ıslak sesleriyle ve ağzını siken sikimin özensiz sesleriyle karışıyor. Ağzının kenarlarından ve şişmiş, gerilmiş dudaklarından tükürükler kaçıyor ve damlıyor, sikimi içeri ve dışarı sokarken elim saçlarına dolanıyor.

Amına üçüncü bir parmağımı daha sokuyorum, aletimin etrafında ciyaklayıp inerken onu son sınırına kadar geriyorum. Parmaklarım bir avuç saçına dolanıyor, ağzını daha hızlı ve biraz daha derin sikmeye başladığımda kendi inlemelerim ve hırıltılarım gürültüye ekleniyor.

Aminin parmaklarımı sıkıldığını ve sağdığını hissedebiliyorum ve titremeye ve sıkmaya başladığında, yeni favori manzaralarımın birini görmek üzere olduğumu biliyorum: Boşaldığında Dahlia'nın yüzü.

O da hayal kırıklığına uğratmıyor. Kaşları çöküp çatılıyor, tükürüğümle kayganlaşmış sikimin etrafında bir sürtük gibi inerken gözleri sıkıca kapanıyor. Vücudu spazm geçiriyor ve altımda sarsılıyor, orgazm onu yırtarken kıvranıyor ve kıvranıyor.

Evet, bu kadarını kaldırabilirim.

Bir iniltiyle sikimi boğazının derinliklerine gömüyorum ve kendimi bırakıyorum. Taşaklarımdan fışkıran dölleri boğazının arkasına ve diline püskürürken homurdanıyorum. Çabucak yutkunuyor ama ben ağzı ağzına kadar dolana kadar boşalmaya devam ediyorum. Bir patlama sesiyle kendimi yavaşça dudaklarından kurtarıyorum ağzının köşelerinden dölleri sızıyor.

Vahşice sırtıyorum: açgözlü küçük şey *bırakmak istemedi*. Ve yüzüne yayılan derin kızarıklık bana onun da bunu yeni fark ettiğini söylüyor.

Parlayan, şişmiş sikim hâlâ açık olan ağzının üzerinde asılı duruyor. Başından dölleri sızıyor, diline, dudaklarına, çenesine ve yanağına damlıyor. Bir yumruğumu kendime sarıyorum, pompalıyorum ve inliyorum, bir başka yapışkan beyaz döl fışkırması göğüslerinin arasına sıçırıyor.

Yavaşça üzerinden iniyorum, pantolonumun fermuarını çekmeden önce sikimi boxer'ımın içine sokuyorum. Dahlia hâlâ kanepede yatıyor, orgazmın etkisiyle sersemlemiş, göğsü nefesiyle inip kalkıyor.

Orada yatarken, kolları ve bacakları kendi giysileriyle bağılyken, dudakları yarağımdan şişmiş ve pembeleşmişken ve beyaz d  llerim bronz tenini s  slerken onu g  rmenin   ok m  kemm  l bir yanı var.

G  zlerini kırpıştırıyor, sisin i  inden   ıkıyor. Y  z   alev alev yanarken hızla elbiselerinin d  ğ  mlerini    z  yor, onları tekrar yerine   ekip benden uzaklaştıyor. Parmağıyla g  ğ  slerinin arasındaki,   enesindeki ve ağızının kenarlarındaki d  lleri temizlediğini g  rd  ğ  mde sırtıyorum.

"Uh-uh." Yan masadaki kağıt mendil kutusuna uzanmaya baştadığında sert  e homurdanıyorum. G  zleri benimkilere kaydı.

"Dilinle temizle, mendille değıl."

Y  z   kaynıyor. G  zleri tekrar kutuya kayıyor.

"Bunu bir mendille yaparsan seni hemen şimdi oturma odanın zemininde k  cından sikerim."

  enesi d  ş  yor, g  zleri genişliyor ve benimkilerle kilitlenirken bir şeyle titriyor. Dudakları meydan okurcasına b  z  l  yor ve bir an i  in tehdidimi ger  ekleştirme ihtimali beni olduk  a heyecanlandırıyor. Ama sonra ağızını a  ıyor, parmağını i  ine   ekiyor ve yalayarak temizlerken iri yeşil g  zlerini benimkilerden ayırmıyor.

"İşte. *Mutlu musun?*" diye mırıldanıyor.

"Bana   emkirmek yerine sana s  yleneni yaptığında mı? Evet, son derece."

Titriyor, sonra ben ona doğıru ilerlerken nefesi kesiliyor. Elim   enesini kavırıyor ve titriyor, onu   epecekmişim gibi eğildiğinde g  zleri benimkileri tutuyor. Ama yapmıyorum, onun yerine ağızımı kulağına g  t  r  yorum.

"Senin ne kadar iyi bir saksocu olduğunu bilseydim," diye mırıldandım sessizce, bana karşı titrediğini hissederek, "bunu çok, çok daha önce yapardım."

Yemin ederim, nefesinin nefis bir şekilde kesildiğini duyuyorum. Sonra geri çekilip gömleğimi ve kravatımı düzeltiyorum.

"Yarın dersin olduğunun farkındayım. Bu yüzden seni göremeyeceğim ama Çarşamba günü sabah sekizde ofiste ol. Bir dakika bile geç kalma."

Arkamı dönüyorum ve tam ağzını açacakken ya da iğneleyici bir şey söyleyecekken çıkardığı o kendine özgü homurtu seslerinden birini duyuyorum.

"Ofis evinize dönüş yolunda olduğuna göre, kendi raporlarınızı alabileceğinizi varsayıyorum?"

Geri dönerken gülümsüyorum. "Raporlar?"

"Uğruna gecemi mahvedecek kadar çaresizce ihtiyaç duydukların mı?"

"Oh, onlara ihtiyacım yoktu. Hâlâ kavrayamadığın şey, anlaşmamızın doğası gereği gecelerinin de gündüzlerin gibi bana ait olduğu. İstersem mahvederim. İstersem *işgal etmek* için."

Boğazı bir aşağı bir yukarı

sallanıyor. "Anlaşıldı mı

Dahlia?"

Sonunda yutkundu.

"Evet."

"Evet...?"

"Efendim," diye mırıldanıyor, yüzü kızarıyor. "Evet, efendim."

"Mükemmel. Oh, ve Dahlia..." Ben ona yaklaştıkça titriyor, meme uçları gömleğinin altında yeniden büzülüyor. "Bana bir daha asla böyle cevap verme.

tekrar. Bir dahaki sefere, az önce yaptığımı tekrarlamadan önce seni *kovalayabilirim*."

Gözlerindeki karanlık arzuyu gördüğümde açlıkla sırtıma dürtüsüne direniyorum.

İhtiyaç duyulan ısı.

Yasak fantezi.

Sonra da bu kızın yanında kendimi kontrol edemez hale gelmeden önce oradan ayrılıyorum.

Dışarıda her yerim zonkluyor, sonbahar havasının serinliğine rağmen tenim yanıyor. Telefonumu çıkarıp ona dik dik bakıyorum ve bir yandan da tuşlara basıyorum. Ares ikinci çalışta telefonu açtı.

"*Kıçımı* görüntülü ara, ahmak," diye soğukça çıkıştım. "Bir dahaki sefere karını benim lanet ofisimde becerirsen, orayı yakar ve lanet faturayı sana gönderirim."

En büyük ağabeyim karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Üzgünüm dostum. Sana bekleyemeyeceğini söylemiştim."

Telefonu kapattım ve gecenin karanlığında fırtına gibi evime döndüm.

Kendimi hiçbir zaman "çizgileri" olan biri olarak görmedim. Ama öyle görünüyor ki benim de çizgilerim var ve Dahlia söz konusu olduğunda *onları aşmaya* devam ediyorum.

Ve bunun yakın zamanda değişeceğini de düşünmüyorum.

DAHLIA

Altı yıl önce:

Bir şey itiraf etmem gerekiyor. Konuşmalarımız söz konusu olduğunda bir anlamda kendimi tuttuğumu hissediyorum.

Taş bankta oturup bu son günlük yazısını okurken sırtıttığımı hissediyorum. Bu noktada, artık günlük yazılarından çok, bir kitapta toplanmış mektup arkadaşları mektupları gibi.

Kendimiz hakkında çok konuşuyoruz - hayaller, düşünceler, rastgele fikirler, şakalar, vs. Ama bu biraz... PG dereceli gibi geliyor.

Frene basmak ve size kendimin R-rated versiyonunu göstermek istiyorum. Gerçek beni, çoğu insanın görmediği beni. Şu anda sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum, ama aynı zamanda bu her neyse yalanlar ya da sansürlenmiş bir versiyonum üzerine inşa etmek de istemiyorum. Sorun olur mu?

Kulağa mükemmel geldiğini, bana karşı kendini asla sansürlemesini istemediğimi ve onun gerçek, tam versiyonunu bilmek istediğimi söyleyen bir cevap bırakıyorum.

Bir gün sonra tekrar bankta oturmuş, gizemli mektup arkadaşım hakkında şimdiye kadar hiç kimse hakkında öğrenmediğim kadar çok şey öğreniyordum. Ve yüzüm anında

Kızarıyor.

Cevabını okumak hayatımda yaptığım en seksi şeydi.

Seni neyin tahrik ettiğini söyle.

Bir ya da iki gün cevap vermedim. Veremiyorum. Cinsel fantezilerden yoksun, iffetli ve saf bir zihne sahip olduğum için değil, bu fantezilerden *korktuğum için*.

Dürüst olmak gerekirse, on iki yaşımıdayken Paris'teki yatak odamda o korkunç gecede olanlardan sonra genel olarak erkeklerden biraz korkuyorum.

Ama bundan da öte, bu tür fantezilerim beni endişelendiriyor. *Özellikle de o* dehşet ve şiddet dolu gece yüzünden. Başıma gelenlerden sonra, sahip olduğum fanteziler berbat ötesi. Çarpık ve yanlışlar ve onlara sahip olmamalıyım ve onları görmezden gelmek ve daha normal, daha güvenli bir şeye dönüştürmek için *çok uğraşıyorum*.

Ama normal, güvenli fanteziler benim için tek bir şey bile yapamadığında hep onlara geri dönüyorum.

Bu yüzden iki gün boyunca günlük yazarı/kalem arkadaşşıma beni neyin tahrik ettiğini söyleyemeyeceğimi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyorum.

Çünkü beni yargılayacağını biliyorum. Ya da beni tamamen yok sayacak ve bir daha cevap vermeyecek. O zaman da sahip olduğum tek gerçek dostu kaybetmiş olacağım.

Ama arkadaşım belli ki zihin okuyabiliyor. Çünkü üçüncü gün, ona gerçeği neden söyleyemediğime dair saçma sapan bir bahane yazmak için tekrar günlüğe gittiğimde, benden önce davranmıştı:

İnsanları, onları h a r e k e t e geçiren şeyler için yargılamam. Ve söyleyeceğin hiçbir şey beni korkutmayacak ya da şok etmeyecek.

Sana söz veriyorum, daha kötüsünü

hayal etmiştim. Daha karanlık.

Normalliğin ve güvenliğin sınırlarını aştı.

Ve sonra ilişkimizin tüm doğasını değiştiren kelimeleri okudum:

Sana beni neyin tahrik ettiğini söyleyeyim.

Yazıyor ve sonraki sayfaları doldurduğu şeyler beni jöleye çeviriyor. Beni de biraz korkutuyor -yazdıkları yüzünden değil, dışarıda benim gibi düşünen başka bir insan olduğunu fark etmek tamamen vahşi olduğu için. Arzuyu benimle aynı fevkalade berbat şekillerde hisseden.

Benden onu yargılamamamı istemiyor ve bu hoşuma gidiyor. Özür dilemeden sadece neye ilgi duyduğunu söylüyor. Beni şok etmek için değil, rahatlatmak için. Bu arzulara sahip olma konusunda yalnız olmadığımı göstermek için.

Nasıl da kovalamak istiyor. Nasıl da bağlamak, bağlamak istiyor. Hayır kelimesini duymak ve yine de devam etmek. Bir insanı kendi kişisel oyuncağı gibi kullanmak- acımasızca, vahşice ve merhametsizce.

Hepsini iki kez okudum. Ve yurt odama döndüğümde, Amanda'nın birkaç saat daha dersi olduğunu bildiğimden, ellerim bacaklarımın arasında, kendimi şimdiye kadar yaşadığım en patlayıcı orgazma getirmeden önce yüzüstü yatağıma düşmeden önce kapıdan zar zor geçtim.

Ama günlüğe cevap yazmadan önce değil.

Hayalini kurduğum ama kimseye söylemeye cesaret edemediğim her şeyi tarif ettiniz. Lütfen, daha fazlasını anlat.

Burada:

Bay Drakos'un vahşi yolculuğuna geri döndüm. Daireme girdiği ve beni stratosfere ittiği geceden sonra, tanıdığım tahmin edilemez derecede değişken Deimos'a geri döndük.

Evet, eski güzel kırbaç geri döndü.

Bir gece beni koltuğuma çiviliyor, ağzımı sikerken elleri beni patlatıyor, bu tamamen fark ettiğim bir şey, beni aşağılanmış hissettirmeli ve bir insan yerine bir seks oyuncağı gibi hissettirmeli ve beni kapatmalı. Ama öyle olmuyor.

Bu beni canlı hissettiriyor, heyecan verici, kirli bir sır gibi. Ama ondan sonra, Lord Dickhead olmaya geri dönüyor.

Çarşamba sabahı ofise döndüğümde... ve zamanında döndüğüme inansanız iyi edersiniz... beni yine bileklerimi zorlayarak ve ter içinde bırakarak bitmek bilmeyen masa ve sandalyeleri bir araya getirmeye zorluyor. Ertesi gün de aynısı oluyor, bir sonraki hafta Pazartesi günü tekrar işe gidiyorum.

Bunu yaptığım süre boyunca, ya ofisinde beni görmezden geliyor ya da bana ters ters bakıyor ya da tek niyeti beni rahatsız etmek ve bana *başka* sıkıcı, önemsiz saçma sapan görevler vermek için dışarı çıkıyor.

Sanki beni cezalandırıyor. Ne

için, hala bilmiyorum. *Hiç*

bilemedim.

Dairemde geçirdiğim ilk gecenin üzerinden bir buçuk hafta geçmişti ki, yerde diz çökmüş, bir bölme duvarını birleştirmeye çalıştığım yerin hemen yanına ağır bir şey düştüğünde nefesim kesildi. Nefesim kesildi, yerimden sıçradım ve

Tornavidamı düşürürken başım dönüyor ve onun kayıtsızca üzerimde durduğu yere doğru gidiyor.

"Bu da ne?"

"Bu iş. Tabii bunun yerine kabin duvarlarını tamamlamaya kararlı değilseniz. Ama bu yüzyılda bitirilmeleri gerekiyor."

Pislik.

Kağıt yığınını elime alıp ayağa kalkarken kaşlarımı çatıyorum. Göz gezdiriyorum, ona bakarken kahverengilerim örülüyor.

"Bunlar özgeçmişler."

"Zeki kız. Çok zeki."

Ona ters ters baktım. "Bunlar ne *için*?"

"Bunlar Laconia Logistics için gelecek vaat eden potansiyel yeni işe alımlar." Gözlerim doldu.

"Eğlenceli bir şey mi, Dahlia?"

"Bu ne zaman bitecek?"

Kaşlarını çatı. "Sanırım benim şartım bir yıldı."

"Hayır, hayır..." Başımı salladım. "Bizim *anlaşmamız* değil. Bu şirketle olan maskaralıktan bahsediyorum."

"Seni anladığımdan emin değilim."

"Sadece... Deimos, bunların hepsi bir şaka, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Laconia'yı sırf benimle uğraşmak için başlattın, değil mi?"

"Narsisizminiz oldukça itici, Dahlia."

Ona zehirli bir bakış attım. "Bu narsisizm değil. Ama eğer seni rahatsız ediyorsa, iyi."

Sırıttıyor. "Geçen gecedan sonra, korkarım bu yorumun samimiyetinden şüphe etmek zorundayım."

Pislik. "Devam et. Dene."

Omuz silkiyor. "Bunun gerçek bir şirket olduğuna inanın ya da inanmayın, umurumda değil. Ama bunlar üst yönetim için potansiyel işe alımlar ve bugün sizin görevinizi, diyelim ki yedi potansiyel adaya indirgemek olarak belirliyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu gerçekten-"

"Uzmanlık alanınız mı? Sizi temin ederim ki, beş yaşında bir çocuk gibi sandalyeleri bir araya getirmek de uzmanlık alanınız değil. Bunu sana söylediğim için çok üzgünüm."

Onu tersledim. O sadece gülümsüyor.

"Dünyanın en iyi işletme okulu programlarından birinde okuyorsun Dahlia. Bir yığın yüksek nitelikli aday arasında yönetim potansiyeli bulmak 'senin uzmanlık alanın' değilse, yerinde olsam Columbia'dan paramı geri istemeye başladım."

Ona bir kez daha ters ters bakarken içimi çekiyorum ve bir araya getirdiğim bir düzine kadar masadan birine oturmak için dönüyorum. Evet, sallanıyor.

Dava et beni.

Özgeçmişler arasında gezinmeye başlıyorum, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir isimle karşılaşınca aniden duraklıyorum. Başvuru sahibinin eğitim geçmişine baktığımda gözlerim açılıyor. Haklıydım.

"Fark ettin, değil mi?"

Deimos'un hâlâ tam arkamda durduğunu fark ederek sığıyorum. Biraz titrek, bir o kadar da sallantılı döner sandalyemde dönüyorum.

"Mateo Setaro. Knightsblood'da bizimle birlikteydi. Sanırım babası Sicilya'daki Camorra'da yüksek mevkilerde."

Deimos sertçe başını sallar. "Doğru."

Kaşlarımı çattım. "Burada tam olarak ne tür bir şirket kuruyorsunuz?" İç geçiriyor. "Sadece başvuruları inceliyorum."

Özgeçmişlere dönüp Mateo'nunkine göz gezdiriyorum. Kabul ediyorum, gerçekten etkileyici. Harvard İşletme Fakültesi, ardından dünyanın en kârlı ve agresif hedge fonlarından birinde üç yıl. Halka açtığı bir teknoloji şirketinde CFO olarak çalışmış. Şimdi de Deimos'un saçma sapan sahte şirketinde mi çalışmak istiyor?

"Mateo ile okulda arkadaş mıydınız?"

Deimos alaycı bir şekilde gülümser. "Ona iyilik yaptığımı düşünüyorsun." "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?"

"Daha *çok sana* iyilik yapıyormuş gibi geliyor. Bu özgeçmiş saçmalığın da ötesinde."

Kokluyor. "O zaman onu 'iyi' yığınınına koy ve devam et."

Arkasını dönmeye başladı, işte o zaman, eğer akıllı olsaydım, çenemi kapatıp işime bakmam gerekirdi.

"Şövalye Kanından pek çok kişiyle görüşüyor musunuz?" Zeki olmak için çok fazla.

Durur, omuzları gözle görülür şekilde gerilir. Arkasını dönmeden "Hayır," diye mırıldandı. Ofisine doğru ilerlemeye başladı. Ama yine aptal ağzım kapalı kalmıyor.

"Ben de öyle."

Deimos yine durdu. Bu kez, delici bakışlarını bana yöneltmeden önce karanlık, alçak, zalim bir kahkaha atıyor.

"Hayır mı? *Kimseyle görüşmüyor musun?*"

Dudaklarım büzüldü. "Hayır. Orada herkes benden nefret ederdi." *Bir kişi hariç.*

"*Herkes* senden nefret etmiyordu elbette."

Derimin altında soğuk bir şey kayıyor ve kanımı donduruyor. Sinirle yutkunuyorum, Deimos'un ölümcül bakışları içimi açarken nabzım hızlanıyor.

"Söylentileri doğru duyduysam, *tamamen* izole değildiniz, değil mi?"

Boğazımdaki ani yumruyu yutarken dudaklarım büzülüyor ve çenem geriliyor.

"*Kapa çeneni,*" diye tıslıyorum sessizce.

Hayır. Tamamen izole değildim. Bir arkadaşım vardı. Benimle konuşmak isteyen bir adam. Her şeyimi gören ve beni anlayan biri.

Knightsblood'dan ayrıldığım gece Deimos'un onu öldürdüğü geceydi. Ne yaptığını sadece ben biliyorum.

Hemen buradan kaç. Ve eğer bunlardan bahsedersen, sevdiğin her şeyi yok ederim.

"Sizin için bir yeniden birleşme olmaması gerçekten utanç verici, değil mi?"

Sıcak gözyaşlarımı kırıştırıp arkamı dönüyorum. Beni ağlarken görmesine izin verirsem lanetleneceğim.

"Sanırım ikisiyle ve seninle tekrar bir performans sergileme olasılığını oldukça azalttım, değil mi?" diye ölümcül bir şekilde hırlıyor, sesi saf, bilenmiş çelik, kötü niyetli bir kenarla parlıyor.

"Bunun için *çok* üzgünüm," diye tıslıyor.

Gözlerim ona doğru tehlikeli bir şekilde parlarken yüzümden süzülen yaşlara aldırmadan dönüyorum.

"Sen neden bahsediyorsun-"

"*Tıpkı* annen gibi olmandan bahsediyorum, Dahlia," diye homurdanıyor.

Nabzım derimin yüzeyinin hemen altında atarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"*Pardon?*"

Tükürdüm. "Beni
duydun."

"Ve sanırım kendini açıklamana ihtiyacım var," diye
tıslıyorum. Deimos'un dudakları tehlikeli bir şekilde
kıvrılıyor. "Öyle mi? *Gerçekten istiyor* musun?" Bana
doğru adım atarken öfkeden titrediğimi fark ediyorum.

"Armut dibine düşmüş, değil mi Dahlia? İyi hayatın tadına bakmak için
kendini ucuz bir fahişe gibi pazarlamaya hazır bir Roy sürtüğü daha..."

Elim dışarı fırlıyor ve suratına sertçe vurarak onu tokatlıyor.

"S.KTİR. SEN."

Titriyor ve sarsılıyorum, gözlerim yarıklara doğru daralırken nefesim hızlı, sık nefesler halinde geliyor. Deimos'un başı hâlâ benden yana dönük, yanağı avucumun vurduğu yerden kıpkırmızı olmuş. Ama yavaşça, kâbustaki bir canavar gibi, o karanlık, köpekbalığı gibi gözlerini bana dikmek için geri döndüğünde dudakları sırtmaya başlıyor.

"Anlıyorum, yine sert oynuyoruz, değil mi?"

"Deim-"

"*Güzel.*"

Beni yakalayıp masanın üzerine kabaca eğerek eteğimi yukarı çekip külotumu indirmeye başladığında nefes nefese kalıyorum.

Ve sonra mantık beni yakaladı. Gerçeklik boğazımı yumrukluyor. Ve o daha bir şey yapamadan, dönüp onu elimden geldiğince sert bir şekilde itiyorum.

"*HAYIR!*" Ona bağıriyorum. "*Hayır,*

Deimos!" Gözleri ölümcül yarıklara

dönüşüyor.

"Bizim anlaşmamızda o kelimeyi söyleyemezsin - ya da, aslında, sözümü geri alıyorum." Kulağıma yaklaştığında ürperiyorum. "Lütfen söyle. Ve ben seni tamamen görmezden gelirken, sıcak küçük amcığının sikimin etrafında patladığını hissedene kadar söylemeye devam et."

Eli kalçamı kavırıyor, ben onu tekrar göğsünden itmeden önce daha yukarı kayıyor ve sonra göğüs kafesine yumruk atıyorum. Yüzünü buruşturuyor, geri çekiliyor ve bana kötü niyetle bakıyor.

"Dikkatli ol, sevgilim..." diye sessizce homurdanıyor.

"Yoksa *ne olur?!'*" Tersledim. "Yoksa benim *isteğim* dışında bir şey mi yaparsın? Ya da bana *saldıracak mısın?*"

"Sanki ikimiz de seni bağlayıp her deliğini sikmemi dileyerek, yalvararak ve umut ederek kaç çift külotunu mahvettiğini bilmiyormuşuz gibi-"

"Ciddiyim, Deimos!" Ona bağıyorum. "Sakın *bana dokunma!!*"

Kıllanıyor, burun delikleri açılıyor.

"Eğer oyundan anladığın buysa sevgilim, bundan bıktım usandım."

Soğuk soğuk gülüyorum. "Ama bunların hepsi senin için bir oyun, değil mi pislik? Çünkü sen hiç kaybetmedin. Çünkü bir kez olsun hayatının küllerini ellerinde tutup nasıl ilerleyeceğini düşünmek zorunda kalmadın."

Çenesi gıcırıyor. Gözleri kırışmıyor.

"Bana hayatından çıkmamı söyledin!" Ona bağıyorum. "Ve inan bana, Deimos," diye tıslıyorum. "Bu *hiçbir zaman* sorun olmayacaktı, ta ki sen tekrar hayatına girip beni kendine zincirleyene kadar!"

Gözlerini deviriyor. "Oh, evet, tekmeleyerek ve çığlık atarak, geçen geceye bakılırsa, seni gelmeye zorladığım diğer tüm zamanlardan bahsetmiyorum bile-"

"Senden nefret ediyorum!"

Dudaklarımdan dökülen sözcüklerin tadı zehir ve acı gibi. Ondan uzaklaşırken kelimenin tam anlamıyla titriyorum, yüzüm mosmor.

"Neler yaşadığım ve sonunda o lanet yerde görüldüğümü hissetmem için nelerin gerektiği hakkında hiçbir *fikriniz yok!!!*"

Gözlerimin kenarlarından yeni yaşlar süzölmeye başlıyor ve ben öfkeyle onları silerken onun zehir gibi güzel yüzüne bakıyorum.

"Ve sonra orada bana iyi davranan *tek kişiyi* öldürdün," diye geveledim.
"Onu öldürdün ve sonra beni gönderdin!"

Ofis alanı sessizliğe gömülür. Deimos'un çenesi sıkıştı. Başını hafifçe yana eğerken gözlerini kırpmadan benimkilere dikeyor. Sonunda nefesini verdi.

"İşimiz bitti. Siktirin gidin."

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum. "Beni... Beni kovuyor musun?"

"Sana söylüyorum, bütün bu lanet şey *bitti*. Çık dışarı, hemen."

Sesim fısıltıya dönüştü. "Anlaşmamız ne olacak?"

"Çık dışarı."

"Peki ya şirketler-" "*Defol*.

Dışarı."

"Peki ya bana verdiğin söz-" "Defol

git!!!"

Daha farkına bile varmadan asansöre doğru fırlıyorum, adrenalin ve korku içimde kükrerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Ve tam olarak anlamadığım gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken.

DAHLIA

Altı yıl önce:

Neredeyse ilk dönemin yarısındayız ve ben hâlâ buradayım. Nasıl olduğunu kim bilir.

Tüm zorbalıklara, kötü kız saçmalıklarına ve burada bana *aktif olarak* pislik yapmayan hemen hemen herkesin beni görmezden geldiği gerçeğine rağmen, hala Knightsblood'dayım.

Derslerimle uyum sağlamaya başladım ve burada iyi anlaştığım ve benden etkilenmiş görünen bazı profesörler var. Ama dürüst olmak gerekirse, buradan çılgılık atarak kaçmamamın ana nedeni o.

Kim *olursa olsun*.

Kampüste kimlerle gizlice iletişim kurduğumu ve en mahrem, en karanlık sırlarımı kime döktüğümü tespit etmek için haftalarımı harcadım, ancak henüz bir adayda karar kılamadım.

Ancak sanırım *iki kişiye indirdim*. İkisinin de benim gizemli adamım olmaması dışında hiçbir anlamı yok.

Buna önsezi diyebilirsiniz. Ya da bir "titreşim". Ancak son birkaç haftadır, gözlerimin üzerimde olduğuna yemin edebileceğim zamanlar oldu - uzaktan gizlice izlendiğim hissi. Ve her ne sebeple olursa olsun, bu his içimde gizemli mektup arkadaşımın son yazışmalarımızı okurken hissettiklerimin aynısını uyandırıyor.

Sanki kelimeler aracılığıyla ondan aldığım dalga boyu, beni takip eden gözlerinden aldığım aynısı.

Ama dediğim gibi, sadece bir çift göz değil.

İki tane.

Bazen bunu hissedip başımı kaldırdığımda, yeşil alanın karşısından ya da koridorun sonundan bana gülümseyen Chase Cavendish oluyor. Aslında çoğu zaman öyle oluyor. Gerçi bu onun mektup arkadaşım olduğu anlamına gelmiyor, çünkü son birkaç haftadır garip bir şekilde yakınlaştık. Adam neredeyse kelimenin tam anlamıyla bu okulun kralıyken, bir dizi kız -kötü kelime *oyununu* mazur görün- en ufak bir ilgi kısıntısı için peşinden koşarken nedenini hala anlamıyorum.

Ama her nedense, dikkati benim üzerimde sabit kaldı. Dersten çıktığımda sık sık yanımda oluyor, beni bir sonraki dersime götürmeyi ya da eşyalarımı taşımayı teklif ediyor. Ya da sadece benimle konuşmak ve karşılığında beni dinlemek için.

Bir yanımda şüphelenmenin ötesinde, çünkü Chase Cavendish gibi bir adam hangi dünyada benim gibi bir kızla konuşur? Ama çok ısrarcıydı ve son birkaç haftadır yavaş yavaş duvarlarımı yıkmaya başladı.

Dürüst olmak gerekirse, konuşacak birinin olması güzel. Ve bana çarptığı ya da benimle yürüdüğü zamanları dört gözle beklemeye başladım. Özellikle de dediğim gibi, onunla birlikteyken ya da kafamı kaldırıp ona gülümsediğimde

Ben de mektup arkadaşım la yazışmalarımızı okurken aynı "titreşimi" alıyorum. Sanırım o olsaydı gerçekten güzel olurdu.

Ama ikinci bir aday daha var. Gizemli arkadaşım olmak için bir başka potansiyel aday. Chase gibi, kitabı okurken bana aynı tanıdık *hisleri* veren ve kafamı kaldırdığımda uzaktan beni izlediğini gördüğüm kişi.

Ama bunu yaptığımda, bana hiç gülümsemiyor. Bana ters ters bakıyor.

İçimi boşaltıyor.

Gözleriyle beni toza ve küle çevirdi. İkincisi

Deimos Drakos.

Chase bu okulun kralı olabilir. Ama o tek kral değil, sadece altın kral. Knightsblood'un karanlık lordu, Chase'in Luke Skywalker'ına karşı Darth Vader'ı, neredeyse her yönden Chase'in tam zıttı olan Deimos'tur.

Evet. Bazen izlendiğimi hissettiğimde başımı kaldırıyorum ve yemek odasının karşısından gülümseyen Chase'i görüyorum. Ama diğer zamanlarda, gördüğüm Deimos'un karanlık, dönen kötü niyetli bakışları oluyor.

Normal olsaydım ve geçmişimin karanlık, kana bulanmış yükü ayak bileklerime zincirlenmiş olmasaydı, Deimos'tan mümkün olduğunca uzak duracak kadar aklım olurdu. Ondan kaçınmak için. O kötü niyetli gözlerin beni yaktığını hissettiğimde kafamı *kaldırmazdım*.

Ama ben bunu yapabilecek gibi görünmüyorum. Tehlikeli olduğunu bilsem bile ondaki bir şey beni içine çekiyor.

Bu dünyada iyi ve kötü adamlar var. Annem hayatım boyunca bana ikincilerden uzak durmam gerektiğini öğretti.

Peki ben neden yapamıyorum?

Öğleden sonra ve sosyoloji dersimden Fransız edebiyatı dersime koştururken bunu hissediyorum: izlendiğime dair o karıncalanma hissi. Tenim karıncalanıyor ve hızla durup arkamda hangi iki zıttın gizlendiğini görmek için dönüyorum.

Chase olduğunu gördüğümde kalbimin biraz sıkışması, muhtemelen derhal profesyonel yardım almam için bir sebep.

Ama elimde değil. Deimos'un kötü olduğunu *biliyorum*. Onun karanlığın pusuda bekleyen gücü olduğunu biliyorum ve bana bakarken muhtemelen ölümlü ruhumu nasıl yiyeceğini ya da beni nasıl köle olarak satacağını bulmaya çalışıyor. Bana her zaman ona bir şekilde *haksızlık etmişim* gibi bakıyor, ancak Chase aracılığıyla birkaç kez Para Bellum malikanesinde takıldığım gerçeği dışında, bunu düşünmesine neden olabilecek ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ve o kulübün Deimos'un kulübü The Reckless ile büyük bir rakip olduğunu biliyorum. Ama bana öyle bakmasının tek sebebi bu olamaz. Yani, küçüklükten bahsediyorum.

Deimos'ta kendimi kurtaramadığım başka bir şey daha var. Sanki bir fırtına bulutu gibi etrafında dönen karanlık, ruhumun derinliklerine işliyor ve beni kendine çekiyor.

Deimos, bakmamanız gereken ama bir şekilde boynunuzu büküp bakmaktan kendinizi alamadığınız bir araba kazasıdır. O, sizin için kötü olduğunu *bildiğiniz*, ama çıtır çıtır sonbahar yaprakları, elma ve kahve kokusuyla o kadar *güzel kokan* sonbahar havasındaki sigara dumanının dönen kokusudur ki, hemen şimdi bir tane içmek istersiniz.

O, kulaklarınızı çınlatacağını bilseniz bile çok yüksek sesle çaldığınız müziktir. Ve Tanrı yardımcım olsun, bana öyle baktığında bile düşüncelerimin ona yönelmesini engelleyemiyorum.

Özellikle de bana öyle baktığında.

Ama konudan sapıyorum. Şu anda dikkatimi çeken Deimos değil.

Chase sırtıyor. Ben de gülümsedikten sonra gözlerim düşüyor ve kızarıyorum.

Elinde bir buket... bekleyin... yıldız çiçeği tutuyor.

"Hey, Dahlia." Bana o çekici, dergi kapağı modeli sırtışıyla bakıyor. "Bak, çok ileri gitmek istemem ama..." Omuz silkiyor, bana göz kırpmıyor. "Eh, unut gitsin, ben ileride olacağım. Benimle Cadılar Bayramı Balosu'na gelersen çok sevinirim."

Kalbim takla atıyor.

Dur bakalım. Ne? Gerçek hayatın bir John Hughes filmi *olmadığını* söylemiştik. Bu gerçekten Jake Ryan'ın Samantha Baker'a çıkma teklif ettiği *Sixteen Candles* değil.

Yoksa öyle mi?

"Ne?" Çok da düzgün olmayan cevabımdan dolayı hemen irkiliyorum. Chase bana gülümsemeye devam ederken yutkunuyorum ve şiddetle kızarıyorum. "Yani... Beni mi kastediyorsun?"

Kıkırdıyor ve bana doğru adım atıyor. "Tabii ki seni kastediyorum! Çılgınca bir şey olması gerekmiyor ama seninle gelmeyi çok isterim Dahlia. Çok isterim..." Başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor. Sonra tekrar dönüp bana sırtıyor. "Seni götürmeyi çok isterim. Bence harika vakit geçiririz."

Dudağımı çiğniyorum, şiddetle kızarıyorum. İnsanlar yanımdan geçip gidiyor ve her biri Chase'e delirmiş gibi bakıyor, bana da

Onun kafasına vuran ve kampüste istediği her kıza sahip olabileceğini unutturan benim.

"Bilmiyorum, Chase..."

İçim sızlıyor. İşte kendi kendimi sabote etmem geliyor. Bu mükemmelleştirdiğim bir şey, hiçbir erkeğın bana yaklaşılamayacağından emin olduğum yılların bir ürünü.

"Gideceğimden bile emin değılim, hepsi bu."

Gülümsüyor. "Hadi, Dahlia." Adımı taşıyan çiçek buketini bana uzatıyor. "Bana bir şans verir misin?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bunu düşünmeme izin verir misin?" Işıldıyor. "Kesinlikle!

Evet, acele etme."

"Teşekkürler, Chase," diyorum utangaç bir ifadeyle, uzaklaşmak için dönerek.

"Bazen kendimi kopyalarla dolu bir gezegende dolaşan tek gerçek insanmışım gibi hissediyorum."

Zaman durdu. Adımlarımın ortasında donup kalıyorum, Chase'in dudaklarından dökülen, kalbime sonsuza dek kazınmış cümleyle ağızım açık kalıyor.

Yutkundum ve dönüp şaşkınlıkla ona baktım. "Az

önce ne dedin sen?" Nefes alıyorum.

"Bir tankın içinde tek bir balık, camı etrafımdaki okyanusa benzeyecek şekilde boyanmış."

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim.

Bu o. Günlüğün yazarı Chase.

Deimos deġil.

Özümün derinliklerinde henüz incelemeye hazır olmadığım küçük bir hayal kırıklığı titreşimi var. Bu yüzden onu bir kenara itiyorum ve hemen diğer duyguya sarılıyorum: bunun gerçekleştiğine dair mutlak bir inançsızlık ve şok duygusu.

"Derse gitmem gerek." Çiçekleri sıkıca ellerime tutuştururken sırtıyor.
"Umarım yakında konuşabiliriz, Dahlia."

Benim de dersim var. Ama saatler sonra, öğleden sonra akşama doğru ilerlerken, kampüsün karşısındaki en sevdiğim yere koşuyorum. Taşı çıkarıp turuncu deri kitabı son sayfasına kadar çevirerek açıyorum.

Burada yazılanlar karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kim olduğumu anladın mı Dahlia?

Daha önce hiç isim kullanmadık. Açıkçası *ben kullanmadım*, çünkü onun kim olduğunu bilmiyorum. Ama ben de aynı şekilde ona kim olduğumu hiç söylemedim. Bu bizim "şeyimiz" oldu.

Şimdiye kadar.

Parçalar yerine oturdukça kalbim hızla çarpıyor.

Chase. İçimi döktüğüm, beni anlayan, beni yargılamayan ve her sözüne asıldığım adam *Chase*.

Çantamdan bir kalem çıkarıp sayfaya götürürken yüzümde bir gülümseme belirliyor.

***Evet. Ve sen olduğun için ne kadar sevindiğimi anlatamam.
Sanırım başından beri senin olmanı istiyordum. Cadılar Bayramı
Balosu'nda seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum.***

BİR HAFTA SONRA, hevesli ve heyecanlı öğrencilerle dolu karanlık bir kampüste ilerliyorum. Amanda'nın züppece, boktan yorumlarına ve bana "kimse tecavüzcü bir bebeği becermek istemediğine göre neden dansa gittiğimi" sormasına rağmen yurt odamda Cadılar Bayramı Balosu için hazırlandım.

Yalan söylemeyeceğim, randevumun Chase Cavendish olduğunu söylediğimde gülümsemesinin taş gibi düştüğünü görmek *fevkalade* tatmin ediciydi.

Para Bellum malikanesine girdiğimde beni karşılayan kulüp üyeleri ve çeşitli takılanlar da en az oda arkadaşım kadar züppe ve elitist. Knightsblood'da bir kulübe üye olmak sizi buradaki öğrenciler arasında "elit" kategorisine sokuyor. Ama Para Bellum özellikle sarı saçlı, mavi gözlü, WASP'lı, züppe tipleri kendine çekiyor gibi görünüyor.

Her neyse.

Yukarı çıkıp koridordan geçerek kulübün "üst düzey yöneticilerinin" takıldığı malikânenin doğu kanadına doğru ilerlerken bakışları görmezden geliyorum.

Duraksadığımda koridorun yarısına gelmiştim. Havayı koklarken kaşlarım çatılıyor, kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

Duman.

Bir şeyler yanıyor.

Para Bellum başkanı -namı diğer Chase- ve diğer kulüp liderleri için aynı zamanda iç mabet görevi gören bilardo odasının çift kapılı büyük girişine giden son koridordan hızla geçerken adımlarım hızlanıyor. Duman kokusu daha da güçleniyor ve etrafımdaki hava daha da ısınıyor.

Ne oluyor be?

Elim kapı koluna henüz dokunmuştu ki kapı aniden içeri doğru çekildi. Nefes nefese kalıyorum, odaya doğru tökezliyorum ve kendimi kapının pervazına zor atıyorum.

Sonra bir figür yolumu kesti.

Bir kafatası gibi boyanmış, yer yer lekelenmiş ve aşınmış, ürkütücü güzellikte, korkunç bir yüze sahip bir figür.

Deimos.

Çılgın bir kral gibi bitkin, darmadağın ve kara bir enerjiyle dolup taşmış bir halde karşımda duruyor. Yüzündeki boya durumu daha da kötüleştiriyor; daha da korkutucu. Kanlı ve parçalanmış elini tutuyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, beni derinden sarsan bir vahşet görüyorum.

"Sen..." Bana odaklanan gözleri tehlikeli. Dudakları, ciğerlerimdeki havayı emecek kadar saf nefret ve kinle dolu alaycı bir hırıltıya dönüşüyor.

Ancak o zaman arkasındaki odadan dumanlar yükseldiğini ve tavanda alevlerin titreştiğini fark ediyorum. Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama sağlam eli dışarı fırlıyor ve beni boğazımdan tutarak nabzımın titremesine neden oluyor. Beni kapının pervazına çarparak içeri girmemi ve hatta odayı doğru dürüst görmemi engelliyor.

"Oraya girme."

Sesinde her zaman hırıltılı bir yan vardır. Ama bu gece, sanki Ölüm'ün ta kendisi gibi. Bu adamın bedeninden gelen ses, cehennemi yaşamış ve geri dönmüş bir ses. Ya da belki de önümde duran adam *aracılığıyla* konuşan insanlık dışı bir şeydir.

Arkasındaki odada bir şey çatırdayıp çatırdıyor ve arkasından yeni bir duman ve kıvılcım dalgası yükseliyor.

"*Ateş!*" Boğazımı sıkarken boğuluyorum. "Deimos, bir-"

"*Kaç,*" diye tıslıyor zehirli bir şekilde. "Arkanı dön ve lanet olasıca *kaç*. Ve sakın arkana bakma."

Çatırdama sesi tekrar kesiliyor ve odaya daha fazla duman yayılıyor. Çenem tutuldu. Cesaretim içimde yükseliyor ve ellerimi onun sert göğsüne koyuyorum.

"*Bırakın gideyim.*"

Onu itiyorum ve beni yakalayamadan onu geçip odaya giriyorum.

Oh Tanrım...

Uzak duvarın tamamı yanıyor, penceredeki ağır brokar perdeler tavanı yalayan ve kömürleştiren alevlerle kükrüyor. Kanepe, bir sandalye ve şöminenin önündeki İran halısı yanıyor.

Tam çığlık atmak üzereydim ki gözlerim başka bir şeye takıldı. Ve tüm dünyamdaki iğne çiziliyor.

İki ceset var: biri Para Bellum'un Başkan Yardımcısı Brad Hathaway, diğeri de...

Kendi boğazıma doğru çığlık atarken elim ağzıma doğru uçuyor ve ağzımı kapatıyor.

Diğeri Chase, yüzü yukarı dönük, gözleri açık ve cansız bir şekilde tavana bakıyor, başının etrafında kan birikmiş.

Çok fazla kan var.

Ben bir şey söyleyemedim ya da yapamadan, güçlü kollar bana dolanıyor, beni geri çekiyor ve kabaca odadan dışarı itiyor. Deimos'un sağlam eli boğazıma dolanıyor ve beni kulüp odasının kapısının karşısındaki duvara çarpıyor. Gözleri kara bir ateş gibi parlıyor ve adını aldığı dehşet tanrısının tüm intikamcı öfkesiyle yüzüme doğru hırlıyor.

"Seni oraya girmemen konusunda uyarmıştım," diye hırlıyor. "*Seni uyarmıştım!*" Gözleri sıkıca kapanıyor. Elini boğazıma doladı.

"Hayatın çok karmaşık bir hal aldı Dahlia," diye tıslıyor sessizce. Gözleri tekrar açılıyor ve açıldığında bana bakışı göğsüme saplanan bir bıçak gibi oluyor. "*Gidiyorsun. Bu gece Knightsblood'dan ayrılıyorsun. Burada gördüklerini hayatın boyunca asla ama asla kimseye anlatmayacaksın.*"

Gözlerimi kırıştırıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve şokun etkisi üzerime çökmeye başladığında yüzümdeki kan çekiliyor.

"Dahlia."

Dünya dönerken ve duman havayı boğarken nefes nefese kalıyorum. Bir yerlerde biri çığlık atıyor. Bir yangın alarmı çalmaya başlıyor.

"*DAHLIA.*"

Beni ben olduğum için gören tek kişiyi öldürdüğünden emin olduğum adamın acımasızca soğuk ve vahşice güzel yüzüne bakarken dehşete kapılarak sersemlemiş bir şekilde kendime geliyorum.

"*Buradan hemen kaç,*" diye hırlıyor. "*Ve eğer bunlardan bahsedersen, sevdiğin her şeyi yok ederim.*"

Eli boğazımdan çekiliyor. Birbirimize bakıyoruz, sanki dediğini yapıp yapmayacağımı ya da yapmadığımda onun ellerinde ölüp ölmeyeceğimi ölçmeye çalışıyor.

Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor. Gözlerim hem saf korku hem de mutlak nefretle ona dikilirken aramızda konuşulmayan bir şey titreşiyor.

Kendi gözlerinde bana yansıyan ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyle birlikte dönen nefreti görüyorum.

Ama ne olduğunu anlamak için beklemiyorum. Dönüyorum ve *koşuyorum*, gecenin içine doğru, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, çığlık atan sirenler havayı doldururken kalbim paramparça oluyor.

DEIMOS

KENDİMİ ASLA BİR SADİST OLARAK GÖRMEDİM. Yani, belli ki, zaman zaman sadist *eğilimlerim* var. Bunun için damarlarımdan akan anormal derecede yüksek seviyedeki kötülüğü suçluyorum. Ancak cinsel anlamda daha ilkel eğilimlerime rağmen, kendi tatminim için aktif olarak acı çektirme arayışında değilim.

Tüm bunlarla birlikte, Dahlia'nın Laconia ofislerinin zemininde Louboutinler ve Dior etek takımlarıyla diz çöküp mobilyaları bir araya getirirken kendi kendine mırıldanmasını ve küfretmesini izlemeye çok alışabilirim.

Gelmiş geçmiş en seksi IKEA reklamı gibi.

Karanlık bir şekilde gülümsüyorum, dişlerini gıcırdatmasını ve saçlarını yüzünden geriye itmesini izlerken gözlerim daralıyor ve parlıyor, gözlerindeki öfkeyi bir anlığına görebiliyorum. Ama o olduğu yerde kalıyor, yarı kırık dökük karton kutu yığınlarının arasında diz çöküp bir sandalye monte ediyor.

Ancak onu izlerken bile, bunu izlemekten aldığım zevkin onun rahatsızlığından kaynaklandığını söyleyebileceğimden emin değilim.

Hayır, sikimi taş gibi sertleştiren ve pantolonumun içinde şişmesine neden olan şey Dahlia'nın her fazla eğildiğinde eteğinin siyah külotunu görebileceğim kadar yukarı kalkması. Ya da o ne kadar çok çalışırsa

Bunu yaparken daha da terliyor, bluzu göğüslerine daha çok yapışıyor ve bana göğüs uçlarının büzüldüğünü gösteriyor.

En hafif tabiriyle dikkat dağıtıcı bir şey. Ama Laconia Logistics'i çalışır hale getirmek ve ailemin Avrupa'daki tüm varlıklarından sorumlu olmaktan bahsetmiyorum bile, yapmam gereken çok gerçek işlerden dikkatim dağılacaksa, dikkatimin daha çok dağılmasını tercih ederim.

Cam ofisimden çıkıp ona doğru yürüdüğümde irkiliyor.

"Evet?" Bana bir bakış atarak mırıldandı.

"Birincisi, şu lanet tavrından vazgeç. İkincisi, ofis kıyafetlerin hakkında konuşmalıyız."

Kaşları çatıldı. "Ofisimin nesi var-" "Dikkat dağıtıcı."

Gözleri kısılmadan önce bana inanamayarak bakıyor. "Sen başka bir şeysin, bunu biliyor musun?"

Ben bir şey söylemeyince dudakları büzülüyor.

"Eee?" Dahlia mırıldanıyor. "Son derece uygun, açık olmayan ofis kıyafetlerim sizin için nasıl daha az dikkat dağıtıcı olabilir, efendim?"

Şu lanet ağız. Bir parçam fermuarı açıp tam burada ve şimdi doldurmak istiyor, ta ki o ağızdaki şımarıklık yerini yapışkan döllere bırakana kadar.

"Başlangıç olarak, bana lanet külotunu göstermeyi bırakabilirsin."

Dahlia'nın yüzü sıcaktan patlar. "Belki de günlerimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde mobilya yerleştirerek geçirmeyi bırakabilirim-"

"Çok daha basit bir çözüm var." Elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatırken onun şaşkın bakışlarına gülümsüyorum. "Onları bana ver."

Dahlia bana bakıyor, boğazı

düğümleniyor. "*Ben-ne?*"

"Külotun. Bu sandalyeler arasında dolaşırken onları görmek dikkatini dağıtıyor. İleride sorun olmaması için onları çıkarmanı söylüyorum."

Yanakları pembeleşti. Gözümü bile kırpmadan bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. Parmaklarımı kıvırıyorum.

"Açık konuştuğuma eminim. Şimdi, Dahlia."

Gözlerinin arkasında dönen zehri ve dudaklarının hemen arkasında fokurdadığını görebiliyorum. Ama onları kapatıyor ve bana dik dik bakıyor.

"Üçe kadar sayıyorum, o noktada..." Ceketimin cebinden bir sustalı çıkarırken gözleri şokla irileşiyor. "Bu noktada, onları keseceğim."

"Tamam, tamam! Tanrım..." Yüzünde heyecandan başka bir şey olduğunu iddia etmesini çok istediğim bir şey yanıyor ve arkasını dönüyor. Eli eteğinin altına kayarken nefesinin altından "psikopat" gibi bir şeyler mırıldandığından eminim.

"İşte," diye geveliyor ve dönüp elime bir çift dantelli siyah külot tutuşturuyor.

Sıcaklar.

...ve tamamen kuru değil.

Tam onları burnuma götürmek üzereydim ki geniş ofis alanında yavaş bir alkış sesi duydum. Dahlia'nın nefesi kesiliyor, şok içinde dönüyor. Ama ben kendi kendime homurdanıyorum, bakışlarım suçluyu bulduğunda gözlerim kısılıyor.

Lanet olsun.

"Şehre döndüğünü duydum..." Raquel'in manikürlü kaşları kavisli, boyalı tırnakları platin sarısı buklelerini zarifçe geriye itiyor. Gözleri yumruğumdaki giysiye takılıyor ve gözleri benimkilere doğru yükselirken arkalarında kötücül bir şeyin titreştiğini görüyorum. "Sanırım eski alışkanlıklar bir yere gitmiyor, değil mi Deimos?"

Sanki bu şehirden neden nefret ettiğimi hatırlatan başka bir şeye ihtiyacım varmış gibi: Raquel gibi kadınlarla dolu olduğu için.

Dört yıl önce, kardeşlerim buraya taşınmadan önce, Londra ve New York arasında gidip geliyordum ve buradaki aile işlerine yardım ediyordum. Vasilis Amcamız öldürülmeden önce bir süre Drakos İmparatorluğu'nun New York ayağını yönetti ve bir şekilde ileri geri giden adam olmak bana düştü.

New York'tan nefret ettiğim için boş zamanlarımın mümkün olduğunca çoğunu boş şeylerle geçirerek tüm bunları engellemeye çalıştım.

Bu boş alışkanlıklardan biri de Raquel oldu.

Club Venom adında bir yerde tanıştık - New York'un yeraltı dünyasının karanlık, tehlikeli ve sapkınları için inşa edilmiş bir yer. Yarı kink kulübü, yarı parası, gücü, bağlantıları ve yasadışı zevkleri olanlar için gizli bir buluşma yeri.

Korkunç bir pislik olabilirim ama insanlara yalan söylemem. En azından kadınlara pek çok erkeğin yaptığı gibi yalan söylemem. Niyetim çıplak ve acımasızca dürüst: Sert ve kaba bir şekilde ve büyük olasılıkla onları dehşete düşürecek ve konfor alanlarının çok ötesine geçecek şekilde sevişmek istiyorum. Ve *tek* istediğim de bu.

Telefon numaralarını değil. İsimleri değil. Tekrara olan ilgileri değil.

Tüm bunları çok açık bir şekilde ifade ediyorum. Yine de insanlar çoğunlukla sadece duymak istediklerini duyarlar. Raquel'in durumunda, duymak istemediği şeyi *duymuyordu*.

Beni "düzelteceğini" ya da "değiştireceğini" düşünen ilk kadın o değildi. Ama eğer potansiyel "düzelticiler" listesi yapılsaydı, o en altta yer alırdı. Raquel sadece benim kurallarımı görmezden gelmedi. O zalim bir insandı ve muhtemelen hâlâ öyle.

Ben bir pisliğim ve Tanrı kompleksi olan bir narsistim. Ama Raquel, kendisinden daha aşağı gördüğü insanlara karşı acımasız olmaktan hoşlanan soğuk kalpli bir sürtük, çünkü bunun kendisini geliştirdiğini düşünüyor. Ve kulağa tuhaf gelse de, düpedüz zalimliği itici buluyorum - çaresizlikle eşleştirildiğinde iki kat daha itici.

Dört yıl önce bir kez takılmıştık. Ya da daha doğrusu, *neredeyse* yapıyorduk. Raquel tam olarak "sorunları olan korkunç bir adamla yatmak istediğini sanıyor ve sonra bu sorunların ne kadar karanlık ve derin olduğunu anladığında çılgına dönüyor" kampına giriyor.

Raquel'i hiç becermedim. Yine de sanki "kaçan kişi" gibi davranıyor ve bir sebepten dolayı her fırsatta peşime düşüyor.

"Yardımcı olabilir miyim, Raquel?" İnce ince homurdanıyorum.

Gözleri Dahlia ve benim aramda gidip gelirken

kıllanıyor. "Bu kim?"

Dahlia "onun çalışanı" derken aynı anda ben de "seni ilgilendirmez"

diyorum. Bu örtüşme ve ardından gelen sessizlik... çok anlamlı.

Dahlia önce boğazını temizledi, Raquel'e beceriksizce yaklaşıp elini uzatırken yanakları kızarmıştı.

"Merhaba, ben Dahlia Roy."

Raquel, uzattığı eli görmezden gelerek ona ince bir gülümsemeyle bakıyor. "Deimos için mi çalışıyorsun?"

Dahlia başını sallar. "Evet, biliyorum."

"Peki ona külotunu vermek iş tanımının bir parçası mı?" Raquel soğuk bir şekilde tersler. "Yoksa sen sadece onun küçük oyuncacı mısın?"

Dahlia'nın yüzü kıpkırmızı olur, boğazı hızla düğümlenir. "Oh, ben, hayır-"

Raquel kırılğan, buz gibi bir kahkaha atıyor. "Nerede olursan ol, oyuncaklarını topluyorsun, değil mi Deimos?"

Çenem titriyor.

"Laconia Logistics henüz tam olarak açılmadı, Raquel. İşte kapı."

Homurdanıyor, bakışlarını tekrar Dahlia'ya çevirmeden önce bana ters ters bakıyor.

"Sadece bariz olanı belirtmek için tatlım," diye alay ediyor. "Senden bıkacak." Dahlia kekeliyor, yüzü asılıyor. "Oh, hayır, biz-"

"Eğer o senin lanet olası külotunu tutmuyor o l s a y d ı , bu biraz daha geçerli olabilirdi, seni aptal sürtük."

Damarlarımda ateş gibi bir şey titriyor.

"Çıkış seçeneklerin, Raquel, asansör, merdivenler ya da pencereler."

Bana sümüklü bir bakış fırlatarak kıllarını kıpırdattı. "O pencereler açılmıyor." "Eğer seni yeterince sert fırlatırsam açılırlar."

Raquel önce bana, sonra Dahlia'ya baktı.

"Gördüğüm kadarıyla... meşgulsün," diye alay ediyor. "Belki bir dahaki sefere önce ben ararım." "Daha iyi bir fikir," diye homurdandım. "Buna veda diyoruz ve bir dahaki sefer *yok*."

Raquel yorumumu duymazdan geliyor ve dudaklarında ince bir gülümsemeye tekrar Dahlia'ya dönüyor.

"Seni zavallı, zavallı şey," diye tıslıyor kötü niyetle. "Seni çiğneyip tükürecek, biliyorsun."

Dahlia hiçbir şey söylemiyor, ben de öyle, Raquel sırtıyor, dönüyor ve asansöre doğru hışımla ilerliyor. Kapılar kapandığında ofis sessizliğe gömüldü.

Dahlia iç çamaşırını elimden çekip aldığı anda kaşlarımı çatıyorum. Arkamı döndüğümde dudaklarını büzüyor ve iç çamaşırlarını eteğinin altından yukarı çekiyor. Sonra çantasını aldı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" "Sınıfa,"

diyor kırpılmış, soğuk bir tonda.

"Lanet olsun. Bugünlük işin bitmedi."

Dönüyor, dudakları ince ve gözleri ölümcül. "Evet, Deimos," diye tıslıyor sessizce. "Öyleyim."

Hışımla gitmesine izin verdim, ama sadece şu anda gerçekten dersi olduğu için. Sonra güvenlik şefim Christian'a hızlı bir not gönderip Raquel'in bir daha bu lanet yerin üç blok yakınına yaklaşmamasını sağlıyorum.

Bu da beni son bir sorunla baş başa bırakıyor: Dahlia'nın Raquel'in peşinden giderken o kadar kızgın görünmesini neden umursuyorum?

Bir zamanlar kısa süreli ilişki yaşadığım bir kadınla tanışmasının onu kızdırması, kışkırtması ya da kim bilir başka ne yapması neden

umurumda olsun ki?

Ama en çok da Dahlia'ya neden öfke dışında bir gözle baktığımı ya da neden onunla intikam dışında bir şey yapmak istediğimi.

DEIMOS

Adam arkadan içine girerken sırtını kamburlaştırarak inliyor. Elleri kalçalarını kavlıyor, çıplak siki kızın içine girerken parlıyor ve kayganlaşıyor. Başka bir çift el siyah saçlarına dolanıyor, sıkıca kavlıyor ve kız adamın sikini ağzına alırken kıkırdıyor.

İrkilerek kendimi geçmişten koparıyorum ve yumruğum duvarı delip geçmeden hemen önce kendimi durduruyorum.

Nefes al, lanet olsun.

Kafamda nostaljiye ya da geçmişe takılıp kalmaya yer yok. Bunun nedeni kısmen, zaten yaşanmış olan şeylere takılıp kalmayı külfetli ve mantıksız bulmam, çünkü onları değiştiremezsiniz. Kısmen de geçmiş, benim için çoğunlukla hayaletler ve acıdan başka bir şeyle dolu olmadığı için.

Yani, ben bir canavar değilim. Tam olarak değil. Küçükken kardeşlerimle yaşadığımız birkaç mutlu anı sevgiyle hatırlıyorum. Ama onlar bile babamızın gölgesi yüzünden biraz lekeli. Aeneas Drakos hepimiz için bir dehşet kaynağıydı, hatta artık babamız kadar ölü olan Ares'in önündeki en büyük kardeşim Atlas için bile. Ama hepimiz onun gazabını farklı şekillerde yaşadık.

Dünyaya olan tüm kinini ve nefretini Atlas'a akıtıyor, onu ailemizin gelecekteki lideri olarak şekillendirmeye çalışıyordu. Ancak en büyük ağabeyim bir zorba, bir sadist ve en önemlisi bir aptaldı. Tahtı erkenden ele geçirmek için babamızı öldürdükten sonra, yapmaması gereken bir adamla kavga etmeden önce beş saniye kadar dayandı ve kendini de öldürttü.

Gerçekten mi? İyi ki kurtulduk.

Ares ve Hades'e göre Aeneas bir zorba ve piçin tekiydi. Kratos'un durumu onlardan biraz daha kötüydü, çünkü devasa boyutundan yararlanmayı ve babamızın onu şekillendirmek istediği ruhsuz canavar olmayı reddetti. Ares ve Hades babamızdan çok dayak yedi. Ama Kratos da öyle yaptı, üstüne bir de hayal kırıklığı ekledi.

Callie bir pazarlık kozundan başka bir şey değildi. Kendisinin sadece erkek çocuk sahibi olabileceğini düşünürken, bir kız çocuğu. Onu büyük ölçüde görmezden geldi. Bu yüzden en iyisini elde etmiş olabilir.

Bir de ben varım.

Onun silahı. Saldırı köpeği. Ve

aynı zamanda kurbanlık

kuzusu. *Beni orada ölüme terk*

etti.

Her ne kadar geçmişe takılıp kalmasam da, ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da peşimi bırakmayan iki olay var. Birincisi, çocukken o bodrumda kilitli kaldığım onca zaman. Bana gerçek acı ve işkencenin gösterildiği yer. Haksızlığa uğradığım yer. Kurtuluş için boşuna çılglık atarken bile ruhumun bir parçasının karanlıkta benden koparıldığı yer.

Diğer olay ise, bana o lanet videoyu gösterdikleri gece o iki piçi öldürerek ruhumdan ve inancımdan geriye ne kaldıysa söküp atmalarıdır.

İnsanlık ve nefret ve intikam dışında herhangi bir duygu.

Tekrar nefes alıyorum. Ve Ya-ya'nın malikanesinde bir zamanlar yatak odam olan odanın duvarını yumruklamak yerine, alnımı yorgun bir şekilde duvara yaslıyorum.

Bu şehre geri dönmek yeterince kötü bir hataydı. Kalmak daha da kötüydü.

Dahlia'yı dünyama geri getirmek zehir içmek gibiydi ve ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. O benim için bir toksin. Her zaman öyleydi.

Ve şimdi onun vücudumdaki her damla kanı yavaşça zehirlemesinin etkilerini hissediyorum.

"Ekeí éinai o engonós mou."

İşte benim torunum.

Ya-ya'nın kapı aralığından gelen sevgi dolu sesine dönerek

gülümsüyorum. "Kratos burada olduğunu söyledi."

Sessizce kıkırdıyorum. "Sanırım bekçi köpeğinin kendi yerine geçme vakti geldi, Ya-ya."

Benimle alay ediyor. "Ne yani, beni burada yalnız mı bırakacaksın? Diğer tüm torunlarım beni teker teker terk etmekte ısrar ettiğine göre?"

"Ben de senin hepimizin aşkı bulması ve 'bir sürü bebek yapması' ile ilgili olduğunu sanıyordum," diye espri yapıyorum.

Bu onun en sevdiği repliklerden biri.

Ya-ya gözlerini devirir. "Şimdiye kadar bir sürü sevgi var. Ama bebek yok."

"Merak etmeyin, Ares'in bunu değiştirmek için büyük bir gayretle çalıştığını duydum."

Mesai saatinden sonra lanet ofisimde, masamın üzerinde.

Tabii ki Dahlia'nın geçen gece aslında ihtiyaım olmayan raporları almaya gittiğinde gördüğü şey de tam olarak buydu. Karanlık ofisimde gençler gibi dzşrken gördüğü Ares ve Neve'di. Sanırım sırtındaki ejderha dövmesini bile fark etmiştir.

Ya-ya yüzünü buruşturup göğsüme vuruyor. "*The mou*, Deimos! Böyle konuşma."

"Ben ocuk değilim Ya-ya," diye sırtıyorum. "Hiçbirimiz değiliz. Sanırım hepimiz leyleğin de Noel Baba kadar yalan olduğunu biliyoruz."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşmeden önce gözlerini devirerek i çekiyor. "Eh, bebekler eninde sonunda gelecek. Bu arada, sakın Kratos'umu kovalamaya kalkma. Ares Neve'yle birlikte, Hades -nasıl olduğunu ancak Tanrı bilir- Elsa'yla anlaştı. Callie'nin Kalesi var-"

"Onunla sahte bir evliliği var. Ona sahte evlilik diyecek kadar ileri gidebileceğimden emin değilim.
onun."

Dimitra hiçbir şey söylemiyor, sadece eliyle işaret etmeden önce kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırıyor. "Gel, ay yapıyorum ve bana eşlik etmeni istiyorum."

Aslında Kratos'la yardımına ihtiyaım olan bir iş hakkında konuşmak için eve uğradım. Ama ben kimim ki Ya-ya'yı bir fincan aydan mahrum bırakayım, özellikle de bu kadar uzun süredir yokken ve bu lağım çukuru şehri ziyaret etmeyi bile her zaman inatla reddetmişken.

Açıkçası ona bir fincan aydan çok daha fazlasını borçluyum. Öncelikle, annemiz öldükten sonra ailemizi elinden geldiğince bir arada tutan kişi

oydu ve

Babam sadece kendini beğenmiş bir piçten tam bir deliye dönüştü.

Ama bundan da öte, yıllar önce karanlık ve nemli bir bodrumdaki o şeytani yerden döndüğümde yanımda oturan kişi büyükannemdi. Hâlâ konuşamıyorken ve hâlâ göğsümdeki görünmez delikten ruhumdan geriye ne kaldıysa dışarı akarken elimi tutmanın bir yolunu bulmaya çalışırken.

Ya-ya'nın orada geçirdiğim zamanın tüm ayrıntılarını bilip bilmediğini gerçekten bilmiyorum. Bundan şüpheliyim. Biliyorsa bile tek kelime etmedi ya da etmesine izin vermedi. Ama o zamanlar içimde *bir şeylerin* kırıldığını biliyor. Ve haftalarca yatağımın hemen yanında durup beni izledi, bazen dua etti, bazen kitap okudu, bazen de sessizce oturdu.

Ya-ya mutfaktan içinde çaydanlık, iki fincan ve fincan tabağı, bir kase kesme şeker ve küçük bir sürahi süt bulunan gümüş bir tabak alıyor. Dışarıya, onun en sevdiği yere, Callie'nin doğum gününü kutladığımız çardağın altındaki yemek masasına geçiyoruz.

Hava soğuyor, özellikle de kırk kat yukarıdayken. Ama bu beni rahatsız etmiyor ve Ya-ya, Tanrı onu sevsin, gökyüzüne bir metre kar düşene kadar burada oturur. Ve o zaman bile muhtemelen parkasına sarınmış bir halde, Spartalıların Thermopylae'yi savunurken karşılaştıkları zorluklar hakkında bir tarih dersi veriyor olurdu.

Evet, hepimizin 300 filmindeki CGI karın kaslarına sahip adamların soyundan geldiğimize inanıyor.

"New York'a dönmek nasıl bir duygu?"

Çayına bir fiske süt ve iki şeker karıştırırken kayıtsızca gülümsüyorum. Normalde sade içerim ama büyükannem bu boku çatı katranı yapar gibi demliyor.

"Burası... oldukça büyük bir şehir," diye mırıldanıyorum.

Ya-ya kendi kendine sessizce gülüyor. "*Engonáki me káneis na geláo.*"

Torunum, beni güldürüyorsun.

"Öğleden sonra size eğlence sağlayabildiğim için mutluyum."

İç geçiriyor, sandalyesine geri yerleşiyor ve roket yakıtlı çayını içiyor.
Dümdüz.

"Buradan nefret ediyorsun."

"I..." Parmaklarımı masanın üzerine vuruyorum ve sonra bakışlarımı yavaşça onunkilere doğru kaldırıyorum. "Evet, buradan nefret ediyorum. Şu anki misafirlerim hariç tabii."

Başını sallayarak iç geçiriyor. "Elbette, hepiniz Atlantik'in ötesinde değil de yakınımıdayken her zaman daha mutlu oluyorum..."

"Orada bir yerde bir 'ama' seziyorum."

Sırıttıyor. "Neden burada olduğunu sorgulamamı mı istiyorsun? O duvarlarının arkasına bakmaya çalışmamı mı?" Homurdanıyor. "Lütfen, Deimos. Ben yaşlı bir kadını. Bunları yıkacak ne zamanım, ne sabrım, ne de gücüm var. Herkül'ün bile olduğundan şüpheliyim."

Hiçbir şey söylemiyorum, yavaşça çayımı yudumluyorum.

"Ayrıca," diyor şalının altından kuşa benzeyen omzunu kaldırarak. "Neden burada olduğunu sormama gerek yok. Ben biliyorum."

Bu benim dikkatimi çekti. Yüzümü nötr tutmaya özen göstererek ona bakıyorum. "Öyle mi?"

Sırıttıyor. "Yeni şirketiniz nasıl gidiyor, *engonós*?" "Oldukça

iyi, teşekkür ederim."

"Peki işe alma süreciniz?"

"Yavaş yavaş ilerliyoruz. Önümüzdeki ay bir yönetici ekibi oluşturmaya başlayacağım."

Dudakları kıvrıldı. "Ben daha çok *şu anki* personelinizi merak ediyordum." "Şu anda-"

Lanet olsun.

Beni gafil avlamak ya da bir konuşma sırasında bir boka bulaşmamı sağlamak için bir mucize gerekir.

Bir mucize ya da Ya-ya.

"Callie'nin arkadaşı demek istiyorsun."

"Callie'nin arkadaşını kastediyorum," diyor hafif bir gülümsemeyle.

Omuz silkiyorum. "Ona bir iyilik yapıyorum, hepsi bu. Eilish'le birlikte Columbia İşletme Fakültesi'nde okuyor ve dönem ödevinin bir parçası olarak staj yapması gerekiyordu."

"Öyle mi?"

Kollarımı iki yana açtım. "Burada ne aradığından emin değilim, Ya-ya. Ama evet, öyle." Karşımdaki şahin kadın bakışları altında beni didik didik ederken çayımdan bir yudum alıyorum ve bunu yaparken asla saldırgan olmamayı başarıyorum.

"Ve bu kızın böyle bir şehirde staj yapmak için bulabildiği tek şirket, şu anda sizden başka hiçbir çalışanı olmayan sizinki miydi?"

"Öğleden önce olursa doğrudan sorgulamada çok daha başarılı olurum, Ya-ya. Ve onunla ilgilenen başka bir şirket olmadığını varsayıyorum çünkü,

"Şey..." Boğazımı temizliyorum ve sesimi alçaltarak komplocu bir tavırla öne doğru eğiliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, pek kalifiye değil."

"Ahh, anlıyorum," dedi Ya-ya kendi kendine gülümseyerek.

"O halde bu bir hayır işi." "Kesinlikle."

O sakın, sıcak, büyükannemsi gülümsemesini tam üç saniye daha üzerimde tuttuktan sonra hiç de kadınsı olmayan bir şekilde homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. Başını sallayıp başka tarafa bakarken sessizce gülüyor.

"Ben her şeyi görüyorum, *Engonós*. Bunu biliyorsun, değil mi?" Keskin bir kaşımı yukarı kaldırıyorum.

"O zaman lütfen beni bilgilendirir misiniz? Çünkü bende aynı yetenek yok gibi görünüyor."

"Son beş dakika içinde kendi büyükannene ikinci kez yalan söylüyorsun."

Ben sertleşince sırtıyor ve dişleriyle tsk-tsking sesi çıkarıyor. "Tamam, şimdi duracağım. Ama *görüyorum*, Deimos. Callie'nin doğum gününde yemek masasında seni izlerken gördüm."

"Bu her neyse öğrenmeye can atıyorum." İç çekiyor. "Sakinlik."

"Bağlam?"

"*Senin* içinde, *engonós*. Bu kız *sana* huzur veriyor."

Bu tamamen saçmalık. Ama ben bile bunu kendi büyükannemin yüzüne söyleyecek kadar canavar değilim.

"İşini bitirdiğinde bunu Columbia için hazırladığım rapora ekleyeceğim."

Ya-ya bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Biliyorsun, büyükbabanda da vardı."

Kaşlarımı çattım. "Neyi vardı?"

"İçinde yaşayan karanlık."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Bunun doğru olmasına imkân yok."

Öyle bir şey yok. Papou'm tanıdığım en iyi, en nazik, en sıcak kalpli insanlardan biriydi.

"Evet, çünkü elli yıl boyunca o adamla birlikte yaşadım. Onun hakkında ne bilebilirim ki?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"*Yaptı*, Deimos. İsteddiği zaman."

"Cidden aynı Papou'dan mı bahsediyoruz? Sürekli mutlu ve şanslı, her zaman gülümseyen Papou'dan mı?"

Ağzının kenarlarını kaldırarak bana başını sallıyor. "Bazen acıya rağmen gülümseriz. Yine de onda vardı. Tıpkı sende gördüğüm gibi. Babanda çok fazla vardı. Ve Atlas..." Üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Ayrıca çok fazla."

Bir dakika boyunca hiçbir şey konuşmadık. Sadece Central Park'ın ağaçlarında değişen yapraklara bakarak serin sonbahar esintisinde çayımızı yudumluyoruz.

"O da karanlığı gördü, biliyorsun."

Merakla ona bakmadan önce biraz sertleşiyorum. "Kim-"

"Oh, şu bilgisiz Deimos oyununu oynamayı bırakalım, olur mu? Bundan hoşlanmıyorum." Bana göz kırıyor. "İkimiz de Dahlia'yı kastettiğimi biliyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. Ya-ya sırtıyor.

"Lütfen, *Engonós*. Sanki ailemle vakit geçiren *herkes* hakkında her şeyi bilmiyormuşum gibi. Bayan Roy'un Cross ailesiyle olan bağlantılarını ve üzücü ebeveynliğini biliyorum." Kaşlarını çatıyor, fincanına bakarken yavaşça başını sallıyor. "Ama başka bir şey daha var. Ne olduğunu bilmesem de hala üzerinde asılı duran başka bir karanlık."

Benim.

Benim.

Dahlia'nın üzerinde asılı duran gölge *benim* ve o gece Knightsblood'da gördüğü ve asla görmemesi gereken, geçmişini bir leke gibi karartan ve şimdi tekrarlayan kötü bir rüya gibi bugününe musallat olan şey.

Ve belki de sonunda unutmanın ve o karanlıktan kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. Ama ben onu tekrar o karanlığın içine çektim, pençelerimi uzattım ve dişlerimi gösterdim. Ya-ya gülümseyerek masanın diğer tarafına uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu.

"Yardımcı olabilecek bir şey, *Engonós*. Büyükbabanın eskiden söylediği bir şey." Boğazını temizliyor ve dönüp rüzgâra bakıyor. "*Eğer kim olduğumuzu saklarsak, karanlıkta kalırız.*"

O zaman bu her şeyi açıklıyor. Çünkü hayatım boyunca kim ve ne olduğumu sakladım.

Gölgeleri açıklıyor.

DAHLIA

BAZEN, kırılma noktanız dramatik ve patlayıcıdır. *Jerry Maguire*'ın "kim benimle geliyor" sahnesi gibi.

Ancak diğer zamanlarda, kırılma noktanız sadece kelimeler veya nefesler arasında gerçekleşir. Sizi çizginin ötesine iten büyük bir Hollywood filmi finali yoktur. Sadece tek bir bakış ya da tek bir yorum.

Ya da bugünkü durumumda, bir su toplaması.

Bu sabah uyandığımda ellerim ve bileklerim ağrıyordu, dizlerim acıyordu ve Deimos'un tamircisi olarak mobilyaları bir araya getirmek için harcadığım uzun ve yorucu saatler yüzünden sırtım beni öldürüyordu. Hatta bir gün ofis kıyafeti bile giymedim, bunun yerine başka bir güzel bluzu terletmemek için temelde egzersiz kıyafetleriyle geldim.

Deimos bana bunun profesyonelce görünmediğini ve daha önce bilmediğim bir tür ofis kıyafet kuralını ihlal ettiğimi söyledi. Sonra beni en yakındaki yarı monte edilmiş masanın üzerine eğdi, yoga pantolonumu ve *külotumu* aşağı çekti ve çıplak kıkıma bir şaplak attı ve beni patlayıcı bir orgazma parmaklamadan önce boğazıma boşaldı.

Evet.

Eğer *bu* kırılma noktanız değilse, hiçbir şey olamaz diye düşünürsünüz. Bunun dışında... hiçbir şey beni kırmadı. Sadece paramparça oldum, güzelce ve en günahkâr şekilde keyifli bir şekilde dikiş yerlerinden ayrıldım.

Gerçekten ama *gerçekten* bir terapist bulmam lazım.

Aklımın bir köşesinde, aramızda olanların son derece berbat olduğunu biliyorum. Onun benim patronum olması ve benim üzerimde sahip olduğu güç dengesizliği bile dünyadaki en büyük, en kırmızı kırmızı bayrak olmalı. Fizikselliğimizin *doğasını da işin* içine katarsak, iş düpedüz skandala dönüşüyor. Beyaz erkek patronum, geleceğimi kaybetme tehdidini koz olarak kullanırken beni kendisiyle cinsel eylemlerde bulunmaya zorluyor.

Yani bu Me Too hareketinin posterı olabilir.

Ve bunun beni *çok* rahatsız etmesi gerektiğini biliyorum. Özellikle de annemle yaşadıklarımızdan sonra. Yıllar önce gittiğim bir terapistin "olumsuz örüntü uyumu tekrarı" gibi jargonik bir şey söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

Shrinkspeak dilinden gevşekçe tercüme edersek: "Bir sürü yükünüz var ve muhtemelen kötü şeyleri veya korkunç kararları anlık olarak tekrarlama olasılığınız oldukça yüksek."

Ama bunun böyle olduğunu sanmıyorum. Çünkü Deimos'tan korkmuyorum. Yaptığımız şeye hiç içermiyorum. Beni fiziksel olarak bir pozisyona zorlasa ve önümüzdeki üç gün boyunca kıçımda el izlerini bıraksa bile, herhangi bir şeye zorlanıyormuşum gibi hissetmiyorum.

Neredeyse, muhtemelen bir kadın hakları savunucusu gibi giyinmiş birinin kapımı çalmasını ve feminist kartımdan vazgeçmemi talep etmesini bekliyorum.

İstediğim şeyi istemek, özellikle Deimos gibi bir adamdan, *sorunlu* bir şey. Bunu anlıyorum. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, karanlık, girdapları durduramıyorum,

Zihnimin en mahrem yerlerini kasıp kavuran, acımasızca çekici fanteziler ve arzular. Bana bu kadar sert dokunmasını ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlamasını arzulamadan *edemiyorum*.

Kıçıma şaplak atması ya da iç kalçalarımı tokatlaması. Zevkten acıya giden çizgiyi geçene kadar meme uçlarımı bükmesi, ben tüm bunların telaşında boğulurken ikisini birbirine karıştırması. O gülünç büyüklükteki aletini boğazımın o kadar derinlerine sokuyor ki nefes alamayacağımdan ve boğulacağımdan emin oluyorum.

Bana birden fazla kez beni bağlayacağını ve "hayır desem de demesem de beni çiğ çiğ sikeceğini" ya da evime girip beni sikerek uyandıracağını söylemesi.

Yani, bunlar *normal* sapkınlıklar olamaz. Ve bu fantezileri ya da muhtemelen tehditleri kulağıma mırıldandığında bu kadar saçma bir şekilde ıslanmam ve muhtaç hale gelmem normal olamaz.

Belki de bu sabah beni kırılma noktasına getiren şey budur. Lanet tornavida yüzünden başparmağımın su toplaması değil. Bir uçurumdan atlamaya ve saf karanlığa yelken açmaya biraz fazla hevesli olabileceğimden endişelenmem.

Her neyse, bu sabah bugün okulu asmaya karar verdim. Deimos'a izinli olduğuma dair bir mesaj gönderdim, numarasını geçici olarak engelledim, dairemden çıktım ve koridorun karşısındaki komşum Lena'dan eğer gelirse beni aramasını istedim.

Yardımsever bir şekilde polisi aramayı ya da *onu vurmayı* teklif etti, ama ona bunun gerekli olmayacağını söyledim.

Şimdi, öğleden sonra, bütün sabah şehirdeki favori mekânlarımdan birkaçını dolaştıktan sonra, Chelsea'deki The Mermaid Inn'e girerken sırtıyorum.

Raph martinisinden ve bizim için önceden sipariş ettiği bir düzine istiridyeden başını kaldırıp gülümseyerek ayağa kalkıyor.

"Merhaba canım."

Gülüyor ama sonra ona sarılmam biraz fazla uzun sürünce kaşlarını çatıyor.

"Hey, hey..." Geri çekilip endişeyle gözlerimin içine bakıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye gülümsüyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek. "Ben iyiyim. Sadece seni gördüğüme sevindim."

"Yoğun programınıza beni de dahil edebilmenize sevindim," diye sırtıyor ikimiz de yerimize otururken. Martini bardağına vurarak garsona işaret ediyor ve sonra bir parmağını kaldırıyor.

"Oh, hayır, ben-"

"Bir içkide bana katılmak, evet, biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Raph, saat öğleden sonra iki gibi."

"Evet, yani öğlen tam iki saat önceydi. Yetiş, Dahlia."

Başımı sallarken gülüyorum ve kendime bir istiridye alıp höpürdeterek yiyorum. "İzin günüm vardı, işte buradayım."

"Adele nasıl?"

Yüzümü buruşturup gözlerimi deviriyorum. "Aynısı."

"Yani, dışarıdan cesur bir yüz ifadesi takınırken yastıkları

bıçaklamak mı?" "Evet." Omuz silkiyorum. "Sorun değil. O güçlü

biri: Babandan kurtulacaktır."

Raph homurdanıyor ve benimki geldiğinde martinisinden büyük bir yudum alıyor. Kaşlarım çatıldı. "Sen... bilirsin..."

"Onu gördün mü?" Raph başını sallarken ağzı buruşuyor. "Hayır. Bildiğim kadarıyla Lyon'un dışındaki üzüm bağında saklanıyor. Ama emin değilim. Şu anda pek konuşmuyoruz. Annene bir seksenlik yaptığından beri konuşmuyoruz."

Ve ben.

Kendimden büyük bir adamın, özellikle de baba figürünü oynayacak başka bir adamın savunmamı aşmasına izin vereceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Gerard bana ve anneme karşı çok iyiydi, çok nazık ve sevgi doluydu.

Ve yine de bu hale geldi. Raph iç

çekiyor. "O tam bir piç."

İçkimi kaldırarak homurdanıyorum. "Burada anlaşmazlık yok."

"Konu babamın siki olduğunda aynı takımda olduğumuza göre, yasal açıdan biraz hafiyelik yaptığımı bilmeni isterim."

"Oh?"

Raph başını sallıyor, kaşları çatılıyor. "Elimden geldiğince." Ağzı buruşuyor. "Daha fazla yardım etmek istediğimi biliyorsun, sadece..."

"Hayır, biliyorum ve tamamen anlıyorum. Hiçbir şey için özür dilemene gerek yok, Raph."

Üvey kardeşim New York'ta tanınmış bir firmada avukatlık yapıyor ve iyi de bir avukat. Ama bu konuda hukuki yardımını çok isterdim ama eli kolu bağlı. Birincisi, Gerard'ın Raph'ın çalıştığı hukuk firmasıyla bazı işleri var, bu da bir çıkar çatışması. İkincisi, Gerard'ın oğlu olması, anneme ve bana resmi olarak yardım etmesini etik açıdan gri hale getiriyor.

Raph iç geçirir. "Her halükarda, annenin bu tartışmalı şirketlerinden bazılarının satışı beni alarına geçirdi. İlk başta senin ya da annenin paravan şirketlerle çalıştığını düşündüm-"

"Ancak bunu yapmak için gereken nakit paraya sahip değiliz. Ayrıca bu dolandırıcılık olur, değil mi?"

Raph homurdanır. "Sadece yakalanırsanız. Eğer o bu kadar kirli oynayacaksa, senin ve Adele'in de oynamaması için bir neden göremiyorum. Ama haklısın. Her şey onun yasal işlemlerine bağlıyken, sırf boşanmada babamın onları almasını engellemek için şirket satın almaya başlayacak kadar paran olmadığını düşündüm - alınma ama -."

"Haklısın. Ve alınmadım."

"Ben de biraz araştırma yaptım." Kaşlarını çattı. "Dahlia, yalan söylemeyeceğim: Bu satışların bazıları hakkında endişeliyim. CEO'lardan birkaçının... sorunları vardı, diyelim. Farkında olduğum sorunlar, çünkü ben böyle bir hafiyeyim. Ama belki başkaları da bunları biliyordu ve bu bilgiyi kullanarak onları çok düşük fiyatlara sattılar diye endişeleniyorum."

Başımı sallıyorum, içkime bakıyorum.

"Ve araştırdıkça," diye devam ediyor, "satın alınan altı şirketin sonuçta tek bir kişi tarafından satın alındığından ve izlerini kaybettirmek için farklı paravan şirketler kullandıklarından şüphelenmeye başlıyorum."

Gözlerim sefilce Raph'ınkilere kayarken yüzüm

buruşuyor. "Senden çok ilerideydim," diye iç

geçiriyorum. "Öyleydiler."

Kaşları kalktı. "Ah?"

Yavaşça nefes veriyorum. "Okuldan Deimos Drakos'u hatırlıyor musun?"

Raph sinsice sırtıyor. "Uzun boylu, siyah saçlı, son derece gizemli ve 'lütfen beni boğ ve çiğ çiğ becer' tarzında korkunç seksi mi?"

Buruşup ellerimin arasına gömülürken yüzüm alevler içinde patlıyor. "Raph," diye tıslıyorum, yan masalara bakarak.

Kıs kıs gülüyor. "Ah lütfen. Sanki hepimiz bunu dşnmemişiz gibi. Onu ailesiyle tanıştırmak için eve gtrdğnzde herkesin önünde yemek masasının üzerinde sizi beceren ocuk."

Başımı sallayarak inliyorum. "Yardıma ihtiyaın var."

"Hayır, bana dövmeli ve büyük penisli soluk benizli çılgın bir ocuk lazım-"

"Evet, artık sana martini yok dostum," diye patlıyorum ve yanımızdaki masada oturan yaşı adama özür dileyen bir bakış fırlatırken bardağını elinden çekip alıyorum.

"Peki ya o?"

Boğazımı temizleyip ona anlamlı bir bakış attığımda Raph'ın gözleri irileşiyor.

"Bekle, o mu?"

Sessizce başımı

salladım.

"Paris ya da Londra'da falan yaşadığını sanıyordum."

"Yaşıyordu. Şimdi New York'a geri döndü."

Raph gözlerini kırpıştıır ve başını sallar. "Ama her şeyi satın alanı n o olduğunu nereden biliyorsun-"

"nk o benim için alışıyor."

Ses beni sarıp sarmalayıp sıkarken başım yukarı kalkıyor, soğuk ve keskin bir şey omurgamdan aşağı kayıyor. Yavaşça, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken dönüyorum. Koyu renk gözleri gözlerimi keserken hemen ürperiyorum.

"Benim için çalıştığını düşünürsek, şirket casusluğu yaptığına inanıyorum."

Raph gergin bir gülümseme takınır. "Deimos, görüşmeyeli uzun zaman oldu. Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk-"

"Evet, ne derler bilirsin. Şeytandan bahset," diye homurdanıyor Deimos sessizce, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, "ve o ortaya çıkacaktır."

Gözleri tehlikeli bir şekilde Raph'a kayıyor. Sonra tekrar bana. "İşte olman gerekiyordu."

"Sana mesaj attım. Özel bir gün aldım."

"Bunların onaylanması gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, onlar-" "Benim şirketimde öyle."

Raph boğazını temizler. "Aslında, Deimos, iş kanunları-"

"Seninle konuşmadığıma eminim." Deimos'un gözleri benden Raph'a kaydı. "Ve tam olarak *neden mesai* saatleri içinde benim lanet olası çalışanımla randevudasın?"

Ona ters ters bakıyorum, yüzünde açıkça sahiplenmeyi görüyorum. Öfke. Hatta belki biraz kıskançlık.

Raph'ın mı?

"*Randevu mu?*" Deimos'a ağızından kaçırdım. "Bu benim üvey kardeşim, seni psikopat."

"Yani, annenin parasını çalmaya çalışan adamın boktan çocuğu."

Raph beceriksizce boğazını temizler. "O ben oluyorum, evet. Ve beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama Şövalyeler Kanına birlikte gitmiştik-"

"Okula yüzlerce şımarık dangalakla birlikte gittim," diye homurdanıyor Deimos. "Kimin kim olduğunu takip etme zahmetine hiç girmedim."

Raph kaşlarını çatıyor. "Ne olursa olsun, babam kim olursa olsun, ben burada Dahlia ve Adele'in tarafındayım."

"Senin için ne kadar güzel."

Raph'ın gülümsemesi duraksıyor ve Deimos üzerine doğru gelip bana dönmeden önce biraz dengesiz, psikopat bir bakışla onu süzerken biraz geri çekiliyor.

"Benimle geliyorsun. Yapacak işlerin var."

"Öğle yemeğimizi bitirmedik."

"Oh, inan bana, öylesin."

Bileğimi tutuyor ama ben geri çekip ona zehirli bir bakış fırlatıyorum. Tehlikeli kabadayılığımın bütün gün bir şey yememiş olmamdan ve öğleden sonra ikide yarım martini içmiş olmamdan kaynaklandığından eminim.

"*Gitmiyorum.* Ve seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Deimos'un dudaklarının kenarları tehlikeli bir şekilde kıvrılırken ürperiyorum. Boğazını temizliyor ve eğilip omzumun üzerinden bakıyor, dudakları kulağımın hemen yanında, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

"Hemen Şimdi benimle gel, yoksa seni burada, restoranda dizlerinin üzerine çöktürür ve o lanet ağızını dölleriyle doldururum."

Göbeğimin sıkılaşma ve külotumun sırlıslıklam olma hızı... rahatsız edici.

Boğazımı temizliyor, kükreyen sıcaklığın yüzüme yayılmasını engellemeye çalışıyorum.

"Raph..."

"Hey, iş iştir, anlıyorum," diyor tedirgin bir kahkahayla ve Deimos'a endişeyle bakıyor. "Beni sonra arar mısın?"

"BU DA NE BÖYLE?"

Deimos'un bizi Denizkızı Hanı'nın dışında beklettiğı araba bizi Laconia Lojistik ofisine götürmedi.

Az önce apartmanının önünde durduk.

Deimos hiçbir Şey söylemiyor, sorumu duymazdan gelerek dışarı çıkıyor ve benim de onu takip etmemi bekliyor. Kıpırdamadan durduğumda, beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir bakış fırlatıyor. Aynı zamanda arabadan çıkmamı da sağıyor.

Asansör geçen seferden hatırladığım devasa, geniş, muhteşem çatı katına açılırken yutkunuyorum. Buraya son geldiğimden beri Deimos daha fazla mobilya alma konusunda sıfır ilerleme kaydetmiş gibi görünüyor.

"Burada ne işimiz var?"

Kapıyı arkamızdan kilitlediğini duyunca irkildim. Ceketini silkerek yanımdan geçerken hiçbir Şey söylemiyor. Ceketini kapının arkasına düzgünce asıyor.

Lambaderin düğmesine basıp duvardaki bir düğmeye basmadan önce pencerenin yanındaki tekli koltuğa oturuyorum. Karartma perdeleri aşağı kaymaya başlayıp pencerelerin duvarlarını kaplayarak öğleden sonra ışığını tamamen keserken nabzım atıyor ve tenim çakıllı tüylerle karıncalanıyor. İçinde durduğu tek lambaderin yaydığı ışık havuzu dışında tüm çatı katı karanlığa gömülüyor.

"Deimos-"

"Madem oyun oynamayı seviyorsun," diye homurdanıyor sessizce, "*benimkilerden* birini oynayacağız. En sevdiklerimden birini."

Yavaşça kelepçelerini çözmeye başlıyor, kollarını dövmeli, kaslı ön kollarına doğru ustalıkla kıvrıyor. Ürperiyorum, korku ve tahrik arasında bir şey içimde toplanıyor.

"Ne..." Kalın kalın yutkunuyorum. "Oyun ne?"

Gözlerinde siyah ateş dalgalanıyor.

"*Kaçacaksın, Dahlia.*"

Soğuk bir bıçağın ucuna benzeyen bir karıncalanma hissi, omurgamdan aşağıya doğru ölümcül bir şekilde yavaşça sürükleniyor.

"Emin değilim-"

"Buradayım Dahlia," diye mırıldanıyor sessizce. "*Kaçacaksın. Ve ben seni yakalayacağım.*"

Vay anasını.

Lanet olsun.

Gözlerim şok, korku ve beklentiyle açılıyor ve adrenalın sistemimi doldururken nabzım titriyor.

"Ben... ve... Beni yakaladığında ne olacak?"

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece yavaşça bana doğru ilerliyor, kanım kulaklarımda uğuldarken o karanlık gözleriyle ruhuma bakıyor.

"Deimos...?"

Yavaşça etrafımda dönerken

titriyorum. "Yakaladığında ne olur-"

"*Seni sikeceğim* sevgilim," diye kulağıma doğru homurdanıyor ve ağzımdan bir nefes çıkarken irkilmeme neden oluyor. "Seni yere yatıracağım ve iyi bir oyuncak gibi sert ve kaba bir şekilde sikeceğim."

Lanet olsun.

Çok ciddi olduğunu biliyorum ve bu sadece sistemimde dönen, baş döndürücü korku ve arzu karışımına katkıda bulunuyor. Tehdit... yoksa vaat mi... aynı anda hem o kadar ateşli hem de o kadar korkutucu ki sistemim beynime ve kan dolaşıma boşaltılan tüm kimyasallarla ne yapacağına karar veremiyor.

Ona söyleyebilirdim. Ona söylememeliyim. Bunun yeni olduğunu, bunu daha önce hiç yapmadığımı.

Bu benim ilk seferim

olacak. Ama ben

bilmiyorum.

"Ee?" diye homurdanıyor sessizce, önümde geri çekilerek.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirirken boğazım düğümleniyor, gözlerim onun ölümcül güzellikteki şeytani yüzündeki ikiz karanlık havuzlara takılıyor.

Ve yavaşça, beynimdeki patlamalarla başımı sallıyorum.

"*Tamam.*"

Dudakları açlıkla kıvrılıyor.

"*Ama,*" diye geveledim. "Eğer bunu yapacaksak, bir son kullanma tarihi olmalı." "Ne için?"

"Buna. Tüm bu anla mamıza." Ka larını  atıyor. "Zaten bir tane var. Bir yıl." "Bu benim içime gelmez."

E lenen bir kaçını kaldırıyor. "Ve benim umurumda... neden?" "Sadece umurumda değil. Bir yıl yapmayaca ım."

Bana soğuk bir şekilde sırtıyor. "Sanırım karşı bir teklif için yer var." "Bir hafta."

G l yor. "Tekrar dene."

"Bir ay mı?"

Arkasını dönüyor ve tüm çatı katını aydınlatan tek lambaya doğru yürüyor.

"Altı ay mı?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Olmaz." "Pazarlık yaptığınızı sanıyordum!" Pat diye söyledim.

"Yer olduğunu söyledim, herhangi bir şeyi kabul edeceğimi değil. Daha bir yıl var. Ayrıca pazarlık becerilerini geli tirmeni şiddetle tavsiye ederim. Bu daha çok yalvarmak gibi geldi."

Ters bir şekilde yutkunuyorum, nabzım atmaya başlarken dudağımı
cılıncıa çiğniyorum. "Başka kimse yok."

Işığa geldiğinde dönüp kaşlarını kaldırıyor. "Ne demek
istiyorsun?" "Geçen gece, senin ofisinde..."

"O benim kardeşimdi."

"Evet, sonunda bunu anladım ama yine de senin fahişelerinden birinden bir
şey kapmak gibi bir niyetim yok." Çenem gerildi. "Ofise uğrayanlar ya da
uğramayanlar gibi."

Deimos gözlerini devirerek hafifçe eğlenmiş görünüyor. "Sana bir açıklama
borçlu olduğumdan değil-"

"Haklısın, bilmiyorsun," diyorum soğuk bir şekilde.

Kaşları çatılır. "Bunun farkındayım. Yine de düşündüğün gibi değil. Raquel
ile aramızda bir geçmiş yok."

"*Harika*," diyorum, kadının ofiste ona nasıl yırtıcı bir şekilde baktığını
gördükten sonra bunu duyduğuma içten içe ne kadar sevindiğimi fark
ederek. "Ama yine de, başka kimse yok. Başka *oyuncak* yok."

"Tamam."

Neredeyse *çok* çabuk çıkıyor. Kaşlarım çatıldı. "Ciddiyim." "Ben de
az önce kabul ettim. Kazan, Dahlia."

Titriyorum.

"Bir yıl," diye homurdanıyor. "Ve başka insan yok. Umarım bunun senin
için de geçerli olduğunun farkındasındır. Eğer başka bir adama dokunursan,
onu bulur, sikini keser ve onunla boğarım. Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyorum. "Grafiksel olarak, evet."

Başını eğiyor, gözleri loş odada beni delip geçiyor. Yerdeki lambanın düğmesini parmaklarken kan dolaşıma taze adrenalin pompalanmaya başlıyor.

"Şimdi, lanet olası müzakereler bitti mi?" Başımı

sallıyorum, dudaklarımı ıslatırken boğazım

düğümleniyor.

"Güzel."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

Işığı kapatıp tüm çatı katını zifiri karanlığa gömdüğünde kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Şimdi, sevgilim," sesi eterde bir yerlerden geliyor. Arkamdan mı? Yana doğru mu?

Ne sikime imza attın sen kadın?

"Şimdi," diye homurdanıyor bedensiz, zehirli sesi. "*Kaçacaksın.*"

DAHLIA

Düşünecek zaman yok. Beni buraya getiren seçimleri tartacak ya da bunun ne kadar çılgınca olduğunu düşünecek zaman yok.

Ellerimle T işareti yapıp "mola" diyecek zamanım yok.

Zaten bunu isteyeceğimden de emin değilim. Çünkü dönüp çatı katının karanlığına dalarken, hiçbir şey göremezken, damarlarımda napalm gibi patlayan sadece saf korku ve adrenalin değil.

Bu şimdiye kadar hissettiğim en karanlık, en yakıcı, ruhumu mahveden saf arzu patlaması. En kötü, en ahlaksız fantezilerim gerçeğe karışıp bulanıklaşırken gözbebeklerimi susturan, kalbimi çarptıran bir heyecan.

Bu gerçek. Gerçekleşiyor. Deimos *beni* karanlıkta *kovalayacak*.

...Ve eninde sonunda beni yakalayacağını biliyorum. Ve yakaladığında, tam olarak söylediği şeyi yapacağını biliyorum.

Beni yere yatıracak. Ve

sonra, *beni* *becerecek*.

Bu bir fantezi değil. Yatağımda tek başıma soluk soluğa bir iniltiyle noktalanın ateşli bir rüya değil. Bu gerçek.

Saklamak için.

Karanlıkta hızla ilerlerken nabzım gümbür gümbür atıyor. Homurdanıyorum, çatı katını çevreleyen destek sütunlarından biri olması gereken şeye çarptığımda bağırmmak için dudağıımı ısırıyorum. Sola zig, sağa zag çiziyorum, arkamda bir yerlerde ayak sesleri duyduğumda tüylerim diken diken oluyor.

"Çık dışarı, çık dışarı, benim küçük oyuncağıım..."

Deimos'un sesi karanlığın üzerinde süzölürken hem doğaüstü hem de uhrevi bir tınıya sahip ve aynı anda her yönden geliyor gibi görünüyor.

"Bana nerede olduğunu söyle sevgilim," diye homurdanıyor yanımda bir yerden. "Böylece bacaklarını açtığımda ve seni çiğ çiğ siktiğimde inlemelerinin tadını çıkarabilirim."

Çocukken karanlık bodrum merdivenlerinden çıkarken peşinizde bir canavar olduğunu *bilmenin verdiği* his. Ormanda yalnız olduğunuzu ve gözlerin üzerinizde olduğunu hissetmek gibi.

Ya da geceleri yüzerken köpekbalığının derinlerden çıkıp etinizi parçalamasını beklemek.

Yine de mesele sadece bunlar değil. Bu sadece dehşet ve korku değil. Saf, katıksız *şehvet* damarlarımda dolaşıyor. Sadece bir tahrik bile değil, sanki tahrik olmanın konsantre ölümçöl dozu bir anda beni vuruyor. Milisaniyeler içinde sıfırdan saatte bin mile çıkmak gibi, patlarken bir roketin burnuna bağlanmak gibi.

"Neredesin..."

Bir nefesi bastırıyorum, nabzım gümbürdüyor, derim karıncalanıyor ve sağa doğru sarsılıp uçuruma doğru kayarken uyluklarımın arasında saf ihtiyaç birikiyor. Meme uçlarımla s tyenime karşı neredeyse acı verecek kadar sert, kalęalarım uyarılmayla kaygan, tenim adrenalinle yanıyor ve koşarken endorfin salgılanıyor.

"Neredesin..."

Dudağımı sertęe ısıırıyorum ve önümde bir yerlerde onun ruhani, ürkütücü sesini duyduğumda geri ęekiliyorum. Ama o anda kaval kemiğim sert bir şeye ęarpıyor ve ağzımdan kopan ęıęlıęı durdurmak mümkün olmuyor.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve sağa dönerken kaval kemiğimde ağrı zonkluyor- "*Seni buldum.*"

Ve güçlü eller beni sıkıca kavrarırken *ığlık atıyorum.* Sesi kulağıma hırıldayarak geliyor, beni ayaklarımdan ęekip sertęe yere indirirken tüylerim diken diken oluyor. ırpınıyorum, geri tekmeliyorum, topuğumla onu yakalıyorum, sanırım. Sadece homurdanıyor ve bacağımı acı verici bir şekilde yana doğru bükerek keskin bir şekilde nefes almamı sağlıyor.

Yüzüstü yere kapaklandığımda gözlerim yuvalarından fırlıyor. Bir el saçlarıma sıkıca dolanıyor, başımı geriye atıyor ve ağır bir yük üzerime çöküp beni ahşap zemine sabitlerken çığlık atmama neden oluyor.

"ok. Lanet. Sakin ol," diye kulağımı tırmalıyor ve sonra sertęe ısıırıyor. Elleri altıma kayıyor ve göğüslerimi kabaca gömleğimin içinden geçirdiğinde bir inilti ile boğuluyorum. Gömleğimi yırtarak açıyor, düğmeler etrafa saçılıyor ve nabzım fırlıyor. S tyenimi kabaca ęekip indiriyor ve hemen sertęe kavradığı göğüslerimi serbest bırakıyor.

Deimos göğüslerimi acımasızca sıkarken, hassas meme uçlarımı kısıtırıp bükerken zevk ve acı içimde patlıyor, ta ki ağırlık kalçalarımın arasına kadar yayılana dek. Gömleğimi çekip çıkarırken dişleri çıplak omzumu tırmıklıyor, derimi parçalıyor ve ben haykırıp altında kıvranırken etime batıyor.

"İşte bu, sevgilim," diye gürlüyor kulağıma kalın kalın, kalçası benimkini itip ayırırken. "Benimle savaş. Kaçmaya çalış. Bu sadece amını benim için çok *daha tatlı* hale getirecek."

Bunun berbat ve yanlış olduğunu biliyorum. Bunu gerçekliğin her bir seviyesinde ve vücudumdaki her bir molekülde biliyorum.

Ama, Tanrı yardımcım olsun, *hala* istiyorum.

Bu artık bir istek bile değil, bir ihtiyaç. İçgüdüsel ve ilkel bir şey, DNA'mın öyle bir parçası ki artık onunla savaşmak ya da inkar etmek için tamamen çaresizim.

Belki de kafadan çatlak olduğum anlamına geliyordur. Belki de travmam o kadar derin ki beynimdeki kabloları mahvetti ve beni kırık, dengesiz ve geri dönülmez bir şekilde berbat bıraktı.

Tıpkı onun gibi.

Ama parmakları meme uçlarımı sıktığında, dişleri omzumu sertçe tırmıkladığında ve bacağına bacağımın arasına soktuğunda, etiketler ya da çarpık beynimin psikanalizi umurumda değil.

Tek bildiğim, şimdiye kadar sahip olduğum en ahlaksız fantezinin, eğer izin verirsem zihnimde bir döngüde çalışan fantezinin gerçekte oynandığı.

Ve o kadar gerçek ki, artık "oynadığımızdan" bile emin değilim.

Ve bu onu daha da iyi yapıyor.

Deimos meme ucumu serbest bırakmadan önce kabaca bükteğimde bir çığlık atıyorum. Beni sertçe ahşap zemine doğru itiyor, bir elini saçlarımda tutup diğerini diz boyu eteğimin arkasına götürürken hassas tenim elektrikle zemine sürtünüyor.

İnlemelerim havayı doldururken eteği kıcımın üzerine itiyor ve hemen sertçe şaplak atıyor. Bana tekrar tekrar vuruyor, kıcım yanıyormuş gibi hissedene ve bir çığlık daha boğulana kadar acımasızca tokatlıyor.

"*Daha fazla,*" diye kulağıma hırlıyor Deimos, morarmış kıcıma tekrar vuruyor ve beni inletiyor. "Benim için *daha fazla haykırmanı* istiyorum, küçük iyi bir oyuncak gibi. Küçük tatlı bir *yem gibi.*"

Kutsal. LANET OLSUN.

Eli kalçalarımın arasına giriyor, mahvolmuş külotumun üzerinden amımı avuçluyor. Karanlığın içinden alçak, zalim bir kahkaha yayılıyor.

"Ve bunun için çok *ıslaksın*. Ne kadar *hevesli* bir küçük horoz sürtük," diye homurdanıyor. "Benim almamı beklerken şimdiden küçük amcığını mahvediyorsun. Umarım sıırıslıklamsındır sevgilim, yoksa sikim bu daracık deliğe asla sığmaz."

Parmakları külotumun içinden klitorisimi sertçe okşuyor, karanlığı uyarılmamın utanç verici ıslak vıcık vıcık sesleriyle dolduruyor. Külotumun köşebentini tutup yana çekiyor ve aniden iki parmağını içime sokuyor. Haykırıyorum, aniden içimi doldurmasının verdiği hisle bacaklarım tekmeleniyor ve kıvranıyor.

Zor ama *çok iyi*. Şu anda tamamen sıfır kontrole sahip olmam korkutucu.

Ama heyecan bu. Kendime bir kez bile tam olarak keşfetme izni vermediğim yasak arzu bu.

Deimos sessizce kıkırdıyor ve ben elinin üzerine damlayana kadar amımı parmaklıyor. Parmaklarını çekip başımı yerden kaldırırken inlememe neden oluyor, yumruğu saçlarımda. Islak parmaklarını dudaklarımda hissettiğimde titriyorum, nefesim kesiliyor.

Islak, benden.

"Aç," diye hırlıyor. "İyice aç ve sürtük amının benim için ne kadar istekli olduğunu *tat*. Geri kalanın yerde çaresizce kıvranırken ve kıvranırken beni ne kadar çok istediğini *tat*."

Dudaklarım aralanıyor ve parmakları içeri kaydığında dudaklarımı parmaklarının etrafına sararak inliyorum. Dilim dönüyor, o inerken parmaklarımdan tadına bakıyorum. Eli saçlarımdan ayrılıyor ve kemerinin şingirtisini duyduğumda geriliyorum.

Üstüme doğru kayıyor ve kığımın sıcak tenine karşı sıcak eti hissettiğimde yüksek sesle nefes alıyorum. Sonra, onu hissediyorum.

Aleti: ağır, sıcak, şişmiş ve kıcıma sürtünürken *kocaman*. Gerçek, çıplak korku içimde dalgalanıyor.

Bunu daha önce hiç yapmadığımı hâlâ bilmiyor.

Şu anda bir şey söyleyebilirim. Belki de söyledim, eğer beynimde mantıklı bir düşünce kalmış olsaydı. Ama kalçalarımı kabaca itip elini ağzımdan aşağıya doğru çekerek meme uçlarımı tekrar çimdiklediğinde, mantıklı düşüncenin son molekülü de bir balon gibi patlıyor ve hiçliğe karışıyor.

Kalçalarımı kavırıyor, kıcıma sertçe vuruyor, sonra kalçalarımı birbirinden ayırırken şaplak atıyor. Yüzüm hala yere bastırılmış durumda, eli saçlarımdan bir tutam alırken meme uçlarım parkeye sürtünüyor.

Şişmiş başı kaygan dudaklarımdan arasına girerken külotum hâlâ yana çekili. Bacaklarım titriyor.

Siktir.

Sanırım hazırım. Umarım hazırımdır. Ama hiçbir şey beni Deimos'un içime girdiği o ilk acımasız penetrasyon hissine, tamamen doldurulmaya hazırlayamaz. Sertçe.

Güzelmiş. Sikeyim. Tanrım.

Acıtıyor. O kocaman sikin her santimini içime gömdüğü o ilk hamle çok acıtıyor ve ben yere doğru haykırırken içime ateşler saçıyor. Ama sonra o kalın sikini çekip çıkarıyor ve tekrar içime sokuyor. Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar.

Ve bir şey olur.

O ilk iddianın yakıcı acısı eriyip gidiyor. Gerginlik, sıkışma hissi ve dişlerimin çenemi zonklatacak kadar sert gıcırdaması kayboluyor. Vücudumun gevşediğini hissedebiliyorum. Amımın onu almak için daha da genişlediğini hissediyorum ve yere karşı bir inilti çıkarırken çenem ve ağzım gevşiyor.

Aman Tanrım.

Deimos bana acımasızca vururken derinden inliyor, beni yere yapıştırırken kalçaları kıcıma doğru sertçe sallanıyor. Bir eliyle kıcımı, kalçalarımı, göğüslerimi tokatlıyor; diğer eliyle siyah saçlarımı yumruk yapıp dişlerini boynuma geçiriyor ve etime batırıyor.

İnsanlık dışı bir şey, bir canavar tarafından becerilmek gibi. Şeytanın kendisi tarafından. Doğanın kötü niyetli bir gücü tarafından.

Ve buna bayılıyorum.

Bekaretimi bu şekilde kaybetmenin ne kadar berbat olduğunu seviyorum. Zevkin yanında acı vermesini seviyorum. Sıfırdan daha az kontrolüm varmış gibi hissetmeyi seviyorum

Tamamen onun merhametine

kalmışım. Her şeyin bu kadar *yanlış*

olmasına bayılıyorum.

"*İşte* benim iyi kalpli küçük orospum," diye kulağıma hırlıyor, ben zevkle ciyaklarken içime sertçe giriyor. "Benim için inle. Bunun için bana yalvar. Benim hevesli küçük döl fahişem ol."

"*Lütfen...*" Boğuluyorum, gerçeklik bozulunca inliyorum.

"*Daha yüksek sesle, sevgilim,*" diye homurdanıyor, şişman sikini bakire amımın derinliklerine sokuyor ve kalçalarımı vahşice yere çarpıyor. "İki blok ötedeki lanet komşuların benim olduğunu bilmelerini istiyorum."

"*LÜTFEN!*" Çığlık atıyorum.

"Lütfen *ne*, benim küçük

oyuncağım." "*Lütfen beni daha*

sert becer!"

Zaten zevkli olduğu kadar acıtıyor da. Ama ben zaten hepsinin bağımlısıyım. Bir bağımlı, daha fazlasını, daha fazlasını, *daha* fazlasını arzuluyor.

Deimos da damardan vurulmuş gibi.

Hiç merhamet göstermeden daha da acımasızca içime girmeye başladı. Kalçaları morarmış kıcıma çarpıyor, saçımı çekip kıcıma şaplak atarken kalçalarımı yere çarpıyor. Üzerime eğiliyor, omzumu ısıyor ve vücudum kıvrılıp sıkışmaya başladığında çığlık atmamı sağlıyor. Karanlıkta ağzı kulağımı buluyor ve bana sürük, fahişe, sikiş oyuncacı ve akla gelebilecek her türlü aşağılayıcı, küçük düşürücü isimle seslendiğinde, bu sadece içimde kükreyen ateşe daha fazla yakıt döküyor.

Kurtarılamayacak kadar berbat durumda olabilirim. Ama eğer cehenneme gideceksem, beni oraya kendisi sürükleyebilir.

Oda ve hatta gerçekliğin kendisi bir bulanıklıktan başka bir şey değil. Sanki tüm evrenim tek bir noktaya küçülüyor, geçmişteki tüm travmaları siliyor, şu anın tüm sıkıntılarını siliyor, beni almasının hissi dışında *her şeyi* siliyor ve beni sadece hayal ettiğim bir yere itiyor.

Göbeğim daha sıkı ve daha sıkı kenetleniyor. İçime tekrar tekrar girerken nefesim yanan ciğerlerimden itiliyor, kocaman siki içime girerken beni lanet olası yere çiviliyor, çatı katını sırlıslıkla amımın onun etrafında ezilen iffetsiz sesleriyle dolduruyor.

"Şimdi iyi bir oyuncak ol ve dölleri al, sevgilim."

Spermimi al. "Benim için gel" ya da "Boşaldığını hissetmek istiyorum" değil.

Nedenini daha sonra analiz edeceğim ama bunu söylediği anda bir silahın tetiğini çekmiş gibi oluyorum.

Ve ben. Lanet olsun. *Patlayacağım.*

Yere doğru çılgılık atıyorum, sırtım *kamburlaşıyor* ve hayatımın en büyük orgazmı içimde patlak verirken bedenim titreme ve sarsıntılarla sarsılıyor. Tekrar tekrar haykırıyorum, titriyorum, kıvranıyorum ve nöbet geçiriyormuşum gibi altında spazm geçiriyorum, o ise bana vurmaya devam ediyor.

Saçlarımı sıkıca kavırıyor, dişleri boynumu bulurken başımı yerden kaldırıyor. O kadar sert ısıyor ki neredeyse delirmişçesine onun şahdamarımı parçalayan bir hayvan olduğunu hayal ediyorum. Kocaman sikini hassas, zonklayan amımın derinliklerine sokup boşalmaya başladığında güçlü kaslarının kıvrılıp gerildiğini hissediyorum.

Ben de istiyorum; tekrar.

Sıcak döllerinin içime aktığını hissetmek ve kalın sikinin çok sert ve çok derin bir şekilde zonklamasa beni ikinci kez uçurumun kenarına gönderiyor. Deimos inliyor, boynuma hırlıyor ve sanki d l n n bir damlasının bile geri çıkmayacağından emin olmak istercesine biraz daha derine iterken kulağıma hırlıyor.

Ondan sonra sanki içimde bir alter atıyor. G r ş m -neredeyse zifiri karanlıkta görebildiğim kadarıyla- bulanıklaşıyor. Başımd şıyor. Açıkçası bir daha bu yerden kalkıp kalkamayacağımdan emin değilim.

Her şey acıyor. Her şey zonkluyor ve karıncalanıyor. Deimos'un yavaşıa içimden çıktığını hissettiğimde irkiliyorum, şişmiş sikinin başı dudaklarımdan kurtulurken bacaklarım titriyor. Konuşamadığımı ya da hareket edemediğimi ona nasıl anlatacağımı merak ediyorum.

Yapmak zorunda değilim.

Güçlü kolları beni kucaklıyor. Zifiri karanlığın içinde zahmetsizce s z l rken nefesimi düzene sokmaya çalışarak ona yapışıyorum.

Bir ışık yanıyor, o biraz kismadan önce beni yarı k r ediyor. Beni yumuşak bir şeyin üzerine yatırıyor, ama hırpalanmış kıım yanıyor ve irkilip yan dönüyorum. Suyun aktığını duyuyorum ve bu o kadar rahatlatıcı bir ses ki neredeyse uykuya dalıyorum.

"Henüz değil," diye homurdanıyor Deimos sessizce. Beni kaldırıyor ve yasemin çiçeği gibi kokan ılık, köpüklü suya indirildiğimi hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Karanlıkta beni kovaladı ve bir hayvan gibi yerde canımı dişime takarak sikti.

şimdi de bana köpük banyosu yaptırıyor.

Deimos sözsüzce vücudumu sabunlarken, saçlarıma su dökerken ve sonra şampuanlamaya başlarken şok içinde sessizce göz kırpıyorum.

Adam *saçımı yıkıyor*. Neler oluyor?

Yavaşça rahatlamaya başladım. Suyun sıcaklığının ağrıyan kaslarımı ve acımasız, vahşi sikiş seansımızdan dolayı bacaklarımın arasında zonklayan ağrıyı yatıştırmasına izin vermeye başlıyorum.

Onun iki tarafının ikiliği bir gerçeklik bulanıklığı gibi hissettiriyor: Beni kovalayan ve benden nefret ediyormuş gibi beni beceren Deimos var. Bir de kaç-bana-banyo yap-saçımı yıka-sevgili gibi Deimos.

Kafa karıştırıcı ve biraz da garip. Ama aynı zamanda garip bir şekilde rahat. Rahatlatıcı. Vahşilik, kenarlarda bulanıklaşarak şefkate dönüşüyor.

Eli bacaklarımın arasından kayarak çok ama çok acıyan amımı nazikçe yıkadığında ürperiyorum.

Sonra aniden gerçeklik geri geliyor ve başım dönüp ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Ben..." Yutkunuyorum, kızarıyorum. "Doğum kontrol hapi

kullanmıyorum." "Güzel."

Gözlerim açılırken çenem taş gibi düşüyor.

Vay anasını, neden bu kadar seksi?

Gözlerinde hararetli bir şeyler parlıyor. Sonra saç kremini saçımdan durulamaya başlarken başka tarafa bakıyor.

"Yarın doğum kontrolüne başlayacaksın. Çünkü Dahlia..."

Çenemi kavrayıp yüzümü çevirerek o karanlık, delici gözlerini benimkilere diktiğinde titrek bir nefes alarak ürperiyorum.

"Çünkü az önce yaptığımız şeyi *çok* daha sık yapıyor olacağız."

DAHLIA

Bağımlılık işte böyle bir şey. Bir sonraki vuruşu kovalamak adına mantıklı sebepleri ve kişisel sınırları görmezden gelmek böyle bir şeydir.

Bir kere bile uyuşturucu kullanmadım. Neredeyse birkaç kadehten fazla içmem. Vazgeçmeyi ya da kontrolü kaybetmeyi sevmiyorum. Yetkilerimi kontrol edemezsem huzursuz ve gergin olurum.

Tanrı aşkına, ben her gün kahve bile içmiyorum. Bu yüzden gerçek bir kimyasal bağımlılığın ne olduğunu hiç hissetmedim.

Şimdiye kadar.

Deimos ve ben bu karanlık, berbat, ahlaksız oyunlara başlayana kadar. Ve şimdi, durmak yok. Beni zorladığı için değil. Ama *daha fazlasını* istediğim için.

Sürekli.

Farkında olmadan bekâretimi hayal edilebilecek en gaddar ve acımasız şekilde aldığı çatı katındaki o zamandan bu yana geçen iki hafta içinde, neredeyse her gün bu oyunu tekrar oynadık. Işıkları söndürmediği ve 80'lerin korku filmi psikopatı gibi beni kovalamadığı günlerde, sadece eğiliyor

Beni masasının üzerine yatırıyor, bacaklarının arasına diz çöktürüyor ya da omuzlarına atıyordu.

Acımasızdır. Ve tüketiyor.

Ama ben. Duramıyorum.

Duramıyorum.

Ve istemiyorum da.

Kendimi kampüsteki akademik binalardan birinin dışındaki banka yavaşça bırakırken irkiliyorum. Çok ağrım var. Gülünç derecede, öyle ki vajinam en azından yirmi dört saat boyunca bu işi bırakmam için bana yalvarıyor.

Ama yine de... Bağımlılık böyle bir şey işte.

Bankın üzerine yerleşip inlediğimde bile, o acı hissi hemen beynimin açlıkla onu nasıl aldığımı hatırlamasına neden oluyor. Deimos'un bugün erken saatlerde hala oldukça boş olan ofiste beni nasıl kovaladığını ve beni yere yatırdığını. Ona vurmaya çalıştığımda kollarımı nasıl bağladığını, dizlerimi göğsüme kadar büktüğünü ve külotumu kesmeden önce - kelimenin tam anlamıyla *kesmeden önce, bir sustalıyla*- külotumu çıkarıp ağzıma tıktığını ve çekip yüzüme ve göğüslerime boşalmadan önce daha yüksek bir güç gördüğüme yemin edene kadar beni nasıl becerdiğini.

Evet, yani...evet.

Son iki haftanın iğrenç, berbat anılarını birbiri ardına hatırlarken yanaklarımın yandığını hissediyorum. Bunun ciddi bir şey olduğunu içten içe biliyorum - özellikle de başıma gelenlerden sonra, vahşeti ve kontrolü kaybetmeyi arzulamak benim için *tuhaf*.

Ama bunun bir mantığı yok. Bu arzuları rasyonalize etmek

yok. "Hey!"

Şevkli ses beni hayallerimden koparırken nefes nefese kalıyorum ve başımı çeviriyorum. Yüzümde muhtemelen telaşlı bir ifadeyle ona bakarken Victoria yüzünü buruşturuyor.

"Aman Tanrım, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim!"

Gülümsemeye zorlarken boğazım düğümleniyor. "Hayır, hiç de değil!" Cinsel içerikli anıları kafamdan uzaklaştırıyorum. "Hayır, ben sadece..." Garip bir şekilde gülümsedim. "Sadece kafamda bir sürü şey dönüyor."

Deimos ve benim yaptığımız şeyleri yaptıktan sonra "normal" bir insanla konuşmak çok garip. Sanki yüzeyin altında korkunç bir sır saklıyorsun, ne kadar sapkın, sapık, sapık küçük bir orospu olduğunu anlamasınlar diye tatlı tatlı gülümsüyorsun.

Kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı?"

Tanrım, bu zavallı kız beni her gördüğünde ya da benimle her etkileşime girdiğinde, dikişlerimde parçalanıyorum ve iyi bir şekilde değil.

"Evet, hayır, ben iyiyim," diye omuz silkip yüzümü buruşturuyorum. "Ve geçen gece kaçtığım için tekrar özür dilerim."

"Oh, hiç endişelenmeyin. Aslında sene başında kaçırdıklarımı biraz daha telafi etmek için bir öğretmenle bağlantıya geçtim."

Başımı salladım. "Harika. Eğer hâlâ istiyorsan notlar gerçekten senin."

"Öyle mi?" Bana umutla bakıyor. "Yani, hayır demezdim..." Bana sırtıyor. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Eve gidip morarmış kıcımı ve amımı ılık bir küvette Eilish'in önerdiği bir tür banyo bombasıyla ıslatmak için yalan söylediğimde ve merdivenlerden kıcımın üzerine düştüğümü ve vulvamı morarttığımı söylediğimde.

"Hiçbir şey mi?"

Omuz silkiyor. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Doğal Tarih Müzesi'nin yakınında harika bir vintage bar buldum. Sanki kimsenin haberi bile yokmuş gibi."

Kaşlarım dikleşti. Victoria yüzünü buruşturdu. "Yani, daha canlı bir yer istemiyorsan. Sadece meşguliyetten nefret ediyorum-"

"Hayır, hayır, içinde kimsenin olmadığı gizli, eski bir yer kulağa *mükemmel* geliyor," diye sırtıyorum. "Kalabalık barlardan nefret ederim."

"Aman Tanrım, *aynı*," diye inliyor. "Hayır, teşekkürler. Peki, sen ne düşünüyorsun?" Sırtıyorum. "Yolu göster!"

Görünüşe göre Victoria *harika biri*. Ayrıca neredeyse tıpatıp bana benziyor: Bekar bir annenin tek kızı. Bok kafalı babası ona hamile kaldığı anda çekip gitmiş. Alışılmadık bir yetiştirilme tarzı, çok fazla taşınma. Üvey baba annesini mahvetti. Ve ikimiz de bunu çok fazla kelimeyle veya yüksek sesle söylemesek de... başka birinin gözlerinde gördüğünüzde bilirsiniz. Onun da geçmişinde bir yerlerde travma var, tıpkı benim gibi.

Ve yine de buradayız: hayatta kalıyoruz. Gelişiyoruz. Gelecek inşa ediyoruz. Kıç tekmeliyor ve isimler alıyoruz.

Benimle aynı müzik zevkine sahip, aynı kokteyli sipariş ediyoruz ve dürüst olmak gerekirse, yeni bir arkadaşla rahatlamak harika hissettiriyor.

"Bu arada, stajın nasıl gidiyor?"

Kokteyl pipetimi yudumlayarak gizlemek için dönmeden önce yüzüme yükselen yanmayı hissediyorum. Ama şimdiye kadar yaşadığımız çiftler ya

Victoria'nın algılama duyusu ya da çekingenliği, gördüğünde söyleyecek kadar azaldı.

"Oh, hayır. Bu şekilde bırakmana imkân yok," diye kıkırdıyor ve bana sırtıyor. "*O* bakış ne içindi?"

"Hiçbir şey!" Kızarak ağzımdan

kaçırdım. "Eek! İş arkadaşın mı?"

"Victoria, cidden bir şey yok-"

"Aman *Tanrım*," diye geveliyor. "Patronun mu?!"

Sessizliğime rağmen yüzüm beni ele veriyor. Victoria neşeyle uluyor, gözleri dans ederken dudağını ısırıyor.

"Uhhh, detaylar?"

"Uhhh, *hayır mı?*"

"Hadi, dökül! Çok mu yaşlı? Süper seksi mi? Babalık hisleri

mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, sanırım bu senin son

Aperol Spritz'in."

Gülüyor ve hemen barmene dönüp bir tane daha sipariş ediyor. "Hayır, o

benim yaşımda sayılır," diye geveliyorum. "Ve...."

"Ve?"

"Ve bizim... bir geçmişimiz var."

"Ooooo," diye sırtıyor. "Ve? Seksi mi?"

"*İnanılmaz derecede*," diye inledim. "Yani, gülünç derecede."

"Tamam, cidden, işletme okulunu bu şekilde sunmaları gerekiyor. 'Sıkı çalışarak kendiniz için en iyi geleceği inşa edin ve

networking' spiel," diye kıs kıs gülüyor. "Sadece 'ateşli staj patronunuzla ateşli ofis ilişkileri' ile bizi vurun. Kayıtlar tavan yapacaktır."

İçkisini bitirdiğinde gülüyorum, tam da barmen bir tane daha getirirken.

"Bir tane daha ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, gitmem gerek. Bir vize için ders çalışmam gerekiyor, sonra da sabah erkenden kalkacağım."

Başını sallıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Ama hey, bu eğlenceliydi. Bunu tekrar

yapmalıyız." "Kesinlikle yapmalıyız," diye bana

karşılık veriyor.

İyi geceler diledikten ve eski ders notlarımla yakında tekrar bağlantı kuracağıma söz verdikten sonra bardan çıkıyorum. Sokağın aşağısında, Doğa Tarihi Müzesi'nin önünde bir sürü taksi var. Ama şu anda Batı 74th ve Central Park West'teyim; John Lennon anıtı ve Central Park'taki en sevdiğim yerlerden biri olan Strawberry Fields'ın tam karşısındayım. Ayrıca, yaklaşık on beş yıl önce Lennon'ın vurulduğu Dakota Binası'nda aşırı dozdan ölen Velvet Guillotine'den merhum Iggy Watts'ın gayri resmi anıtına da ev sahipliği yapıyor.

Bu yüzden taksilere gitmek yerine caddenin karşısına geçip parka gidiyorum ve yaya yollarından birine giriyorum. Hava geç, karanlık ve soğuk. Ama çok sayıda ışık var ve Central Park'ın bu bölgesi, bu yoldan geçen onca insan yüzünden hiçbir zaman tam anlamıyla ıssız olmuyor.

Strawberry Fields'da birkaç sessiz dakika geçirdikten sonra yakındaki Iggy Watts anıtına gidiyorum. Bu beni her zaman etkilemiştir, çünkü annem ve Celeste teyzemle birlikte Velvet Guillotine'i *severek* büyüdüm.

Onları düşünerek kablosuz kulaklığımı takıyorum ve telefonumda "Wreck Me Gently" çalmaya başlıyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken olmadan önce şarkının sadece otuz saniyesini dinleyebildim. Sırtımdan aşağıya doğru soğuk bir his karıncalanıyor.

Kulaklığımı çıkardım, dönerken nefes nefese kaldım. Ama orada küçük, yaşlı bir kadının minik, kabarık bir köpeği gezdirmesinden başka bir şey yok. Ona zayıfça gülümsüyorum, o da köpeğiyle birlikte yoluna devam etmeden önce bana gülümsüyor. Etrafımdaki elektrik direkleri yanıyor ama gölgeler serin sonbahar havasında uzayıp gidiyor.

Ve bu his hiç geçmeyecek. Yalnız
olmadığım hissi.

Sanki izleniyormuşum gibi.

Kulaklığımı çantama yerleştirirken, evimin anahtarını parmaklarımın arasından geçirirken ve elimi yumruk yapıp tekrar çantamdan çıkarırken titriyorum, tekrar dönüyorum.

"Alo?"

Etrafımdaki park pek sessiz sayılmaz. Yani, Central Park West'teki trafiği kırk adım öteden duyabiliyorum. Ama parkın ağaçları ve peyzajıyla çevriliyim. Parkın bu bölümü aşağıya doğru iniyor ve bir virajın etrafında kıvrılıyor, bu da تنها hissettiriyor.

Evet, sokağa geri dönmem gerek.

Hızlı hızlı yürümeye başladım. Ama ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim, izlendiğim ya da takip edildiğim hissinden kurtulamıyorum.

Hatta bir noktada dönüp duruyorum, nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. "Deimos?" Sessizce girişimde bulunuyorum. "Bu artık hiç komik değil. Şu anda bu oyunu oynamak istemiyorum."

Ama düşündüğümde, bu onun tarzı değil. Sana sinsice yaklaşan tiplerden değil. Gözlerinizin içine bakıp, ışıkları söndürmek üzere olduğunu söyleyen ve sizi yere serdikten sonra gün ışığında beceren bir tip.

Döndüm ve koşmaya başladım.

Anında, arkamdaki patıkaya vuran başka bir çift ayağın pek de yankılanmayan sesini duyuyorum.

Beni kovalıyor.

Adrenalin sistemimde patlıyor ve Lennon'ın anıtını hızla geçip parktan kaldırıma fırlarken attığım çığlık boğazımda düğümleniyor. Bakmadan yaya geçidine giriyorum, görüşüm bir tünele dönüşüyor ve beynim arkamdaki ayak seslerinden olabildiğince uzaklaşmak için tek bir düşünceye odaklanıyor.

...İşte ben de böyle koşarak trafiğe  ıkıyorum.

Lastikler gıcırđıyor. Kornalar çalıyor.  ığlık atıyorum, k r edici farlar üzerime gelirken dönüyorum. Birden eller beni tutuyor ve parkın yanındaki kaldırıma doğru geri çekiyor. Tekrar  ığlık atıyorum, anahtarlarımı gözlerine sokmak için dönüyorum-

"Kesin şunu!"

Deimos'un sesiyle donup kaldım. Gözlerimi kırpıştırıp odaklandığımda, yüzünün önümde yüzdüğünü görüyorum.

"Bu ne lan, Dahlia!" diye tıslıyor. *"Eğer kendini öldürmeye  alışıyorsan, kafanı bir taksiye  arptırmaktan çok daha kolay ve daha az karmaşık yollar var."*

"Birisi-" Gözlerimi kırıştırdım havayı içime çekiyorum, nabzım hâlâ kulaklarımda çılgılık atıyor. "Birisi... birisi..."

Kelimelerim çıkmıyor. Korku boğazımı kapatırken nefesim kesiliyor.

"*Dahlia*."

Çenemi kavradığımda irkiliyorum - sert değil, ama beni ortalayacak ve derin bir nefes almamı sağlayacak kadar sıkı.

Yavaşça nefes veriyorum.

"Biri beni takip ediyordu."

Deimos'un kara gözleri bana şüpheyile bakıyor.

"Yemin ederim," diye tükürdüm. "Birisi..." Titriyorum, Central Park'taki ağaçların gölgelerine bakarak onu geçiyorum. O da dönüyor, dudaklarında vahşi bir hırıltıyla karanlığa bakıyor. Sonra dikkatini tekrar bana yöneltiyor.

"İyi misin?"

Başka tarafa

bakıyorum.

"*Dahlia*."

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Evet, ben... iyiyim. Sadece eve gitmem gerekiyor."

"Sik gibi." Dönüyor ve caddenin kenarına park etmiş, şoförü olduğunu anladığım adama başıyla selam veriyor. "Benimle geliyorsun."

Kaşlarım derin bir şekilde çatıldı. "Uh, hayır. Ben değilim."

"Bu bir tartışma daveti değildi, konu da tartışmaya açık değil." Elim tutup beni arabaya doğru çekmeye başladı ama izin vermedim.

"Deimos, benim kendi evim var."

"Ve senin bana ait olduğuna dair bir anlaşmamız var."

Ayaklarımı kaldırıma sağlamca basarken dişlerim gıcırđıyor. Deimos direnci hissediyor ve dönüp bana sert bir bakış fırlatıyor.

"Dövüş benimle," diye homurdanıyor. "Bakalım bu senin için ne kadar iyi olacak."

"Evet, Central Park West'in kenarında yaklaşık bin görgü tanığının önünde bir kadını yere ser. Bakalım *bu senin için* ne kadar işe yarayacak."

Bakışları beni hiç terk etmiyor. Eli, buzdan ürpertiler ve içime sıcaklık veren cıvatalar gönderecek şekilde elimi sıkıyor.

Lanet olsun.

Dudağımı çiğneyip ona ters ters bakıyorum. "*Peki.*"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırırken eli enseme dolanıyor.

"Aferin kıızıma."

Mideme saplanan bir bıçak gibi, bağırsaklarımı yırtıp parçalıyor, beni on iki yaşımdayken Paris'teki evimizde oturduğumuz o kanepeye geri itiyor.

Onunla birlikte.

"*Aferin kıızıma*". Omurgamdan aşağı dehşet damlarken eli boynumun arkasına dolanıyor. Sıkıyor, üstüme çıkarken boynuma masaj yapıyor.

"*Benim için iyi kız ol.*"

Görüşümün kenarları kararırken anılar da kayboluyor. Dizlerim titremeye başlıyor. Deimos'un adımı haykırdığını ve sonra beni yakaladığını belli belirsiz fark ediyorum.

Bacaklarım tutmuyor.

Sonra her şey kararıyor.

DEIMOS

Gözleri irkilerek açıldığında göğsümün derinliklerinde sıkı bir şeyin çözüldüğünü ve serbest kaldığını hissediyorum. Kaşlarımı çatıyorum, oturduğum sandalyeden kalkıp ona bakıyorum ve kanepemde yattığı yere doğru ilerliyorum.

Belki de beş bin metrekarelik çatı katımı doldurmak için dört parçadan fazla mobilya almalıyım. Ama yine de bu beni yeni favori eğlencem olan Dahlia'yı karanlıkta kovalamak, yakalamak, yere yatırmak ve içine şeytan girmiş gibi becermekten mahrum bırakacaktı.

Yani evet. Mobilyayı siktir et. Sadece ayak bağı oluyor.

Deri koltuğun yanına çömelip kıpırdanmasını ve sonra tekrar uykuya dalmasını izliyorum. Farkında olmadan elimi kaldırıyorum ve bir tutam siyah saçı yüzünden uzaklaştırıyorum.

Bana ne yapıyorsun?

Dahlia içimdeki canavarı görmesine izin verdiğim ilk kadın değil. Ama o vahşetin serbest kalışına tanıklık eden ilk kadın olduğu kesin.

O, neyle karşı karşıya olduklarını tam olarak anladıklarında, *ilk* ortaya çıkışının devam etmesine bile izin veren çok az sayıdaki kişiden biri.

O karmaşık biri, benim canavarım.

Beni harekete geçiren şey kadın düşmanlığı *değil*. Kadınlardan nefret etmiyorum ya da onları incitmek istemiyorum ve bu, "adil cinsiyetin" toplumsal cinsiyet normlarına dayalı bir tür boktan boyun eğdirilmesi de değil. Bu iğrenç bir şey.

Bu bir basınç tahliye vanası. Kendiliğinden yanmadığımdan ya da içimde yaşayan canavara tamamen dönüşmediğimden emin olmak için bir stopgap. Ben çocukken oradaydı, kısmen şekillenmişti. Ve sonra cehennemin kendisinde geçirdiğim o korkunç zaman oldu, iltihaplı, kokuşmuş karanlıkta zincirlenmiş, canavarların geri gelmesini beklerken, içimdeki karanlığın bugünkü haline gelmesine gerçekten izin verdim.

Buna başa çıkma mekanizması diyebilirsiniz. Hiç yüzleşmediğim geçmiş bir gerçeklikten psikiyatrik bir kopuş. Ya da büyük olasılıkla, içimde her zaman bu psikozu -bu *nörodiverjansı- taşıdım* ve on iki yaşındayken itildiğim akıl sağlığımın aşırı sınırları, bu psikozu gizli tutma yeteneğimi yok etti.

Sonra, onlu yaşlarımda sonlarında ve genç yetişkinlik yıllarımda, içimdeki karanlığın *bu* belirli parçasını keşfettim - tuhaf zevkleri olan parçayı.

Tehlikeli tatlar.

Tadı normalin ötesinde.

Tekrar ediyorum, bu iştah kadınlara zarar verme arzusundan kaynaklanmıyor. Hiçbir zaman parkta rastgele birini yakalayıp ona saldırmak ya da bunun gibi iğrenç bir şey yapmak için uzaktan bile olsa bir dürtü hissetmedim.

Çünkü bu bir şiddet ya da acı verme sapkınlığı değil. Bu bir *güç sapkınlığı*. İlkel bir sapkınlık. Ve dürüst olmak gerekirse, bu arzuları şüphelenmeyen veya isteksiz bir partnerle gerçekleştirme fikri tüm eğlenceyi ortadan kaldırıyor.

Bu da beni Dahlia'ya getiriyor.

Saçlarını tekrar okşarken dişlerimi sıkıyorum.

Elbette, canavarıma denk bulabileceğim tek kişi o olacaktı. Kader bana bunu yapardı, sadece benimle dalga geçmek ve gölgelerin arasından bana gülmek için. Ama bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum.

Yaptıklarına duyduğum tüm nefrete rağmen, ondan uzaklaşamıyorum. Ona karşı koyamıyorum. Ve içimdeki canavar da karşı koyamıyor.

Aslında, onu kızdan uzak tutmaya çalışsam beni ikiye böleceğini düşünüyorum.

Dahlia tekrar kıpırdanıyor, göz kapakları çırpınarak açılıyor. Hızla gözlerini kırıştırıyor ve nerede olduğunu fark edince sessizce soluk soluğa kalıyor.

"Rahatlayabilirsin," diye homurdanıyorum, gözlerim onunkileri arıyor ve zihnim az önce caddenin kenarındaki bir bez bebek gibi gevşemesinin mide bulandırıcı halini canlandırıyor.

Boğazı düğümleniyor ve yavaşça dik oturuyor. Ona kanepenin yanındaki yerden bir bardak su uzattım ve bana garip bir şekilde bakmadan önce neredeyse tamamını içti ve sonra gözlerini kaçırdı.

Hayır. Bundan saklanamaz. "Bütün

bunlar da neydi?" Homurdanıyorum.

"Hiçbir şey," diyor çabucak. Çok hızlı. Sonra omuz silkiyor. "Korkmuştum ve biri beni kovalıyordu. Ondan sonra... Bilmiyorum, adrenalinin etkisi falan geçti. Ya da bir arkadaşımla birkaç kadeh içmiştim ve pek bir şey yememişim, o yüzden muhtemelen-"

"Saçmalık."

Kaşları çatıldı, gözleri bana dikildi. "Pardon?"

"Saçma sapan bahaneleri geç ve bana oradaki şeyin ne olduğunu söyle."

Çenesi düştü. "Sana söyledim. Bir *şey değildi*."

"*Hayır*," diye homurdanıyorum, yüzünü avuçlayarak. "Artık sır saklamak yok." Geriliyor. "Bu anlaşmamızın bir parçası değil."

"Anlaşmamızı değiştiriyorum."

Dramatik bir şekilde alay ediyor ama gözlerindeki acıyı ve korkuyu hala görebiliyorum

-Derinlere gömüp saklamaya çalıştığı parçası. Sadece benden değil, kendinden de.

"Sırf sen-" diye anlaşmamızın şartlarını değiştiremezsin. "Biri seni incitmeye çalıştığı anda anlaşmamız değişti!" Sözlerim ikimizin de yüzüne inen bir tokat gibiydi.

Kahretsin.

Kaşlarımı çattım ve Dahlia'nın kaşları merakla kalktı. Kendimi tutarak yavaş ve ölçülü bir nefes alıyorum.

"Anlat bana."

"Gerçekten önemli değil," diyor sertçe. "Bırak onu."

"Saçmalık. Böyle bir şey yok. *Anlat bana.*"

"Bir *şey yok*, Deimos!" diye tıslıyor, öfkeden yanakları kızarıyor. "Hiçbir şey *değil* ve sen bana söyleyeceksin."

Kıllanıyor, çenesi kenetleniyor. Ama sonra yaklaşıp bakışlarımı onunkilerle aynı hizaya getirdiğimde o kedi yavrusu gibi titriyor.

"Yoksa seni becermek zorunda mıyım?"

Yüzü kızarıyor. Dişleri alt dudagina kenetlenip geri çekiliyor. Gerçeği *tam orada* görebiliyorum. Dışarı çıkmak için yalvarıyor. Ama sonra kayboluyor.

"Ne halt istiyorsan onu yap," diyor küstahça. "Ben sadece senin oyuncağınım, değil mi?"

Daha sert itmek üzereyim. Ama o anda gözlerinin derinliklerinde bir şey titreşiyor, ruhunun derinliklerinden yükselen bir duman sinyali gibi. Gözlerini kaçırıyor ama profilden bile görebiliyorum, boğazı tekrar çalışırken bir uyarı ışığı gibi yanıp sönüyor, sanki derinlerdeki bir şeyi saklandığı yere geri itiyormuş gibi.

Oh. Lanet olsun.

Birdenbire anladım. Birdenbire gerçek uzanıyor ve acımasız bir alay ve daha da acımasız bir kahkaha ile dişlerime tekme atıyor.

Birdenbire ne sakladığını anladım: O *bendim*.

Nörodiverjan anlamda ben değil.

Parçalanmış geçmiş anlamında ben. Kırık anlamında ben.

Biri ona zarar vermiş.

Tek kelime etmiyor ama etmek zorunda da değil. Çünkü bir kez bir ipucu yakaladığımda ve zihnimle o ipliği bir kez çektişirdiğimde, her şey çözülüyor ve benim için gün gibi açık hale geliyor.

O da tıpkı benim gibi. Dahası, o da benim gibi bununla *başı çıkıyor*. Sınırlarını zorluyor. İçindeki karanlığı ve ahlaksızlığı katarsis ve serbest bırakma olarak kucaklıyor.

O salıvermeyi hemen şimdi ondan alacağım.

Dahlia irkiliyor, elim boğazına dolandığında sessizce nefes nefese kalıyor. Başını çeviriyor, yanakları kararıyor ve gözleri yeşil bir ateş gibi parlayarak benimkilere bakıyor.

"İstediğin bu mu?" İçimdeki canavarın zincirlerini gevşeterek sessizce homurdanıyorum. "Benim seks oyuncağım olmak mı?"

Titriyor ve dudaklarından küçük bir inilti dökülüyor. Daha yakına eğiliyorum, karanlık gözlerime dolduğunda nefesini kesiyorum.

"İstediğin bu mu?" Tıslıyorum. "Yoksa şu anda *ihtiyacın olan şey mi?*" Kulak memesini ısırduğımda ayağa kalktı. "*Bana gerçeği söyle.*"

Dahlia titriyor. "*İhtiyacım olan şey bu...*"

Ona bir saniye verirdim, ama canavarım etrafına ördüğüm kafesi çoktan parçaladı ve bu noktada frene basmak mümkün değil. Dahlia'nın nefesi kesiliyor, aniden bacaklarını geriye itip dizlerini göğüslerine doğru ittiğimde titriyor.

Yoga pantolonunu indirmeye bile zahmet etmedim. Sadece kalçalarının üst kısmına yakın bir yerden yumruklarımla kavıyorum, gücümün altında malzeme ikiye ayrılmadan önce pazularım çelik gibi sıkılıyor. Dahlia kumaşı parçalayıp tatlı amcığına ulaşmam için bir delik açarken inliyor. Sırlıklam külotu yana doğru çekiliyor ve aniden ağzım bacaklarının arasında, onu yutuyor.

"*Deimos...*"

Dilim amının dudaklarında aşağı yukarı gezinirken haykırıyor, derinlere daldırmadan önce her yapışkan tatlı damlasının tadına bakıyor. Ellerim kalçalarının arkasına akıllıca vurarak titremesine ve inlemesine neden oluyor.

Dilimi klitorisinden büzülmüş küçük göt deliğine doğru gezdirirken hırlayarak bacaklarını geriye itiyorum. Dahlia dilimi soktuğumda ciyaklıyor

Sıkı arka deliğine, onu yutarken ağzımın altında ecstasy içinde kıvranıyor.

Klitorisine geri dönüyorum, dilimi etrafında döndürürken zonklayan yumruyu acımasızca emiyorum. İki parmağımı amının derinliklerine sokup sert ve hızlı bir şekilde sokup çıkararak onu lanet olası bir su birikintisine çeviriyorum.

Üçüncü bir parmak eklediğimde inliyor, klitorisini daha sert emerken onu kışına batırıyorum. Zevk çılgınları çatı katını dolduruyor, onu en uç noktaya iterken tüm vücudu titriyor, spazm geçiriyor ve benim için titriyor.

Boşaldığında, bu bir patlamaydı. Orgazmıyla ağzımı doldururken her iki deliğinin de parmaklarımı sıktığını hissedebiliyorum. Klitorisini yalamaya ve onu parmaklamaya devam ediyorum, geri çekiliyorum ve kızarmış, şişmiş pembe amını görünce inleyecek kadar duraklıyorum.

Kahretsin, bir ayımı böyle kalçalarının arasında, amını yalayarak geçirebilirdim. Ama bugün, ihtiyacı olan acımasız boşalmayı biliyorum.

Külotunu yırtıp titreyen vücudunun üzerinden yukarı doğru kayarken inliyor. Siyah kot pantolonum ve boxer'ım çoktan inmişti ve sikimi kavrayıp şişman tepesini açıklığına ortalarken bacaklarını oldukları yerde, dizlerini göğüslerine dayayarak sabit tutuyorum.

"Benim için çılgılık at, sevgilim."

Sertçe içine giriyorum, tatlı, dar, mükemmel küçük amını tek bir vahşi hamleyle dolduruyorum. Dahlia haykırıyor, gözleri yuvalarından fırlıyor ve ağzı zevkten açık kalıyor. Neredeyse tüm yolu çekiyorum ve sonra tekrar içeri giriyorum, daha fazlası için inlerken sıkışık, damlayan küçük amcığını kesip çıkarıyorum.

Külotunu dudaklarının arasına sokup yırtık dantelle ağzını tıkadığımda gözleri şişiyor. İnliyor, ben onu tutarken daha da yüksek sesle inliyor.

bileklerini başının üzerinden geriye doğru itiyorum. Gözlerimiz kilitleniyor, sikim acımasızca amına girip çıkarken vücutlarımız tek bir vücut gibi gıcırıyor ve dalgalanıyor.

"Ne güzel küçük bir fahişe," diye homurdanıyorum, onu daha da sert beceriyorum, taşaklarım kıcına ağır bir şekilde çarpıyor. "Ne iyi bir küçük döl sürtüğü, açgözlü amcığında kalın horozumun her santimini çıplak olarak alırken kendi sıırıslıklam külotunun içine inliyor."

Dahlia'nın gözleri geri dönüyor, yüzü şehvet ve ateşle kararıyor. Bir elimle bileklerini tutarken diğer elimle üstünün boynunu aşağıya doğru yırtıp ikiye ayırıyorum ve göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Sonra sütyenini çekip indiriyorum, meme uçlarından birini ağzıma almak için eğildiğimde çığlık atmasına neden oluyorum. Çığlıklar atıp kıvranırken, amcığı sikimi sıkıp sağarken, dişlerimi yumuşak etinin üzerinde gezdirerek ısıırıyorum.

Tam olarak neyi arzuladığını biliyorum.

Tam olarak aldığı şey, hatta daha fazlası.

Meme uçlarını sertçe emerken ve kalın sikimi içine sokarken elim boğazını sarıyor. Ellerinden biri kavrayışından kurtuluyor ve boğazının etrafındaki elime tutunmak için hızla düşüyor.

Bir an için onun sınırlarını zorladığımı, bana gevşememi söylediğini düşünüyorum. Ama tutuşum hemen gevşediğinde inliyor, başını sallıyor ve elimi daha sıkı kavırıyor.

Zaten kaya gibi sert olan sikime daha fazla kan hücum ediyor ve neredeyse acı verici bir şekilde şişiyor.

Açgözlü küçük oyuncak.

Daha sıkı tutmamı istiyor.

Daha da uçurumun kenarına itilmek istiyor.

Bunu seve seve yaparım.

"*Pis küçük s  rt  k*," diye tıslıyorum di lerimin izleriyle morarmı  memelerinin pembe etine. Elim boğazını sıkıyor, sıkıyor.

Onun amcı ı da benimkine aynı şeyi yapıyor.

Daha sert sıkıyorum, o da sıkıyor, ağzındaki dantelli tıkacın içine inleyip salyalarını akıtırken yüzü koyu pembeye boyanıyor.

 şte o zaman kontrolü tamamen kaybediyorum. Acımasızca içine giriyorum, çığlıkları ve zevk inlemeleri sıkılmış boğazından bo ulurken onu lanet olası bir piston gibi beceriyorum. Kalçaları benimkilerle buluşmak için yükseliyor, ikimiz de serbest kalmaya doğru çarparken vücudu kıvranıyor.

Bu olduğunda, nötron bombasının patlaması gibi bir şey.

Dahlia benim için *patlıyor*, vücudu daha önce hiç görmediğim bir şekilde sarsılıyor ve sarsılıyor, o kadar vahşi ki neredeyse beni endi elendiriyor. Sırtını kanepeye yaslayarak sikimin etrafında dönmeye ba ladığını hissetti imde, yüzümü boynuna gömüyorum ve sikimi kabzasına kadar içine gömüp patlatırken ısııyorum.

Sanki bir aydır gelmemiş gibiyim. Bir yıldır. On yıldır. Daha bu sabah onunla bo almı  olmama rağmen. Ama patlad ımda, sonsuz bir akış gibi. Sanki onunla birlikte orgazm olmaya devam ediyorum, galonlarca spermim onun muhtaç amına dökülürken ta aklarımı bo altıyorum.

Düzgün göremiyorum. Gözlerim  nlıyor. Yavaş yavaş gerçekliğe dönerken vücudum tir tir titriyor. Dahlia elektro-çok tedavisi görmüş gibi görünüyor; gözleri kocaman ama görmüyor, yüzü kızarmış, tüm vücudu artçı  oklarla titriyor.

Yavaşça, külotu ağızından çekiyorum. Gözlerimiz
kilitlendi. Bir Şeyler deėiŐiyor.

Ve sonra, daha önce yapmadığımız bir Şey yaparız. Doğrudan oynadığımız
sapkın, ahlaksız oyunlara gittiğimizde atladığımız bir Şey.

Düşünmeden, uyarmadan, planlamadan ya da gündemsiz gerçekleşir. Ama
bunu durdurmak mümkün değil. Eğiliyorum ve ağızım onunkine
yapıŐtıėında her Şey bembeyaz oluyor.

Hayatım boyunca ilk kez, kafamın derinliklerinde hırlayan o arka plan
gürültüsü tamamen *sessizleşiyor*.

Ve buna *bayılıyorum*.

Bu yüzden onu öpmeye

devam ediyorum. Ve

durmadım.

DAHLIA

Deimos'un bir şeye "hükmettiğinde", "bir bildiri yayınladığında", bunun sadece *olduğunu* fark etmek için onunla beş dakikadan fazla zaman geçirmenize *gerek yok*. Neredeyse parmaklarını şıklatmasıyla gerçekleşiyor. Bir yandan, bu sınırdaki zehirli kibir neredeyse göz deviriyor.

Ya da en azından öyle olmalı. Ama bu adama verdiğim bir başka sorunlu tepki de burada yatıyor: Akşam yemeğinde ne yiyeceğim gibi şeylere karar verdiğinde gözlerimi devirmeme neden *olmuyor*. Ofiste ne giyeceğimi, sadece onun ve benim olacağımı.

Yani, olmalı. Gerçekten, gerçekten olmalı. Ama onun otoriterliğine, aşırı sahipleniciliğine ve çeşitli taleplerine tahammül ettiğimden bile değil.

Yürekten söylüyorum, onlardan *hoşlanıyorum*.

Bu benim için kafa karıştırıcı ve onunla keşfettiğim karanlık sapkınlıklarım kadar bir paradoks. Bazen, evet, yanlış bir şey yapıyormuşum, "teslim oluyormuşum" ya da kafeslemek ve bağlamak için bir tür ataerkil sisteme oynuyormuşum gibi hissettiriyor. Ama çoğunlukla, kendimi güvende, sıcak ve emniyette hissettiriyor.

Belki de tüm hayatım boyunca annem ve ben dünyaya karşı olduğumuz içindir. Ve neredeyse bir bebek gibi bakılmak *iyi* hissettiriyor.

Kulağa ne kadar aptalca gelse de.

Central Park'ta kovalandığıma *yemin ettiğim* gecedен bu yana Deimos'un kararlaştırdığı değişikliklerden biri de yaşam koşullarım.

Artık burada, onun çatı katında yaşıyorum. Hiçbir tartışma olmadı, sadece o gece karanlık lordun kendisi tarafından ilan edildi. Başlangıçta bu konuda kıyameti kopardım, ama dürüst olmak gerekirse, bunu sadece birinin yönetimi ele almasına karşı isyan etmekte ısrar eden yanıımı yatıştırmak için yaptım. Gizliden gizliye, onun yerine etkin bir şekilde geçmekten çok daha iyiydim.

Karanlıklar Prensi olabilir ama ben burada Deimos'un yanında kendimi güvende hissediyorum.

O gece olanlar hakkında beni daha fazla sorgulamadı. En azından onun kanepesinde uyandığım o ilk andan beri. Boynuma dokunup "iyi kız" dediğinde beni o karanlık sarmala sokan şeyin ne olduğunu asla söylemedim. Söylememe gerek yoktu.

Neredeyse kelimeler yüksek sesle söylenmeden biliyormuş gibi. Bu da çok ilginç.

Neyse ki, bu olay onda, özellikle de bana karşı, var olduğunu asla tahmin edemeyeceğim bir korumacılığı tetiklemiş gibi görünse de, o gecenin yapmadığı şey cinsel saldırganlığını evcilleştirmek oldu.

Hâlâ beni kovalıyor. Hâlâ beni acımasızca, cezalandırarak, mutlak sınırlarıma kadar zorlayarak sikip atıyor. Bunu arzuluyorum ve buna ihtiyacım var. Bu gerçekten hoşuma gidiyor. O gece yaşananların onun vahşi, hayvani yönünü köreltmemiş olması hoşuma gidiyor.

Yatağımızı paylaşmıyoruz, en azından gecenin sonuna kadar. Onun misafir odasında kalıyorum, ki kovalandığımın ertesi sabahı kraliçe boy bir yatak getirene kadar kelimenin tam anlamıyla boştu.

Odadaki tek şey bu. Deimos'un mobilyalardan hoşlanmamasının beni kovalarken bir şeylere çarpmak istememesinden mi yoksa masa ve sandalyelere karşı garip bir fobisi olmasından mı kaynaklandığından hala emin değilim.

Her iki durumda da, parktaki geceden bir hafta sonra, geldiğimiz nokta bu. Yeni günlük programım, patronumun dairesinde uyanmak, Deimos'un beni yemesi ya da becermesi için kanepenin koluna eğilmemi emretmesi ya da sikini boğazıma sokması için dizlerimin üzerine çökmeye zorlanmamı içeriyor. Sonra işe gidiyorum - çoğunlukla ondan ayrı bir arabada, ki bunun ikimizin de zamanımızın tamamını birlikte geçirmemek için aramızda bir nebze mesafe bırakmanın tuhaf bir yolu olduğundan eminim. Ofiste ya daha fazla mobilya topluyorum ya da özgeçmişleri incelemeye devam ediyorum, Deimos'un beni acımasız ve kalp durdurucu şekillerde orgazm etmesi için gün boyunca en az iki mola veriyorum.

Sonra eve gidiyoruz, karanlıkta beni kovalıyor, akıl sağlığım bozulana kadar beni beceriyor ve sonra bana banyo yaptırmadan ve beni yatağa yatırmadan önce getirdiği akşam yemeğini yediriyor.

Yani, zamanınızı harcamak için daha kötü yollar da var.

Ve yine de, tüm fiziksel yakınlığımıza rağmen, her şey burada bitiyor. "Sohbet etmiyoruz" ya da günlerimiz hakkında konuşmuyoruz. Kanepede sarılıp film ya da benzeri bir şey izlemiyoruz.

Tamamen seks. Ham, sert, kalp durduran, hayvani bir *sikiş*. O ilk ve tek seferden beri bir daha öpüşmedik bile.

...Yine de kendimi sık sık bundan daha fazlasını isterken bulmam ilginç.

Ama şimdilik, aramızdaki ilişkinin tamamen cinsel nitelikte olması... buna ne dersiniz deyin... tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Bu katartik. Özgürleştirici. Ben onun için paramparça olurken o beni çılgılık çılgılığa sınırlarımın ötesine ittiğinde, bu zihinsel, duygusal bir ilaç gibi oluyor.

Bu aynı zamanda hala bir sır, hem de dile getirilmemiş bir sır. Asla "o konuşmayı" yapmadık, ancak ikimizin de ailelerimizden kimseye neler olup bittiğini anlatmadığı çok açık. Ve bu benim için sorun değil.

Öğrenmesinden en çok endişe ettiğim kişi Callie. Birlikte yaptıklarımızın karanlık ve ahlaksız *tadı bir yana*, en iyi arkadaşlarımdan birinin kardeşiyle yattığımı öğrenebileceği fikri bile hafif bir panik atak geçirmeme yetiyor.

Yani: bir sır olarak kalacak. Karanlık, çarpık, yasaklanmış küçük bir sır.

Deimos'un misafir odasındaki yatağında oturmuş dizüstü bilgisayarında ödevlerimi yapıyordum ki telefonuma FaceTime çağrısı geldi. Ekranda Adrian Amca'nın adını görünce sırtıyorum ve hemen cevap veriyorum.

"Selam yabancı," diye sırtıyorum. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu!"

Adrian Cross *gerçekte* benim amcam değil. Ama öyle de olabilir. Ben bebekken, hepimiz Celeste annemmiş gibi davranırken, gerçek annem sadece dadiyken, annem ve Celeste kardeşten daha yakın oldular. Ben ona her zaman "Celeste Teyze" dedim, bu yüzden Adrian'ın "Adrian Amca" olması mantıklı.

Gülünç derecede yakışıklı; şakaklarına gümüş rengi düşmüş koyu renk saçları, delici mavi gözleri ve elli yaşında bir adama ait olduğunu asla düşünemeyeceğiniz zayıf, kaslı bir yapısı var. Giydiği şık takım elbiseler ve kare şeklindeki çenesindeki temiz kesimle, her zaman onda bir David Beckham havası olduğunu düşünmüşümdür.

Birçok insanın Adrian'dan korktuğunu biliyorum. Ve onları suçlamıyorum. Yani, adam tüm Cross ailesinin başı. İngiltere'nin en büyük ailelerinden biri.

güçlü mafya imparatorlukları. Ama ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Benim için o sadece, küçük bir çocukken hayatımı kurtaran ve annemle beni hapis hayatından kurtaran Adrian Amca.

Ekrana sırtıyorum. O gülümsememe karşılık vermeyince, benimkisi duraksıyor. "Adrian Amca?"

"Dahlia," diye sessizce homurdanıyor. "Bak, seni korkutmak istemiyorum ve annen de *iyi*-"

"*Aman Tanrım*-" diye soluyorum, gözlerim irileşirken elim ağzıma gidiyor. Adrian başını sallıyor ve dudaklarını sakınleştirici bir gülümsemeye zorluyor.

"Hayır, hayır, dinle. O iyi. Yaralanmadı."

"Ne oldu?!"

Boğazını temizliyor. "Paris'teki evine o evdeyken biri zorla girmiş. Neyse ki, bildiğiniz gibi, annenizi her zaman çevreden izleyen kendi adamlarım var ve ona bir şey olmadan önce içeri giren iki pisliği durdurabildiler."

Dudakları incelirken kaşları endişeleniyor.

"Keşke size bunun sadece bir haneye tecavüz girişimi olduğunu, evde kimsenin olduğunu fark etmeyen iki moronun yaptığı bir soygun olduğunu söyleyebilseydim. Ama... İkisi de susturucu takılmış silahlar taşıyordu."

Elimi ağzıma kapatırken yüzüm solgunlaşıyor.

Aman Tanrım.

"Tekrar söylüyorum, sizi temin ederim ki Adele gayet *iyi*. Adamlarım o iki pisliği dışarı çıkardı ve her şeyi temizledi. Ve şu anda Londra'da bizimle birlikte."

"Onunla konuşabilir miyim?!"

Başını sallıyor. "Elbette. Şu anda dinleniyor ama kalkar kalkmaz sizi aramasını söyleyeceğim."

Sinirlerimi yatıştırmak için kesinlikle hiçbir şey yapmayan titrek bir nefes veriyorum.

"Kim olduğunu düşünüyorsun?" Gözlerim korkuyla açılırken sesim çatallaşıyor. "Düşünmüyorsun-"

"Hayır," diyor sessizce, başını sallayarak. "Hepsi gitti Dahlia ve hiçbir i geri gelmeyecek."

Sesinde ölümcül bir yan var. Ve ikimiz de kimden bahsettiğini biliyoruz. Nasser El-Sayed -bana babalık eden piç- öldürüldükten sonra, annemin, benim ve Celeste Teyze'nin ölmesini isteyen bazı adamları hâlâ dışarıdaydı.

Tüm detayları bilmiyorum. Ama Adrian'ın her birini fare gibi avladığını ve hepsini öldürdüğünü biliyorum. Kelimenin tam anlamıyla hepsini. Evet, bunu annemi ve beni korumak için yaptı. Ama onu bu kadar aşırıya itenin Celeste olduğunu biliyorum.

Adam biricik eşini kurtarmak için dünyayı yakabilirdi.

"Bakın," diye homurdanıyor. "Bunun bir soygundan başka bir şey olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz, silahlardaki susturuculara rağmen. Muhtemelen aşırı ihtiyatlı davranıyorum ama-"

"Ama benim için endişeleniyorsun."

Dudakları yarı endişe yarı gururla bükülüyor. "Kendi iyiliğin için fazla zeki olmaya başladın, aşkım."

Küçük bir gülümsemeyle sııttım. "Seni suçluyorum Adrian Amca."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ama sonra kaşları tekrar çatılıyor. "Drakos ya da Kildare ailelerini bu işe karıştırmak istemiyorum -onlarla yakın olduğunuzu biliyorum- ama korunduğunuzdan emin olmak istiyorum. Sadece tedbirli olmak için. Birkaç adamımı göndermeyi düşünüyorum-"

"Ben güvendedeyim."

Gözlerimi ekrandan kaldırıp Deimos'un çatı katındaki misafir odasını inceliyorum. Burası aynı zamanda bir *kale*. Pin kodlu güvenlik kapıları, son teknoloji bir alarm sistemi ve artık burada kaldığıma göre - Deimos'un bu kısmı anladığımı fark edip etmediğinden emin değilim - lobide, binanın dışında ve ara sıra diğer katlarda devriye gezen beş silahlı Drakos adamı var. Deimos'un burada yaşadığım gerçeğiyle ilgili olarak onlara gizlilik yemini ettirdiğini varsayabilirim.

"Emin misin?"

Adrian'a başımı salladım. "Çok."

Ayrıntıları sormuyor ama cevabıma da inanıyor çünkü bana güveniyor. Yine de gözlerinde sorulmamış bir soru olduğunu görebiliyorum.

"Ben... şu anda bir arkadaşımda kalıyorum," diye açıklıyorum.

Dudaklarının kenarları merak ve eğlenceyle kalkıyor. "Oh?"

Yüzüm ısınıyor. "Ve... bunun henüz annemle paylaşılmamasını tercih ederim?"

Kıkırdıyor. "Yüksek sesle ve net duydum." Başını sallayarak iç geçiriyor. "Hatırlatsana, sen ne zaman büyüdün?"

"Bu o mu?"

Adrian'ın tarafındaki arka planda annemin sesini duyunca yüzüm aydınlanıyor. Kameron'un önünden bakıyor ve başını sallıyor.

"Evet. O tamamen senin." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "İşte annen, aşkım. *Bir şeye* ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

"Tabii ki. Ve teşekkürler, Adrian Amca."

Telefon annemle yüzleşmek için dönmeden önce bana çapkınca bir sırıtış fırlatıyor. O bana gülümserken ben de kocaman gülümsüyorum.

"Voilà ma chérie!"

Daha geniş sırıtıyorum. *"Salut, Maman."* Yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarım çatılıyor. "Sen iyi misin?"

İç geçiriyor ve elini kayıtsızca sallıyor. "Ahh, önemli bir şey değildi," diyor omuz silkiyor. "Sadece kendilerine ait olmayanı almaya çalışan bazı pislikler."

Susturucularla ilgili kısımdan bahsetmiyor. Sanırım Adrian'ın bana o kısmı anlattığını bilmiyor.

"Anne," diye mırıldandım sessizce. "Şeker

kaplama yok." Sırıtıyor. "Çok zeki olmaya

başladın."

"Eee?"

"Ce n'est pas un problème, Dahlia!" diyor elini bir kez daha rahatça sallayarak.

Bu bir sorun değil.

"Celeste ve Adrian'la birlikteyim, böylece benim için endişelenmeyi bırakacaklar."

Sorunlarımı bu kadar çok katmanın altına gömme alışkanlığımın nereden geldiğini merak ediyorum.

Kaşlarını çatarak ekrana bakıyor. "Neredesin?" "Bir

arkadaşımmın evindeyim. Biraz ders çalışıyorum."

Misafir odasının kapısı çalınmadan açılıyor ki bu pek de alışılmadık bir durum değil. Deimos, kendi odama sahip olmamın sadece bütün gece birlikte uyumamamızla ilgili olduğunu, mahremiyetimle bir ilgisi olmadığını açıkça belirtti.

Ama bu sefer, kapı açıldığında, nefesim kesilirken nabzım hızlanıyor.

Vay anasını.

Deimos rahatça kapının pervazına yaslanıyor, beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrıyor, yakası zaten açık.

...ve yüzünü kaplayan *kafatası boyası*.

Gözlerinin, dudaklarının ve elmacık kemiklerinin olduğu yerde ağır siyah halkalar ve kesikler olan beyaz makyajı gördüğümde korku ve heyecan sistemimde patlıyor - bir iskeletin yüzü ile *The Crow*'daki Brandon Lee arasında bir yerde.

Böyle bakarken ölümcül bakışlarının üzerimde olduğunu hissetmek çok korkutucu.

...Ayrıca beni çok ama çok ısıtıyor.

Arkasındaki ana çatı katı alanı çoktan kararmış. Kıvrılmış kollarının altında ön kollarının dalgalanma şekli sarhoş edici.

Elbise pantolonundaki kocaman şişkinlik de

öyle. "Dahlia?"

Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı tekrar ekrana yöneltiyorum.

"Evet, özür dilerim." Annem gülümsüyor. "Sen iyi misin?"

Önce Deimos'a, sonra tekrar anneme bakıyorum.

"Ben güvendeyim, *anne*."

Merakla bana bakıyor. "Ben öyle değildim-"

"Biliyorum," diyorum sessizce, gülümseyerek. "Ama öyleyim."

Dudağını ısırarak başını sallıyor. "Güzel."

Yerimden sıçıyorum, bakışlarım yatağın ayak ucuna doğru savruluyor. Deimos odayı geçti ve şimdi ayak bileklerimden birini tutuyor. Diğer bacağımdan çekerek uzaklaştırıyor ve ben boş yere onları kapatmaya çalışırken kızarıyorum.

Bu sadece kalçama bir tokat yememe

neden oluyor. "Dahlia?"

"Öyle mi?" Anneme gülümseyerek ve ayak bileğime geçirildiğini hissettiğim metal kelepçeyi görmezden gelmeye çalışarak geveliyorum. Boğazımı temizliyorum. "Bak anne, belki de ziyarete gelmeliyim-"

"Oh, lütfen," diye gülüyor. "Dahlia, *canım*, ben gerçekten iyiyim. Sadece bir hırsızlıktı."

Deimos kaşlarını çatıyor, diğer bacağımyı da çekip kelepçelediği yerden aniden başını kaldırıyor.

"Yine de..."

Başını iki yana sallar. "Seni görmek *istemediğimden* değil, tatlım. Elbette isterdim. Ama okul ve stajla ilgili çok önemli işlerin var."

Deimos serbest elimi rahatça tutup yatağın kenarına çekerek kelepçelerken ürperiyorum.

"Anne, ben-" Gözlerim şişiyor ve Deimos'un parmakları meme uçlarımdan birini atletimin içinden bükerken inlememek için dudağımyı ısırarak zorunda kalıyorum

üstte, telefonumun kamerasının görüş alanının hemen dışında.

"Çalışman gerekiyor, evet, biliyorum," diye gülümsüyor bana. "Sonra arayı kapatırız."

Deimos üstüme atlayıp diğer elimi yana itmeden ve kelepçelemeden önce aramayı zar zor bitirmiştım. Bir parmağını göğüs dekoltemden aşağıya doğru sürüklerken inliyorum, göğüs uçlarımın üzerinden aşağıya kayana kadar atletimi de onunla birlikte çekiyor.

"Annene neler oluyor?"

Yutkunuyorum. "Hiçbir şey-"

Bir meme ucunu tekrar kabaca çimdiklediğinde titreyerek

nefes alıyorum. "Tekrar denemek ister misin?"

Dişlerimi dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum, gözlerimde alaycı bir ifadenin en küçük titreşimiyle meydan okurcasına başımı sallıyorum. Deimos sessizce homurdanıyor ve eli arkasına uzanıp şortumun ve külotumun üzerinden istekli amımı avuçladığında kıvranıyorum. Kalçama tokat attığında irkiliyorum, nefesim kesiliyor.

"Bunu bütün gece yapabilirim ve senin de bunu

bildiğini *biliyorum*." "Biliyorum."

Gözleri parlıyor, uzanıp ışığı söndürürken dudakları şeytani bir şekilde kıvrılıyor.

"Görüyorum ki oynamaya hazırsın, sevgilim..."

DAHA SONRA, sonra o yapılmış Ben Çılgılık hakkında a
yarım düzine zamanlar, Önce yatağa kelepçelendim, sonra
da oturma odasının zeminine yatırıldım.

morarmış bacaklar gövdesine sarılmış ve eli boğazımda, yatağa geri döndüm, yalnızım.

İyi becerdin, ama aynı zamanda öpücüksüz.

Battaniyeleri üzerime çekerken kaşlarımı çatıyorum.

Ama gerçekten istediğim bu mu? Onunla öpüşmek ve bütün gece aynı yatağı paylaşmak istiyor muyum? Yoksa şu anda yaptığımız şey tam olarak ihtiyacım olan şey mi?

Burada fiilen yaşıyorum. *Çok* fazla seks yapıyoruz, sadece birbirimizle. Yine de bu bir ilişki değil.

Öyle olması için öpüşmemiz gerekirdi.

Çarpık geçmişimizin karanlığını hala hiç tartışmadık: söz konusu ben olduğunda hala omzunda bir çip olduğu gerçeği, sanki hala bana karşı bu kalıcı nefreti barındırıyormuş gibi. Ve ben hala o geceyi unutmadım.

Odaya girdiğimde beni nihayet anlayan adamın yerde ölü yattığını, Deimos'un da başında dikilip bana kaçmamı ve bir daha asla geri dönmememi söylediğini gördüm.

Bazen Deimos'la yaptığım şey beni gerçekten etkiliyor ve kendimden nefret ettiğim bir an geliyor. Çünkü bana kendimi ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, içime ne kadar derin işlerse işlesin, en gizli yanlarımı çekip çıkarsın ve onları arzuladıkları karanlıkla beslesin... o hala o.

O hâlâ sevebileceğim bir adamı öldüren adam.

Yıllar önceydi ve şimdi bunun sadece ergenlik aşkı olduğunun farkındayım. Ama yine de... Deimos beni her çığlık attırdığında ya da orgazmla patlattığında, ne kadar iyi olursa olsun, arka planda bir gölgenin ipucu var.

Chase'in katiliyle yattığımı bilmekten kaynaklanan hafif acı bir ihanet tadı.

Sanırım bunu da uzun ve giderek uzayan "kafayı yeme nedenlerim" listesine ekleyebiliriz.

DEIMOS

Daha önce de kadınlarla birlikte oldum. Ama hiç biriyle *birlikte olmadım*. İnce bir ayırım, biliyorum.

On iki yaşımdan ve masumiyetim elimden alındığından beri seksi bir araç olarak kullandım. Reçeteli bir ilaç gibi. Kadınlar her zaman yüzsüzdü ve hiçbir şey ifade etmiyorlardı ve kulağa ne kadar duygusuz gelse de, duyguların karşılıklı olduğunu biliyorum.

Onları kendi şeytanlarımdan kaçmak ve öfkemi dışa vurmak için kullanmış olabilirim ama onlar da beni kullandı. Bir "deneyim" olarak. Kırık ve hasarın fetişleştirilmesini keşfetmek için. Korkunç bir üne sahip canavarla eve gitmenin heyecanını yaşamak, onlara bir gün dipsiz mimoza brunch'ında nefessiz kız arkadaşlarına anlatacakları bir hikaye vermek için.

Kadınlar benimle yattı ve hatta zaman zaman doğamın karanlık meleklerini şımarttı, bunların hepsinin bir rol olduğunu varsayarak: bir tür moda ifadesi gibi yansıttığım bir kişilik. Hepsi de çıkarılacak bir maske olmadığını çabucak anladılar.

Bu sadece benim yüzüm.

Kendilerini içinde kaybettikleri bu kara delik benim kim olduğum. Ve istisnasız hepsi, bunu anladıklarında kaçmaya başladılar - eğer ben

onları zaten atmamıştım, yani. Dahlia hariç hepsini.

Bu... kafa karıştırıcı ve muhtemelen bir sorun.

Çünkü zaman zaman geriye dönüp baktığımda yaptığım bazı hamleleri sorgulamaya başlıyorum. Dahlia'yı daireme taşımak gibi hamleler. Onu ve geçmişine musallat olduğunu söyleyebileceğim hayaletleri *önemsemek* gibi hamleler -hatta benimkilerden daha kötü hayaletler.

Ama hamleler çoktan yapıldı.

Mesele şu ki, onun burada yaşaması *hoşuma gidiyor*. Ve bu sadece şimdiye kadar tanıdığım en istekli oyuncağın yatak odamın kapısından yirmi adım ötede yaşıyor olması değil, her an benim son derece berbat oyunlarıma katılmaya hazır ve istekli.

-Yani, *çoğu öyle*, beni yanlış anlama. Ama artık bunun ötesine geçti, öyle bir noktaya geldi ki, artık ona sarmalandığımı fark ettim - onun hayatına sarmalandığımı yani. Onun duygularına ve refahına.

Ve kendimi bundan kurtaramıyorum.

...Kendimi bundan kurtarmak *istediğimden* emin değilim.

Hâlâ bazı yönlerini benden saklıyor; bazen gözlerinde açıkça gördüğüm travma bunlardan en büyüğü. Ve bu beni rahatsız ediyor. Tanrı kompleksi olan bir psikopat olduğum için değil -tamam, *tamamen* bu yüzden değil. Ama onun şeytanlarının kim ve ne olduğunu bilmek istediğim için.

Böylece onları öldürebilirim. Çok yavaş ve çok, çok acı verici bir şekilde.

Bu da benim için ilginç ve yeni bir zihniyet: yakın ailemden olmayan biri adına intikam alma arzusu. Bu benim

kardeşlerim ya da büyükannem olmayan insanlar genellikle *umurumda olmamıştır*. Sadece...

Aslında hayır, onlardan başka kimseyi pek de umursamıyorum.

Her halükarda, en sadık adamlarımdan bazıları, sıkı bir gizlilik emri altında onun geçmişini araştırıyor. Adele'in Adrian Cross ile yakın kişisel bağlantısı göz önüne alındığında, annesinin Paris'teki konağına girmeye çalışacak kadar aptal olan iki aptalı araştıran başka adamlarım da var.

Tesadüflere yüzde yüz inanmam. Dahlia ve annesinin aynı hafta içinde tehlikeyle burun buruna gelmesi? Bu bana ters geliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Düşüncelerim dağılırken gözlerimi kırpttırıyorum ve dikkatim şimdi ve burada olana dönüyor. Bakışlarımı önümdeki masadan kaldırıp Hades'in Crown and Black'in büyük konferans salonlarından birinin kapısında durduğu yere çeviriyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Sırıtırıyor, kapının pervazına yaslanıyor ve parmaklarını uzun siyah saçlarının arasından geçiriyor.

"Öğle yemeğı için Elsa'yla buluşacaktım."

Hades'in nişanlısı Elsa Guin bir avukat ve Crown and Black'in ortağı. Benim çılgın vahşı erkek kardeşimin nasıl olup da yuva kurmayı başardığı, hele hele bir *avukatla*, daha da özele inatla büyüttüğü ve Hades'in artık fiilen üvey babası olacağı ergenlik çağında bir kız kardeşi olan bir avukatla, evrenin en büyük gizemlerinden biri.

Ama daha garip şeyler de var.

Bakışlarım kardeşimin yüzündeki kendini beğenmiş, kanarya yakalamış kedi sırtısından pantolonunun önüne düşüyor.

"Fermuarın açık ve gömleğinin düğmeleri doğru iliklenmemiş."

Önce kendine bakıyor, sonra yüzündeki sırtış genişleyerek bana bakıyor.

"Şuna bakın. Demek öyle."

Gözlerimi deviriyorum. "Elsa'nın ofisine gelip dikkatini dağıtmana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, Hades. Onun işi çok yoğun, biliyorsun."

Hades iç çeker ve başını sallar. "Evet Deimos, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kadın hakkında bunu biliyorum. Bırak romantik bir partneri, herhangi biriyle derin bir kişisel ilişki kurmanın sana yabancı bir kavram olduğunu biliyorum-"

"Evet, merhaba Bay Pot, benim adım Bay Kettle."

Bana kıs kıs gülüyor. "Ben değişmiş bir adamım

kardeşim." Dudaklarımın bir gülümsemeye

dönüşmesine izin veriyorum. "Biliyorum."

"Ve *onu rahatsız etmek* için uğramıyorum. Şok edici olsa da birbirimizle vakit geçirmekten gerçekten keyif alıyoruz. Tekrar söylüyorum, buna sevgi dolu bir ilişki içinde olmak deniyor. Bir gün denemenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Bunu dikkate almam gerekecek."

Hades mekanik bir robot sesiyle, "Oh-kay, ah-firm-ah-tive, Dei-mos-bot five-thousand," diye bağırıyor.

"Bu inanılmaz komik, bu malzemeyi gerçekten yola çıkarmalısın."

Sırıttıyor. "Elsa benim çok komik olduğumu düşünüyor."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Elsa seni sevdiği için seninle dalga geçiyor."

Gözlerini deviriyor. "Evet, bu bana düşündüğünüz gibi bir smaç değil, Bay Roboto."

Götlük yapmıyor. Hades'in benimle her zaman yaptığı bir şaka vardır... buna *klinik* düşünme ve konuşma tarzım diyelim. Dolayısıyla robot sesi.

Geçmişim göz önüne alındığında, Hades'in benim sertliğim ve benzersiz sosyal becerilerimle alay etmesinin hem aşağılayıcı hem de zalimce olduğunu iddia edebilirsiniz. Ama onu suçlayamazsınız. Hiçbirini suçlayamazsın.

Çünkü hiçbiri ne olduğunu bilmiyor. Babam bundan emin oldu ve ben de hiçbir zaman onlara yakınlaşmak ve cehenneme yaptığım yolculuğun kısa notlarını vermek zorunda hissetmedim.

Bunu sadece babam ve ona yakın birkaç üst rütbeli biliyordu. Ve kendisi de dahil olmak üzere hepsi şu anda ölü.

Hades odaya giriyor ve konferans masasında yanıma tünüyor. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Bu belirsizlik beni öldürüyor."

Gülümsüyor. "Şu anki boktan tavırların bir yana, son zamanlarda... söylemeye cüret ediyorum... pozitifsin. New York'a döndüğünden beri yani."

Kaşlarım çatıldı. "Bence hayal görüyorsun."

"Evet, ilk başta ben de öyle düşünmüştüm, çünkü, yani, o *sensin*." "Yağcı," diye mırıldandım kuru bir sesle.

"Ama Kratos da aynı şeyi fark etti. Ares de."

Kaşlarımı çattım. "Neyi fark ettin?"

"Adımlarınızda kesinlikle Deimos'a benzemeyen bir coşku var."

"Benim hiçbir yönümle ilgili *moral verici bir şey* yok, hatta hiç olmadı."

"Aynen öyle. İşte bu yüzden bu şehre duyduğun tuhaf nefreti bir kenara bırakıp bırakmadığını ya da bir mucize eseri biriyle görüşmeye başlayıp başlamadığını merak ediyorum. Sadece, bilirsin, gelenekte ani bir değişiklik olsun diye."

Ona bir bakış attım. "Kadınları görmekte zorlanmıyorum Hades, ama endişen için teşekkür ederim."

"Rastgele ya da Club Venom'u ziyaret etmekten bahsetmiyorum. Birini görmek gibi birini *görmekten bahsediyorum*."

"Ben kadınları 'görmüyorum', Hades."

"Belki bir erkek? Bilmiyorum dostum. Özel hayatında kilitli bir kutusun."

"Evet, burada önemli olan kelime *kişisel*. Ve ben eşcinsel değilim."

Omuzlarını silkiyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Eğer öyle olsaydın, bu harika olurdu, değil mi?"

Yüce İsa.

"Şimdi de Lifetime filmine mi girdik?" Homurdanıyorum. "Ve Tanrı aşkına, senin yapacak işin yok mu?"

"Tamam," diye kıs kıs gülüyor. "Sözümü geri alıyorum. Düzenli olarak biriyle yatan hiç kimse senin kadar gergin olamaz."

"Tüm bunları senin için açıklığa kavuşturabildiğime sevindim."

Duraklayıp bana bakmadan önce kendi kendine kıkırdayarak iç geçiriyor.
"Ne oldu?"

Burada ne yapıyorsun?"

"Alistair."

Alistair Black, üvey kardeşi Gabriel ve zorlu Bayan Taylor Crown ile birlikte hukuk firmasının isim ortaklarından biri.

Hades kaşlarını çatıyor. "Siz ikiniz Şövalyelik Kanına birlikte gittiniz, değil mi?"

Hepimiz Knightsblood'a gidebilirdik ama kardeşlerim arasında bunu tercih eden tek kişi benim. Ares NYU'ya gitmek için New York'a geri döndü, Hades Harvard'a gitti, Kratos Londra'daki Lords College'ı seçti ve Callie de NYU'da okumak için Ares'in izinden gitti.

Başımı salladım. "Aynı anda değil ama aynı kişilerden bazılarını tanıyoruz. Neden?"

Alistair ve Gabriel, ben birinci sınıftayken, yaklaşık sekiz yaş büyük oldukları için Şövalyelik Kanından çoktan ayrılmışlardı. Ama Alistair, benim gibi, oradayken bir zamanlar The Reckless'ın başkanıydı.

"Alistair ile ne hakkında görüşüyorsunuz?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, işgüzar ve meraklı ağabeylerimin kişisel meselelerim hakkında kıcımı tırmalamasını nasıl engelleyeceğim."

Hades kıkırdar ve başını sallar. "Seni özledim D. Bu şehirden nefret ettiğini biliyorum ama en azından şimdilik burada kalmana sevindim."

Her nasılsa, Dahlia'nın yasadışı mükemmel amcığın taşaklarını sokmadığım ya da onun inlemeleri ve çığlıklarında mutlulukla boğulmadığım zamanlarda, iki işte çalışacak zamanı buldum. New York'ta olmama rağmen ailemizin Avrupa'daki işlerini yürütmeye devam *ediyorum*. Bu konuda bana hala Londra'da bulunan çok yetenekli iki numaram Kostas yardımcı o l u y o r . Diğer işim ise Laconia'yı

Her ne kadar Dahlia'nın hâlâ bunun tamamen sahte bir şirket olduğunu ve sadece onun hayatıyla oynamak için kurulduğunu düşündüğünden emin olsam da.

Yani, *tek* amacı bu değil. Ama bu konuda çok da haksız sayılmaz. Yine de başka, meşru bir amacı var.

Konferans odasının kapısı açılır ve Alistair içeri girer.

Ve "yürüyor" derken "yeni yağmaladığı şehre giren fetihçi bir kral gibi adım atıyor" demek istiyorum. Anladığım kadarıyla Alistair her odaya böyle giriyor.

Uzun boyu, geniş, kaslı omuzları ve zayıf yapısıyla Alistair'in sarı saçları ve parlak mavi gözleri onu çekici ve arkadaş canlısı biri olarak gösterme potansiyeline sahip *olabilir*.

Tabii eğer yüzünün geri kalanını ve genel tavrını, onlar daha bebek bezindeyken bu çekiciliği ve samimiyeti boğacak şekilde düzenlememiş olsaydı.

Bunun yerine, adam keskin elmacık kemiklerinin gölgelerinde ve gözlerindeki kötülük titreşiminde gizlenen keskin, biraz sapkın, uğursuz bir havaya sahip oldu.

Belli değilse diye söylüyorum, birbirimizi tanımamızın ve iyi anlaşmamızın bir nedeni var. Bu adamın benden çok önce Knightsblood'daki Reckless'ın başı olmasının bir nedeni olduğundan bahsetmiyorum bile.

Komik bir şekilde, siyah saçları ve ela gözleriyle kötü adam rolüne çok daha uygun görünen üvey kardeşi Gabriel, Alistair'in The Reckless'i yönettiği dönemde Para Bellum'un başkanıydı. Ama tabii ki bu, dostane bir üniversite rekabetinin bugün hala olduğu gibi Soğuk Savaş'a dönüşmesinden önceydi.

...Evet, bunun için *biraz* sorumluluk alacağım.

"Ben de bugün sadece *bir* Drakos kardeşle görüşeceğimi sanıyordum."

Hades omuz silkiyor, bir sandalye çekip oturmaya gidiyor. Ama ben onu ayağımla masanın altına kaydırıyorum ve karşıma oturan Alistair'e gülümsüyorum.

"Hades de şimdi gidiyordu."

"Yani," diye omuz silkiyor ağabeyim. "Madem buradayım, oturayım bari?"

Alistair bana soru soran bir kaş kaldırıyor. Ona bir bakış atıp sessizce başımı salladığımda, kardeşime gülümsemek için geri dönüyor.

"Hades, en iyi avukatımın üretkenliğini öğleden sonraki sikiş festivallerinle yok etmek için uğradığında seni ofiste görmekten ne kadar hoşlansam da-"

"*Sakin ol*, Siyah," diye tısladı Hades sessizce. "Bahsettiğimiz kişi benim nişanlım."

"Evet, sanırım siz ikiniz ofisinin kapısını kilitleyip panjurları kapatma zahmetine girmediğinizde sokağın karşısındaki ofisler de bunun farkında."

Hades sırtlıyor. Gözlerimi devirip ona dönüyorum. "Sana sonra yetişirim, Hades. Ama Alistair'le birkaç dakikaya ihtiyacım var. *Yalnız*."

Hades iç çeker. "Peki." Bana sırtlıyor ve kapıya doğru yürümeden önce omzuma vuruyor. Koridora adım attığında dönüyor. "İstenmediğime dair bir ipucu alabilirim."

"Bu ipucu bir hoparlörden çalındığı ve etrafı *neon tabelalar*, görünüşe göre."

Gölüyor, kapıyı kapatıyor ve camın ardından orta parmağını kaldırıyor. Alistair konferans masasının üzerindeki bir düğmeye uzanır. Düğmeye bastığında, konferans odasından Crown ve Black ofislerinin geri kalanına bakan kapı ve pencere duvarı anında opaklaşır.

"Kardeşler," diye iç geçiriyor ve bana anlayışlı bir bakış fırlatıyor.

Alistair'i severim. Muhtemelen benzer kumaştan kesildiğimiz içindir. Bu şehre geri döndüğümünden ve Adele Roy'un şirketlerini agresif bir şekilde satın aldığımdan beri onunla çalışmamın nedenlerinden biri de bu.

"Sanırım işlerin neden durduğunu merak ediyorsun," diye homurdanıyor Alistair, gözlerini masanın üzerinden bana dikerek.

"Aklımdan çıkmıyor, evet." İç çekiyor.

"Görünüşe göre barikatlara çarpıyoruz."

"Öyleyse onları havaya uçurun."

Alistair çenesini ovuşturarak bana dikkatle bakıyor. "Bir şeye dikkat çekebilir miyim?" Omuz silkiyorum. "Elbette."

"Bu şirketleri takip etme şeklin..." diye kaşlarını çatıyor. "Kişisel meselelerin bu işi gölgelemesine izin veriyor olabileceğinden endişeleniyorum."

Çenem gıcırıyor. "Bu sadece iş, Alistair. Adele Roy'a karşı kişisel bir düşmanlığım yok. Ama yangından mal kaçırarak yangından mal kaçırmaktır ve ben de tam olarak bu yüzden bu anlaşmalarda tetiği çekmen için seni tuttum. Yasal olarak konuşuyorum."

"Adele Roy'la kişisel bir işiniz olduğunu ima etmiyordum," diye düşündü, gözlerim benim için bile karardığında kendinden memnun olduğu belliydi. "Ben onun kızından bahsediyorum."

"Dikkatli ol, Alistair."

"*Dikkatli olmak* otuz beş yaşıma geldiğimde bana bir hukuk firması imparatorluğu kurdurmadı, Deimos. Cesaret, gözü *peklik* ve ellerimi kirletmeye istekli olmak sağladı. İkimiz de biliyoruz ki birlikte *bu* kadar iyi çalışmamızın nedeni bu." Parmaklarını konferans masasına vuruyor. "Dahlia senin emrinde, değil mi?"

"Peki bu neden önemli?"

Kıkırdıyor. "Deimos, hadi ama. Ben aptal değilim. Tam olarak bir çalışanı olan yeni bir şirketin var ve o çalışan da şimdiye kadar gördüğüm en agresif şekilde şirketlerini satın aldığı kadın kızı."

"Bana sadece geri kalanını getir,

Alistair." İç çekiyor. "Bu biraz zor

olabilir." "Açıkla."

"Gerard Dumouchel ve Adele Roy yasal sorunlarını çözüp boşanmalarını sonuçlandırırken, şu anda arafta kalan şirketlerle ilgilenen başka taraflar da var gibi görünüyor."

Kahretsin.

"Kim gibi diğer partiler?"

"Demek istediğim, kayalıkların üzerinde devasa bir imparatorluk var, Deimos. Suda kan olduğunda, köpekbalıkları oynamak için ortaya çıkar-"

"*Kim?*"

Yavaşça nefes verir. "Drazen Krylov."

Sikeyim.

Kendisini şahsen tanımıyorum ama Drazen eski bir paralı savaş lordu ve son zamanlarda eline *yüklü miktarda* para geçti ve bu da onun Bratva dünyasında bir tür öcüden... yani bir krala dönüşmesini sağladı.

"Tamam," diye homurdandım. "Gavan'la konuşup bakacağım-"

"Bunun pek işe yarayacağından emin değilim. Drazen Night New York'taki Brava sahnesinde yeni ama Gavan'la biraz geçmişleri var."

"*Halledeceğimi* söyledim. Bu arada, son derece agresif ol. O şirketleri *istiyorum*, Alistair."

Yavaşça başını sallıyor ve bana soğuk, delici bir bakış fırlatıyor. "Aklında bir şey mi var, Alistair?" Hırlıyorum.

"Aslında var. Adele Roy'un evindeki hırsızlık olayıyla bir ilginiz var mı?"

Ne?

Sesinde bir gerginlik ve tonunda bir uyarı var. Ona ters ters bakıyorum.

"Hayır."

"Deimos-"

"Cevabım hayır, Alistair." Ona bakıyorum. "Soruyorsun çünkü bu senin için bir sınırı aşmak olurdu sanırım."

Başını öne eğiyor. "İşte tam da bu yüzden soruyorum. Gerektiğinde çamura da batarım, bunu biliyorsun. Ama CEO'lara anlaşma imzalamazlarsa eşlerinin ilişkilerini öğreneceğini söylemek, insanların evlerine dolu silahlarla gitmekten tamamen farklı bir oyun. Eğer benden istediğiniz ikincisiyse, ben yokum. Senin iş alanındaki adamlarla çalışabilirim, Deimos. Ama ben bir avukatım, mafya değilim."

Başımı salladım. "Yine söylüyorum, o ben değildim." Yüzüm kararıyor. "Aslında ben de araştırıyorum."

Boğazını temizliyor ve kalemiyle masaya vuruyor. "Bu durumda, size doğru yönü gösterebilirim." Kaşları çatılır. "Dante Sartorre ile aranız iyi mi?"

İlginç.

Benim dünyamda olup da New York'un zengin, tehlikeli ve sapkınlara hitap eden kötü şöhretli yeraltı kink kulübü Club Venom'un mafya bağlantılı çoğunluk sahibini tanımamak için kendinizi zor tutarsınız.

Elsa ortaya çıkmadan önce Hades de üyeydi. Ben de öyleydim, kısa bir süreliğine, yıllar önce.

Ama Alistair'in Dante ve benim *geçmişimizi* nasıl bildiği merak konusu.

"Venom Kulübü'nün bir üyesi olduğumu bilmiyordum."

Alistair omzunu kaldırmaktan başka bir şey söylemiyor.

"Ve aramızın iyi olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Tam olarak arkadaş sayılmayız."

"Büyük ihtimalle Adele ve Dahlia Roy'a neler olduğu hakkında bir şeyler biliyordur."

Kılandım. "Dahlia'ya tam olarak neler oluyor?" Sessizce tıslıyorum.

Alistair kaşlarını çatı. "Başlangıç olarak, tek çalışanınızın güzel olduğunu, sizinle aynı zamanda Şövalyelik Kanına gittiğini ve şu anda tek *oda arkadaşınız olduğunu* biliyorum."

Ayağa fırlıyorum, içimdeki canavar hırıltılar çıkarıyor.

"Nefes al, Deimos," diye mırıldanıyor Alistair sessizce. "Bunu biliyorum çünkü Elsa Guin'le bazı yasal meseleler hakkında konuşuyordu ve bazı standart evrakları dosyaladığında posta adresi olarak senin evini gösterdi."

"Yani şimdi avukat-müvekkil gizliliğini tamamen unutuyor muyuz?" Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum.

Alistair başını öne eğer. "O *benim* müşterim değil, Deimos. Ben de senin düşmanın değilim. Sadece Dante ile konuş."

Canavarım hırlıyor ve içerideki kafese vuruyor. Evet, Dante'yle konuşacağım. Ama Dahlia hakkında olmayacak. O yılanın neden onun adını bile bildiği hakkında olacak.

Kulaklarım çınlayarak ve kanım ısınarak konferans salonundan çıkıyorum.

"Bir sorum var."

Kaşlarımı çatıyorum ve Hades'in kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, konferans salonunun hala opak olan pencerelerine küstahça yaslandığını görmek için dönüyorum.

"Şimdi yap."

Yavaşça başını sallıyor, ince bir gülümsemeyle. "Evet. Kesinlikle kız kardeşimizin arkadaşını beceriyorsun."

"Bu cümlelerin hiçbir kısmı soru değildir. Ve bir avukat ile müvekkili arasındaki özel bir konuşmayı gizlice dinlemek son derece yasa dışıdır."

"Ailemizin ışıkları nasıl açık tuttuğunun farkındasınız, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Öncelikle, özel hayatım kendimden başka kimseyi ilgilendirmez. İkincisi, aramızda hiçbir şey yok-"

"Sen ve Dahlia mı? Knightsblood'a birlikte gittiğin, Callie'nin doğum gününde sana hayalet görmüş gibi bakan, şu anda bu şirketteki tek çalışanın olan ve hala hiçbirimize hakkında hiçbir şey anlatmadığın Dahlia ve daha yeni duyduğuma göre senin *lanet olası evinde* yaşayan Dahlia mı?"

"İşin bitti mi?"

Gözlerini bana dikti. "Callie biliyor mu?"

"Callie'nin bilmesi *gereken bir şey* yok," diyorum. "Ve bu konuşma bitmiştir." "Seni seven insanları dışlamaktan *hiç* yorulmuyor musun, dostum?"

Sözleri sırtıma çarptığında gerildim.

"Tanrı aşkına, Deimos. Bak, senden dünyayı istemiyorum, sadece beni içeri almanı istiyorum."

"Seni içeri almıyorum Hades," diyorum sessizce, "çünkü bırakın kardeşimi, en kötü düşmanımın bile böyle olmasını istemem." Elimi omzuna koyarken omuz silkiyorum. "Yine de bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor."

Tam arkamı dönmeye başlamıştım ki beni durdurdu. "Yarın gece seni Dante'yi görmeye götüreceğim."

Kaşlarım çatıldı. "Neden bir refakatçiye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?" "Çünkü insanlar beni sever, Deimos. Ancak sen insanları korkutuyorsun." Başımı eğiyorum. "Ve?"

"*Ve* hafızam beni yanıltmıyorsa, içimizden biri Venom Kulübü'ndeki üyeliğini kendi isteğiyle sonlandırdı." Kulağıma yaklaşıp omzumu okşarken boğazını temizliyor. "Diğeri ise kesin bir dille *ayrılmasını* istedi."

DEIMOS

EVET. Her şey düşünöldüğünde, Hades'in bu gece benimle gelmesi muhtemelen iyi bir şey. Egom ona doğrudan sormama izin vermediği için, tam da bu yüzden onu gelmekte ısrar etmesi için kışkırttım.

Ne? Etrafımdakilerin gizli düğmelerine basmanın yanı sıra kendi berbat beynimin iç işleyişini de çok iyi anlıyorsam elimde değil.

Kendi *nörodiverjansımla* ilgili farkına vardığım bir şey var - *kahretsin*, o kelime - bunun bir hastalık ya da mutasyon olmadığı. Bu sadece ruhumun açmaya karar verdiği ve diğer insanların kapalı bıraktığı bir kapı.

Etrafınızdakilere yakından bakın-arkadaşlar, aile, sevgililer. Eğer ararsanız, gördüğünüzde anlarsınız: onları itmenin ve manipüle etmenin yolu. Onları istediğiniz yere yönlendirmek için ipleri yeterince çekmenin yolu.

Çoğu insan bu ipleri hiç görmez. Ve gören küçük bir yüzdeden neredeyse hiçbiri bu ipleri çekecek ya da hatta çekmek *isteyecek* belirli bir yapıya sahip olmayacaktır.

Bir de benim gibi insanlar var.

İp çekenler. Nörodiverjanlar.

Psikopatlar.

Hades'in benimle birlikte olması muhtemelen Venom'un ön kapısından geçebilmemin tek yolu. Kendisi Elsa'yı bulduğunda buradaki üyeliğinden vazgeçerken, benden de benimkini teslim etmem *istendiği konusunda* haksız değil.

Daha önce üye olduğum kısa süre içinde buraya neredeyse hiç ilgi duymamış olmama ve şimdi de kesinlikle duymuyor olmama rağmen bu durum beni hala rahatsız ediyor. "Tüm sapkın zevklere hitap eden bir kink kulübünün" *aslında tüm sapkın zevklerden insanları istememesi* benim suçum değil.

Ayrıca, özel odalardan birinde karşılıklı anlaşmaya dayalı bir kovalamaca olduğunu düşündüğüm bir şekilde nişanlandığım genç kadının kulübün yatırımcılarından birinin yeğeni olduğunu nereden bilebilirdim ki?

İkimiz de siyah takım elbiseler içindeyiz -Hades kravatsız, ben kravatlı- Club Venom'un kapıcısına giriş yapıyoruz. Dışarıdan bakıldığında burası hiçbir şeye benzemiyor - mütevazı bir mahallede bir depo sadece.

İçeride, New York'un şeytanlarının ve iblislerinin oynamaya geldiği, kara kara düşündüren bir zenginlik var. Karanlık ve sapkın. Zengin ve bağlantılı.

Buraya sık sık gelenler *sadece* suçlu tipler değil. Ama Knightsblood gibi, çoğunlukla öyle. Hem müşteriler hem de burada devam eden faaliyetler nedeniyle, maskeler kıyafet kurallarının zorunlu bir parçasıdır.

Konsiyerj masasındaki uzun kestane saçlı güzel kadın, daracık siyah bir kokteyl elbisesi ve bir kediye benzeyen siyah, bordo ve altın renkli karnaval tarzı bir maske takarak bize gülümsüyor.

"Hades, seni tekrar görmek çok güzel."

Kardeşimin eski tuhafllıkları ve eğilimleri göz önüne alındığında, bu kadının onu aleti olmadan tanınması bir mucize.

"Sanırım eski maskeniz hâlâ burada. Bana bir saniye izin verir misiniz?"

"Elbette, Kara."

Arka odaya geçiyor. Kaşlarını kaldırıyorum ve Hades'e bakmadan dişlerimi emiyorum.

"Görünüşe göre *Kara* üzerinde kalıcı bir etki bırakmışsınız."

Hades gözlerini devirir. "Çünkü o baş kapıcı, sık kafalı. Onu becerdiğim için değil."

"Sinirime dokundun, değil mi?"

Yüksek sesle nefes veriyor. "Bakın, buraya bir daha adım atmasam da olurdu, çok teşekkür ederim. *Size* bir iyilik yapmak için buradayım. Elsa'dan alacağım tüm puanları kaybetme pahasına, bunu da eklemeliyim."

"Ona en iyi şekilde davrandığını söylerim," diyerek onu rahatlatıyorum.

"En iyi şekilde davranıyorum," diye tıslıyor.

Kara, Hades'in üyelik günlerinden kalma eski maskesiyle ve benim için altın ve siyah bir kurt maskesiyle geri döndü.

"Ve bu bizimle ilk seferiniz mi, efendim-"

"Sadece Dante üyeliğini iptal ettiğinden beri," diyor Hades yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle.

"Eğer bu işi batırırsan," diye mırıldanıyorum, "o zaman burada bulunmanın aileyle ilgili asil bir amacı olmayacak. Bu da demek oluyor ki

başka bir nedenle...şey, uğramak için." Gülümsüyorum. "Bu Elsa'nın pek hoşuna gitmeyecek, değil mi?"

"Sen tam bir pislisin," diye homurdanıyor.

Kara boğazını temizleyip kibarca gülümserken siyah takım elbiseli ve siyah maskeli bir adam öne çıkıp küçük tahta bir kutuyu açıyor. İçinde çeşitli renklerde bileklikler ve giren üyelerin çeşitli rollerini ve "ilgi alanlarını" belirleyen işaretler var: Dom için siyah çizgiler. İtaatkâr için altın çizgiler. Kırmızı sadomazoşizme olan ilgiyi gösterir. Yeşil...

Anladınız işte.

Hades, sadece sıradan bir gözlemciyi işaret eden beyaz ve altın rengi bir tane çıkarır ve bileğine takar. *Bunlardan* birini ilk kez seçiyor olmalı.

"Efendim?" Orada durup düşünceli düşünceli çantaya bakarken adam bana gülümsüyor. "Hangi grubu istediğinize dair bir rehber ihtiyacınız var mı?"

"Evet. Hangisi Tanrı kompleksi ve ilkel bir kovalamaca saplantısı olan bir psikopata işaret ediyor?"

"Tanrı *aşkına*," diye mırıldanıyor Hades, başka bir beyaz ve altın bant alıp bileğime takıyor. "Daha içeri girmeden buradan atılmak mı istiyorsun? Sesini alçalt, sikik."

İnce siyah elbiseli ve zarif maskeli bir başka ince kadın bizi kapılardan geçirip günahın derinliklerine indiriyor. Pirinç şamdanlardan yayılan, kan kırmızısı ve altın rengiyle vurgulanmış mat siyah duvarlara gölgeler düşüren loş, boğucu bir ışığa adım atıyoruz.

Rehberimiz bizi kulübün derinliklerine, *Gözleri Tamamen Kapalı* ile *Mürekkep Balığı Oyunu* arasında bir şey gibi basit mat siyah maskeli, tamamen siyah takım elbiseli korumalarla çevrili bir dizi kapıdan geçiriyor. Bu kapıları geçtikten sonra eğlence gerçekten başlıyor.

Sizi ilk etkileyen inlemelerdir. Müzik de tabii ki. Ve tüm mekanın genel erotik havası. Ancak sizi gerçekten boğazınızdan yakalayan ve normalden hedonistik olana çeken Şey soluk soluğā, homurdanarak, sızlanarak ve inleyerek atılan zevk ığlıklarıdır.

Club Venom, cinsel zevk arayışında olan benzer dŖncedeki bireylere ya da *birkaç bireye* hitap eden, sadece üyelere özel bir kulüptür. Zemin katta bir dizi kokteyl ve Şarap barı, salonlar ve yan odalar bulunmakta olup, burada izleyici kitlesine aldırmadığınız sürece neredeyse hiçbir Şey yasak değildir. Üst katta ise özel sitler ve oyun odaları yer almaktadır.

Ancak her zaman ilk geçtiğiniz yer zemin kattaki teŐhirciliktir.

Geldiğimiz ilk odada, altın rengi kokteyl elbisesi giymiş, üst kısmı açık sarışın bir kadın, siyah takım elbiseli bir adamın açık dizleri arasında diz kyor. Kadının kıpkırmızı dudakları adamın sikini Şehvetli bir Şekilde aşağı yukarı sallarken, bir başka kadın da (skor tutanlar için esmer) adamın sırtıyla oturduğı kanepenin arasına oturmuş, ellerini adamın açık gömleğinin altından görünen Bratva dvmelerinin üzerinde gezdiriyor.

Onların yanında, Bratva mürekkepli başka bir adam, bir esmerin ayak bileklerini omuzlarının üzerine almış, onu kanepede sikiyor. Ve tüm bunların karşısındaki kanepede, ağıartılmıŐ sarı saçlı Asyalı bir kadın, Camorra mürekkepli iki kaslı adam ağızını ve amını acımasızca sikerken kıvranıyor ve inliyor.

Evet. Club Venom'a hoş geldiniz. Ve burası sadece fuaye.

Rehberimiz bizi ana salona götürüyor - iki barı ve etrafına dağılmış geniş oturma yerleri olan büyük bir oda. Merkezde, neredeyse *her zaman* iftler, üçlüler ve daha fazlası tarafından işgal e d i l e n v e izlemek isteyenler için bir tür seks partisi yapan bir dizi yatak ve kanepeler var.

Bu gece de bir istisna değil.

Şahsen bana göre değil: ne teşhircilik ne de grup seks. Ama sanırım herkes kendine göre. Kulüpte bize sözsüz rehberlik eden kadın, mat siyah ve altın maskesinin altından gülümseyerek dönüyor.

"Bay Sartorre birazdan dışarı çıkacak ve sizi beklerken dinlenmeye ve eğlenmeye davet ediyor."

Hades başını sallar. "Harika, teşekkürler."

Kadın adama yaklaştıkça gülümsemesi daha da cilveli bir hal alıyor.

"Rahatlamanıza yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa-"

"Evet, ben iyiyim. *Hoşça* kal," diye homurdanıyor Hades, kadına ters ters bakarak. Gülümsemesi biraz duraksıyor, sonra bana dönüyor.

"Berbat bir fikir. Yürümeye devam et," diye homurdanıyorum.

Hiç şaşırmadı. "Peki o zaman, lütfen bir içkinin ve gösterinin tadını çıkarın, Bay Sartorre birazdan sizinle olacak."

Geldiğimiz yöne doğru gözden kaybolduğunda, kardeşime bakıp sırtıyorum.

"Oh, *ne*," diye mırıldanıyor huysuzca.

"Hiçbir şey, hiçbir şey," diye omuz silkiyorum. "Daha sonra Elsa'ya senin ne kadar iyi bir çocuk olduğunu anlatmaktan mutluluk duyacağım."

Gözlerini deviriyor, önümüzde duran kanep ve yataklardaki seks partisine sırtını dönüp başını bana sallıyor.

"Sana bir şey açıklayacağım, Deimos." "Bu ilginç olacak."

İç çekiyor. "Dünyada birlikte olmanız *gereken* kişi olduğunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde bildiğiniz tek kişiyle birlikteyseniz, çünkü o sizi mümkün olan en samimi şekilde tamamlıyorsa, günaha karşı direnmek mesele değildir." Başını sallıyor. "Başka bir ayartma *yok*. Hikayenin sonu."

"Çok dokunaklı. Teşekkürler, Hades."

Gözlerini deviriyor. "Bunu bir gün anlayacağını gerçekten umuyorum Deimos."

Ve gerçekten *de* beynimde hemen beliren düşünceyi çok derinlemesine irdelemek istemiyorum: bunu zaten anlıyorum. Ayrıca bakınız: Dahlia Roy hayatıma geri döndüğünden beri başka hiçbir kadına ilgi duymamam.

İkimiz de önümüzde duran sahneye bakmak için dönüyoruz. Kumral saçlı şehvetli bir kadın, kızıl saçlı adamın arkasındaki kaslı adam onu bir makine gibi sikerken başka bir kadının memelerine doğru inliyor. İki sarışın kıvranıyor ve nefes nefese kalıyor, altlarındaki Yakuza bağlantılı adama binerken birbirlerini hararetle öpüyorlar - biri amını adamın ağzına sürüyor, diğeri sikinin üzerinde zıplıyor.

Tüm *bunların* arkasında, yataklardan birinde, koyu saçlı bir kadın, dört erkek aynı anda onu alırken orgazmla titriyor. Ve gerçekten *hepsi* aynı anda.

Yoldan geçen siyahlara bürünmüş maskeli bir garsondan iki kadeh şampanya alıp birini Hades'e uzatıyorum.

"Burayı özlüyorsun, değil mi?" "Yanlış."

"Azıcık bile değil."

"Hayır."

Merakla bana bakmadan önce şampanyasının yarısını fondip yapıyor.

"Biliyor musun, Dante'nin seni neden kovduğunu hiç duymadım." "*Beni kovmadı*, sadece ciddi bir anlaşmazlık yaşadık."

"Ne yani, siz üye olarak kalmak istediniz ve o bunun tam tersini mi hissetti?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bunun gibi bir şey. Ve iyiydi. Burası bana göre değil, hem de hiç."

Bana sırtıyor. "Sadece o gece ne bok yiyebileceğini bilmek istiyorum. *burası sınır* dışı edilmeyi gerektirecek bir yer değil."

Dönüp elimi ağır bir şekilde omzuna koyarken gülümsüyorum. "Hades, seni kardeşim gibi seviyorum. Ama kişisel cinsel zevklerimizi birbirimize aktarmaya başlamamız gerektiğini *hiç* sanmıyorum, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Yeterince adil.

Ugh." "Vay vay vay..."

Kahretsin.

Döndüğümde dişlerimi sıkıyorum ve gözlerim Raquel'e takılıyor. Güller ve bir güvercinle süslenmiş altın sarısı ve kan kırmızısı karnaval maskesine rağmen o olduğunu biliyorum. Ses tonundaki rahatsız ediciliği nerede olsa tanırım.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Sanırım kötü bir kuruş gibiyim," diyorum acımasızca. "Her zaman davetsiz geliyorum."

Hades boğazını temizliyor, gözleri Raquel ve benim aramda gidip gelirken biraz da eğlenerek sırtıyor.

"Seni kurtarmaya yardım etmeyi teklif ederdim," diye mırıldanıyor kulağıma, Raquel'den uzaklaşarak. "Ama bu durmak için fazla eğlenceli görünüyor. Ben şurada patlamış mısır yiyen adam olacağım."

"*Pislik.*"

Kıs kıs gülererek omzumu okşadı. "İyi şanslar, kardeşim."

Hades bir içki daha almak ve bu saçmalığı güvenli bir mesafeden izlemek için yakındaki bara doğru kayarak oradan uzaklaşır.

"Yeni oyuncağın nerede, Deimos?" Raquel, kan kırmızısı dudakları zehirle kıvrılmış bir şekilde işaret ederek söylüyor.

"Ne *istiyorsun*, Raquel."

Taş gibi soğukluğuma kısa bir süre sinirleniyor, sonra omuz silkerek bana yaklaşıyor. "Merak ediyorsan, bu gece burada yalnızım," diye mırıldanıyor sessizce.

"Sizi temin ederim, uzaktan yakından merak etmiyorum."

Göğsümü tokatlamak isterken dudakları bükülüyor. Bir adım geri atıyorum, dokunuşundan kolayca kaçınıyorum ve onu aramızdaki havayı karıştırırken bırakıyorum. Kaşları çatıldı.

"*Lütfen*," diye homurdanıyor Raquel. "Sakın bana o küçük farenin kız arkadaşın olduğunu söyleme. İkimiz de biliyoruz ki sen kız arkadaş *edinmezsin.*"

"Elimden geldiğince açık bir şekilde hayır dediğim gerçeğini görmezden gelen insanlarla da işim olmaz."

Sırıttırıyor. "Belki de ipuçlarında kötüyümdür."

"Bu bir ipucu değildi. Benden uzak dur, Raquel. *İlgilenmiyorum.*"

Kıkırdıyor. "Şimdi bu *neden* benden çok kendinle tartışıyormuşsun gibi geliyor..."

"Muhtemelen işitme bozukluğu olan bir aptal ve aynı zamanda bir narsist olduğun içindir. Ve ilginç bir narsist de değilsin. Boş, sıkıcı, tamamen orijinal olmayan, çerez kesici türden."

Gölümsemesi biraz duraksıyor. Ama yine de elini göğsüme koymak istercesine uzanıyor. Elini sertçe kenara itip ona doğru hamle yaptığımda ve çenesinden sertçe kavradığımda irkiliyor.

"Sana yapmamamı söylediğim halde bana bir daha dokunursan o lanet elini kırarım," diye tıslıyorum. "Biz. Biz. Anlaştık."

Cevap beklemeden dönüp Hades'i bulmaya ve beni bu kadınla yalnız bıraktığı için taşaklarını tekmelemeye hazırlanırken sesi beni durduruyor.

"Onda olup da bende olmayan ne var?!" Raquel ağzından kaçırır. "Yani ne var, Deimos?! Daha mı yüksek sesle bağırıyor? Onu daha çok incitmene izin mi veriyor? Ne zaman istersen senin oyunlarını oynuyor mu? Söyle *bana!* Ne olduğunu söyle bana-"

Ben dönüp ona doğru yaklaşırken nefesi kesiliyor, hırılıyor, gözlerinde korku patlıyor. "Onunla oyun oynanmaz, Raquel. Bu kadar."

Sonra dönüp uzaklaşıyorum ve onu orada öylece bırakıyorum.

Ağzımdan çıktığı anda bu bağlantıyı kendim kurduğumdan oldukça emin olsam da gerçek bu.

Dahlia ile oyun oynamayız. Ve "oynadıklarımız" da aslında oyun değil.

Onlar sadece biziz.

DEIMOS

"İÇKİ?"

Dante sonunda bizi selamlamak için dışarı çıktı ve Hades kulüpte kalmayı tercih etti, barda onu hatırlayan bir barmenle birlikte oturdu - ne olursa olsun, bir adam.

Dante'yi altın ve kan kırmızısı vurgulara sahip karanlık, mat siyah koridorlarda takip ettikten ve üzerinde kulübün logosu olan altın bir engerek amblemi bulunan bir kapıdan geçtikten sonra kendimi onun özel ofisinde buluyorum.

"Neden olmasın?"

Bize iki cömert viski doldurmadan önce bar arabasında durduğu yerden bana meraklı bir bakış fırlatıyor. Birini bana uzatıyor, sonra da çatırdayan şöminenin önündeki koltuğa çöküp karşısındakini işaret ediyor.

"Oturmak ister misin?"

"Değişir. Bu gece üzerine boşalan oldu mu?"

Dante sessizce kıkırdar. "Akşamki şenlikler dışarıda olacak, Deimos. Burada değil."

"Peki, bu durumda..."

Oturuyorum, bileğimi dizimin üzerinde çaprazlayarak içkimi

rahatça yudumluyorum. "Seni bir daha burada görmeyi

beklediğimi söyleyemem, Deimos." "Kötü kuruş."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Derin bir nefes alıyor, koltuğunda arkasına yaslanıyor ve merakla bana bakıyor.

Dante heybetli bir adam: uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslı, bronzlaşmış İtalyan teni, koyu renk saçları, delici mavi gözleri ve keskin, esmer bir çenesi var. Ve geçmişte yaşadığımız tüm anlaşmazlıklara rağmen, itiraf etmeliyim ki, adam *çok* güzel kesilmiş bir takım elbise giyiyor.

Doğrudan mafya değil ama Amerika'da Komisyon'u oluşturan beş İtalyan aileden biri olan Carveliler'le kuzen; önemli ve güçlü mafya ailelerinden oluşan bir tür yüksek konsey.

Dante'nin "bağlantılı" olduğunu söylemek yüzyılın en hafif tabiridir.

"Pekala," diye iç geçirdi. "İşte buradasın. Üstelik diğer başıboş Drakos kardeşini de buraya getirmeyi başardın."

"Kes şunu, duygusallaşıyorum," diye söylendim.

Dante sırıtıyor, ama sonra gülümsemesi hızla düşüyor. "Burada ne işin var, Deimos. Tekrar katılmakla ilgilenmediğinden eminim ve zaten bunun olmasına asla izin vermem. Ve mümkünse her zamanki iğneleyici alaycılığını ve iğnelemelerini kapıda bırak. Yoğun bir gecem var."

"Aynen öyle. Halıların üzerindeki döl lekeleri kendi kendine temizlenmez, değil mi?" Bana soğuk bir bakış fırlattı. Ben de aynı soğuklukla gülümsüyorum.

"Senin küçük çember kulübüne yeniden katılmak gibi bir niyetim yok, Dante. Bu yüzden burada değilim."

"Peki o zaman? Beni bekletme," diye mırıldandı kuru

bir sesle. "Bilgiye ihtiyacım var."

Kaşları kalkıyor. Dudaklarının köşeleri de öyle. "Bu çok ilginç. Casusluk ustasının kendisi, Pervasızlar'ın kralı ve olağanüstü psikopat, bir şeyi ortaya çıkarmak için yardımına ihtiyaç duyuyor."

"Bunu kullanmak için yıllardır bekliyordun, değil mi?"

"Ne *istiyorsun*, Deimos."

Elimi ceketimin cebine atıyorum ve aramızdaki küçük masanın üzerine bir deste sarılı banknot bırakıyorum. Dante sırtıyor ve on bine kaşlarını kaldırıyor.

"Benim verebileceğim bilgileri çok küçümsüyorsunuz."

"İşte bu yüzden," parayı başımla işaret ediyorum, "bilginiz olsun diye değil. Sessiz kalman için."

Yüzünde bir gölge belirir. "Bana hakaret etme, Deimos. Benim bilgim doğal olarak sessizliğimle birlikte gelir."

"O zaman buna bir sigorta poliçesi diyelim. Ya da vücut sıvılarını temizleme fonuna koyabilirsiniz. Eminim burası için küçük bir bütçe değildir."

Gözlerini deviriyor, parayı bana geri itmek için öne doğru eğiliyor. "Hayır dedim."

Omuz silkiyorum. "Pekala."

"Peki... Neyle ya da kiminle ilgileniyoruz?"

Boğazımı temizliyorum. "Bir kişi. Aslında iki kişi. Adele ve Dahlia Roy, bir anne ve kızı-"

"Kim olduklarının gayet iyi farkındayım."

"Özellikle, onlara kimin zarar vermek isteyebileceğini bilmek istiyorum."

Dante'nin kaşları kalkıyor. Sonra sessizce sırtarak kanepeye yaslanır ve parmaklarını kanepenin arkasına vurur.

"Bunun tam olarak hangi kısmı," diye homurdanıyorum,

"seni eğlendiriyor?" "Evde biraz sorun mu var, Deimos?"

Dante'nin Dahlia'nın benimle kaldığını bilmesi beni şaşırtmadı. Adam sadece Club Venom'un çoğunluk sahibi ve işletmecisi değil. Aynı zamanda tüm New York'un perde arkası istihbaratı için başvurulacak adam. Tüm ailem ve tanıdıkları hakkında dosyası *yoksa* şok olurum.

Bu yüzden bunu söylediğinde kızmış ya da şaşırmış gibi görünerek onu tatmin etmiyorum, çünkü tam olarak bu *yüzden* söylediğini biliyorum.

"Bu senin için evet mi hayır mı demek

oluyor Dante?" Bana bakıyor. "Evet

olabilir."

Yüksek sesle nefes veriyorum. Tanrım, bu kendini "gizemli tipler" olarak ilan edenlerin oynamaktan zevk aldığı lanet olası pelerin ve hançer oyunlarından nefret ediyorum.

"Seni acil bir şeyden alıkoyuyor muyum, Deimos?"

"Evet, senin aptal kulübünden başka bir yerde olmamı engelliyorsun. Bir cevabın var mı yok mu ve *lütfen* gizli el sıkışmaları ve şifre çözücü yüzük saçmalıklarını bırakabilir miyiz? Yoğun bir gece geçirdiğini söylediğini sanıyordum."

Bana kaşlarını çatıyor, sonra omuz silkiyor. "Peki. Merhum Nasser El-Sayed ile olan bağlantılarının farkında mısın?"

"Öyleyim. Ve evet, hala ona sadık olan insanların intikam almaya ihtimalini göz önünde bulundurdum."

"Yanlış." Dante başını sallar. "El-Sayed'den kimse değil." "Bu konuda çok emin görünüyorsun."

"Evet. Çünkü Adrian Cross'un on yıl boyunca Nasır'la el sıkışan herkesi avladığını ve kimsenin karısı Celeste, Adele ve Dahlia'dan söz etmediğinden emin olmak için onları yok ettiğini biliyorum."

Kaşımı kaldırıyorum. Bu çok ilginç. Adrian Cross ile Londra'da sadece orada burada karşılaşmıştım. Şimdi birden düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız olabileceğini düşünüyorum.

"Cross'un düşmanlarından biri o zaman?"

Dante başını sallar. "Pek olası değil. Ayrıca, bugünlerde Cross ailesi kendilerine gerçek bir tehdit oluşturabilecek herkesle barış yaptı. Adrian'ın şu anda sahip olduğu düşmanlar küçük çaplı ve asla bu kadar cüretkâr bir şey yapamazlar. Yani Adele Roy'un servetine bakılırsa yeterince güvenliği olduğunu varsayıyorum. Ve Dahlia..." Şehvetle gülümsüyor. "Şimdi *seni yakaladı*, değil mi?"

Yemi yutarak ona şaka yapmıyorum.

"Drazen Krylov hakkında bir söylenti var-"

"- şu anda Adele ve ayrı yaşadığı kocası arasında arafta kalan bazı şirketlere satış yapmaları için aktif olarak baskı yapmaya çalışıyor. Evet, biliyorum. Drazen

bir deli olabilir..." Bana sırtıyor. "Sadece ikinizin yakın olduğunu varsayabilirim?"

"Bugünlerde herkes komedyen."

Dante ekşi ekşi sırtıyor. "Drazen hesaba katılması gereken bir güç. Ve çılgın. Ama aptal değil ve Adele'in ya da kızının peşine düşmenin Adrian Cross'un gazabına yol açacağını biliyor. Krylov Bratva New York'ta yeni yeni tutunmaya başladı. Drazen'in böyle bir öfkeye ihtiyacı yok."

"Yani?"

Omuz silkiyor. "Yani hiçbir şey. Elimdeki tek şey bu."

Kaşlarımı çatıyorum. "New York'un ünlü casusluk şefinin bir cevabı olmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

Dante rahatça içkisini yudumlar. "Hey-bazılarını kazanırsın, bazılarını kaybedersin."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Gerçekten bilmiyor musun Dante, yoksa benden hoşlanmıyor musun?"

Kıkırdıyor. "Bu benim dünyam değil, Deimos. Adrian Cross, sen ve diğer büyük oyuncuların hepsi olmasa da çoğu hakkında bilgim var. Ama Adele Roy bir hayır kurumu yönetiyor, mafya ailesi değil. Böyle sivilleri takip etmekle uğraşmam."

Bana soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Ama ne olursa olsun, ben de senden pek hoşlanmıyorum. Ve kesinlikle "Kulübümde saatli bomba gibi oturmandan hoşlanmıyorum."

Parmağımı bir metronom gibi ileri geri sallarken dişlerimle "tik tik" sesi çıkarıyorum. Sonra içkimi bitirip ayağa kalkıyorum.

"Büyüleyici bir akşam oldu, Dante. Bunu bir daha asla yapmayalım, olur mu?"

"Venom'dan uzak dur, Deimos. Bir dahaki sefere kardeşin bile seni ön kapıdan geçiremeyecek."

Beni durdurduğunda ofisinin kapısına doğru gidiyordum.

"Özür dile."

İnanılmaz bir şekilde kıkırdıyorum ve ona dönüyorum. "Affedersiniz?"

"Yatırımcımın yeğenini ölümüne korkutan küçük psikopat bir pislik olduğun için *özür dile*, ben de sana bir şey vereyim."

"Ne tür bir şey?"

Gülümsüyor. "Oh, güven bana, bu iyi bir tane. Özellikle senin çekmekte iyi olduğuna inandığım türden bir ip."

Dişlerim gıcırıyor. Dante genişçe gülümsüyor.

"Hadi ama Deimos. Küçük bir özür dilersem, oda arkadaşına dönüşen iş arkadaşını korumaya bir adım daha yaklaşmış olursun."

Bundan zevk alıyor, küçük pislik. Yolun ilerleyen bir noktasında hayatının içine etmek için aklıma bir not alıyorum. Sonra boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim," diye homurdanıyorum.

"İyi geceler, Deimos."

Aman *Tanrım*, bu lanet herif. Derin bir nefes alıyorum.

"Dante, müessesenizde *her türlü* cinsel zevkin hoş karşılandığını düşündüğüm ve o genç kadının sözlü işaretlerini yanlış okuduğum için özür dilerim. Ne olursa olsun, ona hiç dokunmadım."

Dante, "Hayır, onu kelimenin tam anlamıyla altına işetecek kadar korkuttun," diye mırıldandı.

Elimde değil. Sessizce kıkırdıyorum.

"Ama olsun," diye homurdanıyor. "Özrün kabul edildi." "Şimdi kurabiyemi alabilir miyim?"

Parmaklarını kanepeye vuruyor ve soğukkanlılıkla bana bakıyor. "Gerard Dumouchel."

Kaşlarımı çattım. "Adele'in onu boşayan kocası mı?"

Başını sallıyor. "Sadece Adele'i boşayıp tüm parasını almaya çalışmıyor."

Kaşlarım çatıldı. "O zaman başka ne yapıyor, söyler misiniz?" "Sadece bu," diye omuz silkiyor Dante. "Kimse bilmiyor."

"Tanrım, Dante, eğer bu bir bilmeceyse, bilmelisin ki, bu lanet şeyden *nefret* ediyorum.
."

"Kimse bilmiyor çünkü neredeyse iki aydır kimse Gerard Dumouchel'i *görmedi bile*." Dante bana baktı. "O kayıp."

DAHLIA

ELSA bir kez daha telefonunu kontrol ediyor, kaşları derin bir şekilde çatılmış. "Her şey yolunda mı?"

Bana bakıyor ve kızarıyor. "Tanrım, çok özür dilerim."

"Hayır, hiç de değil! İzin almanız ya da bir işle ilgilenmeniz gerekirse ya da-" "Hayır, bu..." Gözlerini deviriyor. "Nora'nın randevusu var."

Çekiniyorum. "*Oof.*"

"Değil mi?" Elsa

inliyor.

Nora, Elsa'nın on altı yaşındaki kız kardeşidir ve aralarındaki yaş farkı göz önüne alındığında Elsa, Nora'yı kendi kızıymış gibi yetiştirmiştir.

Kaşlarımı çattım. "Birlikte olduğu kişi için mi endişeleniyorsun?"

Elsa kıkırdar. "Hiç de değil. Bir, çünkü o bir köpek yavrusu ve gerçekten tatlı bir adam. İkincisi de, Hades onu almaya geldiğinde ödünü kopardığı için."

"Dur tahmin edeyim, Nora'yı eve getirdiğinde bu zavallı çocuğu daha da korkutmak için ön kapıda mı bekliyor olacak?"

Elsa sırtıyor. "Hayır, o benim vardiyam. Hades, Deimos ile bir göreve gitti."

Kaskatı kesildim. Deimos gerçekten de bu gece işi olduğunu ve eve geç geleceğini söylemişti -*evinde* olduğu gibi, görünüşe göre artık ayrı yatak odalarında da olsa paylaştığımız evinde.

Ama Hades'le bir "göreve" gitmekten hiç bahsetmedi.

"Oh?" Elimden geldiğince rahat bir şekilde omuz silkiyorum. "Ne tür bir görev bu?"

Elsa yüzünü buruşturur. "Eh, bu... hayır, unut gitsin." Başını sallar ve ardından şarap kadehini eline alıp zarif bir yudum alır. Sonra gözlerini önündeki büyük yasal belge yığınının dikiyor. "Tamam, hadi bunlara bir göz atalım, çünkü üzerinden geçmemiz gereken *çok şey* var."

Ağzım burkuldu. "Bunu yaptığın için tekrar teşekkür ederim. Cidden, zaman ayırdığınız için size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum-"

"Dahlia," diye gülümsüyor ve Brooklyn'deki Bar Great Harry'de buluştuğumuz yüksek masaya uzanıp elimi rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Gerçekten yardım etmekten mutluluk duyarım. Tamam mı?"

Yine, annem istediği zaman çok cesur bir yüz ifadesi takınır. "Üst dudağı sert, diğer yanağını çevir" oyunu sağlamdır.

Ama o çöküyor. Ne zaman FaceTime yapsak bunu görebiliyorum ve ne zaman konuşsak sesinden bunu duyabiliyorum. O kadar çok şey yaşadı ki, Gerard'la yaşadıklarının üstesinden gelmeye çalıştığını bilsem de, bu yavaş yavaş ona zarar veriyor.

Yani, onu gerçekten seviyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de öyle. Bu da ihaneti çok daha kötü yapıyor.

Ne yazık ki, yüzeydeki çöküşün bir parçası olarak, bazı şeylerin gözden kaçmasına izin veriyor - hukuk danışmanıya görüşmeleri kaçırıyor. Geri gönderilmesi gereken önemli belgeleri iade etmeyi unutuyor. Bu tür şeyler.

Ben de gururumu ayaklar altına aldım ve boşluğu doldurması için Elsa'ya ulaştım. Ve o inanılmazdı; yardımsever, güçlendirici, rahatlatıcı ve şirketinin bu iş için onu görevlendirmesi için evrakları doldururken benim adresim yerine Deimos'un adresini yazdığımında hiçbir şey söylemedi. Böyle bir ayrıntıyı gözden kaçırarak biri değil.

"Yani, işler... daha da garipleşti."

Tuhaf. Elsa, Gerard ve annem arasında olup bitenleri araştırdıkça bu kelimeyi daha fazla kullanmaya başlıyor. Onları şahsen tanımıyor bile, ama ona göre Gerard'ın davalarının ve yasal işlemlerinin hemen hemen her yönü tuhaf.

Öncelikle, gerçek baş avukatının kim olduğunu tespit edemiyoruz. Evrak işlerini veya daha fazla dilekçeyi dosyaladığında, her zaman her yere dağılmış çeşitli hukuk firmalarındaki farklı bir avukat yardımcısı aracılığıyla oluyor - bazıları İngiltere'de, diğerleri Fransa'da, hala diğerleri ABD'de.

Sanki bir şey saklıyor ama ne olduğunu anlayamıyoruz.

Şarabımı yudumlarken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey..." Birkaç gün önce gelen bir e-postanın bilgisayar çıktısını çıkarıyor; Gerard'ın kendisinden gelen ve annemi bu işi uzattığı için azarlayan resmi bir mektup.

Pislik.

Elsa boğazını temizleyerek ikinci paragraftaki bir satırı işaret ediyor. "Tam burası. Hiç mantıklı değil." Sayfayı çeviriyor, böylece nerede olduğunu okuyabiliyorum.

Gerard'ın annemin henüz imzalamadığı ya da cevap vermediği çeşitli evraklardan, yasal formlardan ve sözleşmelerden bahsettiği yer.

Gözlerimi Elsa'ya kaldırıyorum. "Anlamıyorum. Bunda garip olan ne?"

"Garip olan şu ki, üvey baban avukat olmadığı halde şu ana kadar yasal süreçte şaşırtıcı bir ustalık gösterdi. Yasal olarak konuşursak, her I'nın noktasını koydu ve her T'nin üstünü çizdi. Ama bu tam bir karmaşa. Bak."

Tüm formları numaralarına göre listelediği yeri işaret ediyor.

"Annenizin 98-R, PREP-2, JD- 982-B formlarına yanıt vermediğini yazıyor..." Başını sallıyor. "Ve böyle devam ediyor."

Kaşlarımı çattım. "Hâlâ anladığımdan emin değilim."

"Bu formlardan daha önce de başka e-postalarda bahsetmişti. Ama her zaman dosyalandıkları sırayla bahsederdi. Burada öyle değil. Bunların hepsi sıra *dışı* ve ayrıca bu konuyla hiçbir ilgisi olmayan, hiç göndermediği başka yasal belgeleri de listelemiş. Bazıları kelimenin tam anlamıyla uydurma formlar. Böyle bir şey yok."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Evet, kafam karıştı." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. "Gerard'da bunama ya da Alzheimer'ın erken belirtileri falan yok, değil mi?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Bildiğim kadarıyla

hayır." "O zaman ne yapacağımı şaşırdım. Çünkü bu

hiç mantıklı değil."

Uzun form listesine göz atarken dudağımı çiğniyorum. Ama birden nefesim kesiliyor ve sırtımdan aşağı soğuk bir şey sıçrayınca omurgam keskin bir şekilde dikleşiyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Dönüyorum ve arkamda duran, zehirli bir şekilde gülümseyen zarif sarışın kadını fark ettiğimde anında donup kalıyorum.

"*Olamaz*," diye dudak büküyor. Boş şarap kadehini kaldırıyor. "Biri bana çarptı."

Gözlerimi diktim... Siktir, adı neydi?

"Raquel," diyor küçümseyici bir ses tonuyla, hâlâ o sahte, alaycı gülümsemesiyle bana bakıyor.

Omuzlarımı kıvırıyorum, omzumun üzerinden beyaz şarabı döktüğü yere bakmak için dönüyorum - yani, en azından kırmızı değil, kapüşonumun arkasına. Bu arada, kaltak üzerinde *harika* görünen şık siyah bir kokteyl elbisesi giymiş, makyajı ve saçı kusursuz ve beyaz dişleri kötülükle parlıyor.

"*Ne kadar sakarım*," diye iç geçiriyor Raquel.

Elsa ayağa kalkarken kaşlarını çatıyor. "Ne oluyor lan? Onu kasten sırtından aşağı döktün. Ben tam burada oturuyordum."

"*Erkek arkadaşın* nerede, tatlım?" Raquel, Elsa'yı görmezden gelerek benimle alay ediyor. "Belli ki seninle değil," diye gülümseyerek karşılık veriyorum.

İnsanların bana zorbalık yapabileceklerini ya da kötü kız saçmalıklarıyla bana vurabileceklerini düşünmelerine bayılıyorum.

Evet, bir *dene*. Tanıdığım en belalı kadın tarafından, tanıdığım en belalı ikinci kadın olan teyzem ve gerçek bir suç patronu olan amcamla birlikte büyütüldüm. *Ve* özel okula gittim.

Ama bir sorun var. Raquel yorumumdan hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Onun yerine, daha geniş gülümsemeye başladı.

"Yani, şu anda değil, hayır. Ama sadece muhtemelen hala nefes almaya çalıştığı için."

Acımasız ve yeşil bir şey içime saplanıyor, irkilmeme neden oluyor, ama aynı zamanda sadece beni kızdırmaya çalıştığı da acı verici bir şekilde belli oluyor. Ben de nefesimi verip başımı sallıyorum.

"Bak, seni tanımıyorum bile," diye mırıldandım. "Ve seninle herhangi bir sorunum yok-"

"Benim *seninle* bir sorunum var," diye karşılık veriyor.

"Harika," diye omuz silktim. "Bir numara al ve sıraya gir. Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ama önemli bir işin ortasındayız, o yüzden hoşça kal."

Elsa'ya gözlerimi devirerek ondan uzaklaşıyorum. Birden Raquel kolumdan tutup beni geri çekiyor.

"Ciddi misin sen?" Pat diye söyledim. "Dokunma-"

"Önce beni kovalamasına izin verdim," diye tıslıyor ve dudakları kulağıma yaklaşacak şekilde eğiliyor. Sessizce gülüyor. "Onun nasıl oynamayı sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

Kılandım.

"Sonra beni istediği kadar sert sikmesine izin verdim ve aman *Tanrım çok* iyiydi." "Lütfen, kendini utandırırıyorsun," diye homurdandım.

"Ya *ondan* sonra? Şey..."

Ağzını kulağıma çok yaklaştırdıncaya gerildim.

"Diyelim ki sen ve ben şu anda öpüşsek, *çok farklı* bir tat alırsın. tanıdık."

Boğazımda soğuk safra yükseliyor. Yeşil kıskançlık göğsümde dönerken kendimi sıkıldığımı hissedebiliyorum.

"Tamam, bu kadar yeter!" Elsa tersleyerek kolumdan tuttu ve beni Raquel'den uzaklaştırdı. "Bak, kim olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Ama ortalığı karıştırmak için can atıyor gibi görüldüğün belayı gerçekten bulmadan önce bizden defolup gitmelisin. Anlaşıldı mı?"

Raquel güler. "Aşağı, kızım. Ben de tam küçük Dahlia'ya Club Venom'da erkek arkadaşıyla karşılaştığını anlatıyordum. Onsuz. Çok mu garip?"

Kaşlarımı çattım. "Venom Kulübü de neyin nesi?"

Elsa arkamda sessizleşince dönüyorum. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde kaşlarım birbirine çarpıyor.

Raquel soğuk bir şekilde gülerek, "O Venom'un ne olduğunu biliyor," dedi. "Neden arkadaşın Dahlia'ya sormuyorsun? O sana orada neler döndüğünü *tam olarak* anlatacaktır." Bana tekrar yaklaştığında irkiliyorum. "*Bir dahaki sefere seni becerirken beni düşün,*" diye tıslıyor. "Beni düşüneceğine dair sana söz verebilirim."

O kapıdan çıkana kadar ellerimi yumruk yapıp titrediğimi fark etmiyorum.

"Dahlia."

Boğazımdaki ani yumruyu yutuyorum.

"*Dahlia.*"

Bir nefes vererek arkamı döndüğümde Elsa'nın şaşkınlıkla bana baktığını görüyorum. "Kimdi o?"

"Sadece bir amcık," diye mırıldanıyorum. Ona bakarken dudaklarım bükülüyor. Neredeyse sormaya korkuyorum. Ama soruyorum. "Venom Kulübü nedir?"

Elsa hızla başka tarafa bakar. "Bu belgelere geri dönmeliyiz-" "Elsa?"

"Önemli bir şey

değil, gerçekten."

"*Elsa.*"

Gözlerini güçlükle benimkilere dikmeden önce bir an dudağını emiyor. "Şehirde belli tip insanlara hitap eden bir kink kulübü. Zengin, güçlü, genellikle suçla bağlantılı."

Homurdanıyorum.

"Seks kulübü mü?"

Başını sallıyor.

Bir kahkaha patlattım. "Kim gerçekten gider-"

Yüzündeki ifadeyi gördüğümde donup kaldım.

"Burayı işleten adam, Deimos ve Hades'in bu gece görmeye gittikleri kişi," diyor sessizce. "Dante Sartorre."

Acıyor, kahretsin. Karnıma saplanmış bir bıçak gibi acıyor, içimin derinliklerinde kıvrılıyor. Bir şekilde sandalyeme geri düşüyorum, yüzümdeki ham duyguyu gizleyemiyorum. Eli hızla masanın üzerinden kayarak benimkinin üzerine geliyor ve sıkıyor.

"Hey," diyor nazıkçe. "Sana bir şey sorabilir

miyim?" Başımı salladım.

"Yani, bir arkadaş olarak, ama soruyu avukatınız olarak soruyorum. Yani, bu gizliliğe bağlı ve kimseye söylemeyeceğim. Hades'e bile."

Ne soracağını şimdiden bildiğim için gözlerimi yavaşça onunkilere
dikiyorum. "Dahlia... Deimos'la aranızda neler oluyor?"

Boğazım düğümleniyor. "Yok bir şey."

"Bak, her neyse, o ve Hades bu gece iş için oraya gittiler. O kadın açıkça
deli. Ne o, eski sevgilisi falan mı?"

"Elsa, gitmem gerek-"

"Belli ki seni yemlemeye çalışıyordu Dahlia. Deimos'la aranızda her ne
oluyorsa-"

O daha tek kelime edemeden ayağa kalkıp masaya içkiler için biraz para
bırakıyorum.

"Yardımanın için teşekkürler, Elsa," diye mırıldanıyorum, sonra ceketimi alıp
kapıdan çıkıyorum ve gördüğüm ilk taksiye atlıyorum.

Deimos ve benim aramda *hiçbir şey* yok. Hayatımı neredeyse mahveden
adamla aramda bir şey olmasına izin vermek için deli olmam gerekir.

Beni gerçekten gören tek kişiye öldüren adamı.

Ama ben deliyim. Çünkü onun içeri girmesine izin verdim. şeytanın
kendisini kalbime davet ettim.

Ve şimdi bedelini ödüyorum.

DEIMOS

GERARD DUMOUCHEL *kayıp* MI?

Dante'nin deyimiyle, bu gerçekten de çekilmesi gereken ilginç bir ip. Çünkü bana sırlarını fısıldayan tüm küçük kuşlarıma rağmen -inanın bana, onlardan oluşan koca bir *kuş* kafesim var- bu konuda tek bir şey bile duymadım.

Görünüşe göre, başka kimse de bilmiyor.

Club Venom'dan ayrıldıktan sonra arabadan bir sürü telefon görüşmesi yaptım ve bu konuyu araştırmak için çeşitli kaynaklara başvurdum. Gerard'ın kaybolduğundan haberdar olan tek bir kişi bile yoktu. Ama bunu Dante'nin bir pislik olmasına ve beni boşa kürek çekmeye göndermesine bağlamak istesem de, ulaştığım herkeste bir benzerlik var:

Kayıp olduğunun farkında olmayabilirler... ve konuştuğum insanların birçoğu bu fikre gülüyor... ama *yaklaşık iki aydır hiçbiri onun yüzünü görmemiş.*

Yani, evet, Dante haklıydı: bu çekilecek bir ip.

Neredeyse eve varmıştım ki telefonum Dahlia her dışarı çıktığında ona göz kulak olan Christian'dan gelen bir aramayla aydınlandı. Zeki olduğuna eminim.

en azından bugünlerde evimden her çıktığında onu izlediğimi tahmin edecek kadar. Ama Christian bir profesyonel ve onu bunu yaparken hiç yakalamadığından oldukça eminim.

"Küçük bir sorunumuz var."

Midem bulanıyor.

"Ne tür bir sorun?"

"Bayan Roy bu akşam Brooklyn'de Elsa Guin ile birlikteydi. Ancak taksiyle Manhattan'a döndüğünde sizin çatı katınıza değil, kendi dairesine gitti."

Kaşlarımı çattım. "Ve?"

"Ona kendimi tanıttım ve çatı katında kalmasının sizin tercihiniz olduğunu bildirdim."

"Peki bu ne kadar iyi gitti?" Kuru kuru mırıldanıyorum.

"Tahmin edebileceğiniz kadar iyi. Bayan Roy fiziksel ve sözlü olarak... tedirgin oldu."

"Tedirgin" mi? *Diplomatik dil için Gryffindor'a 10 puan, Christian.*

"Bay Drakos, çok üzgünüm ama bizimle kendi isteğiyle gelmedi ve zapt edilip fiziksel olarak arabaya kadar eşlik edilmesi gerekti."

Başka bir erkeğin, hatta Christian gibi kendi adamlarımdan birinin Dahlia'ya elini sürdüğü düşüncesiyle sistemimde aniden patlayan öfke seviyesine tam olarak hazır değilim.

"Penelope benimle birlikteydi, efendim. Bayan Roy'u zapt etme işini tek başına o yaptı. Tek uygun yolun bu olduğunu düşündüm."

Tamam, ölümcül öfke dalgası biraz azalıyor. Penelope, Christian'ın yeğeni, Dahlia'nın yaşlarında, tıpkı amcası Christian gibi güvenlik işine girmek istiyor. Bu yüzden onun gölgesi olmuş. Hafızam beni yanıltmıyorsa, Michigan'da kadın güreşinde eyalet birincisi olmuş ve UFC'de kısa bir süre çalışmış.

Araba binamın önüne yanaştığında "Dahlia şimdi nerede?" diye homurdanıyorum.

"Sizin yeriniz, efendim. Kısıtlanmış falan değilim ama her ihtimale karşı kapının önüne bir nöbetçi koydum."

"Teşekkürler, Christian. Şimdi oraya gidiyorum."

Evimin kapısında bekçiye gidebileceğini söyledim. İçeri girdiğimde Dahlia koltukta oturduğu yerden başını kaldırdı. Gözlerini bana dikti, dudakları kıvrıldı.

"Yani adam kaçırma da masada mı şimdi?"

Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaslandım. "Sanırım önce kendi isteğinizle gelmeniz için teşvik edildiniz."

Ayağa fırlarken gözleri öfkeyle parlıyor. "Ve ben *teşvik* ederim senin malın olmadığımı unutmamalısın."

"Evet, öylesin" diye hırlamak için garip bir şekilde güçlü bir dürtüye direniyorum.

"Dahlia, annenin evi kısa süre önce silahlı adamlar tarafından soyuldu ve sen de parkta birinin seni kovaladığını söyledin," diye çıkışıyorum. "Senin için en güvenli yer burası."

Soğuk soğuk gülüyor. "Oh, *seninle*

mi?" "*Evet.*"

Homurdanıyor, başka tarafa bakıyor ve başını sallıyor.

"Dairen güvenli değil Dahlia," diyorum biraz daha nazikçe.

"Hangi dünyada?! Lobi güvenliği var, ön kapıda üç kilit var ve on kat yukarıda, pencerelerimde yangın merdiveni yok. *Kimse giremez...*"

Ben ona şeytanca gülümserken o geriliyor, bana bakıyor. Sonra yutkunuyor. "Ne sıklıkla," diyor ters bir şekilde.

"Ne sıklıkla ne?"

"Ne sıklıkla, enseme bir karıncalanma hissettiğimde ya da izlendiğimi düşündüğümde..." Yüzü ateş gibi yanıyor. "Bu ne sıklıkla sendin?" diye tıslıyor.

"Başka biri olmadığı kesin." Dahlia

titriyor. "Beni gözetledin."

"Evet."

"Bunu yapmaya hakkın yoktu!"

Omuz silkiyorum, pencereden kendime bir içki doldurmak için yerde yürüyorum. "Tarihsel olarak, galip gelenler neyin doğru neyin yanlış olduğuyla çok fazla ilgilenmemişlerdir."

"Tam bir diktatör gibi konuştun," diye tersliyor.

"Söyle bana sevgilim," diye homurdanıyorum, ona kurt gibi gülümsemek için dönüyorum. "Hangisi seni daha çok rahatsız ediyor: Seni yatakta uzanırken ve kullanılmayı hayal ederken muhtaç küçük amına dokunurken izlemem..."

Yüzü sıcaktan patlarken gözleri kocaman açılıyor. "Ya da içeri girip *sana katılmadığım için*," diye hırlıyorum.

Dahlia bana bakıyor. Adamlarımın onu kaldırımdan koparıp zorla buraya getirmesine ne kadar kızdığını ve öfkelendiğini bana göstermeyi hâlâ *çok* istediğini söyleyebilirim.

Ama yüzünde büyük bir şehvet varken kızgın görünmesi çok zor. Dudakları hafifçe titreyerek ayrıldığında. Göğüs uçları ince tişörtüne karşı sertleştiğinde.

İçimi bitirip bardağı yere koyarken ve yavaşça ona doğru ilerlerken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Onu nasıl kovalayacağımı, yakalayacağımı, parke zeminde dizlerinin üzerine çökerteceğimi ve sikimi içine sokarak ciyaklamasını sağlayacağımı hayal ederken sikim pantolonumun içinde demire dönüşüyor, ön tarafı çadır kuruyor.

"*Sakın buna cüret etme,*" diye tükürüyor ve tam önüne geldiğimde beni durduruyor.

Sapkınca gülümsüyorum. "Benimle kavga ettiğinde ne kadar gülünç bir şekilde sertleştiğimi biliyor musun sevgilim?"

Titriyor, saf ihtiyaç yanaklarında zonkluyor ve gözlerinde parlıyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor ve ben onun nabzının yumuşak boynunun çukurunda nasıl attığını ne kadar iyi anladığıma şaşıyorum. Göğüs uçlarının gömleğine sürtünmesi. Bakışlarımın altında kıvranırken kalçalarının sıkışma şeklini.

Elim yüzünü avuçlamak için uzanıyor, ama elimi kenara itiyor ve bana zehirli bir şekilde bakıyor.

"*Sakın bana dokunma,*" diye tersliyor.

Kaşlarım çatılıyor. İçimdeki canavar

hırlıyor.

Sikeyim. Beni. "Hayır" deme şekli, onunla savaşımam için beni cesaretlendirmesi, onu daha çok arzulamamı sağlayan şey nedir bilmiyorum.

"K lotun ağızına tıkl lm ş halde k ç n  burada, yerde çiğ çiğ becermemi sağlamaya  alışıyorsan, övgüye değer bir iş yapıyorsun."

Dahlia'nın yüzü bordo ve pembe bir c mb şle patlıyor, öfke ve tahrik arasında bir yerde dans ediyor.

Ona bir kez daha uzanıyorum, ama yine elimi tokatlayarak uzaklaştır yor. Öfkeli yüzünü benimkine doğru çevirirken çenesi dışarı fırl yor.

"Gecen nasıldı?" diye soruyor.

Ahhh. şimdi anlıyorum.

"Keyifli," diyorum hafifçe. "Seninki nasıldı?"

O beni durduramadan, gömleğinin  n n  bir yumrukla kavradım ve onu kendime çektim. Nefes nefese kaldı, göğsüme y ğıld  ama hala bana bakıyordu.

"Bu gece neredeydin?"

G l ms yorum. "Bence zaten

biliyorsun." "Söylediğini duymak

istiyorum," diye t sl yor.

"Club Venom'daydım. Ve bana bunun ne olduğunu sorduğunuz şark  ve dans dramatiğini saklayalım, çünkü zaten bildiğinize eminim-"

"Anlaşmamıza ne oldu Deimos?!" diye tükürüyor. "Tam olarak hangi parçamız-"

"Aletini başka kadınların içine sokmadığın kısım!"

"Bu sabah *senden* beri aletim başka hiçbir kadına 'saplanmad ,' diye homurdanıyorum, onu kendime doğru daha sert çekiyorum ve kalın ereksiyonumu karnına s rt yorum.

Dahlia bir kahkaha atıyor. "Hayır mı? Raquel bile mi?!"

Gözlerimi deviriyorum. *Tabii ki* o sefil amcık hayatı boyunca bir kez "hayır" kelimesini duyacak ve yalanlarını yüzüne vurmak için hemen Dahlia'yı bulmaya koşacak kadar tuzlu.

"Raquel'i becermekle ilgilenmiyorum."

"Pekala!" diye alay ediyor. "Kötü şöhretli Deimos Drakos'u becermeye hazır hevesli fahişelerle dolu lanet olası bir seks kulübünde olman iyi bir şey!"

"Club Venom'un *sürtüklerine* de ilgi duymuyorum-"

"Eminim bana yalan söylemeye devam edersen sonunda nasıl bir canavar olduğunu unutacağımı düşünüyorsun-"

"Benim canavarım, senin amını siktiğimin külotunun içinden damlatan parçamdır," diye hırlıyorum. "Ve *senden* başka hiçbir kadına ilgi duymuyorum!"

Dahlia hızla göz kırpar. Çatı katı sessizliğe gömülüyor. Narin boğazı çalışıyor, bana bakarken dili dudaklarını sinsice ıslatıyor.

"Az önce ne dedin sen?"

"Beni duydun."

Döndürüp çekerek gömleğinin düğmelerini kopardığımda nefesi

kesiliyor. "Tamam, bu en sevdiklerimden biriydi-"

"*Gömleğin canı cehenneme,*" diye homurdanıyorum. Parmaklarım göğüs dekoltesinde geziniyor, kalbinin göğsünün hemen arkasında attığını hissediyorum. Elim boğazına dolanmak için yukarı kayıyor, gözleri benimkilerle kilitlenirken titremesine neden oluyor.

"Ve Club Venom'u becer, Raquel'i becer, oradaki ya da başka bir yerdeki herhangi bir kadını becer."

Onu yavaşça geriye doğru iterken Dahlia titriyor, bir elim hâlâ boğazında, diğer elim ise parmak uçlarımla karnının yumuşak derisinde, eteğinin bel bandında geziniyor.

"Oyunların da, saçmalıkların da canı cehenneme," diye tıslıyorum. "Geçmiş ve lanet olası dünyanın geri kalanını siktir et."

Bacaklarının arkası kanepeye çarptığında nefesi kesiliyor, yüzü yukarı eğiliyor, iri, geniş yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor.

"*Seni de* sikeyim," diye hırlıyorum. "Beni tekrar ve tekrar ve tekrar yok ettiğin için..." "*Deim-*"

Ağzım, beni derinden sarsan ve onun dengesini bozan bir kesinlikte onunkine çarpıyor. Dudakları benim için açılırken inleyerek göğsüme yaslanıyor. Dilim onunkini arıyor, tişörtünü çıkarıp göğüslerinden birini kabaca avuçlarken dilime dolanıyor. Dahlia bana karşı titriyor ve ağzımın içinde inliyor.

"Suçlamaların bitti mi?" Tısladım.

İnliyor, başını sallıyor ve sonra sütyenini aşağı çekip meme uçlarından birini çimdiklediğinde nefesi kesiliyor. Ağzım kulağına inerken diğer elim boynunun arkasına dolanıyor ve tekrar inliyor.

"*Aferin kızıma.*"

Ruh hali paramparça olur. Dahlia buz gibi soğur. Donar, bacakları titremeye başlarken vücudundaki her kas gerilir.

"Dahlia?"

Titremeye başlar. Omuzları çöküyor ve gözleri yuvalarından

fırılıyor. "*Dahlia!*"

Tıpkı o gece Central Park West'in kaldırımında yaptığı gibi soluyor ve bayılıyor. Ama bu sefer, geldiğini gördüm.

Bu sefer, bu her neyse, onu daha önce olduğu gibi o derin, karanlık deliğe geri itmesine izin vermeyeceğim.

"Hayır," diye tıslıyorum, çenesini kavırıyor ve gözlerini bana dikmesini sağlıyorum. "Sakin bir daha ortadan kaybolma. Beni engellemeye cüret etme."

Gözbebekleri büyüyor ve tekrar tekrar odak noktasına girip çıkıyor, tekrar solmaya başladığında nefesi kısa ve hızlı geliyor.

Onu burada, yanımda tutmalıyım. Onu bu ana geri dönmeye zorlamalıyım. Uzanıp göğüs ucunu sıkıyorum, sertçe. Hemen çığlık atıyor, şimdiki zamana geri dönüyor. Ben de daha sert bir şekilde tekrar yaptım. Bu sefer içgüdüsel olarak kendini toparlıyor ve tam olarak yapmasını istediğim şeyi yapıyor.

Bana vuruyor.

Bu sadece yanağa atılan bir tokat ve beni çok fazla incitmiyor. Ama istenen etkiyi yarattı: Onu odakladı. Gözlerini kırıştırıyor, çok ihtiyacı olan havayı ciğerlerine çekiyor. Az önce bana vurduğu yeri görünce gözleri büyüdü.

"*Aman Tanrım-*

" "Yine mi,"

diye çıkıştım.

Dahlia şok içinde bana bakarak

gözlerini kırıştırıyor. "Tekrar vur

bana."

Titriyor, başını sallıyor. "Hayır, ben-"

Sanki *ona* vuracaktım gibi yumruğumu geri savuruyorum. Milyon yıl

geçse de vurmayağım ama onun tepkisi anında oldu. Yarım saniye içinde, içgüdüsel olarak bana tekrar tokat attı.

"Tekrar!!" Yüzüne bağıyorum. "Bana

tekrar vur!" "Deimos-"

"Vur bana, *iyi kız*," diye homurdanıyorum, kelimelerle yanaklarının nasıl solduğunu dikkatle izliyorum. "*Vur bana, seni lanet olası korkak*," diye hırlıyorum yüzüne doğru.

Bir şey kopar.

Birden çılgılık atıp saldırıyor, yüzüme tekrar tekrar vuruyor. Vurduğunun ben olmadığımı biliyorum. Geçmişinden gelen başka bir canavar olduğunu söyleyebilirim. Tüm kontrolünü kaybedişinden, bana defalarca tokat atarken gözyaşlarının yüzünden aşağı yuvarlanmasından, ta ki ben yıldızları görüp bakırın tadını alana kadar.

Dönmeye başladı ve işte o zaman bileklerini kavradım. Onu kendime doğru çektim, yüzünü sertçe kavrayıp gözlerimin içine bakmasını isterken ellerini göğsüme sabitledim.

"*Benim, Deimos*," diye tıslıyorum. "Benim, buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Asla."

Tüm panik ve öfke onun şaşkın, geniş gözlü yüzünden taşıyor. Ve aniden göğsüme yığılıyor, bana yapışıyor, ben onu sıkıca tutarken o titriyor ve bana doğru nefes alıyor.

Sonunda derin bir nefes alıyor ve gözyaşlarıyla bulanıklaşmış gözlerini benim kısık gözlerime dikeyiyor.

"Seni kim incitti?" diye sessizce

homurdanıyorum. Yüzü çöküyor ve

başka tarafa bakıyor. "Bana öyle

bakma."

"Ne gibi?"

"Sanki kirliymişim gibi," diye boğuluyor, titrek bir nefes daha çekiyor.
"Sanki bir şekilde lekelenmişim gibi."

"Ben kirli görmüyorum. Lekeli görmüyorum," diye tıslıyorum, çenesini büküp bakışlarını tekrar benimkine çekiyorum. "Ben bir iblis avcısı görüyorum. Ben cesaret görüyorum-"

Bir kahkaha atıyor. "Eğer bunu görüyorsan, düşündüğümünden daha da delisin demektir."

İrkildi.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor sessizce, bakışlarını kaçırarak. "Özür dilerim, ben... Yardım etmek istediğini biliyorum ama bunu bilmen mümkün değil-"

"On iki yaşındaydım."

Kaskatı kesiliyor. Ben de öyle ve ona hayatımda hiç kimseye söylemediğim şeyi söylerken sesimin bedenimin dışında bir yerlerde süzıldüğünü duyabiliyorum. Kardeşlerimin hiçbirine. Ya-ya'ya bile.

Babam hepsini olmasa da çoğunu biliyordu. Gerçekten bilen tek kişi canavarların kendisiydi.

Ve her birini öldürdüm.

"Babamız Türk mafyasıyla bir tür Soğuk Savaş'a girmişti. Yunanlılar ve Türkler... Geçmişin pek de güllük gülistanlık olmadığını söyleyelim. Ve kimin hangi ürünü nereye götüreceği konusundaki anlaşmazlık çok hızlı bir şekilde irkinleşti. Özellikle de babam yangını herkesin yararına olacak şekilde söndürmek yerine yangına benzin dökmekle yetindiği için. Ama bunu yapacak kadar zeki değildi."

Başka tarafa bakıyorum, kulaklarımda bir gümbürtü uğulduyor.

"İçinde bulunduğum cipi pusuya düşürdüklerinde okuldan eve dönüyordum. Şoförü öldürdüler, yanımızdaki iki korumayı da öldürdüler. Beni aldılar."

Pencereden nefret ettiğim ışıltılı şehre bakmaya devam ediyorum ama gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Deliğinden çıktı ve bana odaklandı.

Bu yüzden devam ediyorum.

"Beni Brooklyn'de Bay Ridge'de bir eve götürdüler ve bodrum katındaki bir odaya attılar." Çenem sıkıştı. "Işık yok, pencere yok, bir kapı ve bir kova. Fare boku ve küf gibi kokuyordu."

Nefesi tıkanıyor. Eli neredeyse istemsizce göğsümde kenetleniyor.

"Bir süre oradaydım: neredeyse iki hafta. Sanki..." Azı dişlerimi gıcırdatarak şehrin ışıklarına bakıyorum. "Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Başlarda bana karşı sadece pisliktiler. Bilirsiniz, beni çok sık beslemiyorlardı, bana bağıyorlardı, uyumaya çalışırken beni tekliyorlardı. Ama sonra daha da kötüleşti. Beslenme araları uzadı. Beni tekmelemek dövmeye dönüştü, sonra da dövmek *canıma okumaya dönüştü* - bisiklet zincirleriyle, sopayla..."

Hafifçe ağlamaya başladığında vücudunun titrediğini ve bana yaslandığını hissedebiliyorum.

"Bir adam vardı... şu lanet olası..." Gözlerim

kapanıyor.

"Hoşuna gitti. Yani gerçekten ama *gerçekten* zevk alıyordu. Bana vurmak, işkence etmek. Beni birkaç kez aşağıya indirdi ve her şey boyunca güldü. Ve sonra bir gece -ya da belki bir gün, zaman tüm anlamını yitirmişti -Beni tekmeleyerek uyandırdı. Zil zurna sarhoştı ve bira kokuyordu."

Hayatımın en karanlık dönemini ona anlatırken kendimi bedenimin dışında kaybolmuş gibi hissediyorum.

"Ellerini üzerime koyduğu ilk geceydi. Lanet tırnakları vardı..." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, Dahlia bana karşı ağlarken kanım buza dönüyor. "Bu pis, keskin lanet tırnaklar..."

"Deimos..."

Yavaşça nefes alıp veriyorum.

"Ruhumda bir şeylerin pes ettiğini hissedene kadar tekrar tekrar olmaya devam etti," diye tıslıyorum. "İçimde bir şey ölmek ve bir daha asla uyanmamak istiyordu. Ama başka bir parçam ölmeyi ve canavarların kazanmasına izin vermeyi reddetti. Bu yüzden bir keresinde, bitkin düşüp uykuya dalmak üzereyken, elimi o lanet olası bok kovanın etrafına doladım ve ham kenarını kendimi kesmek için kullandım. Acı beni uyanık ve bilinçli tuttu, ta ki onun geldiğini duyana ve kokusunu alana kadar. Benim için geldiği son birkaç seferde tembellik etmişti ve bu sefer de aynısı oldu. Kapıyı açık bıraktı, nöbetçi yoktu ve ben de o sürünerek gelene ve nefesinin hırıltısını duyana kadar bekledim."

Yavaşça dönüp gözlerimin onunkilere saplanmasına izin veriyorum.

"İşte o zaman kovayı kafasına doğru olabildiğince sert salladım. Sonra tekrar yaptım. Ve tekrar, ve tekrar. Sonunda sap koptuğunda, çıplak ayaklarımı kullandım, ta ki ayak parmaklarımın arasında ıslak posa hissedene kadar."

Dehşete düşmüş ve kalbi kırılmış görünüyor ama bunu duyması gerekiyor. İçinde bulunduğum cehennemin tüm boyutlarını bilmesi gerektiği için değil.

Diğer taraftan çıkabileceğini bilmeli.

"Kovanın kırık parçalarını üst kattaki iki gardiyanı daha öldürmek için kullandım. Sonra bir araba çaldım ve doğrudan Central Park South'taki evimize geldim. Ben sendeleyerek aşağıya indiğimde babamın en iyi

adamlarından biri aşağıdaydı.

Arabadan indi ve beni doğruca babamın ofisine götürdü." Soğuk bir Şekilde gülüyorum. "Tıbbi müdahale yok. Muhtemelen  ld ğ m için korkudan altlarına sıçan kardeşlerimi görmek yok. Bunların hiçbiri olmadı. Doğruca  ılgın kralın taht odasına."

Dudaklarım acıyla bükülüyor.

"AnlaŐıldıđı kadarıyla kardeşlerim  ld ğ mden korkmamıŐlar çünkü *onlara* benimle ilgili kötü bir Şey olduğunu *söylememiŐ*. Onlara uzay kampında olduğumu söylemiŐ." Karanlık, havlayan bir kahkaha atıyorum, damarlarımda saf zehir dolaşıyor. "*Uzay kampı*. O ve seçilmiŐ birkaç kişi dışında kimse ka ırıldığımı bile bilmiyordu, çünkü babam son iki haftasını serbest bırakılmam için *pazarlık* yaparak geçirmiŐti."

Yüzü düşüyor, dehşet içinde bana bakarken gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyor.

"Bu yüzden o cehennem gibi bodrumda o pislikle o kadar uzun süre kaldım. Babam, kendi oğluyla takas edebileceği kaç tane uyuşturucu satıcısı sokak köşesi olduğunu bulmaya çalışıyordu."

Kollarını bana doluyor, gözyaşları gömleğimi ıslatırken sert bedenime sarılıyor.

"O orospu çocuğunu ve evdeki diğer iki kişiyi öldürmekten *zevk aldım*," diye mırıldandım. "Ve içimdeki bir Şeyi uyandırdı."

Tanrım, bu onun benim hakkımda duyması ya da bilmesi gerekenden çok daha fazlası. Ama bu konudan hiç kimseye bahsetmemiŐtim ve Şimdi içimden dökülmeye başladı, çenemi kapatamıyorum.

"Birkaç ay sonra hepsini, bizimle savaŐan tüm Türk çetesini takip etmeye başladım. Onlar hakkında notlar tuttum, onları izledim..." Dudaklarım kıvrıldı. "Ve sonra o Őerefsizleri teker teker avlamaya başladım.

Ta ki hiç kalmayana kadar. Bu biraz zaman aldı, çünkü sonunda örgüt dağıldı ve saklanmaya başladı. Ama ben başardım. Her birini yakaladım. Sonuncusu Knightsblood'daki ikinci yılının bahar tatilindeydi. Arkadaşlarımın hepsi tropik bir plajda parti yapıyor ya da Avrupa'da kayak yapmaya gidiyordu..." Omuz silktim. "Slovenya'ya gittim. Sonuncusunu buldum, Ljubljana'da kapıcı olarak çalışıyordu, boktan bir dairede sahte bir isimle yaşıyordu ve boğazını kestim."

Çenesini kaldırıyorum, yeşil gözleri ve gözyaşı lekeli yanakları bakışlarımla buluşmak için kalkıyor. Sanki bir şeyler yerine oturuyor. Belki de travmamı paylaştığım için ya da onun da travma yaşadığını bildiğim için. Ama yavaşça, çok uzun süre tutulmuş bir nefesin sonunda serbest kalması gibi, onu affediyorum.

Acı için. İhanet için. Benden aldıkları için. Bıraktım gitti.

"Düşündüğünün *iki katı* canavarım ben Dahlia," diye hırılıyorum sessizce.

Aniden yanaklarımı avuçlamadan önce başını sertçe sallayarak hıçkırıyor.

"Sen bir canavar değilsin Deimos," diye boğuluyor gözyaşları yüzünden süzülürken. "Canavarları öldüren sensin."

Ve sonra dudakları benimkine yapışıyor, tüm zehri ve acıyı öpüyor; hasarı ve karanlığı.

Bana kendi canavarlarından bahsediyor - Paris'teki ilk lüks dairelerinde annesiyle birlikte üst katta oturan adamdan. Hali vakti yerinde, iyi giyimli, kendi ailesi olan, Adele ve Dahlia'ya karşı her zaman *çok* nazik olan adam. Birbirlerini lobide ya da asansörde gördüklerinde ona şeker veren adam.

Adele bir gece kendini iyi hissetmediğinde Dahlia'ya yardıma gelen adam. Adele'e çay yapıp içine Rohypnol katan ve

içerken gülümsedi.

Dahlia uyurken odasına girip onu yatağa yatıran adam. Dahlia'nın üzerine çıkıp ona uslu bir kız olmasını ve ellerini onun üzerinde gezdirirken tek kelime etmemesini söyleyen adam.

Onun gözyaşları içinde anlattığı korkunç hikayeyi duymak beni öyle bir yere götürüyor ki bomba gibi patlayacağımdan korkuyorum. Çığlık atmak, kükremek ve kan kokusu her şeyi yok edene kadar saf kötülük ve tarifsiz şiddet eylemlerinde bulunmak istiyorum.

Sonra bana Adele'in aslında *bayılmadığını*, çünkü Dahlia'nın babasının ona verdiği Rohypnol'ün etkilerini ilk yudumda fark ettiğini ve çayın geri kalanını nasıl döktüğünü anlatıyor. Yarı uyanık bir halde sendeleyerek mutfağa girdi, bir şef bıçağı kaptı ve koridordan kızının yatak odasına doğru koştu.

...Üst kattaki o adamı nasıl *kırk dokuz kez* bıçakladığını ve kanlar içinde yerde bıraktığını. Ve son olarak, Adrian Cross'un onları evine götürüp her şeyi nasıl hallettiğini, Adele'in Dahlia'yı kaybetmesine neden olacak hiçbir şeyin geri gelmemesi için her şeyi halının altına süpürdüğünü.

Tüm hikâye ayaklarımızın dibinde cesetler gibi yatarken, o göğsümde hıçkıra hıçkıra ağlarken onu kollarımda sıkıca tutuyorum. Şeytanlarını haykırırken ve sonra ağzını benimkine kapatırken. Bana ihtiyacı olduğunu ve geri kalanını engellemek için sert olmamı istediğini söylerken.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle.

Dahlia'yı becermek benim için her zaman bir rahatlama değildir. Ama bu gece, ikimiz için de katarsis. İkimizin de geçmişindeki kükreyen orman yangınlarının üzerine dökülen su gibi, onları sonsuza dek söndürüyor. Acımasız ve çiğ. Seviştiğimizde tanrılar savaşıyor gibi oluyor.

Tekrar ve tekrar, ikimiz de ham ve ağırlı olana kadar devam ediyoruz.
Verecek bir şey kalmayana kadar.

Ve sonra tekrar yaparız.

Sonunda ikimiz de tamamen tükendiğimizde, onu kollarımın arasına alıp
sıcak bir duşa götürüyorum. Sonra yatağıma, karanlık ikimizi de içine
çekerken onu kollarımla sardığım yere.

Bu şimdiye kadar bildiğim her şeyden farklı. İstedğim, beklediğim ya da
aradığım hiçbir şey değil.

İntikam için

geldim. *Onun*

yerine *onu* aldım.

Ve bunu dünyalara değişmem.

DEIMOS

DİYORLAR Kİ, şeytanları yattıkları yerde bırakmak ve geçmişin hayaletlerinin orada kalmasına izin vermek en iyisidir.

Siktir et derim.

İblisleri avlayın. Onları cehennemlerinden koparın ve parçalara ayırın. Başka bir şey önermek, iblislere ve hayaletlere geçmişte kalmaları ve lanet geleceğiniz için gelmemeleri konusunda güvenilebileceğini önermektir.

Şeytanlar ya da melekler gibi şeylere gerçekten inandığımdan değil. Ama sen anladın.

Eğer bir şey sizi incitirse, o şeyi yok edin. Bir yerlerde oturup tozlanmasına ve gelip sizi tekrar incitmeyi beklemesine izin vermeyin.

Dahlia ve annesini avlayan insan dışkısı parçasını araştırmamın nedeni de bu teori. Ona dokunan, Adele'in bıçaklayarak öldürdüğü ve Adrian Cross'un gömdüğü adam.

Yollarımız bir daha kesişirse Adrian'a bunun için teşekkür etmeyi unutmamalıyım.

İnsan dışkısı parçasının adı Bernard Aubert'ti. Nakliye lojistiği ve finans işindeydi ve ailesinin durumu oldukça iyiydi. Ölümü bir kayıp vakası olarak değerlendirildi. Ama birkaç ay sonra, kalıntılar

Tayland'daki Khao Sok Ulusal Parkı'nda bir yürüyüş parkurunda bulunan ve DNA testiyle Bernard'a ait olduğu kesinleşen cesetler. Bernard'ın kimliği tespit edilemeyen veya bulunamayan bir kadınla devam eden ilişkisini detaylandıran gizli bir e-posta hesabı da ortaya çıktı.

Onu sadece ününden tanıyor olsam da, *tüm* bunların Adrian'ın işi olduğunu tahmin ediyorum.

Bernard'dan geriye bir eşi ve bir kızı kaldı. İşte burada işler ilginçleşiyor. Karısı Claudette, her şey mahvolduğunda dördüncü evre göğüs kanserine yenik düşmüştü ve kocasının cesedinin ve ilişkisinin bulunmasından sadece üç hafta sonra öldü.

Ölmesi utanç verici. Evlendiği adamın ne kadar kötü biri olduğunu bilmeden ölmesi ise daha büyük bir utanç.

Bu arada, kızı Juliette haritadan silinmişti. Babası on iki yaşındaki Dahlia'ya yaptığını yaptığında on yedi yaşındaydı ve üniversiteye gidiyordu. Bir yıl daha o okula gitti ve sonra tamamen ortadan kayboldu.

Gitmiş. Ne bir iz, ne de bir ekmek kırıntısı.

En azından, onu arayan ortalama bir insan için değil. Ama ben sıradan biri değilim. Ve sonunda aradığım ekmek kırıntılarını bulduğumda ve onları ormanda takip ettiğimde, çok fazla şey bir araya gelmeye ve çok fazla alarm zili çalmaya başladı.

Çünkü tekrar söylüyorum, ben tesadüflere inanmam.

Juliette Aubert artık Julie Humbolt. ABD'de yaşıyor - aslında New York'un sadece iki saat dışında, New Paltz'da yaşıyor.

Bu ilk alarm zili.

İkincisi? O kayıtlı bir silah sahibi.

Üçüncüsü, işi onu sık sık şehre getiriyor. Dördüncüsü ise hevesli bir koşucu olması.

...Dahlia bana ruhunu açtıktan ve ben de ona ruhumu açtıktan iki gün sonra kendimi New Paltz, New York'ta sessiz, mütevazı bir çıkmaz sokaktaki karanlık bir evin önünde buluyorum.

Parçaları bir araya getirebilirim. Belki genç Juliette de parçaları birleştirecek kadar zekiydi. Belki de babası alt katta kırk dokuz yerinden bıçaklandığında evdeydi. Belki de, başına gelenden çok daha kötüsünü hak eden bir canavar olmasına rağmen, babasının öldürülmesine kızmıştı. Ondan alınan hayat için.

Şirketinde yüksek mevkilerde olmasına ve kağıt üzerinde para kazanmasına rağmen, gerçekte Bernie-boy mali durumunu yönetmekte de insan olmakta olduğu kadar kötüydü. Ölümünden sonra, aslında dağ gibi bir borçtan başka bir şeyi olmadığı ortaya çıktı. Yani kızının bundan büyük bir güven fonu elde ettiği bile söylenemez.

Gerçekten mi? Hiçbir şey alamadı.

Tacizcilerin çocuklarının ya da eşlerinin, tacizciyi "baştan çıkardığı" için *tacize uğrayanları* suçladığı pek çok vaka belgelenmiştir. Ya da onları yalancılıkla suçluyorlar. Acaba Juliette'in başına gelenler, hayatının gidişatı ve babasının ölümü için bir şekilde suçlayabileceği bir masumdan intikam almak için yeterli mi?

Juliette-Julia, artık- çoğu gece geç saatlere kadar evden çalıştığını öğrendim. Evde yalnız olmadığının da farkındayım: kocası ve iki çocuğu üst katta uyuyor. Onlara bir şey olmaz. Dahlia'yı parkta kovalayan ve/veya muhtemelen Adele'in evine katil gönderen kişinin kendisi olmadığına beni ikna ettiği sürece iyi *olacak*.

Arka kapı kilitli değil çünkü burası güzel ve güvenli bir mahalle.

Ya da en azından ben gelmeden önce öyleydi.

Karanlık mutfakın gölgelerinde bekliyorum. Oturma odasından geçince küçük bir çalışma odasının ışığı yanıyor ve orada otuz yaşındaki Julia'nın dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdığını görüyorum.

Geriniyor, esniyor, gözlerini yorgunca ovuşturuyor ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor. Sonra ışığı kapatıyor ve oturma odasından mutfaka geçmeden önce ayağa kalkıyor. Buzdolabına doğru ilerliyor.

İşte burada onu durduruyorum.

Çılgılık atmıyor. Kalbi ve onu boğan dehşet yüzünden bağırabileceğinden şüpheliyim. Başta hiçbir şey söylemedim. Sadece bıçağın ucunu boğazına bastırdım.

"*Lütfen*," diye fısıldıyor sonunda. "Lütfen, ne istiyorsan al. Kilerin üstündeki kahve kutusunda para, çalışma odasındaki kasada da biraz mücevher var. Şifre on-sekiz-altı-iki-"

"Para istemiyorum," diye sessizce mırıldandım.

Kaskatı kesiliyor, nefesi kesiliyor. Bıçağa karşı yutkunduğunu hissediyorum ve başı yavaşça sallanıyor.

"Ben... Sanırım geleceğini hep biliyordum."

"Biliyordun, şimdi," diye homurdandım.

"*Evet*," diye boğuluyor. Yarı yarıya bana doğru dönüyor ama ben gölgede kalıyorum. "Çocuklarım ve bir kocam var."

"Bu bende işe yaramaz, üzgünüm."

Başını iki yana sallar. "Hayır, demek istediğim..." Sessiz bir hıçkırıyla aksıyor. "Burada yapma. Beni bulmalarını istemiyorum, tamam mı? Eğer yapmak zorundaysan

evin arkasındaki ormanda yapabilir misin? Lütfen?" Kaşlarım

Çatıldı. Burada bir şeyler uyuşmuyor.

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Sessizce homurdanıyorum.

Julia ağlamaya başlar. "Neden burada olduğunu biliyorum. Onun yüzünden," diye boğulur. "O... o canavar yüzünden."

"Ne canavarı."

"*Babam*," diye ağzından kaçırıyor. "Onun ne olduğunu biliyorum, tamam mı? Bir keresinde *benimle de* denedi. Bu yüzden anneme beni önce yatılı özel okula, sonra da üniversiteye göndermesi için yalvardım. İkiyle ikiyi bir araya getirebiliyorum. Paris'teki kadın ve kızı... Mafya babası Cross'la arkadaşlardı. Babam kayboluyor ve hemen ertesi gün tamamen taşınıyorlar?"

Sessiz bir hıçkırık daha göğsünü burkarken aksıyor.

"Adrian Cross için mi çalışıyorsun? Yoksa o kadın ve zavallı kızı için mi?" Başını sallıyor, gözyaşları sessizce döklyor. "*Lütfen*. Ben onun gibi değilim, tamam mı? Hayatımı geldiğim yerden kaçarak geçirdim. Adımı bile değiştirdim. *Lütfen!*" diye fısıldıyor şiddetle. "Lütfen, ailemin eskiden kim olduğuma dair en ufak bir fikri yok. Bu işe dahil değiller ve hiç olmadılar. Eğer bunu yapmak zorundaysanız-"

Bıçağı boğazından çektiğimde irkildi. Gölgelerin içine doğru geri çekiliyorum.

"Arkanı dön."

Bunu yaparken titriyor, iri mavi gözleri dışarıdaki ayın ışıltısıyla karanlığa bakıyor.

"Haksız mıyım? Alt kattaki zavallı kız hakkında?" diye nefes alıyor.

Başımı sallıyorum ve o da yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "*Çok üzgünüm.*" "O artık iyi. Yeni bir hayatı var. İkisinin de öyle."

Korku dolu gözyaşlarının arasından gülümseyerek başını kaldırıyor. "Onu kırmadığına sevindim." Dudakları bükülür. "Ama onun yüzünden buradasın, değil mi? Kız yüzünden."

"Öyle," diye homurdanıyorum.

"Onu sevdiğin için mi?"

Ağzım burkuldu. "Çünkü ona değer veriyorum."

"Güzel," diye kalın kalın yutkunuyor. "Güzel, bunu duyduğuma sevindim. Onunla ortak noktalarımız için de çok üzgünüm."

Başımı salladım. "Şimdi gidiyorum. Ve beni bir daha asla görmeyeceksin. Bu konuda söz veriyorum."

Kendine sarılıyor ve bana çarpık, hüzünlü bir gülümseme gönderiyor. "*Teşekkür ederim.*" Ve ben çıktım.

Değer verdiğimiz kişilere YALAN SÖYLEMEYİ KABUL ETMİYORUM. Ama Dahlia'ya bu gece ne yaptığımla ilgili gerçeği söyleyemedim. Onu telaşlandırmak istemedim. Tek bildiği geç saate kadar çalıştığım.

Çatı katına döndüğümde *benim* yatağında uyuyor.

Dudaklarımın kenarlarında bir sırtış belirliyor.

Hala *çoğunlukla* ayrı odalarda uyuyoruz. Ve onun yanında kaldığım geceler -en azından gün ağarana kadar, o zaman

hep onun odasındaaydı.

Eve geldiğimde onu yatağımın yorganının altında kıvrılmış halde bulmayı gerçekten çok *seviyorum*.

Yarı kapalı panjurlardan sızan şehir ışıkları, çarşafın kaydığı omzunun bronzlaşmış tenini aydınlatıyor. Aynı zamanda kalçasına kadar kaymışlar ve bana siyah tanga külotunun en küçük görüntüsünü veriyorlar.

Belki de bu gece neredeyse olan ama tam olarak gerçekleşmeyen şiddet kanımı daha da ısıttı. Öldürme ve sonra da *öldürmeme* fikrinin bana bir çeşit mavi taşak vermesinin ya da en azından libidomu kükretmesinin benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Nöro-sikik-ayrışma.

Sebeup ne olursa olsun, onu yatağında uyurken gördüğümde, yumuşak tenine ve külotuna baktığımda, sikim anında şişiyor, şişmanlıyor ve acıkıyor.

Çenemde karanlık bir gülümseme belirliyor.

Önce onu uyandırmaya gerek yok.

Çırılçıplak soyunuyorum, sikim taş gibi sert ve kalın, alt karın kaslarımdan dışarı çıkıyor. Yavaşça örtüyü kaldırıyorum. Kıpırdanıyor ama uyumaya devam ediyor. Daha da iyisi, biraz daha yan dönüyor, bir dizi yukarı kalkıyor ve ince külotunu amının üzerine daha sıkı çekiyor.

Kendi kendime inliyorum, sikimin şişmiş tepesinde precum boncuklanıyor.

Yatağa kayıyorum, arkasında diz çöküyorum ve bir parmağımı kalçasının ve kışının lezzetli kıvrımlarında gezdiriyorum. Titriyor ve biraz kıpırdanıyor ama yine de uyuyor.

Güzel.

Diğer elimi sikimin etrafına sarıp okşamaya başladığımda parmağım aşağıya iniyor. Parmağım yarığına kadar iniyor, amını zar zor örten dantelli kumaşın üzerinde bir aşağı bir yukarı geziniyor. Dahlia uykusunda usulca iniyor, kalçaları otomatik pilotta hafifçe hareket ediyor.

Onun ısındığını ve daha da ıslandığını hissedebiliyorum, ta ki sürtündüğüm yer tangasına kadar ıslanana kadar. Parmağım altından kayıyor, külotunun köşebentini yana doğru çekerken ipeksi amını hissetmekten zevk alıyorum. Bir parmağımı amcığında aşağı yukarı gezdiriyor, yapışkan ıslak nemi topluyor ve klitorisinin üzerine sürüyorum.

Dahlia tekrar uykulu bir şekilde iniyor, kalçalarını yumuşak bir şekilde yuvarlarken nefesi daha hızlı ve daha derin geliyor. Bir parmağımı içine sokup kıvrırken dişlerimi sıkarak sikimi pompalıyorum. Ben g- noktasını okşarken o iniyor ve kıvranıyor, hala dışarıda.

Artık kendimi tutamıyorum.

Parmaklarımı kullanarak onun uyarılmışlığını sikimin kalın başına bulaştırıyorum. Arkasına geçip sikimi hizalarken ve başını dudaklarının arasına bastırırken külotunu yana doğru çekiyorum.

Tek bir hareketle elimi ağzına götürdüm ve sertçe içeri girdim.

Dahlia sarsılıyor, elime doğru çırpınıyor ve çığlık atıyor, çünkü taş gibi sert sikimin içine girme hissi onu kendine getiriyor. Kafası karışmış ve muhtemelen korkmuştu. Ama durmuyorum ya da yavaşlamıyorum. Derin ve sert hamlelerle onu sikmeye başladım. Tekrar çığlık atıyor, kolları ve bacakları çırpınıyor, bana vurmaya çalışıyor. Ama ben ondan çok daha güçlüyüm ve onu ön tarafına yuvarlayıp bacaklarımla onunkilerin üzerine bastırıyorum.

"*Kıvranma sevgilim,*" diye törpüledim kulağını. "Sadece bu pis, açgözlü küçük amcığı sikmeme izin ver."

Benim olduğumu anladığında çığlık atmayı ve ırpınmayı bırakıyor ama adrenalinin hala damarlarında dolaştığını ve her hissi artırdığını söyleyebilirim. Onu yatağa yapıştırırken içine giriyorum, tatlı küçük amının tadını çıkarıyorum ve elimi ağzının üzerinde sıkıca tutuyorum.

Parmaklarımı dudaklarının arasına sokuyorum, ben içine girerken kendi tadına bakmasına izin veriyorum. Diğer elimle kıına defalarca şaplak atıyorum, ta ki zevkten sıkılıp sikimin üzerine damlayana kadar. Elim tişörtünün altına giriyor, gđđslerini kabaca avuçluyor ve dişlerim kulak memesini tırmalarken meme uçlarını sertçe sıkıştırıyor.

"Ben sana dokunmadan önce bile çoktan ıslanmıştın. Ben daha bu muhtaç amcığı elime *almadan* nce," diye homurdanıyorum. "Beni mi düşünüyordun, benim küçük fahişem? Kirli, sürtük rüyalar mı görüyordun, geç geleceğimi ve önce izin istemeye bile gerek duymadan seni sertçe becereceğimi mi umuyordun?"

Umutsuzca inliyor, amı etrafımda kenetleniyor ve mini bir orgazm onu paraladıka spazm geçiriyor.

Başparmağımı tekrar gt deliğine götürmeden önce klitorisini ovarak ıslattım. Onu buraya gtrmedim.

Henüz.

Ama yapacağım.

Kaygan başparmağımı onun dar kıına sokarken Dahlia haykırıyor.

"*Yakında* sevgilim," diye kulağına homurdanıyorum. "Yakında sen de benim sikimi alacaksın. Sızlanıp almamam için yalvaracaksın, hatta belki benimle kavga edeceksin. Ama ikimiz de biliyoruz ki o zaten benim. Seni karanlıkta yere yatıracağım ve her kalın santimini kıına sokmadan önce güzelce ıslatmak için ağzını tıkayıp sikimin her tarafına salya akıtacağım."

Elime doğru ılık atıyor, amcığı sikimi sıkıca kavrarken vücutu titriyor ve geriliyor.

"Bu açgözlü küçük amcığın geldiğini hissetmek istiyorum, sevgilim," diye hırlıyorum. "Benim için çözüldüğünü hissetmek, her deliğini siktiğimi hayal etmek istiyorum, isteyerek ya da başka türlü, *her* yerinden dölleri damlayana kadar. Her santimini sahiplenene ve teninin her yerinde lanet olası izlerimi bırakana kadar."

Dahlia patlamaya başladığında görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başlıyor.

"*Benim için gel,*" diye törpüledim. "İyi bir sürtük gibi şişko sikime boşal."

Bir bomba gibi patlıyor, ayak parmakları kıvrılırken ve ayakları çarşafı tekmelerken çırpınıyor, kıvranıyor ve titriyor. İnliyorum, taşaklarım kasılırken ve seğirirken sikimi onun tatlı küçük amının derinliklerine gömüyorum. Dişlerim omzunu sertçe ısırırken dölleri içine akıyor, amının derinliklerine dökölüyor.

Bu gece onun için öldürmeye hazırdım.

Tekrar.

Ve o gece parkta onu kovalayan kişiyi bulduğumda, kan dökülecek. Ama o zamana kadar?

Tekrar başladığımda inliyor ve sızlanıyor.

O zamana kadar, içimdeki canavarı doyurmak için yeni bir favori yöntemim var.

DAHLIA

Eğlenirken zaman uçup gidiyor. Ve bu düzenleme ne kadar alışılmadık ve kendimi Deimos ile içinde bulduğum durum *ne* kadar tuhaf olsa da, eğlenceli.

...Son derece berbat, mega çarpık bir şekilde.

Son dört haftadır, "iyi kız" ifadesiyle tetiklenen son atağımı geçirdiğim geceden beri - geçmişlerimizdeki travmalarla ilgili her şeyi birbirimize anlattığımız geceden beri - kendimizi içinde bulduğumuz garip bir ritim bu.

Her sabah Deimos'un yatağında uyanıyorum. Genellikle orgazm olmadan oradan ayrılmıyorum. Sonra ya derse gidiyorum ya da onunla aynı arabayı paylaşarak ofise gidiyorum - ki artık tamamen mobilyalı, çok teşekkür ederim.

Laconia Logistics'in ne iş yaptığı ya da Deimos'un neden hiçbir şey satmayan, üretmeyen ya da yapmayan bir şirket için tüm bu alanı kiraladığı ve bana tüm bu kabinleri inşa ettirdiği konusunda hala hiçbir fikrim yok. Ama ne zaman bu konuda ona baskı yapsam konuyu değiştiriyor.

Ya da ağzımı sikiyle doldurur ya da beni dizine yatırır.

Akşamları akşam yemeği hazırlıyor ya da dışarıdan yemek alıyoruz ve ardından genellikle Deimos'un çatı katı için daha fazla mobilya almasının artılarını ve eksilerini tartışıyoruz. Akşamları

Artı tarafı, daha fazla mobilya. Eksi sütununda ise ışıkları kapatıp beni bir psikopat gibi kovaladığında boynumu kırma ya da bacağımı bir yere çarpma ihtimalim çok daha yüksek.

Kovalamacadan şikayetçi olduğumdan değil.

Son dört hafta içinde başka pek çok şey de oldu. Annem şimdilik Londra'da Celeste ve Adrian'ın yanında kalmaya karar verdi ki bu beni çok mutlu etti. O da daha iyi görünüyor - gerçek anlamda, yani saklanıp rol yaparak değil. Gerard yüzünden hâlâ çok acı çektiği belli, ama Celeste daha düzenli uyuduğunu ve hatta arada sırada yemek yediğini söylüyor, bu iyi bir şey.

Elbette olan en büyük şey Castle ve Callie'nin başına gelenler. Artık resmen ve alenen gerçek bir çift oldular.

Yani, *duh*. Sanki yarım beyni olan biri *bunun* olacağını bir mil öteden görememiş gibi.

Deimos ve benim aramdaki "her neyse" geleneksel değil. Mükemmel de değil ve o gece aramızda yıktığımız tüm duvarlara rağmen, belli ki hala sağlam bir şekilde ayakta duran daha fazla duvar var.

Knightsblood'dayken olanlar hakkında hâlâ konuşulmayan bir şeyler var. Gelip gidiyor. Bazen, unutmaya çalıştığım garip bir ateşli rüya gibi - duman kokusu, cesetler, ellerindeki kan.

Dudaklarındaki tehdit.

Bazen neredeyse hiç olmamış gibi geliyor. Ama diğerleri, beni o kadar sert vuruyor ki ciğerlerimdeki havayı alıyor. Gecenin bir yarısı manik bir halde uyandığım, korkudan ödümün koptuğu zamanlar oluyor.

Yatağımı, bedenimi ve kalbimin en azından bir parçasını, beni tam anlamıyla gördüğünü düşündüğüm tek kişiyi öldüren adamla paylaşıyorum.

Deimos o gece Chase'i öldürdü. Chase'e aşık olma ihtimalim çok yüksek.

Şimdi Deimos'la mı birlikteyim?

Bu benim hakkımda ne diyor?

"*AMAN TANRIM...*"

Yıldızlar görüş alanımın kenarlarında yüzüyor. Nefes alışım düzensizleşiyor ve yüzüstü yatağa yığılırken nabzım kulaklarımda uğulduyor. Arkamda, Deimos kalın sikini bacaklarımdan arasından yavaşça kaydırırken inliyor. Dölünün içimden damladığını hissedebiliyorum - ki bu gerçekten doyamadığım bir his.

Aslında -garip bir şekilde- bana yaşattığı tüm sınırları zorlayan, bıçak sırtı hisler arasında en sevdiğim hislerden biri bu.

Yüzümü buruşturarak yuvarlandım. Sonra dönüyorum, hala parlak kırmızı ve morluklarla kaplı olan kıcıma bakarken yüzümü buruşturuyorum.

"Eninde sonunda oturabilmem gerekecek, biliyorsun," diye inliyorum. "Katılmıyorum."

Yukarı uzanıp bir parmağını amımda gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. Elini geri çektiğinde, topladığı parıldayan beyaz dölle kızarıyorum. Üzerimde sürünüyor ve parmağını dudaklarımdan üzerinde gezdirdiğinde beklentiyle titriyorum.

"Geniş aç."

Dudaklarım parmağımın etrafında kenetleniyor, gözlerimiz buluşurken dilim parmağımdaki dölleri yalıyor.

"Aferin kızıma."

Artık bunu duyduğumda irkilmiyorum. Kendimi kapatmıyorum ya da korkmuyorum.

O kelimeleri benim için değiştirdi. Geçen ay boyunca beni yavaş yavaş onlara alıştırdı.

Yani, eğer gergin olsaydım ve o bunları enseme tutarken söyleseydi, muhtemelen donup kalırdım. Ama o bunu biliyor ve yapmazdı.

Yataktan çıkmadan önce eğilip onu öperken sırtıyorum. Dün gece giydiği gömleği alıp bornoz gibi üzerime geçirdikten sonra eğilip onu tekrar öpüyorum.

"Gidip biraz kahve yapacağım."

Bugün cumartesi. Daha sonra Eilish ile bir ders çalışmam var, sonra da yakınlaştığım Victoria ile buluşacağım. O zamana kadar, onunla tekrar yatağa gireceğim.

Ama önce, kahve.

Deimos'un çatı katına geri döndüğünü ve mutfakta bulunduğum köşedeki ön kapının arkasından kapandığını duyduğumda tezgâha yaslanmış telefonumu karıştırıyordum. Kafamı kaldırmadan kaşlarımı çatıyorum.

"Gittiğini bile duymadım-" "NE

OLUYOR LAN!"

Çılgılık atıyorum, gözlerim telefonumdan fırlıyor ve Deimos'un değil, Callie'nin apartmanın ortasında sersemlemiş bir şekilde durup bana baktığı yere gidiyor

kocaman gözlerle.

"*Ohmygod!!*" Çığlık atıyorum, mutfak adasının arkasına sıçrarken gömleğimi üzerime çekmek için çabalıyorum.

"Şu anda gerçekten ne oluyor?!?" diye bağırır.

"Açıklayabilirim!!" Ben de karşılık verdim.

"Günaydın, Callie."

Başımı çeviriyorum, yüzüm zonkluyor ve beynim hala dönüyor. Deimos eşofman altı ve tişörtüyle yerde rahatça yürüyor, şaşkın kız kardeşine kaşlarını kaldırarak bakıyor.

"Nasıl girdin lan içeri?"

"Sen... Kratos bana anahtar setini verdi... Ben... sürpriz mi?" diye utangaç bir kahkaha atarak bitirdi, gözleri onunla benim aramda gidip geliyordu.

"Anlıyorum." Bana doğru yürüyüp yanımda dururken parmaklarını çenesinde gezdiriyor.

"Ne..." Callie hızla göz kırpmıyor ve gözlerini tekrar aramızda gezdiriyor.

"Ne..."

"Sevişiyoruz."

Aman Tanrım.

Deimos arkamızdaki tezgâha rahatça yaslanırken yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"*Açıkça görülüyor ki!*" Callie boğazını temizleyerek söylüyor.

"Yani, uh...*huh.*" "Şu anda sormak istediğiniz herhangi bir soru

ya da endişeniz var mı?" "Şey... uh... hayır mı? Olabilir mi?

Ben... emin değilim?"

Deimos omuz silktiğinde hâlâ yüzümü yarı yarıya kapatmış, altımdaki zeminde uygun bir çukur oluşmasını diliyordum.

"Pekala, o zaman bu iş halloldu. Benim çıkmam lazım. Yapmam gereken işler var." Sanki hiçbir şey yokmuş gibi bana döndü. "Burada mı kalacaksın?"

"Ben... evet?"

"Güzel." Yatak odasına geri dönmeden önce Callie'ye gülümsemek için döner.

Callie ve ben sonunda birbirimize baktık, ikimizin de ağzından kelimeler çıkmıyordu.

"Açıklayabilirim..." Sonunda kalın kalın yutkunarak mırıldanmayı başarıyorum. "*Tamam...*" diye nefes alıyor, kaşları çatılıyor.

Deimos giyinmiş bir halde yatak odasından çıktı ve bana doğru yürüdü. Eğilip başımın üstünü sevgiyle öpüyor, eli gömleğimin altındaki çıplak popomu kavırıyor.

"Sonra görüşürüz."

Callie'ye doğru yürür ve saçlarını karıştırdığında şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırır. "Uğradığın için teşekkürler, Cals." Ona biraz daha yaklaşır. "Belki de bunu şimdilik sadece üçümüz arasında tutmalıyız?"

"Evet, tabii..."

"Harika."

Bana baktı, sonra da kapıdan çıktı.

Geride kalan sessizlik sağır edici. Saniyeler neredeyse tam bir dakikaya dönüşüyor, ki bu bir saat de olabilir.

"Callie-"

"İçkiye ihtiyacımız var, değil mi?"

Saatın öğleden önce olması umurumda bile değil. "Kesinlikle içkiye ihtiyacımız var."

"Hâlâ deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Margaritamın kenarından Callie'ye bakarken yüzümün sıcaktan yandığını hissediyorum. "*Hayır...*"

Homurdanıyor. "Evet, biliyorsun. Anlayabiliyorum. Şey..." Bir omzunu kaldırıyor, yüzü kahvaltıdaki alkolden benimki kadar kızarmış. "Ben değilim."

"Callie..."

"Yani, beni yanlış anlama," diye kıkırdıyor, içkisini biraz karıştırıyor. "Çıplak kışını kardeşimin tişörtüyle ve seks kıllarıyla görmek bunu öğrenmek için pek de ideal bir yol değildi."

O kahkahalar atarken yüzümü tekrar saklayarak inliyorum. "Ama neşelen, daha kötüsü de olabilirdi."

"Bundan şüpheliyim."

"Hayır mı?" Sırıttıyor. "Bir de şöyle düşün: On dakika daha erken gelebilirdim."

Yüzüm daha da kızarıyor ve başını sallayarak inliyor.

"*Ack, ugh*, aslında, bana bir saniye ver, sadece o görüntüyü kafamdan temizlemeliyim."

Yüzümü buruşturup bardağımdaki son suyu da boşaltıyorum. Onunki de oldukça boştu. Christian'ı da yanımıza alarak erkenden dışarı çıktık ve limon, Cointreau ve tekila aldık, çünkü ikimizin de Deimos'la yattığım gerçeği hakkında konuşabilmemizin tek yolu sabahın onunda aç karnına margarita içmekti.

Yani, tabii *ki*.

"Bir tane daha ister misin?" Biraz geveliyorum.

Callie kıs kıs güler. "Yani, biz senin kardeşimi becerdiğini konuşurken ben daha üçüncü kokteylim içiyorum. Bu bir soru mu?"

Gözlerimi deviriyorum ve Deimos'un açık verandasındaki  ezlonga yayıldığım yerden biraz dengesiz bir şekilde kalkarken inliyorum. Callie beni içeride takip ediyor, içkisini bitiriyor ve ben blenderi yeniden doldururken tezgâha yaslanıyor.

"Açlıktan  l yorum. Bir şey sipariş etmek

ister misin?" "Karbonhidrat."

Mutlu bir şekilde inliyor. "Oh, evet. Tamam, pizza sipariş ediyorum." Telefonuna dokunuyor ve sonra onu yere bırakıp merakla bana bakıyor.

"Ne?"

"Ne zamandır devam ediyor?" diye soruyor bana sırtarak.

Dudaklarımdan hava üflüyorum, bana biraz daha zaman kazandırması için blender düğmesine basıyorum. İ ini bitirdiğinde i  çekiyor.

"Sana söylemek istedim."

"Saçmalık."

Kıs kıs gülüyorum. "Cidden, sana söylemediğim için kendimi *kötü* hissettim. Ama Castle'la yaşadıkların, düğün ve sonrasındaki tüm o saçmalıklar..."

Bardaklarımızı doldururken başını sallıyor. "Şövalye Kanından beri aranızda bir şey mi vardı?"

Başımı salladım. "Hayır..." Yüzüm buruşuyor. "Yani, evet mi? Ama..."

hayır." "Karmaşık olduğunu söyleyeceksin, değil mi?"

"Lafı ağzımdan aldın."

Dışarı çıkıp Soho'ya bakan şezlonglara oturduğumuzda gülüyor.

"Benim sınırlı romantik deneyimime göre mi?"

"Aşık olduğun kişiyle yeni evlendiğin için mi yani?"

"Evet, o," diye sırtıyor. "Bu... *her zaman* karmaşıktır."

"Doğru, bu." Kadehimi onunkiyile tokuşturuyorum ve gözleri aydınlanmadan önce ikimiz de birer yudum alıyoruz.

"Oo! Bunu bir düşün! Eğer bir gün psikopat kardeşimle evlenecek kadar çılgın olursan, kelimenin tam anlamıyla kardeş olacağız."

Göğsümde acı veren bir şey var. Evlilik aşık olduktan sonra gelir.

Sözleşmeler değil. Anlaşma değil. Tehlikeli, karanlık oyunlar ve neredeyse tamamen ikinizin de kafayı yemiş ve ciddi sapkın seks olaylarına girmiş olmanız üzerine kurulu bir ilişki değil.

Duvarları yıktık, evet. Ve bu, Deimos'un benden nefret ettiğinden oldukça emin olduğum başlangıçtakinden çok daha fazlası haline geldi.

Ondan korktuğum için.

Ama şu anda sahip olduğumuz şey bir *ilişki mi?*

CALLIE öğleden sonraya kadar kaldı. Sonra Victoria hala takılmak isteyip istemediğimi sormak için arıyor, tabii ki onu da buraya getiriyorum ve margaritalar üçümüzle birlikte akmaya devam ediyor.

Bu, Callie'nin sarhoşken Castle'ı arayıp gelmesini istemesine dönüşüyor ve Castle da bunu yapıyor çünkü birbirlerine aşıklar. Ama *bu da* Deimos'un evinde neden pijama giydiğim ve diş fırçamın neden misafir banyosunda olduğu sorularını gündeme getiriyor.

Uzun lafın kısıası, Deimos eve geldiğinde ben sarhoştum, daha önce hiç tanışmadığı Victoria sarhoştı, Callie *çok sarhoştı* ve Castle bir bira ve birkaç soruyla uğraşıyordu.

Sadece üçümüzün arasında kalması için çok fazla.

"Yani, bu..." Castle akşam yemeği için aldığımız Tayland paket servisine bakıp sırtıyor. Elindeki bira şişesinin boynuyla önce beni, sonra Deimos'u işaret ediyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Bu..."

Deimos, "Rızaya dayalı bir yetişkin ilişkisi," diye mırıldanıyor. "Sıradaki soru?" "Dostum, inan bana, *birkaç sorum* var."

Victoria sırtarak, "Evet, buradaki hikâyelerin hiçbirini bilmiyorum," dedi. "Ama bence ikiniz birlikte çok tatlı görünüyorsunuz."

"Duyduk duymadık demeyin!" Callie yumruğunu masaya vuruyor. "*Teşekkür ederim* Victoria," diye gülümsüyorum.

"Onu apartmanın içinde kovaladığımda, bağladığımda ve onunla hınzırca oynadığımda daha az 'sevimli' oluyor."

Margaritam neredeyse burnumdan geliyordu. Callie gülüyor, sanki büyük bir şakaymış gibi. Castle biraz daha az rahat gülüyor, sanki bunun bir şaka olduğundan *emin değilmiş gibi*. Victoria en yüksek sesle kıkırdıyor.

"Aman Tanrım!" Bana sırtarak gülüyor. "Bu adam!" Deimos

kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Bu bir şaka değildi."

Bu da tabii ki diğer herkesin bunun *daha* da şaka olduğunu düşünmesine neden oluyor.

Deimos onları görmezden geliyor, hafifçe bana doğru dönüyor ve Pad Thai'den bir ısırık alırken beni kıpkırmızı yakalıyor. Ona sırtıyorum.

"Ne?" Sessizce kıkırdıyorum.

O da endişe verici derecede *normal* bir şekilde gülümsüyor. Rahatsız edici, sanki maske takmış gibi.

"Yok bir şey bebeğim," diye kıkırdıyor.

Bekle. Ne oluyor lan? Bana asla *bebeğim* demez.

Yemeğime dönmeden önce ona şüpheyle bakıyorum. Ve tam da o anda saldırıyor. Victoria, Castle ve Callie mutfak adasının diğer tarafında birbirleriyle bir şeyler hakkında gülüşürken neredeyse boğuluyordum. Deimos'un eli çıplak kalçamdan yukarı doğru kayarak pamuklu şortumun ve külotumun üzerinden amımı avuçluyor ve sanki benim için yüzümden bir saç telini uzaklaştırıyormuş gibi eğiliyor.

"*Misafirlerimiz gittiğinde,*" diye alçak sesle homurdanıyor ve içimi erimiş ateşe çeviriyor, "*seni kovalayacağım. Ve seni yakaladığımda, lanet olası kıyafetlerini yırtıp çıkaracağım ve ellerini arkadan bağlayacağım. Sonra da boşalana kadar ağzını sikeceğim.*"

güzel yüzünü. Sonra da döllerim vücudundan akana kadar seni pis bir sürtük gibi yere yatırıp sikeceğim."

Vay canına. Lanet olsun. *Kahretsin.*

Ağzımdaki lokmayı yutmak için mücadele ediyorum, yüzüme ateş yayılıyor.

"Dahlia, iyi misin?" Castle kaşlarını çatıyor, aniden dönüyor ve neredeyse Pad Thai'mde boğulmak üzere olduğumu görüyor.

Deimos'un amımın üzerindeki eli birazcık sıkılaştığında biraz nefes nefese kalarak onu aşağı çekiyorum ve ona zayıf bir gülümseme gösteriyorum.

"Evet, *harikayım.*"

Callie ve Castle, Deimos'la benim ilişkiimi şimdilik kendilerine saklamayı kabul ederler. Victoria da öyle. Hepimiz kapıda sarılıyoruz, benim kolum Deimos'un belinde, o da benimkinde, tıpkı tamamen normal, sıradan bir akşam yemeğinden sonra arkadaşlarına iyi geceler diyen normal bir çift gibi.

Ama sonra gittiler, kapıyı kilitledi ve gecenin geri kalanının normalden *başka bir şey* olacağına dair bana söz veren bir bakışla bana döndü.

"Bu ışıklar söndükten sonra beşe kadar sayacağım," diye sessizce homurdanıyor, karanlık gözleri benimkileri yakıyor, eli ana ışık düğmesinin üzerinde.

Vücudum önleyici olarak sistemime adrenalin boşaltmaya başladığında göbeğim sıkılaşıyor, meme uçlarım anında sertleşiyor. Artık bunun için şartlanmıştım.

"Ve seni yakaladığımda-"

"*Eğer,*" diye geveliyorum, hem sözünü keserek hem de beni yakalayamayabileceğini ima ederek onu bilerek kızdırıyorum. "*Eğer* beni yakalarsan."

Onu kızdırmanın bana biraz daha sert saldırmasına neden olduğunu artık biliyorum. Elleri ve ağzıyla beni biraz daha agresif bir şekilde hırpalamasını sağlıyor.

Beni biraz daha hayvanca becermesini sağlıyor.

Ben de *tam olarak* bu yüzden yapıyorum.

"Beni yakalarsan ne olur?" Dudağımı ısırarak masumca söylüyorum.

Aniden uzanıp çenemi kavradığında nefesim kesiliyor, başparmağı alt dudağıma şehvetli bir şekilde sürtünüyor ve bir patlamayla dişlerimden çekiyor.

"Eğer seni yakalarsam, sevgilim," diye mırıldanıyor, kulak mememi dişleriyle sıyırmak için eğiliyor, "*seni mahvederim.*"

Nabzım atıyor.

Işıklar kapandı.

"Şimdi *koş*,

sevgilim."

Dönüyorum ve çatı katındaki açık alana doğru fırlıyorum. Bir an için neredeyse geri dönüp onun etrafından dolanarak mutfığa girmeye çalışıyorum. Ama sonra sola doğru zag yapıyorum ve aklıma bir fikir geliyor.

Bu oyunlar için hiçbir zaman kesin ve katı kurallar koymadık. Ama ana alanda kalmam da bir nevi kabul edilmişti. Yatak odalarına ya da banyolara girmem.

Bu gece var.

Odasına girip kapıyı sessizce kapatıyorum, tam o sırada Deimos'un çatı katının öbür ucundan "...beş, işte geliyorum..." diye homurdadığını duyuyorum. Odasına çekilirken heyecanlı bir kıkırdamayı bastırıyorum ve ardından devasa gömme dolaba giriyorum. En arkaya geçip askılardaki

giysileri iterek yolumdan çekiyorum ve

arkalarından duvara doğru kayıyorum. Yere çöküyorum, başımı arkaya yasladığımda damarlarımda adrenalin cızırdıyor.

Başımın arkasındaki duvar *hareket ediyor* ve bir kısmı tamamen geriye savrulunca nefesim kesiliyor. Aniden bir ışık yanıyor ve kalbim boğazıma tırmanıyor.

Kahretsin, kahretsin.

Kafamın arkasıyla yanlışıklıkla iterek açtığım, içinde otomatik ışık bulunan küçük bölmeye şaşkınlıkla bakarak dönüyorum. Bir ışık düğmesi ya da kapıyı tekrar kapatmanın bir yolunu bulmak için çabalayıp duruyorum...

Birden dünyam durgunlaşıyor. Ve hiçbir şey gerçek değil.

Küçük bölmenin hemen içinde, bir yığın para ve bir silahın yanındaki rafta küçük bir defter duruyor.

Bir dergi.

Bir günlük.

...Yıpranmış turuncu deri kapaklı.

Başım zonklamaya başladığında dünyanın geri kalanı kayıp gidiyor, ağır çekimde günlüğe uzanırken kulaklarımı dolduran bir çınlama sesi. Kapağına dokunduğumda bile irkiliyorum, gül bahçesindeki o taş bankta kıvrılıp kitabı okuduğum anılar beynime hücum ediyor.

Günlüğü kompartımandan çıkarırken elim titriyor, şaşkınlık ve dehşet içinde günlüğe bakarken boğazım düğümleniyor.

Birdenbire her şey anlam kazandı.

Deimos beni bu kadar iyi tanıyor. Sahip olduğum her bir gizli sapkınlığı ve gizli fanteziyi bu şekilde oynayabiliyor. Beni nasıl inceleyebiliyor ve benimle nasıl oynayabiliyor: çünkü altı yıl önce hepsini yazdım ve kalbimi bir başkası için sayfaya döktüm.

Şimdi Deimos'un elinde. Ve ona sahip olarak,

bana da sahip oldu. "Ne yapıyorsun lan?"

Öfkeyle ona doğru dönüyorum, gözlerimden yaşlar a k ı y o r ve duygularım yüzüme vuruyor.

"*Bunu neden aldın?!*"

Kıpırdamadan durur, yontulmuş çenesi şiddetle kenetlenmiştir ve kara gözleri siyah bir ateş gibi parlamaktadır.

"*Dahlia-*"

"*Bu neden sende?!*" Daha yüksek sesle bağıriyorum, günlüğü başımın üzerinde s a l l a r k e n ona saf kötülükle bakıyorum.

"Dahlia, dur-"

Ayağa kalktım ve ona doğru hamle yaptım, gözyaşlarım yüzüme hücum ederken ona defalarca vurdum ve tokatladım.

"*NEDEN LANET OLASI-!*"

Beni boğazımdan ve günlüğü tutan bileğimden yakaladığında sarsılıyorum, yüzüme doğru manyakça bakarken hırlıyor.

"*Sana anlatacağım.*"

DEIMOS

Altı yıl önce:

CADILAR BAYRAMINI HER ZAMAN SEVMİŞİMDİR. Sadece çocukken, yani giyinip kuşanmak, şekerle tıka basa doldurmak ve hafif ürkütücü filmler izlemek anlamına geldiği zamanlarda da değil. Yaşım ilerledikçe, sanırım bu günden daha da fazla keyif alıyorum.

Zihnimin karanlık köşelerindeki gölgeli yerlere tam isabet eden güzel ve uğursuz bir şey var. Bu, kışın er ya da geç geleceğini haber veren bir esinti.

Ayaklarınızın altındaki yaprakların çıtırtısı. Havada asılı duran heyecanın çıtırtısı herkesi biraz daha geriyor, sanki etrafınızdaki herkes endişeyle bir sonraki ağacın arkasından kötü niyetli bir gücün onlara atlamasını bekliyormuş gibi.

Ama *bu* gece, bu Cadılar Bayramı?

Sanırım bu şimdiye kadarki favorim olabilir.

Onu hiç aramadım, çünkü Chase Cavendish gibi insanların zevk aldığı iğrenç, acınası "bir bakireyi becer, ödül kazan" saçmalığına asla katılmadım.

Ayrıca onu aramıyordum çünkü hiçbir zaman biriyle gerçek, insani bir bağ kurma yolunda bir *şey aramadım*. O yanımda yıllar önce sökülüp atıldı. İçimde her zaman gizlenmiş olan karanlıktan dolayı diğer insanlarla ilişki kurabileceğimden pek emin değilim. Ama o bodrumdaki günlerimden, orada bana yaşatılan dehşetten ve sonrasında aldığım intikamdan beri mi?

"Hasarlı" var. "Yüklü olmak" var.

Bir de ben varım. Her iki konuda da çizgiyi çok ama *çok* aştım ve hiçbir mantıklı kadının bununla uğraşacak midesi yok.

Yıllardır, kör, umursamaz, duygusuz, asla tekrarlanmayan kadınlarla gündelik seks yeterli oldu. Bu bir çeşit terapi, canavarımı çevreleyen duvarları sağlamlaştırmanın bir yolu. Ve ben bununla her zaman iyiydim.

Ta ki bir gün, yakın zamanda biri o duvarları aşana kadar. Bir sinsi. Bir mahremiyet hırsız. Daha fazlası için geri gelen bir aptal.

Kardeşlerimin hiçbiri bana ne yapıldığını bilmiyor. Neler yaşadığımı ya da sonrasında damarlarımda kaynayan kana susamışlığı ve intikam ihtiyacını doyurmak için neler yaptığımı bilmiyorlar. Ama onlar hala benim kardeşlerim. Bana hala dünyadaki herkesten daha yakınlar. Ve bir yıl kadar önce "biriyle görüşmemin" faydalı olabileceğini söyleyen Ares'ti.

Aka: terapi. Barf.

Ama ilk başta denemekten ne kadar nefret etsem ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, faydalı *oldu*. Elbette terapistin kendisi değil. İlk seansımızın ilk on dakikası içinde benden o kadar korkmuştu ki, ondan sonraki her randevu benim onu zorladığım ve zavallı piçin de ben gidene kadar dakikaları geri saydığını belli etmemeye çalıştığı yarı eğlenceli bir satranç oyununa dönüştü.

Ama günlük kavramını bana o tanıttı. Terapisti

bıaktım.

Tuttuğum günlük.

Kampüste yaşadığım The Reckless malikanesinde tutmuyorum. Biri bulur diye korktuğumdan ya da endişelendiğimden değil. Bu gezegendeki hiç kimse benim özel alanımı işgal edecek ya da eşyalarımı karıştıracak kadar aptal değil. Hayır, kimsenin gitmediği o gl bahçesindeki duvarda gizli bir delikte saklıyorum çünkü oraya yazdığım kara düşüncelerin uyuduğum yerden güvenli bir mesafede tutulmasına ihtiyacım var. Beni şeytanlarımdan ayırması için fiziksel olarak benden uzak tutulmasına ihtiyacım var.

Yine *de*, saklı olduğu halde, biri onu buldu. Okuyun. Ve bir gün, üstündeki taşın yerinde olmadığını fark ettim ve kendilerini gösterdiler.

Kimsin sen?

Çıldıracaklarını ve bir daha geri dönmeyeceklerini varsayarak yazdım. Günlükte yazar olarak beni ele verecek hiçbir şey yoktu, bu yüzden okuduklarını bana karşı kullanmalarından endişe etmedim.

Ama geri geldiler. Benimle konuştular.

Benimle konuştu.

El yazısı kesinlikle kadınsıydı. Düşünceler ve fikirler, her ne kadar benimkiler kadar karanlık olmasa da, kesinlikle benimkilerle aynı çizgideydi. Aynı kırık dalga boyu. Tam olarak bütün olmayan ve çevremizdekilerden farklı bir ruhta aynı hüzün ve karanlığın ipucu.

Bunu hemen bitirmeliydim. Günlüğü taşımalı ya da yok etmeli ve her şeyi kapatmalıyım.

Ama yapmadım. Yapamadım.

Sonra bir gün onu buldum.

Eninde sonunda olacaktı. Neredeyse her gün günlük aracılığıyla sohbet etme noktasına gelmiştik. Er ya da geç, ikimiz de aynı anda bahçeye varacaktık. Ve o gün, o çoktan oradaydı, bacaklarını altına kıvrımış bankta oturuyordu, uzun siyah saçları yüzünün yarısına kadar sarkıyordu, keskin yeşil gözleri bir gün önce ona yazdığım kelimeleri okuyordu.

Dolgun dudaklarında bir gülümseme. Elinde bir kalem.

Dahlia Roy olmasını hiç beklemiyordum. Ve o gün onu bulduktan sonra hiç gözümü kırpmadım. Hiç kafamı çevirmedi.

Takıntı en iyi zamanlarda bile hızla kök salar. Bende ise neredeyse anında. O zaten tam olarak anlayamadığım bir şekilde benim saplantım olmuştu. Onu elinde günlüğümle görmek ve günlüğü okurken yüzünde beliren o gülümseme kaderini pekiştirdi.

Ama noktaları kendisinin birleştirmesini istedim.

Notlarımda ipuçları vermeye başladım: ailemin ne iş yaptığını ima ettim, öğrenci kulüplerinden birinde yetkili bir konumda olduğumu ima ettim. En karanlık arzularımız hakkında konuşmaya başladık ve o kitabın sayfalarında arzuladığı hasarlı, karanlık ve sapkın şeyleri itiraf ettiğinde işim bitmişti.

Sonunda ona açıkça sordum.

Kim olduğumu anladın mı Dahlia?

Cevabı o günün ilerleyen saatlerinde geldi:

***Evet. Ve sen olduğun için ne kadar sevindiğimi anlatamam.
Sanırım başından beri senin olmanı istiyordum. Cadılar Bayramı
Balosu'nda seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum.***

Bu gece. Bunu yazdığından beri bir haftadır konuşmadık. Kitaba geri döndü, biliyorum çünkü pusuya yatıp onu izledim. Ama kendimi bilerek susturdum.

Dansta ilk kez yüz yüze geldiğimiz anın beklentiyle dolu olmasını istiyorum.

Ama önce, sebep olunacak bir kargaşa var.

Chase ve Para Bellum haydutları bir kez daha "eşek şakalarını" tehlikeli ve sınırı aşan bir boyuta taşıdılar. The Reckless'ta oynayan ve Chase mezun olduktan sonra gelecek yıl Knightsblood futbol takımının yıldız oyun kurucusu olarak Chase'in yerini alacak olan Corbin Shaw, geçen gün antrenmanda ağır yaralandı.

Bu bir kaza değildi.

İki Para Bellum defans oyuncusu Corbin'e iki yönden saldırdığında takım bölünmüş, bir hazırlık maçı yapıyordu; biri Corbin'in dizlerine, diğeri de arkasına vurmuştu. Topa sahip bile değildi, Tanrı aşkına.

Sonuç olarak Aşil tendonu yırtıldı, kaval kemiği kırıldı ve L4 omuru çatladı. Gelecek sezon yıldız oyun kurucu olamamak Corbin'in sorunlarının en küçüğü. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca tekrar düzgün yürüyebilmek için fizik tedavi görecektir.

Karanlık tarafımın intikam için büyük planları var. Çoğunlukla bıçaklar, kör aletler, kırılan kemikler ve muhtemelen *Fargo gibi* bir odun kesme makinesi içeriyorlar.

Ama bu gece için canavarlığımı biraz azalttım. Ne de olsa bir randevum var ve cinayet buna engel olabilir.

Karanlık kampüste Para Bellum malikânesine doğru ilerlerken kendi kendime sırtıyorum. Tamamen siyah bir takım elbise giyiyorum ve yüzümü *Noel Öncesi Kâbus'taki* Jack Skellington ile Brandon Lee'nin *The Crow* filmindeki karakteri arasında bir yerde karanlık, iskelet bir sırtışıla boyadım.

Bu gece Chase ve serserilerini odun kırma makinesine atmayacağım. Ama malikânedeki kulüp odalarındaki viskiye hızlı etki eden bir kusturucu olan ipeka *katacağım*.

Chase ve arkadaşları, dans öncesi kendilerine kadeh kaldırmayı teklif ettikten sonra geceyi bağırsaklarını kusarak geçirecekler.

...Ve evet, eğer başarabilirsem, kapıdan çıkarken bir ya da üç Para Bellum burnu kırmak için de elimden geleni yapacağım.

Malikânenin arka kapısından içeri süzülüp mutfaktan geçerek az kullanılan bir arka merdivene ulaşıyorum. Üst katta gölgelerin arasında kayboluyor, iki Para Bellum alt sınıf öğrencisinin Cadılar Bayramı Balosu'na giderken koridorda birbirleriyle itişip kakışmalarını asık bir suratla izliyorum.

Kampüsteki *cinsel açıdan* daha *liberal* kızlardan birkaçının farkında olmadan yardımını alarak önceden plan yaptım. Jen Morebach, Arianna Amato ve Katya Skovony'ye -hepsi de şu anda son sınıf öğrencisi, hepsi de kampüs çapında öğrenci kulüplerinin üst düzey yöneticileriyle popülerlik kazanma alışkanlıklarıyla tanınıyorlar- Chase ve arkadaşlarının onlar hakkında konuştuklarını ve bu geceki danstan önce onlarla "takılmak"... göz kırpmak... istediklerini söyledim.

Şu anda hepsi malikanenin bodrum katındaki bilardo salonunda. Bu da kulüp odalarını benim müdahalem için boş bırakıyor.

İçeride, çıtırdayan şöminenin yanındaki bar arabasına doğru ilerlerken sırtıyorum. Chase'in en sevdiği yüksek kaliteli viskiyle dolu sürahinin cam tıpasını kaldırıyorum ve içine ipeka atıyorum.

"Sanırım yenilgiyi kabul etmek için buradasınız?"

Kahretsin. Kötü tarafı, az önce yakalandım. İyi tarafından bakarsak, belki buradan çıkarken birkaç burun kırabilirim.

Chase'e ince bir gülümsemeyle bakıyorum, Brad Hathaway de onun arkasından odaya girip kapıyı kapatıyor.

"Üçüncü silahşörünüz nerede?"

Chase, Spencer Campbell ve Brad olmadan nadiren çalışıyor.

"Muhtemelen hâlâ alt katta Jen Morebach'a sakso çektiriyordur." Chase çenesini sallayarak beni geçip bar arabasına doğru ilerliyor. "Sanırım bedava oral seks için sana teşekkür edebiliriz? Tabii bunu içkimi sıklamak için yaptığınızı varsayarsak."

En iyi hazırlanmış planlar için bile ne derler bilirsiniz, bu da benim için en hazırlıksız olanıydı.

Gözleri kısıldı. "Eee?"

"Peki, ne?"

"Yenilgiyi kabul etmeye mi geldin?"

Etraflarında dönmeye başlayıp kapıya doğru ilerlerken kaşlarım çatılıyor. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece uğrayıp bu küçük kulüp odanızın hayal ettiğim kadar acınası ve ezik olup olmadığını görmek istedim. Değilmiş. Daha kötüymüş. Söylesene... Sen, Brad ve Spencer burada birbirinize otuzbir çekerken, kanepede ortadaki koltuğu kim alıyor? Bu iki kat iş demek gibi geliyor bana."

İki elimi iki yanıma koyup yukarı aşağı hareket ettirme pandomimi yapıyorum.

Chase sessizce kıkırdadı. "O yüz bini senden nakit olarak alacağım. Drakos imzalı bir çeki bozdurmaya çalıştığımı görürlerse bankamdan gelecek bakışlara ihtiyacım yok."

Kafamın arkasında bir şey sızlanıyor.

"Affedersiniz?"

Chase Brad'e bakar ve ikisi de kıkırdar.

"Çok ş ı k s ı n , Deimos," diye gülümsüyor Chase. "Bu gece dansa gidiyor musun?"

Dişlerim

gıcırıyor.

"Randevun mu

var?"

Brad kıs kıs gülmeye başlıyor ve sanki beni kuşatıyormuş gibi yan tarafıma doğru yayıldığı gözümünden kaçmıyor.

Chase'in dudakları alaycı bir şaşkınlıkla kıvrılır. "Yoksa-bekle-o randevuyu alan *ben miyim*?" Bana doğru adım atarken gözlerinde kötü niyetli bir şeyler parlıyor. "Kaybettin, Deimos."

Elim yumruk oluyor. "Sen ne sikimsin-"

"Yani, çabanın A'sı. O dandik günlüğündeki emo Donnie Darko üzgün çocuk rolü başlangıç için iyi bir yerdi. Hatta bazı sözlerini onun üzerinde bizzat kullandım. Bu arada notlarını kopyalamama izin verdiğin için teşekkürler."

Hay sikeyim.

Chase iç geçiriyor ve bana yaklaşırken kollarını özür diler gibi açıyor.

"Ama baş mücevherle anlaşmayı zamanında yapamadın."

Telefonunu çıkarıp Brad'e sırtıyor. "Ne düşününüz, kardeşim?"

"Benim için sorun yok. Ona neler kaçırdığını gösterebilirim." Chase telefonunu kaldırdı, ekran bana dönüktü.

...Ve içimdeki her şey ölüyor. Her şey kararıyor ve soğuyor.

Video Chase'in bakış açısından, bir kızı arkadan becerdiği yere bakarak çekiliyor.

Orta Doğulu gibi görünen bronz tenli bir kız. Uzun siyah saçlı. Tanıdık bir yapısı var.

Chase'in son derece ortalama aletinin pembe amına girip çıkmasını izlerken, bir eli kıcını sıkıca kavrarken damarlarıma zehir yayılıyor.

"Evet, o siki seviyorsun, değil mi bebeğim?"

Kız inliyor, ancak ağzı dolu olduğu için bu garip bir ses. Kamera kızın sırtından yukarı, Brad'in hâlâ gömleğini giymiş olarak kızın önünde durduğu yere doğru ilerler. Sırtıyor ve bir eliyle şeytan boynuzlarını havaya kaldırırken diğer eliyle kızın saçlarını daha sıkı kavıyor ve ağzına sokuyor.

"Böyle sikilmek için can atıyordun, değil mi Dahlia?"

Ve inliyor. Başını sallıyor, kıcını Chase'e doğru daha sert iterken boğazına tıklanmış sakin etrafında inliyor.

Kamera Chase'in sırttan yüzüne geri dönerken çılgınca sarsılıyor.

"Kaybettin dostum," diye kıkırdıyor objektife doğru. *"Dahlia artık benim sürtüğüm."* Kamerayı Dahlia'yı göstermek için geri çevirirken gülüyor.

ikisi tarafından becerildi. "*Öyle değil mi Dahlia?*"

İki sik kafalı onu her iki ucundan da döverken onun istekli, ahlaksız bir şekilde inlemesi ve başını sallaması beni sınırın ötesine itiyor.

Chases kıkırdar ve telefonu alır.

"Ah dostum, yüzün," diye kıs kıs gülerek başını sallıyor. "Şimdi, sadece kazanmak isteyip de kazanamadığın için mi? Beni yenmek istemen mi, Deimos? Hayır... Bence küçük bir *aşk* yaşadın. Hepsi bu, değil mi? Onu gerçekten istedin." Daha geniş sırtıyor. "Yani, küçük günlüğünü okurken öyle görüldüğü kesin."

Chase ve Brad kıkırdıyor, sonra ilki bana doğru eğiliyor.

"Bana kibarca sor, belki bir dahaki sefere onu becerdikten sonra parmaklarımı koklamana izin veririm. Çünkü kahretsin, Deimos. Çok *güzel* bir amı kaçırdın."

Duygularımı kontrol altında tuttuğum için kendimle gurur duyuyorum. Hades gibi saatli bir bomba değil, soğukkanlı bir hesapçı olmayı *seviyorum*. Ama o anda, uğruna duvarlarımı yıktığım tek kızın bu iki pislik tarafından gözümün önünde, *onlar bana gülerken sikildiğini* görünce, kontrolümü kaybediyorum.

Sert.

Her şey çok hızlı oldu. Yumruğumu havaya kaldırıyorum ve burnuna çarptığında Chase hâlâ kıs kıs gülüyor.

"Seni *pislik!*" diye kükrüyor, kanlı ve kırık burnunu tutuyor. Bana sert bir yumruk atıyor, ben de kolayca savuşturuyorum. Ama bir saniye sonra, arkamdan vurulup yere yıkıldığım da homurdanıyorum.

Her şey bulanık. Bire karşı iki, ama tüm maço havalara rağmen ikisi de iyi yumruk atamıyor. Ama ben atabilirim, özellikle de

hafta sonları ahırların arkasındaki yeraltı dövüşleri.

İkisini de epey hırpaladım ve şimdi çekip gitmek için iyi bir zaman olabilirdi. Ama tam buna karar verirken Chase etrafımda dönüyor ve sırtıma acımasız bir şey çarpıyor.

Acıyla kükrüyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve Brad bu sefer elindeki ateş çubuğuyla kafama vuramadan önce yana yuvarlanıyorum. Tekrar savuruyor ve ben yine yuvarlanıyorum. Bu sefer Chase sağ bileğime sertçe vuruyor ve beni yere yüzüstü yatırarak bileğimi sabitliyor. Üstüme atlıyor, kolumu yana doğru çekip yere doğru tutarken beni ağırlığı altında eziyor.

"Bence bu küçük psikopata bir ders verilmesi gerekiyor. Sen ne düşünüyorsun, Brad?"

Brad sırtıyor. "Ders başladı, sıkık."

Ateş demirini tüm gücüyle aşağı doğru savuruyor. Elimde bir acı patlıyor ve ben dehşete düşmüş bir halde, demir çubuğu kaldırıp bunu tekrar yapmasını izliyorum, sonra üçüncü kez. Elimdeki kemiklerin kırıldığını *duyabiliyor* ve tendonların koptuğunu hissedebiliyorum.

Üzerimden inip geri çekildiklerinde şoktan titriyordum.

"Siktir git buradan, Drakos," diye tükürüyor Chase, ben parçalanmış elimi göğsümde tutarken.

Ayağa kalkıyorum, kapıya bakarken acının verdiği mide bulantısını göz kırparak bastırıyorum. Tam gitmek için döndüğümde, yanımda taze bir ağrı patlıyor.

"Brad!" Elinde hâlâ ateş demiri olan Para Bellum Başkan Yardımcısı'ndan uzaklaşırken Chase bağırıyor. "Bırak onu, burada işimiz bitti."

"Hayır, kardeşim," diyerek bana bakıyor Brad, elindeki sopayla ilerliyor. "Bu yağlı mafya çocuğuna terbiye vermeyi bitirdiğimi sanmıyorum."

İşte orada çuvallıyor ve işler hızla kötüye gidiyor.

Savuruyor, ama bu sefer darbeyi savuşturuyorum, sağlam elimle bileğini kavıyorum ve ateş çubuğunu çekip alıyorum. Ona çarparak geri itiyor ve kendimden uzaklaştırıyorum. Brad tökezliyor, dizinin arkasıyla kanepenin kenarına çarpıyor ve dengesini kaybediyor.

Geriye düşüyor, gözleri irileşiyor ve sonra boynunun arkası sehpanın köşesine çarparak mide bulandırıcı bir sesle kırılıyor.

Ayağa kalkmıyor. Gözleri açık kalıyor. Oh lanet olsun.

Nefes almıyor.

"Seni sikik!" Chase kükrüyor, bana bakıyor. "Seni küçük *pislik!*"

Başımı sallayıp gözlerimi ona diktiğimde bana doğru hışımla geliyor.

"Geri çekil Chase," diye tısıyorum. "Seni uyarıyorum."

"Sen ölü bir adamsın, Drakos."

Hayır, bana dokunursan öylesin.

Bana bir yük treni gibi çarpıyor, beni kanepenin arkasına deviriyor ve ikimizi de bar arabasına çarptırıyor. O şey devriliyor ve aşırı dayanıklı içki şişeleri şömineye çarpıp aniden tutuşunca irkiliyorum.

Sıvı alev odaya yayılıyor, perdeleri ve halıyı tutuşturuyor. Chase gürlüyor, bana tekrar çarpıyor ve beni duvara çarpıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kafamın içinde ve gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Chase'in benden uzaklaştığının farkındayım ama görüşüm hâlâ bulanık.

"Polisleri aramalıyım."

Gözlerim odaklanmaya başladığında hareketsiz kalıyorum.

Kahretsin.

Chase birkaç adım ötede duruyor, elindeki silahı bana doğrultmuş. Dudakları ince bir gülümsemeyle geri çekiliyor.

"Şöhretin var, psikopat," diye homurdanıyor. "Ve eminim en az bir kamera ya da kişi seni bu gece buraya girerken görmüştür."

Bakışlarım silaha kilitlendi.

"Bu küçük bebeğin kampüse girmesine teknik olarak izin verilmiyor olabilir. Ama bunun için temiz bir ruhsatım ve eyalet için gizli taşıma iznim var. Ve senin buraya girip arkadaşımı öldürmen *kesinlikle* nefsi müdafaadır."

"*Korkak*," diye tısladım.

Daha da sırtıyor. "Oh, ve bil diye söylüyorum, sikim taşaklarına kadar götüne gömülüyken Dahlia'ya günlüğün sen olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Chase silahın horozunu geri çekerken dudaklarım hırıltıya dönüşüyor.

Sonra tetiği çekti.

İrkiliyorum ama silahtan hiç ses çıkmaması ve göğsümdeki yeni delikten kan akmaması bana silahın ateş almadığını söylüyor.

Ona saldırmadan önce Chase'e bunu düşünmesi için bir milisaniye bile vermedim. Yere çarparken elime ve koluma yayılan acıyı görmezden gelerek ona çarpıyorum. Silaha uzandım ama o

bırakmıyor, ikimiz de çılgınca bir karmaşa içinde silahla boğuşurken birbirimize doğru dönüyor, diz çöküyor ve hırlıyoruz.

Ve sonra aniden, tetik tekrar sıkılır.

...Bu sefer tekleme yok.

Dürüst olmak gerekirse kimin parmağının tetiklediğini bilmiyorum. Ama aniden, Chase'in göğsünde otururken, artık benimle mücadele etmediğini fark ediyorum.

Silahın namlusu, kapüşonunun yarısını örttüğü boğazındaki açık deliğe dayanmış. Başının altında çıkış yarasından kan birikiyor. Ve *çok fazla* kan...

O zaman anlıyorum ki, gözleri kocaman, yüzü solgun ve kanı çekildikçe kızarmayan Chase ölmüş.

Ayrıca odanın yarısının yandığını fark ettim.

Ayağa kalkıyorum, nefesim hızlı ve sert geliyor. Silahı ateşe atmadan önce parmak izlerini silmek için ustalıkla silerken kanım gümbürdüyor. Elimi göğsüme bastırıp kapıya doğru koşuyorum.

Kapıyı çekip açtığımda ve Dahlia ile yüz yüze geldiğimde hangimiz daha çok şaşırdık bilmiyorum.

Ne kadar güzel görüldüğünü içime çekmek istiyorum. Balo için seçtiği elbisenin içinde ne kadar mükemmel olduğunu. Ama hepsi yanlış. Artık her şey lekeli.

Bu *sadece* Chase'in günlüğümdeki kelimeleri kullanarak onun yazar olduğunu düşünmesini sağlaması değil. Başından beri o sayfalarda konuştuğu kişi oydu.

Buna inandığı için. Chase olmasını *istiyordu*. Kitaptaki cevabında bile öyle söyledi. Bu gece giyinip kuşanmasının nedeni bu. Bu yüzden *burada, onunla* dans için buluşacak.

Bu yüzden onu ve arkadaşını çoktan sikti ve videoya çekmesine izin verdi.

Çünkü o canavarı istemiyor. O beyaz atlı prensi istiyor.

Sevdiğinizi düşündüğünüz birine bakıp birdenbire ondan bu kadar nefret etmek tuhaf bir duygu, bunu gerçekten yapamayacağınızı bilseniz bile. Çok fena istiyorum. Ondan nefret etmek *istiyorum*. Ama biliyorum ki önümde binlerce erkek olsa yine de ondan nefret etmezdim. Sadece hepsini öldürürdüm.

Ama şu anda gitmesi gerekiyor. Artık benim etrafımda olamaz. Hiçbir zaman.

"Buradan hemen kaç. Ve eğer bunlardan bahsedersen, sevdiğin her şeyi yok ederim."

Ben sendeleyerek dışarı çıkarken siren sesleri geceyi dolduruyor ve Dahlia'nın Cadılar Bayramı Gecesi'nin karanlığında dehşet içinde benden kaçışını izliyorum. Para Bellum malikânesinin üst katında arkamda yangın uğultuları yükseliyor ve öğrenciler dışarı fırlıyor, bazıları çılgılık atıp kaçıyor, bazıları da olanları filme alıyor.

Ama görüş alanımdan kaybolurken onu izliyorum.

Burada:

Ona o gece olanları anlatmayı bitirdiğimde titriyor ve ağlıyordu. Beni kenara itiyor, sendeleyerek dolaptan çıkıp yatak odama giriyor. Omuzları titriyor ve yüzünde şaşkın, vahşi bir ifadeyle odayı çılgınca arşınlarken nefesi kesiliyor.

"Sen...sen gerçekten..." Gözlerinde saf bir zehirle bana bakmak için döndü.
"Gerçekten o videodakinin ben olduğumu mu düşündün?"

Midem bulanıyor. Ona göz kırpıyorum.

"Ne?"

"O ben değildim Deimos," diye bağılıyor bana, yüzü bitkin ve sesi gergin.
"O ben *olamazdım!*"

Dudaklarım hırıltıya dönüşüyor. "Ne demek istiyorsun-"

"Sürpriz, dostum!" diye bağılıyor. "Daha önce
bakireydim!!"

Ona doğru yürürken nabzım hâlâ gümbür gümbür atıyor. "Neyden önce?"
diye hırlıyorum. "*Senden önce!*"

Oda sessizleşiyor. Bedenim donuyor ve tüm nefret ve öfke ayaklarımın
dibine düşüp paramparça oluyor.

"Ne?"

"Hiç..." Elinin tersiyle gözlerini siliyor ve perişan bir şekilde uzaklara
bakıyor. Ağlamaklı gözlerle ve trajik bir ifadeyle bana bakarken omuzları
titriyor. "*Hep senin olmanı istedim, biliyor musun?*" diye fısıldıyor. "Kitabı
bulup okuduğumda ve konuşmaya başladığımızda..." Boğazı sallanıyor.
Gözleri karanlıkta parlıyor. "İçten içe hep senin olmanı istedim."

Kendimi durduramadan ona doğru ilerliyorum. Bunu analiz edemedim ya
da geçmişin hatalarının beni ikiye bölmesine izin vermeden önce.

"*Her zaman öyleydi,*" diye homurdanıyorum.

Ben ona çarparken inliyor, onu kollarımın arasına alırken dudaklarım
dudaklarını morartıyor. Geriye doğru sendeledik, birbirimizin kıyafetlerini
yırttık ve boğuştuk.

Sanki birbirimizin can simidiymişiz de bizi dünyaya bağlıyormuş gibi.

O kalçalarıma binerken yatağa düşüyoruz, şişmiş horoz kafam onun açıklığının yumuşak kayganlığına doğru nabız atarken meme uçları göğsüme sürükleniyor.

"Her zaman bendim," diye homurdanıyorum. "Ve dikkatimi çektiğin andan beri seni seviyorum."

Kalalarını tuttum ve onu kendime doğru çektim. Haykırıyor, başını geriye atıyor ve iyi bir kız gibi sikimin son kalın santimini alırken kalçalarını yuvarlıyor.

Ve sonra hareket etmeye başlıyoruz.

Genelde Dahlia'yla yatakta yaptığımız şey *sevişmektir*. şiddetli ve karanlık, acımasız ve merhametsiz. Bu hem şeytanlarımızı serbest bırakmak hem de geride bıraktıkları yaralar için bir bandaj.

Ama bu sefer farklı. Bu sefer, birlikte hareket ettiğimizde, daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum.

Sevgiler.

Evet, hala iki vahşi kedi gibi birbirimizi peneliyoruz ve dişlerim hala ısırmak için etinin hassas kısımlarını buluyor. Ama gözlerimizi kilitlediğimizde, öylece kalıyoruz, gerçeklik kenarlarda bulanıklaşana kadar yavaşça sikime b i n e r k e n ve  ğ t rken birbirimizin ruhuna bakıyoruz.

Yüzü çökerken ve tüm vücudu titreyip etrafımda dönerken, "*Seni seviyorum*," diye boğuk bir ses çıkartıyor. Boşaldığında ben de bırakıyorum, ağzını kendi ağzımla yakalayıp iniltilerini yutarken inliyorum. Tırnakları sırtımı tırmalarken ve bacakları belime dolanırken sikim zonklıyor, sıcak döllerim içine akıyor.

Sonra, her şeyi baştan yaparız.

DEIMOS

"SINIFA MI GIDIYORSUN?"

Dönüyor, giyinirken onu kurt gibi süzdüğümü görünce kızarıyor. Hâlâ yataktayım ve gözlerim dantelli külotunun içindeki kıkırda ziyafet çekerken aletimin çarşafların altında kalınlaştığını hissettiğimde inliyorum.

"Maalesef, evet," diye iç geçiriyor. "Yarım saat içinde bir danışman toplantım var, yoksa ben..." Bakışları çarşaflardaki çadıra takılınca dudağını ısırtıyor. "Yani, geç kalabilirim..."

"Hayır, yapamazsın. Toplantına git, bu önemli."

Sırıttırıyor. "Gerçekten de bacaklarının arasına girip aletini emmeme hayır mı diyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kulağa tuhaf ve benim karakterime tamamen aykırı gelebilir, evet. Çünkü okul önemli ve *ne* kendimin ne de sikimin bunu senin için mahvetmesine izin vermeyeceğim."

İç geçiriyor, başını sallıyor. "İyi, iyi." Kıyafetlerinin geri kalanını giyer. "Okuldan *sonra* ne yapacağım?"

"Oh, merak etme. İşin bittikten sonra, o şirin at kuyruğunu yumruğuma saracağım ve seni kanepenin kenarından döllerim damlayana kadar becereceğim."

kalçaların."

Yüzü pembeleşiyor. Çıplak ve çok sert bir şekilde yataktan kayarken gülümsüyorum. "Okulun tadını çıkar."

İnliyor. "Ne zaman bu kadar alaycı oldun?"

Kıyafetlerimi çekerken kıkırdıyorum.

"Oh, kahretsin," diye ağzından kaçırıyor. "Aslında Victoria'ya bugün dersten sonra onun evinde biraz ders çalışacağımı söyledim."

Bu yeni arkadaşıyla sadece bir kez, o da çok sarhoşken tanıştım, o yüzden hakkında gerçek bir fikir edinmek zor oldu. Ama Dahlia ondan hoşlanmışa benziyor ve o da üniversite öğrencisine biraz akıl hocalığı yapıyor.

"O zaman sevişmenizin *ondan* sonraya kalması gerekecek Bayan Yoğun Program." Kıkırdıyor. "Söz mü?"

"Ne düşünüyorsun?"

Çantasını alırken sırtıyor ve sonra beni öpmek için parmak uçlarına uzanıyor.

"İyi günler dilerim. Seni seviyorum-" dudağını ısırarak geriliyor. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim-"

"Ben de seni seviyorum."

Kahretsin, kızarmasına bayılıyorum.

KALIPLARI ARARIM. Kalıplar düşüncelerimi daraltmama yardımcı olur. Onları bulmak odaklanmama ve olayların içindeki gerçeği görmeme yardımcı oluyor.

Onlardan üç tane vardı - o yıl Para Bellum kulübünün üç kralı. Brad ve Chase'i Cadılar Bayramı Balosu gecesi öldürdüm - Dahlia'nın okulu terk ettiği ve bir daha geri dönmediği gece, korkunç tehditlerim altında.

Ama o krallardan biri kaldı: Chase'in üçüncü komutanı Spencer.

O her zaman üçü arasında en az boktan olanıydı. Ve bugünlerde ne kadar iyi bir adam olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyor. İyi gibi davranmasının onu *gerçekten iyi* yapmadığının farkındayım, çünkü kötü adamlar genellikle kötülüklerini sahip oldukları her şeyle gizlerler - güzel bir eş, çocuklar, yönettiği hayır kurumu, falan filan.

Ancak kötü olanlar bunu iyilikle kapladığında, bu genellikle acı verici bir şekilde belli olur. Çok mükemmel ve simetriktir, tıpkı alttaki çıplak ahşap zeminin izlerini ve kusurlarını örten fayanslar gibi.

Yine de onda bir düzen yok. Onun hayatı sadece bir hayat, bir kılıf değil.

Yine de, Spencer Campbell ile biraz sohbet etmenin zamanı

geldi. Neyse ki uzakta değil. Artık New York'ta yaşıyor.

...Belediye başkanlığına adaylığını açıklamak üzere olduğu yer.

"UH, SIR? *EFENDİM!*" Telaşlı sekreter Campbell ve Dunn'ın koridorunda peşimden koşuyor. Hukuk bürosu Spencer'in adını taşıyor çünkü amcası kurucu ortaklardan biri; kendisi de şu anda kıdemli ortak.

En iyi hukuk bürolarından birinde ortak, belediye başkanlığına aday, küçük bir hayır kurumu var ve mutlu, güzel bir aileye sahip. Evet, Spencer kendisi için iyi olanı yaptı.

Bu aynı zamanda kaybedecek *çok şeyi* olduğu anlamına geliyor.

"Efendim!" "Efendim sekreter devam ediyor için ciyak ciyak.

"Efendim, yap sen var Randevu mu?"

"Hayır."

Ofisine daldım. Spencer şaşkınlıkla masasından başını kaldırdı ve birden dondu kaldı.

"Bay Campbell, efendim, özür dilerim, durmadı-"

"Sorun değil Christine," diyor Spencer sessizce, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Telefonlarımı bekletin lütfen."

"Elbette, efendim."

Kapı kapandığında ona buz gibi gülümsedim.

"Merhaba, Spencer."

Sandalyesine geri otururken boğazı çalışıyor. "Evet... ahh... Şehre döndüğünü duydum, Deimos."

"Eminim öyledir."

Korkuyor. Ama bu acınası ya da zavallı bir korku değil. Bu beklenen doğal bir korku ve o da sinmiş değil.

"Bunların hiçbirisi hakkında kimseye tek kelime etmedim Deimos," diye homurdanıyor sessizce.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden hemen bu konuya atladığınızı çok merak ediyorum."

Başını sallayarak homurdanıyor. "Kampanyama katkıda bulunacağınızı söylemek için burada olduğunuzdan şüpheliyim."

Spencer ve ben Cadılar Bayramı Balosu'ndan bir hafta sonra, alkolün de rol oynadığı tahmin edilen trajik bir yangında ölen zavallı Brad Hathaway ve Chase Cavendish için okul tarafından düzenlenen anma töreninde karşılaştık.

Bana baktığı anda bildiğini ya da en azından bir fikri olduğunu anladım.

Normalde insanlara güvenmem. Ama aynı zamanda onları okuyabilme yeteneğim konusunda da çok anlayışlıyım. Ve Spencer'da kötülük ya da arkadan bıçaklama görmedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu sadece okulda bazı boktan arkadaşlarla takılacak kadar talihsiz olan iyi bir adam olarak gördüm.

Bu yüzden o gün bana kimseye söylemeyeceğine dair yemin ettiğinde ona inanmayı seçtim. Spencer'ın nihayetinde iyi olmak ve iyi bir hayat yaşamak istediğini düşünmeyi seçtim. O geceki olaylara karıştığımдан şüphelendiğine dair en ufak bir *ipucu* bile verse, bu iyi hayatın hızla sona ereceğini anlayacak kadar zeki olduğuna güvenmeyi seçtim.

Görünüşe göre, onu doğru okumuşum.

Ama hâlâ bir sebepten dolayı buradayım. Ve bu sebep, Dahlia ve annesinin peşine kimin düştüğünü öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapmak.

Nasser El-Sayed ve tüm halkı Adrian sayesinde yok oldu. Adele'in başka belirgin bir düşmanı yok, Dahlia'nın da öyle.

Bu yüzden Knightsblood'daki o geceyi araştırıyorum.

Spencer Campbell ikiyle ikiyi bir araya getirecek kadar zekiydi. Ayrıca Chase ve benim düşman olduğumuzu biliyordu ve muhtemelen şimdi Dahlia olmadığını kesin olarak bildiğim ama Chase'in o olduğunu *düşünmemi* istediği kızın seks videosunu da biliyordu. Bu da demek oluyor ki muhtemelen

Chase'in bana o videoyu göstermesinin Chase ve Brad'i öldüren "kazara yangına" yol açmış olabileceğini.

Spencer'ın teorisi hakkında bir şey söyleyerek ailesini ve kariyerini tehlikeye atacak kadar aptal olduğunu düşünmüyorum. Ama o gece *ondan* başka kimin noktaları birleştirmiş olabileceğini merak ediyorum.

"Knightsblood'daki Cadılar Bayramı hakkında konuşmak istiyorum, Spencer."

Biraz soluyor ama çenesini düzeltiyor. Ayağa kalkıp ofisinin diğer tarafındaki raflara doğru ilerlerken yavaşça nefes veriyor.

"İçki?"

"Hayır,

teşekkürler."

"Evet, ben de öyle," diye mırıldanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslanıyor. Bana temkinli bir şekilde bakıyor.

"Eee?"

"Kız kimdi?"

Yüzünü buruşturuyor, aşağıya ve benden uzağa bakıyor. "O lanet video ve o lanet bahis..." Başını iki yana sallar. "Biz *çocuktuk*, Deimos. Aptal çocuklar. Ve ben artık o adam değilim. Gerçekten değilim. Karım Sam'le tanıştım ve kendi gerçeğimi buldum."

Dürüst olmak gerekirse bir şey sakladığından değil. Bunu söyleyebilirim. O gerçekten iyi bir adam.

"Umarım seçilirsin, Spencer."

Alay ediyor. "Neden, üzerime bir şey yerleştirip ailene yardım etmem için bana şantaj yapmak için mi kullanacaksın?"

Kıkırdıyorum. "Hayır. Çünkü bazen iyilerin kazanması iyi bir şeydir."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bazen iyilerin kazanması gerekmez. Sadece kötülerin kaybetmesi gerekir." Kaşlarını çatıyor. "Geriye dönüp baktığımda, Chase ve Brad asla arkadaşım olmadılar. Bunu bilmeni isterim. Ve kesinlikle iyi adamlar *değillerdi*."

"Bu konuda benimle aynı fikirde değilsiniz. Ama soruma dönersek-"

"Artık onunla birliktesin, değil mi?" Bana bakıyor. "Dahlia Roy, yani."

Kıllanıyorum, burun deliklerim açılıyor.

"Sakin ol Deimos," diye mırıldanıyor. "Ama tepkine bakılırsa, haklı olduğumu tahmin edebilirim?" Omuz silkiyor. "Benden duymuş olma, bunu gözlerinde görebiliyorum. Sam'in canavarlarını kovalıyor olsaydım ben de aynı bakışa sahip olurdum."

Nefes veriyor. "Videodaki kız Allison Whitley."

Kaşlarım çatıldı. "Kim?"

"Siz sormadan söyleyeyim, Şövalye Kanına gitmedi." Yüzü biraz ekşidi. "Annesi ve babası kısa süreliğine evliyken bir süre Chase'in üvey kız kardeşiydi."

Ne?

Zihnim Chase'in bronz tenli v e koyu siyah saçlı bu kızını Brad ağzını alırken arkadan becerdiği videoyu tekrarlıyor.

...Ve şimdi Spencer bana onun *üvey kardeşi* olduğunu mu söylüyor? Hay *sikeyim*.

Spencer yüzünü buruşturur. "Biliyorum. Söylemeye gerek yok, garip bir ilişkileri vardı. Sanırım onun için sıradan bir ilişkiydi. Ama o kız ona aşıktı.

Aşık köpek yavrusu gözlerinde. Onun için her şeyi yapardı."

Onun için her şeyi yapardı.

Sırf benimle uğraşmak için onu ve arkadaşını kamerada sikmek gibi.

...Belki de o videoda taklit ettiği kızın peşinden giderek ölümünün intikamını almak istiyordur? Sevdği çocuğun, onunla ilk kimin yatacağını görmek için bir grup bahse girdiği kız mı?

"O da oldukça deliydi," diye mırıldandı Spencer. "Okuldayken akıl hastanelerine girip çıktığına eminim ve o zamandan beri de pek iyi olduğunu sanmıyorum. Annesi ve Chase'in babası ayrıldı ve annesinin boşanmadan hiçbir şey alamadığını duydum. O-"

"Şimdi nerede yaşıyor?" Sessizce tıslıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Aslında tam burada, New York'ta."

Kahretsin.

Telefonumu çıkardım ve adını Google'da aramaya başladım.

"Sosyal medyada falan yok. Sanırım annesi son manik atağından sonra tüm hesaplarını sildirdi. Bekle, muhtemelen bende eski bir fotoğrafı vardır."

Spencer başını sallamadan önce bir dakika boyunca telefonunda geziniyor.

"Evet, işte başlıyoruz."

Telefonu bana uzattı. Elinden alırken kaşlarımı çattım.

Hay sikeyim.

Lanet olsun.

Ekrandaki kızın, Chase Cavandish'in ona deliler gibi aşık olan üvey kız kardeşi Allison'ın yüzüne baktığımda gözlerim açılıyor.

Tehlikeli bir şekilde akli dengesi bozuk olan. Ve artık farklı bir isimle anılıyor.

"Deimos!?"

Ben dönüp kapıdan çıkarken Spencer telefonunu zar zor yakalıyor. Dahlia'yı aramaya çalıştığımda sadece bir kez çalıyor ve sonra doğrudan sesli mesaja düşüyor. Tekrar arıyorum ama aynı şey oluyor.

Sonra *koşmaya* başladım.

DAHLIA

"SEN *TANRI'NIN* BİR LÜTFUSUN."

Victoria'nın yeni yaptığı taze kahveden bir yudum alırken gülüyorum. Dairesi oldukça küçük ama süper rahat, özellikle de şu anda oturma odasında kamp kurduğumuz yer. Ne kadar küçük olursa olsun, burası tonlarca doğal ışık alıyor ve Victoria'nın mega bir yeşil parmağı olduğu ortaya çıkıyor. Bitkiler oturma odasını dolduruyor

-Bazıları saksıda, bazıları sepetlerde asılı ve odaya harika bir sakinleştirici hava veriyor.

"Bunları sana ulaştırmam bile çok uzun sürdü," diye homurdanarak önündeki ders notlarına başımı salladım. "En azından korkunç el yazımı ve garip beyin kalıplarımı çözmene yardımcı olabilirdim."

"Hayır, sen tamamen normalsin," diye sırtarak kendi şakağına vuruyor. "Güven bana, deli olan benim."

Notlara tekrar bakarken gözlerimi deviriyorum. "Lisans programın nasıl gidiyor?"

Yüzünü buruşturuyor. "Zorlayıcı. Yani iyi ve gerçekten hoşuma gidiyor. Ama... Bilemiyorum. Sorun değil, sadece uluslararası ilişkilerin gerçekten bana göre olup olmadığından emin değilim."

Kaşlarımı çattım. "Poli-sci mi demek istiyorsun?"

"Şey, o da var." Yukarı bakıyor ve gülümsüyor. "Sana söylemedim mi? Çift ana dala geçtim."

"*Kahretsin* kızım," diye ıslık çalarak başımı sallıyorum. "Bu cidden çok yoğun."

"Bir de bana sor." Bana sırtıyor. "Ama diğer, çok daha ilginç haberlerde... ah, senin buharlı ofis ilişkisi stajyer patronun tam bir *bebek*."

Derinden kızardım. Geçen gece Callie ve Castle'la yemeğe çıktığında tanıştığından beri Deimos'tan ilk kez bahsetmiyor.

"Garip değil, değil mi?"

"Şimdiden onunla yaşadığın belli mi?" Kıs kıs gülüyor. "Yani... belki. Ama kimin umurunda? Tuhaflık eğlencelidir. Ve bugünlerde sürekli gülümsediğine bakılırsa, sanırım *çok* eğleniyorsun."

Sırtıyorum, yüzüm kızarıyor.

"Sürekli çarpık bacaklardan bahsetmiyorum bile."

O kıkırdayarak yere yığılırken ben inliyorum. "*Tanrım*, Victoria!"

O gülmeye devam ederken, ben de Deimos'a aptalca ve sevimli bir mesaj atmak için telefonuma uzanıyorum. Çünkü görünüşe göre artık bunu yapıyorum. Evet, ben o kızım.

Vur beni.

Ama tam "seni düşünüyorum" diye yazarken telefonum kapandı.

Lanet olsun.

"Hey, ödünç alabileceğim bir şarj cihazınız var mı?" "Evet, elbette. Mutfakta."

Victoria kalkmaya başladı ama ben ayağa fırladım. "Yok, ben alırım-" Kalçam masaya çarpıyor ve kahvem üstüme dökülüyor.

"*Kahretsin!*"

Haşlayan sıcak sıvının acısıyla tıslıyorum. Victoria ayağa fırlıyor, mutfığa koşuyor ve bir saniye sonra elinde bir tomar kağıt havluyla geri dönüyor.

"Siktir, iyi misin?"

"Evet," diye irkildim. "Beni her şeyden çok korkuttu." Gömleğime bakıyorum. "Kahretsin."

Victoria omuz silkiyor. "Üstünü değiştirmek istersen gidip benim odamdan istediğin bir şeyi alabilirsin. Bedenlerimiz birbirine çok yakın, tam uyacaktır."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?"

"Evet, tabii ki! Şifonyerimin ikinci üst çekmecesini."

"Sen en iyisisin."

Odasında kahve lekeli, nemli gömleğimi çıkarıp kapı koluna asıyorum. Sonra çekmecesini açıp bir yığın tişörtü karıştırıyorum. Gözüme bir şey takılınca merakla gülümsüyorum. Gömlek yığınının kenara itiyorum ve arkadan bakarken gördüğüm tişörtü çekip çıkardığımda sırtıyorum.

Bu bir Knightsblood Üniversitesi tişörtü; göğsünde siyah logosu olan beyaz bir tişört. Süper büyük tişörtü çekiştiriyorum ve Victoria'nın lavabonun yanında durduğu mutfığa girerken gülümsüyorum.

"Ta-da! Vay *anasını*," diye gülüyorum. "Buraya mı *gittin*?! Nasıl oldu da _"

Yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyor. "Victoria?"

"Çıkar şunu."

Sesi sert ve ölümcül bir fısıltı, yüzü bembeyaz ve çenesi sıkılmış. Dişlerimi sıkarak kaşlarımı çatıyorum. "Üzgünüm, ben-"

"SANA ÇIKAR DEDİM!"

Evet, burada doğru olmayan bir şeyler var.

"Tamam, tamam, özür dilerim," diyorum sessizce, onu sakinleştirmeye çalışarak. "ŞİMDİ!"

"Tamam!"

Elimi uzatıp gömleği çıkarırken ürperiyorum, gergin bir his omurgamda geziniyor. Gömleği ona fırlattığımda, içindeki ani zehir hemen kayboluyor. Omuzları gevşiyor ve çenesi gözle görülür bir şekilde açılıyor.

"Ben... Ben özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Kollarımı sütyenimin üzerinde beceriksizce kavuşturarak başımı sallıyorum. "Sorun değil Victoria. Özür dilerim. Seni üzmemiştim."

Sessizce başını sallıyor, elindeki gömleğe bakıyor. Başparmakları neredeyse sevgiyle üzerinde geziniyor.

"Gittin mi-"

"Üvey kardeşim yaptı." Gömleğe bakmaya devam ediyor. "Bu onundu."

Öyleydi.

Şimdi kendimi, ölmüş olduğu belli olan bir aile üyesine ait tişörtle buraya gelen bir pislik gibi hissediyorum.

"Kaybın için çok üzgünüm Victoria," diyorum nazikçe. "Kaç yaşındaydı?"

Yavaşça gözlerini benimkilere dikti. Arkalarında bir şey titreşiyor.

"Erkek arkadaşınla aynı yıl."

Donup kaldım.

Knightsblood geçen geceki yemekte bir *kez bile* gündeme gelmedi. Ve ona Deimos'un orada okula gittiğinden hiç *bahsettiğimi sanmıyorum, çünkü* o ve ben oraya gitmem hakkında hiç konuşmadık bile.

"Affedersiniz?"

Ağzı buruşuyor. "Deimos'la aynı zamanda oradaydı. *Seninle de* aynı zamanda..."

Sesi değişti. Fark edilir derecede daha soğuk. Daha uzak. Kenarlı.

Tenimde gezinen keskin çelik hissi omurgamı karıncalandırıyor. "Kim..."

Yutkunuyorum. "Victoria, üvey kardeşin kimdi?"

"Oh, onu tanıyordun." Dudakları incelirken yüzü kararıyor. "Chase Cavendish."

Nabzım atıyor. Sonra gözleri tezgahın üzerindeki bıçak rafına kayıyor ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Ve sen ve lanet olası erkek arkadaşın onu *öldürttünüz*."

Bıçaklara hamle yaptığı anda mutfak kapısından dışarı fırlıyorum. Peşimden geldiğini duyunca çığlık atıyorum ve hemen arkamdan oturma odasına dalıyorum. Koluma bir bıçağın saplandığını hissedince çığlık atıyorum ve ön kapının yanındaki koridora yuvarlanıyorum-

Karanlık bir Şekil patlayarak içeri girdiğinde bıçak hemen çarparak açılır. Şekil Victoria'ya çarparak bıçağı elinden aldı, döndürdü ve sonra onu sertçe yere yapıştırarak kendi bıçağının ucunu boğazına dayadı.

"*Yerde kal,*" diye homurdanıyor Deimos.

DEIMOS

"VICTORIA"-YA DA *Allison*- bıçağın ucu boğazına dayandığında soluyor. Benimle hiç mücadele etmiyor. Aslında, daha önce içinde ne kadar mücadele varsa, yüzünden aşağı akan gözyaşları kadar hızlı akıp gidiyor.

"*Çok üzgünüm!*" diye hıçkırıyor.

Kim ve ne olduğumun bir parçası da insanların taktıkları maskelerin arkasını, sanki hiç yoklarmış gibi görebilmemdir. Altı yıl önce Spencer'ın bir şey söylemeyeceğini bu şekilde anlayabiliyordum ve şimdi onun gerçekten iyi bir adam olduğunu biliyorum.

Aynı zamanda bunun Allison'ın bir oyunu olmadığını, artık üstünlük onda olmadığı için söyleyebiliyorum.

Onun *işi bitti*.

Ama benim

değil.

"*Üzgün müsün?*" Hırladım. "Onu öldürmeye çalıştığın için mi?!"

"Lütfen!" diye yalvarıyor, benim yanımdan Dahlia'ya bakarken kocaman çirkin gözyaşları döküyor. "Çok özür dilerim! Bıçağın neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Sana zarar vermeyi planlamıyordum!"

Dahlia'nın kolundaki küçük kesiğe bakmak için döndüğümde, ses tonumda soğuk bir kötülükle, "Ama sen *yaptın*," diye tıslıyorum.

Sadece bir çizik. Ama siktir et. Bu deli karı Dahlia'nın kafasından tek bir saç teli bile koparabilirdi ve ben de aynı şekilde davranırdım.

"Öyle demek istemedim! Ben sadece..." İrkiliyor, kesik kesik nefes alarak havayı içine çekiyor. "Bazen böyle dürtülerim oluyor ve kontrol etmem neredeyse imkansız..." Gözlerini sıkarak kapatıyor. "Ben bipolarım! Ve gerçek bu. Bana inanmıyorsan banyodaki ecza dolabına bakabilirsin!"

Dahlia'ya bakıyorum. "Git bak."

Başını sallıyor, hala kendine sarılıyor ve odadan çıkarken titriyor. Bir dakika sonra elinde bir reçete şişesiyle geri geliyor. "Depakote," diyor sessizce.

Epilepsi tedavisinde kullanılmasının yanı sıra, bipolar bozukluk için yaygın olarak reçete edilen bir duygudurum dengeleyicidir.

Bakışlarım Allison'a saplanmak için geri dönüyor. Hiddetli bakışlarımın altında büzüşüyor, hâlâ ağlıyor.

"*Lütfen beni öldürme...*"

Yapmalıyım. Çok uzun zaman önce olmayan başka bir versiyonum bunu yapardı. Ama şimdi değil.

"Seni öldürmeyeceğim," diye tıslıyorum sessizce. "Çünkü ayrıcalıklı ve yine de kırık hayatları senin bilebileceğinden çok daha iyi anlıyorum, inan bana. Ama New York'u sonsuza dek terk ediyorsun."

"Ama benim okulum var-"

"Yalan söylemek şu anda hiç *de* akıllıca bir fikir değil Allison."

Sustu.

Columbia'ya gitmiyor. Ya da herhangi bir üniversiteye. Buraya gelirken bana iyilik borcu olan bir polise onu arattım. O sadece sırt çantası psikiyatrik sorunlarla dolu eski bir vakıf fonu veledi ve onun hakkında asla onun hissettiği gibi hissetmeyen ölü bir adama karşı sağlıksız bir takıntısı var.

"Ve kalbinde hâlâ o intikam kıvılcımının yandığını biliyorum," diyorum soğuk bir şekilde.

Başını iki yana sallar. "Hayır,

ben-" *"Dur. Yalan söylemeyi."*

İrkildi. Sonra gözlerinin nefretle yandığını ve beni geçip Dahlia'ya doğru ilerlediğini görüyorum.

"Onu öldürdü," diye ağzından geçiriyor. "O öldürdü-"

"Hayır, yapmadı." Bıçağı fırlatıp atıyorum ve onu gömleğinin yakasından tutarak gözlerimin içine bakması için yukarı çekiyorum. *"Ben yaptım."*

Dehşet, acı ve ıstırap, perili bir kaleydoskop gibi yüzünde aynı anda patlıyor.

"Benden nefret et," diye homurdanıyorum. "İsteyebilirsin ve buna hakkın var." Yüzüne hırlayarak yaklaşıyorum. *"Vur bana."*

Allison irkildi. "Ne?"

"Vur bana. Sevdiğin birini senden alan bana olan nefretini kus. Sana izin veriyorum ve ben de sana zarar vermeyeceğim." Gözlerim yarıklara doğru çekiliyor. "Ama sadece bir hakkın var."

Geriliyor. Dudakları vahşı bir küçümsemeye dönüşüyor. Sonra aniden saldırıyor ve yüzüme doğru kapalı bir yumruk indiriyor. Çığlık atıp tekrar saldırıyor ama bileklerini hızla kavrayıp onu durduruyorum.

"İşte buydu Allison," diye homurdandım. "Alabileceğin tek şey bu. Artık seninle işimiz *bitti*. Üvey kardeşin tam bir pislikti. Seni ve onu ne kadar çok sevdiğini kullanarak seni o videoyu çekmeye ikna etti, değil mi?"

Başka tarafa bakarken yüzü utançtan kızarıyor.

"O... o asla öyle demek istemedi," diyor sessizce. "Ne zaman kötü şeyler yapsa..." Ve aniden, onu gördüm.

Sikeyim.

Kampüste Chase hakkında hep söylentiler vardı. Evet, yıldız oyun kurucu ve Para Bellum'un kralı olarak, kadınlarla birlikte olmak için can atmıyor değildi. Ama taciz eden ve zarar veren canavarlar bunu seks için yapmazlar. Mesele sevişmek değil.

Bu güçle ilgili.

Ve eğer Chase Cavendish'in üzerindeki altın kaplamanın çatlaklarına bakarsanız, gördüğünüz şey buydu: başkaları üzerinde güç sahibi olmak isteyen kara kalpli bir pislik. Bu yüzden o ve dalkavukları ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın, Chase'in yatağında kıyafetleri olmadan uyanan ya da oraya nasıl geldiğini hatırlamayan bir kızla ilgili söylentiler ortaya çıkmaya devam etti.

Şimdi Allison'a bakıyorum ve onda daha önce görmediğim bir şey görüyorum.

Hayatta kalan birini görüyorum.

Dahlia gibi. Benim gibi.

Bunu onun gözlerinde görüyorum: hayranlık duyması ve sevmesi gereken bir mağdurdan nasıl nefret edeceğini bilemeyen bir hayatta kalanın savaşı duyguları.

"Bazen sana da yapıyordu, değil mi?" Sessizce söyledim.

Allison'ın yüzü çökerken gözleri benimkilere kayıyor. Sonra tekrar hızla başka tarafa bakıyor.

Evet, bu bir evet.

"Seni inciten kişiden nefret etmen gerektiğini bildiğinde, ama o kişi sevmen gereken biri olduğunda, bu... kafa karıştırıcıdır," diye sessizce homurdanıyorum.

Allison gözyaşlarını geri kırıyor. Arkamdan bir elimi uzatıp Dahlia'nınkini avucuma alıyorum ve kısa bir süre sıktıktan sonra çek defterimi almak için ceketime uzanıyorum. Uсталıkla bir tane doldurup yırtıyorum ve Allison'ın eline sıkıştırıyorum.

"Sanırım bu senin."

Aşağı bakar ve gözleri milyon dolarlık rakama takıldığında neredeyse boğulacak gibi olur.

Chase'in okuldaki o boktan yarışması için "pota "nın bittiği miktar. Her şey düşünüldüğünde, gelecek hafta yemek için ihtiyacım olan para değil. Ve bu kız, Dahlia'ya yalan söylediği ve onu incitmeye çalıştığı için hala ne kadar kızgın olsam da, onu manipüle edenlerin elinde çok şey yaşadı.

"Ben..."

"Al bunu. Nakde çevir. Gececek, söz veriyorum." Gözlerim onunkileri delip geçiyor.

"Artık hem paranız hem de fırsatınız var. Hayatın nasıl olmasını istiyorsan öyle olabilir. Eğer bunu bir intikamdan başka bir şey yapmamayı seçersen

boktan bir tecavüzcü olan adam, elbette, benim için tekrar gel. Ama çekip gitmeyeceksin. Peki ya *onun* için gelirsen?" Çenem Dahlia'ya doğru sallanıyor, gözlerim kararıyor. "Eğer onun peşinde olduğunu *rüyamda* bile görürsem, o lanet derini yüzerim."

Allison bembeyaz kesiliyor ama başını hızla sallıyor. "Anlıyorum," diyor sessizce.

"Güzel. Hayatında ne istiyorsan onu yap. Ama bu kısmı *bitti*. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Tekrar başını sallıyor ve yüzünde gerçek bir hüznle Dahlia'ya dönüyor.

"I-" "Ona bakma."

Bakışlarını indirirken ağlamaya başlar. "Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Seni kandırmaya ya da tuzağa düşürmeye falan çalışmıyordum. Ben sadece... Beni filme aldığımda *sen* olmamı istedi..." diye boğuluyor. "Ben de sadece kim olduğunu bilmek istedim. Ve... ve sen olmak, belki. Sadece birazcık-"

Dahlia beni itiyor ve Allison'a sıkıca sarılıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve onu geri çekmeye çalışıyorum ama başını sallıyor ve elimi itiyor.

Dahlia sonunda onu kucaktan çekmeme izin vermeden önce bir dakika daha izin veriyorum. Allison'a bakmak için döndüm.

"Bu gece New York'tan

ayrılacaksın." Çabucak başını

sallar. "Anlıyorum."

Dahlia'yı kapıya doğru götürürken ceketimi ona sarıyorum.

"Bekle!"

Allison ayakta duruyor, parmakları tırnak etlerini karıştırırken dudağını çiğniyor. Korkmuş görünüyor.

"I..."

Aslında çok korkmuş görünüyor.

"Bir şey söylememem gerekiyor," diyor sessizce. "Bana Chase'in anısı üzerine yemin ettirdi..."

Dahlia ve ben dönüp yavaşça oturma odasına doğru yürürken çenem geriliyor.

"Ne hakkında bir şey söyleyeceksin Allison?" Karanlık bir şekilde mırıldanıyorum. "Peki sana kim yemin ettirdi?"

Yutkunuyor, gözleri Dahlia'ya kayarken yüzü bembeyaz oluyor. "Üvey baban. O-"

Arkasındaki pencerede gölgeyi görüyorum ve içgüdüsel olarak tepki veriyorum. "AŞAĞI!"

Cam kırılıp kurşunlar havada uçuşmaya başladığında Dahlia'yı yere çarpıyorum.

Başladığı gibi çabuk bitti. Dahlia'nın yüzünü kendime doğru çektim. "Sen-!"

"Ben iyiyim!" diye mırıldanıyor, ben ayağa fırlayıp silahımı çıkararak pencereye doğru koşarken.

Yangın merdiveninde her kim varsa çoktan gitmiş. "*Deimos!*"

Dönüyorum ve yüzüm geriliyor.

Kahretsin.

Dahlia ve ben vurulmadık.

Ancak Allison Whitley şu anda yerde hareketsiz yatıyor ve altında hızla kan birikiyor.

Sikeyim.

DEIMOS

Bazen uykusunda dudakları hareket eder.

Bunu ilk fark ettiğimde kabus gördüğünden ya da geçmiş travmalarını yeniden yaşadığından endişelenmiştim. Ancak zaman geçtikçe, bunu yaparken neredeyse her zaman gülümsediğini fark ettim.

Bunun kabus anlamına geldiğini sanmıyorum.

Şimdi bunu yaptığında sırtıyorum, sabahın erken ışıkları perdelerden yüzüne süzülüyor. Yatağımızın kenarına oturup, kalbim göğsümde kabarıken siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Onu

kaybedebilirdim.

Neredeyse onu

kaybediyordum.

İşte bu "ya olursa"nın korkunç sınırında dans etmek, şimdi ona daha önce baktığımdan çok daha derin bir şekilde bakmamı sağlıyor.

Dahlia Roy'u ilk dikkatimi çektiği andan beri seviyorum. Derinlerde saklasam da bunu bir süredir biliyordum. Onu, sohbet ettiği kitabın yazarı olan benim kim olduğumu bilmediği zamanlarda da sevdim.

Ondan nefret ederken bile onu seviyordum.

Sanırım artık aşktan daha fazlası olduğunu fark ediyorum. Daha yüksek bir seviye var, karasevdanın ötesinde, hatta kalbinizin ikinci yarısını bulduğunda hissettiği duygunun ötesinde.

Takıntı.

Dahlia'ya *takıntılıyım*. Hep öyleydim ve eminim hep öyle olacağım. Onu takip etmek ya da bir ağaçtan yurt odasına bakmak anlamında takıntılı değilim.

Onun her ayrıntısına takıntılıyım. Her gizli gülümsemesine. Her bakışına. Beyninin her tik tak edişine ve düşünüşüne.

Onunla geçirdiğim her kısacık an.

Gözleri açılıyor ve bana bakarken dudakları uykulu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hey..." diye fısıldıyor sessizce, beni tamamen etkisiz hale getirecek bir şekilde.

Yıkılacak başka duvar yok. Artık yok. Benimkilerin hepsini yok etti.

Tüm savunmalarım. Tüm zırhım.

Artık tamamen onunum, ne isterse yaparım.

"Giyinmişsin bile," diye mırıldanıyor, kaşları çatılıyor.

"Evet, yapmam gereken bazı işler var. Döndüğümde burada ol."

Daha geniş sırtıyor. "Bu bir soru gibi gelmiyor."

"Değil."

Bana bakıyor ve ben benimkini indirirken o da başını kaldırıyor. Dudaklarımız bir öpücükle birbirine yapışıyor ve kafamın içindeki uğultu bir kez daha sessizleşiyor.

Gerçekten buna alışabilirdim. "Sakın ortadan kaybolma."

Dudağını çiğniyor ve bana muzipçe sırtıyor. "Yapmamaya çalışacağım."

Dışarıda, caddede, sabahın serin havasını yavaşça içime çekiyorum. Bekleyen arabaya binmek üzereydim ki telefonum çaldı. Arayan Christian'dı, Allison'ı penceresinden giren kurşunların neredeyse öldürmesinden sonra götürdükleri hastanedeydi.

"Bay Drakos."

"Konuş benimle."

"Ameliyattan çıktı efendim. Doktorlar atlatacağını düşünüyor. Ve önümüzdeki birkaç saat içinde uyanmış olabilir."

"Güzel."

"İyi" değil çünkü Dahlia'ya yakınlaşmak için ona yalan söyleyen ve sonra neredeyse onu öldürmeye çalışan kadının yaşayıp yaşamayacağı umurunda bile değil.

Aslında, başka bir şekilde ifade edeyim: ölebilir ve ben bununla tamamen iyi olacağım.

Ama ben onunla konuşmadan ve biri onu öldürmeye çalışmadan önce tam olarak ne söylemek üzere olduğunu öğrenmeden bunu yapamaz. Buradaki tek tehdidin Allison Whitley olduğunu sanmıyorum. Dahlia'ya üvey babası hakkında ne söyleyeceğini *çok* merak ediyorum.

"Beni her şeyden haberdar et."

"Olur efendim."

Arabamın arkasına geçiyorum.

Dahlia'nın son iblislerinin peşine düşme vakti geldi.

Ve onları sonsuza dek yok etmenin.

DAHLIA

Çocukken bulmacaları çok severdim. Bulmacalar, yapbozlar, kelime bulmacaları... Bunlara doyamazdım. Özellikle Celeste Teyzem onları yaparken beni seyretmeye bayılırdı ve sonra onları hiç vakit kaybetmeden çözdüğümde kahkahalarla gülerdi.

Benim favorim her zaman marketlerin kasalarında satılan küçük karton kapaklı kitaplardaki gizemlerdi. Bunların çoğu, Bayan Twiddledee'nin elmalı turtasını soğumakta olduğu pencereden kimin çaldığı ya da Sally Squirrel'in - ki kendisi Viktorya dönemine ait tuhaf kombinezonlar ve elbiseler giyen konuşan bir sincaptı - dikiş setini nerede kaybettiği gibi inanılmaz *derecede* uysal "suçlar" içeriyordu.

Kısa, resimli öyküleri okur ve hem metinde hem de çizimlerde ipuçlarını arardınız. Ve onları *severdim*.

Nedense, önümdeki mutfak adasında duran yasal evrak ve belge yığınının bakarken sürekli o kitapları düşünüyorum. Gerard'ın annemi dövdüğü tüm dilekçeler ve dosyalar. Her şeyin açık ve net olması gerektiğini biliyorum: Annem bir çakalla evlenmek için kandırılmış ve sonra da onun güvenini kullanarak *önemli* finansal varlıklarının peşine düşmüş. Ama bana pek mantıklı gelmiyor. Bir şeyler ters gibi.

Artık tüm kartların masada olması yardımcı oluyor. Dün gece onun kollarında Deimos ve ben birbirimize *her şeyi* anlattık.

Ona günlüğün yazarının her zaman kendisi olmasını dilediğimi söyledim, hatta Chase de günlüğü bulduktan ve yazarın *kendisi olduğunu* düşünmemi sağlamak için ondan satırlar kullandıktan sonra bile. İşe yaramış olmasından o kadar nefret ediyordum ki: Gizemli mektup arkadaşım ile tanışmak için o kadar hevesli ve çaresizdim ki, Chase günlüğün *onun* olduğunu gizlemek için Deimos'un sözlerini kullandığında, üzerine atladım.

Ama şimdi en başından beri istediğim gerçeği biliyorum.

Deimos bana Chase ve Brad'den ve ben içeri girmeden önce o odada olanlardan bile bahsetti.

Ona son altı yıl boyunca zaman zaman, bir ilişki bulamamaya mahkum olup olmadığımı düşünürken, onu nasıl çok düşündüğümü anlattım. Ve o kitabın sayfaları arasında fantezilerimi döktüğüm kişinin gerçekten o olduğunu fark etseydim her şeyin nasıl olacağını merak ettiğimi.

Şövalye Kanından ayrıldıktan sonra bulabileceğim olası bir ilişkiyi sessizce sabote ettiğini bana açıkça ve özür dilemeden söyledi.

Muhtemelen bu konuda öfkeli olmalıyım. Kızmam gerektiğini biliyorum. Bana söylediğinde ona patlamalıyım.

Ne diyebilirim ki? Onun yerine onu öptüm.

Belki de ikimiz de birbirimiz için doğru türden berbat durumdayız.

Deimos *ayrıca* Gerard'ın kaybolmuş gibi görüldüğünü, yani bir süredir kimsenin onu görmediğini söyledi. Ve bu bana oldukça garip geliyor.

Onu tanıdığımdan beri, Gerard her zaman sosyal bir kelebek olmuştur. Sanırım annemin ona aşık olmasının nedenlerinden biri de buydu: annemi kabuğundan çıkarabiliyordu,

ve onu sosyal ortamlara nasıl nazikçe sokacağını biliyordu.

Şimdi de ortadan kayboldu mu?

Çok tuhaf. Elsa'nın geçen gün bana bahsettiği mektup gibi tuhaf - Gerard'ın her türlü yasal önergeyi ve formu listelediği, ancak bunları tuhaf bir şekilde sırasız listelediği ve aralarına aslında var olmayan numaralandırılmış formlar serpiştirdiği mektup.

Söz konusu e-postanın çıktısını tekrar okurken kaşlarımı çatıyorum. Yine, bir Sally Squirrel gizem kitabında ipucu aradığım hissinden kurtulamıyorum.

Sonra birden donup kaldım.

Dur bakalım.

Gözlerim Gerard'ın e-postasındaki sıra dışı hareketlerin listesini okurken bir parça müsvedde kâğıt ve bir kalem alıyorum. Formları e-postada bahsedildikleri sırayla kağıda kopyalamaya başlıyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve sonra form isimlerinin harf kısımlarını çiziyorum. "Form 2A-F9" olarak etiketlenmiş olanda olduğu gibi, 2 ve 9 hariç her şeyi çıkarıyorum.

Gözlerimi kırıştırıp listeye bakıyorum. Sonra sayıları bir satırda yeniden yazıyorum ve nabzım yükseliyor.

Vay canına. Kahretsin.

Tam o sırada ön kapının yanındaki dahili telefon çalıyor. Ayağa fırlıyorum, düğmeye gitmeden önce şaşkınlıkla az önce yazdığım şeye bakıyorum.

"Bayan Roy," diyor Deimos'un alt kattaki adamlarından biri huysuzca.

"Burada tanıdığınızı iddia eden bir adamı tanıdığınızı teyit etmeniz gerekiyor."

"Tamam mı?"

"Raphael Dumouchel?"

Gölümsüyorum. "Evet, o benim üvey kardeşim. Onu yukarı gönderebilirsiniz, teşekkürler."

Bir dakika sonra, Raph daireye girerken kâğıt yığınınından başımı kaldırıp bakıyorum. Sessizce ıslık çalıyor, her şeyi içine çekiyor. "İlgini çeken adamın kendisi olmasa bile, neden kaldığını anlayabiliyorum."

Gözlerimi deviriyorum.

"Cidden Dahlia, burası... vay canına. İlahi." Mutfak adasında oturduğum yere doğru ilerliyor. Kaşları kâğıtlara bakarken çatıldı. "Bu mu-"

"Evet, baban yüzünden." Dudağımı çiğniyorum, nabzım hızla atıyor. "Ama Raph, sanırım az önce büyük bir şey buldum. Gerçekten büyük bir şey."

"Oh?"

"Sanırım babanın başı belada olabilir."

Raph'ın kaşları çatılır. "Yok artık. Mirasını yıkıyor ve tüm hayatını inşa etmek için harcadığı imajını mahvediyor. Yani evet, bence fena sıçtı-"

"Hayır, hayır. Yani başım gerçekten

belada." Bana merakla baktı. "Çünkü?"

"Babanın kayıp olduğu söylentisini sana nasıl anlattığımı hatırlıyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Sana bunu daha önce de yaptığını söylemiştim. O kayıp değil, Dahlia. Pislik herif bir sahil evinde annenle nasıl daha fazla sevişebileceğini planlıyor ve eskortlara bir yığın para saçıyor. Sana söz veriyorum, kötü bir şey yok."

"Şey, bunun dışında."

Parmaklarımı sayfaya yazdığım rakamlara batırıyorum.

"Neye bakıyorum ben?"

Yutkunuyorum. "İlk dizi on bir ve doksan dokuz sayıları, üç kez tekrarlanıyor. Gördünüz mü? 119911991199."

"Ve?"

"Baban da o cesur polisiye romanları *seviyor*, değil mi?"

"Evet..."

Yutkunuyorum. "Şey, on bir doksan dokuz polis telsizinde 'memurun yardıma ihtiyacı var' anlamına geliyor." Parmağımı sonraki numaralara sürüklüyorum. "Ve bak. Bunlar harita koordinatları."

Raph sayfaya bakıyor. Sonra dudaklarında bir sırıtişla bakışlarını bana doğru kaldırıyor. "Tatlım, kafamızı mı vurduk, yoksa martiniyi fazla mı kaçırdık-"

"Raph, lütfen. Bence bu yasal."

"Bunları nereden buldun ki?"

E-postayı önüne itiyorum. "Gönderdiği bu e-posta. Burada atıfta bulunduğu formların hepsi düzensiz ve bazıları gerçek yasal formlar bile değil."

Raph'ın ağzı büzülür ve hiçbir şey söylemez.

"Raph, bence en azından bunların *hiçbirinin* - ne boşanma, ne de tüm yasal işlemler - düşündüğümüz gibi olmama ihtimali var. Belki de baban birilerinin elindedir ve bu karmakarışık e-postanın içine gizlenmiş bir kodu dışarı çıkarmayı başarmıştır - yardım isteyen ve *onu bulabileceğimiz koordinatları* veren bir kod."

Raph inanamayarak gözlerini kırıştırır ve saçlarını yüzünden geriye doğru iter. "Tamam ama bu koordinatlar nerede-"

"Buradan çok uzakta değil. İki buçuk saat uzaklıkta, Litchfield County, Connecticut'ta."

İnansızlıkla tekrar rakamlara bakıyor.

"Raph, buraya arabayla mı geldin?"

Sessizce başını sallar. "Evet, ben-" Gözleri benimkilere kaydı.

"*Hayır*, Dahlia-" "O zaman sensiz giderim."

"Hayır! Aklı başında insanlar gibi yetkilileri devreye sokacağız!"

Başımı sallıyorum. "Peki ya baban kimin elindeyse siren seslerini duyar ve ufukta polis arabalarının geldiğini görürse?"

"*Dahlia...*"

"Ben gidiyorum, Raph. Gelebilirsin ya da daha sonra 'ben demiştim' diyebilirsin. Ama ben gidiyorum."

Derin bir nefes alıyor ve bana şüpheyle bakıyor. Sonra yavaşça başını sallıyor. "Tamam, tamam. Siktir et. Yapalım şu işi. Ama daha sonra sana söylemiştim diyeceğim."

ÜÇ SAAT SONRA, akşam etrafımıza yerleşirken, Connecticut'ın pastoral kuzeybatı köşesindeki şirin Woodfield kasabasına giriyoruz. Direksiyonun arkasındaki Raph'a bakıyorum.

"Telefonun kesinlikle öldü mü?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet, üzgünüm tatlım."

Gitmek için acele ederken aptallık ettim ve telefonumu Deimos'un evinde unuttum. Ve sonra Raph'inki buraya gelirken yolda öldü. Neyse ki, biz kullanıyorduk

Harita koordinatlarına ulaşmak için arabasının GPS'ini kullanıyorum. Ama Deimos çıldırmadan ve Manhattan'ı yerle bir edip beni aramaya başlamadan önce gerçekten bir telefon bulmam gerekiyor.

Raph arabayı bir virajdan kasabanın içinden geçen ana caddeye çekiyor ve kaşlarım çatılıyor.

"Bu da ne..."

Pencereden dışarı, sokakları ve kaldırımları dolduran insan kalabalığına bakıyorum, neredeyse her biri bir çeşit kafatası maskesi ya da yüz boyası takmış.

"Bu da ne böyle?"

Raph homurdanıyor ve dönüp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Dahlia, tatlım, gerçekten bu gecenin ne olduğunu unuttun mu?"

İrkildim. Kahretsin, sanırım çünkü çılgınlıktan sonra ben de öyle yaptım.

Bugün Cadılar Bayramı. Hatırlamadığıma inanamıyorum.

"İşte ampul yanıyor," diye kıkırdıyor Raph. "Woodfield Cadılar Bayramı Gecesi festivaliyle ünlüdür. Gördünüz mü?" Yavaşlıyor ve pencereden dışarı, bir kafenin camına yapıştırılmış kocaman bir posterini işaret ediyor. "Muhtemelen herkes şenlikler için kasabanın yeşil alanına gidiyordur." Sırıttırıyor. "Çok ilginç. Gezintiler, müzik, elma şekerleri ve patlamış mısır topları. Bu tür şeyler."

"Peki ya kafatasları?" Arabanın dışındaki kalabalığa huzursuzca bakarak mırıldanıyorum.

"Evet, sanırım bu da işin bir parçası," diye omuz silkiyor. "Yarından sonraki güne kadar olmasa da ölümler günü gibi bir şey."

Arabanın ön panelindeki GPS'e bakıyorum. "Yaklaştık. Tam şurada."

Harita uygulaması bizi Cadılar Bayramı festivalinin tadını çıkaran insanlarla dolu kalabalık kasaba yeşilinin yanından geçiriyor: bir atlıkarınca, bir eğlence evi, satılık atıştırmalıklar ve Día de los Muertos şeker kafatası kıyafetleri ve maskeleri içinde dokuzlu giyinmiş bir mariachi grubu var. Işıklardan ve insanlardan uzaklaşıp karanlık, küçük bir ara sokağa giriyoruz ve üzerinde iskele ve plastik örtüler bulunan eski bir tarihi evin önünde duruyoruz.

"İşte bu kadar."

Raph arabayı durduruyor ve bana bakıyor. "Dahlia, şu ana kadar seninle dalga geçtim. Ama, hadi."

"Raph, bunca yolu geldik. Ben oraya gidiyorum."

"Ve seni yapmamaya çağırıyorum. Tatlım, bugünlerde Bay Scarypants ile kötü kızı oynadığını biliyorum. Ama bu *gerçek*, tamam mı?"

Arabanın kapısını açtım. Raph homurdanarak motoru kapatıyor ve beni takip ediyor. "Bunun berbat bir fikir olduğunu düşündüğümü açıkça belirttim, değil mi?"

"Açık ve net, Raph. Ve bunun hiçbir şey olmadığı ortaya çıktığında, sana söylemişim diyerek bana yüzde yüz vurabilirsin, tamam mı?"

Yeniden inşa edilmekte olan tarihi evin ön kapısında bir asma kilit var. Arka kapı da öyle, ama o da oldukça gevşek bir zincirle kilitlenmiş. Raph başını sallıyor ama ben karanlığın içinde kıvrılırken hâlâ beni takip ediyor.

"Bu çok kötü bir fikir..." diye inliyor.

Başımı sallıyorum. Evet, tartışmaya gerek yok.

İlk kat oldukça açık: burada hiçbir şey yok. En üstteki iki kat da aynı. Bunun delilik olduğunu kabul etmek üzereydim ki, birinci kattaki eski mutfakın uzak köşesindeki kilitli kapıyı fark ettim.

"Raph..."

Başını hızla sallar. "Hayır. Hiç şansın yok. Muhtemelen eski, terk edilmiş bir evin *bodrumuna* açılan ürkütücü kilitli bir kapı mı? Hiç gerçek anlamda *tek bir* korku filmi bile izledin mi?"

"Bebek gibi davranma."

Yanından geçip üzerinde çalışıldığı belli olan bir şöminenin yanındaki inşaat malzemesi yığınının bir tuğla alırken bana ters ters bakıyor.

"*Dahlia-DAHLIA!*"

Tuğlayı kapının kilidine çarptığımda Raph'ın nefesi kesiliyor. Asma kilit tutuyor, ama eski kapı çerçevesine cıvatalanmış gözlü kanca parçalanıyor. Zekice kapıyı çekip açıyorum. Ürkütücü eski merdivenin dibinde kapalı bir kapı daha var ama üzerinde kilit yok.

Ve etrafındaki çatlaklardan loş bir ışık geliyor.

"Dahlia, tatlım..." Raph'ın sesi artık son derece ciddi. "İşimiz *bitti*, tamam mı? Bu iş bitti. Bir telefon bulup polisi arayacağım."

"Peki, git yap."

Merdivenlerden aşağı doğru yürümeye başlıyorum, ilerlerken çürük trabzanlar boyunca yolumu hissediyorum. Raph beni takip ediyor. En altta bir nefes alıyorum. Yutkunuyorum. Sonra kapıyı itiyorum ve kapı gıcırtyla açılıyor.

Anında, kalbim boğazıma sıçradı.

Aman Tanrım.

Köhne, örümcek ağlarıyla kaplı tavandan tek bir ampul sarkıyor. Ve orada, altındaki toprak zeminde bir sandalyeye bağlı oturuyor, yüzü solgun, gözleri çökmüş ve teni solgun...

...Gerard.

Gözlerimden yaşlar boşanarak ona doğru koşarken bir çığlığı bastırıyorum. Odaklanıyor, beni tanımaya başladığında yavaşça göz kırpmıyor. Ağzındaki tıkaçtan inliyor ve ben tıkaçı çekip çıkarırken hıçkırıyorum.

"Gerard!" Son iki ayımı nefret ederek geçirdiğim ama bir zamanlar tanıdığım en yakın baba olan adamın yüzünü avuçlayarak haykırıyorum. "Aman *Tanrım*," diye hıçkırıyorum, geri çekilmeden önce ona sarılıyorum. "Kim-"

"*Beh...*" Sesi hırıltılı ve tozlu. "Ne?"

"*Arkasında...*"

Tam kelimeleri ağzından çıkarırken merdivenin gıcirtısını duyuyorum. "*Arkanda.*"

Dönüyorum ama başımın yan tarafına ağır bir şey çarpınca çığlığım boğazımda düğümleniyor. Toprak zemine yuvarlanıyorum, yıldızları kırıştırıyorum ve yuvarlanıp gözlerimi kaldırmadan önce acı içinde sızlanıyorum...

...Raph'ın elinde bir tuğla ile bana soğuk bir şekilde gülümsediği yere.

"Evet, Dahlia canım," diyor sessizce. "Sana söylemiştim diyebilecek miyim?"

DAHLIA

HAYIR.

Topuklarımın altındaki toprağı tekmeleyip kendimi Raph'tan uzaklaştırmaya çalışırken başım dönüyor ve görüşüm gidip geliyor. Başını sallayarak daha geniş gülümsüyor.

"Seni bu işin dışında tutmak için elimden geleni yaptım. Ama sen beni dinlemedin." İç çekiyor. "Neden bu *kadar* inatçısın Dahlia?"

"Raph..."

"Böyle olmak zorunda değildi Dahlia," diye mırıldandı. "Bu işin peşini bıraksaydın, senin ve annenin iyi olmanız için bolca paranız olmasını sağlardım."

"*Neden?*" Boğuluyorum. "Bunları neden yapıyorsun?!"

Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor ve parmağını sandalyeye bağlı, ölmek üzere olan babasına doğru uzattığında irkiliyorum. "Babam onu terk ettikten sonra anneme ne olduğunu biliyor musun?"

"*Raph,*" diye mırıldanıyor Gerard, yüzü acı içinde. "Ben asla terk etmedim-"

"Yalanlar!" Raph hırlıyor. "Hepsi yalan! Ve ben bunları duymaktan *çok sıkıldım!*"

"*Annen... hastaydı,*" diye inliyor Gerard. "Ona yardım etmeye çalıştım ama birbirimiz için çok kötüydük. Ona her şeyi verdim-"

"Ona hiçbir şey vermedin!" Raph bana döndü, öfkeden kuduruyordu. "Ona hiçbir şey vermedi ve o da kendi canına kıydı."

Kalbim burkuldu. "*Raph,* özür dilerim-"

"Oh, herkes her zaman *üzgündür,*" diye homurdanıyor. "Ama kimse bunu *düzeltilmek istemiyor.* Bütün bunlar bunun içindi Dahlia," diye mırıldanıyor. "Doğru olanı yapmak. Ama sen burnunu bu işten uzak tutamadın. Ve sonra o lanet *psikopatı* da işin içine kattın." Elindeki tuğlayı havaya kaldırarak başını sallıyor. "Senden hoşlanıyorum Dahlia. Babamla annen bir araya geldiğinde ve seninle tanıştığımda seveceğimi düşünmemiştim. Ama hoşlanıyorum. Adele'den de hoşlanıyorum. İşte bu yüzden bunu yapmak zorunda olduğum için gerçekten nefret ediyorum."

Aman Tanrım.

Gerard boğuk, boğucu bir ses çıkarıyor. Gözlerim Raph'in yanından ona kayıyor ve onun bana baktığını fark ediyorum, sanki kasten dikkatimi çekmeye çalışıyormuş gibi. Gözleri halsiz ve donuk, ama yine de bakışlarını takip edebiliyorum; bakışları önce benim yanımdan geçiyor, sonra da üstündeki ampule doğru yükseliyor. Tekrar yanımdan geçiyor, sonra bir kez daha ampule bakıyor.

Gerginleşiyorum, gözlerim hızla arkama kayıyor ve toprakta yatan yumruk büyüklüğündeki kayayı görüyorlar.

Raph tuğlayı tekrar eline alır. "Gerçekten üzgünüm Dahlia. Annene nasıl görünmemi istediğine karar vermen için sana izin vereceğim. Basitçe kaçırılıp temiz bir şekilde öldürülmesini mi istiyorsun? Yoksa Deimos denen psikopatın seni bir yere götürmüş ve küçük seks oyunlarını fazla ileri götürmüş gibi göstermemi mi tercih edersin?"

Solgunlaştım, başımı salladım ve toprak zeminde ondan uzaklaştım. "Raph, bunu... Bunu yapmak zorunda değilsin."

Elim geriye kayıyor, parmaklarım taşın etrafında kıvrılıyor.

"Hayır, ne yazık ki Dahlia, *istiyorum*. Yani senden falan hoşlanıyorum ama hapse girmemek daha çok hoşuma gidiyor. Kişisel bir şey değil."

"Şey, bu öyle."

Annem beni Paris'teki Lüksemburg Bahçeleri'ndeki *Pétanque* kortlarına götürürdü. Bocce topunun Fransız versiyonu gibi bir şey. Topu tam olarak istediğiniz yere götürmek için kullandığınız el altı atışında oldukça iyiydim.

Neyse ki hâlâ sihirli bir dokunuşum var.

Ayağa fırlıyorum ve tek bir hareketle taşı el altından Gerard'ın üzerinden sarkan ampule doğru savuruyorum.

Vuruyor.

Bir çarpma sesiyle oda zifiri karanlığa gömüldü. Tereddüt etmedim. Işık söndüğünde Raph'ın olduğu yerden geçip merdivenlere doğru atıldım. Karanlıkta koşma konusunda çok iyiyimdir.

"Kaç, Dahlia!" Gerard boğuk sesiyle bağırıyor. "KOŞ!"

Merdivenleri hızla çıkıyorum, Raph'in bana bağırdığını ve beni takip ettiğini duyduğumda kalbim boğazıma tırmanıyor. Mutfaktan geçip arka kapının zincirinden kayarak içeri giriyorum. Bir an için Raph'ın arabasının kapısını deniyorum ama kilitli. Arka kapıyı tekmeleyerek açtığını ve adımı haykırdığını duyduğumda arabayı unutup insan kalabalığına doğru yola fırlıyorum.

Mariachi grubunun yerini rock'n roll grubu almıştır, hepsi alaycı, dans eden iskeletler gibi giyinmiştir ve müzikleri kalabalığın üzerinde bangır bangır çalmaktadır.

"YARDIM EDİN!" Kendimi insan kalabalığının içine atarak çılgık atıyorum. Ama müzik çok gürültülü ve grubun kesin bir rock/metal havası var. Ve aniden, içinde bulunduğum kalabalık bir tür mosh pit'e dönüşüyor, insanlar birbirlerini itiyor, dans ediyor ve çıldırıyor.

Herkes kafatası maskesi takmış ya da yüzünü boyamış. Müzik patlarken ve ben aralarından geçerken çevresel görüşümün içinde ve dışında dans ediyorlar.

"*DAHLIA!*"

Ses hemen yanımda. Bakışlarım etrafa dağılıyor ve kalabalığın içinde bana doğru gelen Raph'in müstehzi yüzünü gördüğümde boğuluyorum. Soluk soluğa kalıyorum, kenara çekiliyorum ve gözlerimi ona kilitleyerek mosh pit'e geri dönüyorum. Arkasını dönüyor ve geri döndüğünde yüzüne bir kafatası maskesi geçiriyor.

Birden kalabalığın içinde kayboldu.

Dans eden, kabaran kalabalık tarafından ileri geri itilirken titriyorum. Koşarken kalbim kulaklarımda uğulduyor, nefes nefese arbededen yuvarlanıyorum. Etrafıma çılgınca bakıyorum ve Raph'in giydiği kıyafetleri giymiş maskeli bir adamın bana doğru geldiğini, kafatası maskesinin arkasından bana baktığını gördüğümde gözlerim yerinden fırlıyor.

Herkes grubun sahne alacağı alana gittiği için fuar alanı neredeyse terk edilmiş durumda. En yakın binaya doğru hızla ilerliyorum ve arka kapıya geldiğimde çekip açıyorum ve içeri dalıyorum.

Zifiri karanlık.

Kapıdan sendeleyerek uzaklaşıyorum, aniden bir şeye ç a r p a r a k
irkilmeden önce dönüyorum.

Sikeyim.

Önümdeki bariyeri el yordamıyla aşmadan önce yüzüme dokunup
dudağımdaki kanın tadını alıyorum. Onu da geçiyorum ama sonra başka bir
duvara çarpıyorum. Dönerek başka bir pürüzsüz, kaygan engele
dokunuyorum.

Bu da ne böyle?

Arkamda bir yerden bir kapının çekilerek açıldığını ve ardından çarparak
kapandığını duyduğumda irkiliyorum.

"Daaahhliaaa..." Raph homurdanıyor. "Nereye sikersen *sik* çık ortaya!"

Gümbürtü sesi ve ardından gelen küfür, Raph'ın az önce benimle aynı
engele takıldığını söylüyor. Bir şeylerle uğraştığını duyuyorum. Ve sonra
etrafımızda kırmızı ışıklar yanıp sönerken nefesim kesiliyor. Bir şekil bana
doğru hamle yaptı ve arkamı döndüğümde çığlık attım...

Sadece kendimle yüz yüze gelmek için.

Ne oluyor lan?

Tüyler ürpertici karnaval orgu müziği teneke hoparlörlerden süzölmeye
başladığında bana çarpıyor.

Panayırdaki eğlence evindeki aynalı labirentin içindeyim.

"Daaaahhliaaa..."

Raph'ın sesi aynaların duvarlarında yankılanıyor, bir saniye sonra yaklaşp
uzaklaşıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, panik yapmamaya
çalışıyorum, korkunun beni sürüklemesine izin vermeyi reddediyorum.
Yanımdaki duvara dokunuyorum.

koridorda ilerlerken ellerimi aynanın üzerine koyuyorum. Sonra bir dönüş var. Ama sadece kendi yansımalarımın dolu bir çıkmaz sokağa giriyorum.

Buradan çıkmam lazım.

Geldiğim yoldan geri dönüyorum, ama gözlerim aynı kafatası maskeli beş adama takılınca çılgılık atıp başka bir yöne doğru fırlıyorum. Beşi de aynı anda, aynı hızda koşarak beni kovalıyor ve fark ediyorum ki bunlar Raph ve etrafındaki aynalar.

Sonra bir köşeyi daha döndüm ve o gitmişti.

"Bunun için beni uğraştıracaksın, öyle mi?" diye homurdanıyor. Kurulan bir silahın o kusursuz tıklama sesini duyduğumda irkiliyorum. "Ne yapacağımı düşünüyorum biliyor musun?" Düşünceli bir şekilde iç geçiriyor. "Ortalığı dağıtacağım. Önce seninle *eğlenmiş gibi* görünmesini sağlayacağım. Böylece kanıtlar kaçınılmaz olarak o lanet olası psikopatı gösterdiğinde, onu sonsuza dek hapse atacaktılar ve anahtarı da atacaktılar."

Bir köşeden fırlıyorum, nefes nefese kalıyorum ve beyaz bir kafatası gördüğümde çılgılığımı durdurmak için elimi ağızma atıyorum. Köşeden geri dönüp diğer tarafa doğru koşuyorum. Koridorun sonunda, kafatası maskesi takmış Raph'in dört ayna yansımasını daha görüyorum.

"Yakaladım seni!"

Çılgılık atıyorum, dönüyorum ve cama o kadar sert çarpıyorum ki cam koluma çarparak kırılıyor. Kırık camın kolumu kestiğini ve kolumdan kan sızdığını hissederek irkildim. Acıyı bir kenara itip kan kırmızısı ışıkla aydınlatılmış manik aynaların olduğu başka bir koridora doğru koşuyorum.

Kafatası maskeli başka bir adam önümde beliriyor. Çılgılığım boğazımda düğümleniyor ama adam gözden kaybolurken bunun sadece bir yansıma olduğunu fark ediyorum. Ayaklarım

zig zaglar çizerek beni bir patikadan daha geçiriyor, sonra *yine* başka bir maske görüyorum.

Sanki aynı anda her yerde ve her tarafımda. Sanki yaklaşıyor. Sanki kendini klonlamış ve dünyadaki tüm Raph'ler beni kovalıyor.

Bir köşede yuvarlanıyorum ve sonra bir silah sesi duyunca çığlık atıp içgüdüsel olarak eğiliyorum. Arkamdaki ayna paramparça oluyor ve yere düşerken üzerime cam parçaları yağıyor. Camlar avuç içlerimi ve dizlerimi kesiyor. Dönüyorum ama maske yaklaşıyor, silahını kaldırmış.

Ve şimdi ondan sadece bir tane var.

Yansıma yok. Göz hilesi yok. Sadece beni öldürmek üzere olan adam, ikimizi de yıkayan kan kırmızısı ışıkla bana doğru yaklaşıyor.

"Şeker mi ş a k a mı Dahlia," diye iç geçiriyor Raph, silahını bana doğrultarak. "Ve ne yazık ki, ikramlarım yeni bitti."

Çekici geri çekti. Annemi düşünerek kendi içime büzüldüm. Celeste ve Adrian'ı. Arkadaşlarımı.

Ama en çok Deimos'u ve onu ne kadar sevdiğimi

düşünüyorum. "Son bir sözün var mı?"

"Evet. *Boo*."

Raph'ın yanındaki kafatası yansıması aniden ona doğru hamle yapıp silahı ondan uzaklaştırırken silah patlıyor ve camdan bir duvar daha parçalanıyor. İkinci adam nefesimi kesen bir öfkeyle Raph'ı yere yıkıyor.

Çok tanıdık bir öfke.

Raph'ı boğazından yakalayıp kafasının arkasını defalarca yere vururken kükrer. Raph'ın maskesi düşüyor ve Raph yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle saldırganına bakıyor, elleri diğer adamın maskesini itmeye çalışıyor. Ama maskeyi pençeledikçe, bunun bir maske olmadığını daha iyi anlıyorum. Yüz boyası.

Ve bu tasarımı daha önce de görmüştüm.

Deimos hırlıyor, Raph'ın boğazını sıkarken pazuları ve ön kolları şişiyor ve dalgalanıyor. Raph gevşeyene kadar onu defalarca yerdeki cam parçalarına çarpıyor.

Deimos sonunda duruyor ve elleri çözülerek Raph'ın cansız bedenini yere bırakıyor. Dönüyor ve lekeli beyaz ve siyah kafatası boyasının altındaki o korkunç, zifiri siyah gözler bana kilitlendiğinde ürperiyorum.

Ama hiç korku
hissetmiyorum. Onunlayken
değil.

Beni kollarının arasına aldığında ona yapışıyorum. Beni kırık camlardan ve kandan, dehşetten ve iblislerden uzağa taşıırken ağzım onunkine yapışıyor, kollarım boynunun arkasına dolanıyor.

Dışarıda polis ışıkları geceyi dolduruyor ve etrafımız Drakos ailesine sadık New York Eyalet Polisleri ve Kildare ailesiyle yakın arkadaş olan FBI'ın New York bölge müdürü Shane Dorsey'in de aralarında bulunduğu bazı federal ajanlarla çevrili.

Callie, Castle, Eilish ve Gavan polis arabalarının arkasından fırlayıp bize doğru koşmaya başladıklarında nefesim kesiliyor. Ares, Neve, Hades ve Elsa da onları takip ediyor ve kucaklaşmalardan uzaklaşana kadar hıçkırarak ağladığımı fark etmiyorum bile.

Deimos başparmağını yanağımda gezdirip gözyaşlarımı sildikten sonra çenemi kavradı, beni kendine çekti ve tüm sahiplenici, pervasızlığıyla öptü

Öfke.

Sağlık görevlileri koluma bakmak için geliyorlar ama onları bir kenara itip Gerard'ı taşıyan sedyeye doğru koşuyorum. Zayıfça gülümsüyor, elimi tutuyor ve ben göğsüne doğru hıçkırırken sıkıyor.

İyileşecek.

Hepimiz iyi olacağız.

Aslında, sözümü geri alıyorum. Deimos beni tekrar kollarına çektiğinde, çenemi yukarı kaldırdığında ve hepsinin önünde beni öpmek için eğildiğinde, her şeyin sadece iyi olmayacağını biliyorum.

Harika olacaklar.

EPILOG

DEIMOS

"Size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum, Bay Drakos."

Gerard Dumouchel hala biraz bitkin görünüyor ve hala çok zayıf. Ancak hastanede geçirdiği üç haftanın ardından çok daha sağlıklı görünüyor.

Benim berbat, ahlaksız standartlarıma göre bile, bu *büyük* bir çileydi.

Raphael, "adalet" ve "doğru olanı yapmak" hakkında büyük bir oyundan bahsederek ağzını çalıştırdı - ama sonunda, her şey parayla ilgiliydi. Raph on yaşındayken annesini boşadığı için babasına kızgındı. Bunu, Gerard'ın annesinin bir bavul dolusu akıl sağlığı sorunu olduğu ortaya çıktığında onu duygusuzca bir kenara atması olarak görüyordu.

Ama geçmişin o bölümüne baktım ve hiç de öyle olmadığını gördüm. Gerard karısı için yardım almaya çalışırken cehenneme gidip geldi. Sadece akıl sağlığı sorunları da değildi: uyuşturucu kullanımı, sadakatsizlik ve Gerard'a ciddi şekilde fiziksel zarar vermeye çalıştığı en az dört örnek vardı.

Bir öğleden sonra kafayı bulup oğluna dikiş iğnesi ve dolmakalem mürekkebiyle dövme yapmaya çalıştığı manik bir dönem geçirdiğinde Gerard sonunda artık yeter dedi.

Ondan boşandı ve ona yardım edebilecek bir merkeze yerleştirilmesi için para ödedi. Ne yazık ki, orada kendini öldürdü.

Boktan, üzücü bir hikâye ama Gerard belli ki ona yardım etmek için elinden geleni yapmış.

Yine de Raphael hiçbir zaman böyle görmedi.

Babası Adele Roy'la yeniden evlendiğinde, komplo kurmaya başladı. Ya da en azından düşünmeye başladı. Görünüşe göre Gerard ve Adele'in imzaladığı evlilik sözleşmesine iyice baktıktan sonra planını uygulamaya koymuş.

Çünkü Raph'ın kendi parası yoktu. Sadece babasının cömertliğiyle yaşıyordu. Ve evlilik sözleşmesinin şartlarına göre, Adele'in parası asla Gerard'ın parası olmayacaktı. Bu da kesinlikle *Raph'ın* parası olmayacağı anlamına geliyordu.

Bunu öğrenince harekete geçti. Babasını kaçırdı, o lanet bodruma kilitledi ve boşanmak ve Adele'in mal varlığının peşine düşmek isteyen çeşitli yasal belgeleri imzalamaya zorlarken onu aylarca orada zar zor hayatta tuttu. Sonunda, Raph ona o e-postayı yazdırdığında, Gerard akıllıca bir şekilde koordinatları ve SOS'i hecelelemek için bir sürü form ekledi.

Tüm bunları bir araya getirecek kadar zeki olan Dahlia'ydı. Ama beni Woodfield'a götüren Allison Whitley'di.

Raph'ın tuttuğu tetikçi onu öldürmeye çalıştıktan sonra hastanede Allison bana Raph'ın onu "işe almasından" sonra onunla buluştuğu tüm zamanları anlattı. Birçok kez dairesine gittiğini ve yemek masasının üzerine serpiştirilmiş her türlü plan, inşaat izni ve diğer mali tabloları gördüğünü hatırlıyordu.

Ve görünüşe göre Raph, Woodfield, Connecticut'taki tarihi evi tamir ettirdiği için kendinden o kadar memnundu ki Allison'a bu konuda övünüyordu.

Bu benim için kesin bir delil değildi ama yine de bir şeydi. Ve bu ipucu sayesinde, Dahlia'yı o lanet olası eğlence evine doğru kovalayan kurukafa maskeli bir adamı izlemek için tam zamanında kasabaya vardım.

Hayat kurtaran ameliyatından sonra zar zor uyanan Allison, gözyaşları ve özürler içinde bana Raph'ın kendisine ulaştığını ve Chase'in ölümünün sebebinin Dahlia olduğunu kafasına soktuğunu itiraf etti. Sahte Victoria kimliğini bulmasını ve Dahlia'yı kampüste takip etmesini, onunla arkadaş olmak için o da bir öğrenciymiş gibi davranmasını sağlamış.

Sanırım "planı" Allison'ın *açıkça* yeterince tedavi edilmemiş sorunlarının, çılgınca bir şey yapıp Dahlia'ya zarar verene veya onu öldürene kadar alevlenmesine izin vermektir.

Tüm bunların bu yönü kafamı karıştırdı. Ta ki Raph'ın ne kadar boktan bir adam olsa da *zeki bir adam olduğunu* anlayana kadar.

Laconia Logistics ile ne yaptığımı tahmin edecek kadar zeki ve Dahlia'yı ne için istediğimi bilecek kadar akıllı.

Birazdan ona da geleceğim.

Ama şimdilik kısa cevap Raph öldü ve planları herkes için açığa çıktı. Allison'ın önünde bazı yasal zorluklar var ama Dahlia suçlamaları kabul etmiyor.

O hastane yatağında yatarken, sevdiğim kadına neredeyse yaptığı şey yüzünden boğazını kesmemeyi gönülsüzce kabul ettim.

Bunun bir nedeni Dahlia'nın benden yapmamamı istemesi. Ama diğer kısmı da Allison'ın bana tüm bunları itiraf etmesinin Dahlia'ya zamanında ulaşabilmemin tek nedeni olması.

Dahlia'nın hayatını kurtarmada büyük bir rol oynadı. Bunun için, o da yaşayacak.

Gerard elimi sıkıca sıkıyor ve gülümsüyor. "Gerçekten, neye ihtiyacınız olursa, Bay Drakos. Sizde var."

Dahlia'ya bakarak ona gülümsüyorum. "Ben zaten biliyorum."

Ben Adele'e dönerken o kıkırdıyor. Gerard'ın iyileşmesine yardımcı olmak için New York'ta bulunduğu son üç hafta boyunca tanıdığım ve gerçekten *sevdiğim* bu kadına tek kelime edemedi kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

"*Merci bien*," diye fısıldıyor şiddetle. "Her şey için. Gerard için ve kızım için." Gülümsüyor. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Ben tam tersi olduğunu söyleyebilirim."

Omuz silkiyor. "Evet, sanırım bunu söylemeye gerek yok."

Dahlia gözlerini devirip annesine sıkıca sarılırken kıkırdıyorum.

"Bu akşam görüşecek miyiz?"

"Elbette, *ma chérie*."

Hastaneden taburcu edilebilecek kadar iyileşen Gerard ve Adele bir hafta daha New York'ta kalmak üzere bir otele yerleşiyorlar. Adrian ve Celeste Cross da yarın Londra'dan geliyorlar.

Ama bu akşam hepimiz büyük bir akşam *yemeği* yiyeceğiz. Tüm çılgın ailem, Kildare'ler ve Roy-Dumouchel'ler, Ya-ya'nın evinde. Şu anda kış mevsimi ama büyükannemi tanıyorsam, milyarlarca ısı lambası kurmuş olacak ve yine de o açık hava çardağının altında akşam yemeği hazırlayacak.

Adele ve Gerard'la çatı katımın ön kapısında vedalaşıyoruz-özür dilerim,
Çatı *katımız*. Dahlia artık resmi olarak

burada yaşıyor. Ben de New York'ta

kalıyorum.

Son birkaç aydır bazı ampul anları yaşadım. Belki de bu şehirden kendime hep söylediğim kadar nefret etmiyordum. Belki de ailemizin Avrupa'daki işlerini Londra'da tek başıma yürütüyordum, iki numaram Kostas bunu tek başına yapabilecek kapasitede olmasına rağmen, çünkü kendimi izole etme dürtüm var.

Belki de artık buna ihtiyacım yok ya da bunu yapmak istemiyorum.

Çatı katının ön kapısında Adele ve Gerard'a veda ettikten sonra Dahlia bana dönüyor. "Şey...." Dudağını ısırıyor. "Akşam yemeğinden önce birkaç saatimiz var..."

İnliyorum, onu kendime çekip kulağına fısıldamak için eğildiğimde sikim anında kalınlaşıyor.

"*Çok hevesli bir sürtüksün, değil mi?*"

Titriyor, bileğimi sıkıca kavırıyor.

"O konuya geleceğiz," diye sessizce homurdandım. "Ama önce sana bir şey vermem gerekiyor."

Onu kanepeye götürüp o t u r t u r k e n kaşları merakla çatılıyor. Burada hâlâ neredeyse hiç mobilya yok.

Ve *çok* özel bir nedenden ötürü bu şekilde kalmasını planlıyorum.

Dahlia'ya düz beyaz zarfı uzatıyorum. Zarfı açarken merakla bana bakıyor.

"Bu da ne?"

Kitabı açıyor ve gözleri elindeki sayfaya kayıyor. Okurken gözleri kelimelerin üzerinde geziniyor. Sonunda çenesi düştüğünde ve yüzü bembeyaz olduğunda sırtıyorum.

Bakışları benimkilere takılıyor.

"*Bu da ne?*" diye nefes alıyor.

"Sanırım tam şurada oldukça iyi düzenlenmiş-"

"Deimos, bu bir şaka mı?" diye mırıldanıyor sessizce.

Başımı salladım. "Şaka değil."

Kafama göre iş yapmam. Ve yaptığım hiçbir şey tesadüfi değildir.

Laconia Logistics ve şirketi kurduğumdan beri onunla yaptığım her hamle bile.

Eğitimsiz bir göz için, bu şirketi yalnızca şantaj yapmak, fazla ödeme yapmak ve "Gerard'ın" yasal tehditleri nedeniyle baskı altında olduklarını keşfettiğimde Adele ve Dahlia'nın mal varlıklarının çoğuna sahip olabileceğim şekilde yalan söylemek amacıyla kurmuş gibi görünebilirim.

Ve evet, yaptığım *tam olarak* buydu ama nihai amaç düşündüğünüz gibi değildi. Dahlia'nın düşündüğünü bildiğim şey kesinlikle bu değildi, yani sadece onunla dalga geçmek ya da başka bir şekilde pislik olmak için mirasını yağmalamak.

İtiraf ediyorum: Dahlia'nın annesinin şirketlerinin saldırı altında olduğunu duyduğumda ilk başta suda kan kokusu aldım. Elimde değil, ben bir köpekbalığıyım.

Ama bu, aradan geçen onca zamandan sonra onunla karşılaşmamdan önceydi. Callie'nin doğum günü partisine girmeden ve altı yıl önce yazdığı kelimelerle derimin altına, kalbime ve ruhuma giren kadınla göz göze gelmeden önceydi.

Beni anlama şekliyle. Ve beni gördü, beni hiç görmemiş olsa bile.

Ondan sonra planlarım değişti.

Radikal bir şekilde.

"Ben..." diye göz kırpmıyor, başını sallıyor. "Anlamıyorum."

"Şey, eğer sadece okusaydın-"

Gözlerini deviriyor. "Evet, *okuyabiliyorum* Deimos. Ama burada beni Laconia Logistics'in CEO'su ve tek sahibi yaptığın yazıyor."

"İşletme fakültesinden onur derecesiyle *mezun olmanı bekliyorum*." Omuz silkiyorum. "Kontrolü okulu bırakmış birine devretmeyeceğim."

Başını sallayarak sessizce sırtlıyor.

"Neden?" "Çünkü o senin."

Onu kendime çekerken titriyor.

"Çünkü burası *hep* senin oldu. Kahretsin," diyorum omuz silkerek, "masaları ve sandalyeleri gerçekten sen koydun."

Sırtlıyor ve göğsüme vurarak gülüyor. "Tam bir pislik."

Daha önce de söyledim: Yaptığım hiçbir şey tesadüfî değildir. İşte bu yüzden bu şirketlerden alabildiğim kadarını satın aldım, kandırdım, çaldım ve tek bir şemsiye şirket altında topladım. Bunun nedeni sadece onları Gerard'dan -ya da ortaya çıktığı üzere Raph'dan- almaya çalışmam değildi. Bu şirketlerin mali tablolarını incelediğim ve yapılan açık dolandırıcılığı gördüğüm içindi.

Adele Roy harika bir kadın. O, hesaba katılması gereken bir güç, anlaşılamayacak kadar cesur ve inanılmaz bir kız yetiştiren harika bir anne...

Ama berbat bir iş kadını.

Çok fazla güveniyor. Her zaman sağlam sözleşmeler yerine el sıkışmalara ve gülümsemelere güvenmiştir. Her zaman neredeyse tamamen hayır işlerine odaklandı, işlerin gerçek yönüne değil. Ve bu yüzden, imparatorluğunun kenarları yanıyordu ve bunun farkında bile değildi.

Hırsızlık, kayıtsızlık, beceriksizlik... Şirketleri ve tröstleri uygun liderlik ve rehberlik olmadan içten dışa doğru çöküyordu.

Ben de onlara bu liderliği ve rehberliği verdim. Mümkün olduğunca çoğunu aldım, tek bir şirket altında topladım ve şimdi o şirkete personel sağladım, Dahlia nihayetinde tüm son kararları veriyor.

Artık onun.

Tüm bunları anlatmayı bitirdiğimde elindeki mektubu bırakıyor, kollarını bana doluyor ve beni öyle sert öpüyor ki ikimiz de yere düşüyoruz.

"*Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,*" diye tekrar tekrar mırıldanırken ben de aynı şeyi dudaklarına homurdanıyorum.

Ayrılmıyorum. İkimizin arasında nefes alacak hava kalmayana kadar onu sert ve derin öpmeye devam ediyorum.

Kıkırdayıp nihayet ayağa kalkarken soluk soluğa geri çekildiğinde, olduğum yerde kalıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp cebimden küçük kutuyu çıkarıyorum. Dahlia bana döndüğünde hâlâ gülüyordu.

Vücudu kaskatı kesilir. Gözleri büyür ve ağzı açık kalır.

"*Deimos...?*"

"Evlen benimle," diye homurdanıyorum, kutuyu açıyorum ve içinde parıldayan dev elmas yüzüğü gösteriyorum.

Tabii ki onunla evleneceğim. Sanırım aptal olmadığımı kanıtladık, değil mi?

Dahlia gözlerini hızla kırpıştırarak yüzüğe bakıyor.

"Evet demen gerekiyor, biliyorsun," diye homurdandım. "Giymene izin verilmeden önce yani."

Gözlerini bana doğru kaldırdığında yanakları yanıyor. Benden yavaşça geri çekilip arkasındaki duvara uzanırken merakla kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerim kısıldı. "Sen ne sikimsin-" "Ve onu parmağıma takamazsın..."

Işıkları kapatıyor.

"...Sen beni yakalayana kadar."

Kanım damarlarımda ateşe dönüşüyor. Ayağa kalkarken vahşice sırtıyorum, benden kaçarken kıkırdamalarının ve ayak seslerinin tadını çıkarıyorum.

Ona biraz a v a n s veriyorum. Ama sonra onu kovalıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ona ne kadar avantaj sağladığımın bir önemi yok.

Onu hep

yakalarım. O da

bana hep izin verir.

Ve bu sefer, gitmesine izin vermeyeceğim.

Zehirli Tanrılar serisinin birinci kitabı olan Zehirli Aşk, 11 Ocak 2024'te raflardaki yerini alacak.

Deimos ve Dahlia'ya doyamadınız mı?

Ekstra sahnelerine buradan ulaşın veya tarayıcınıza şu bağlantıyı yazın: <https://BookHip.com/PJTTLPS>

Bu bir sonsöz ya da *Reckless Hearts*'ın devamı değil. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

Pervasız Kalpler'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, bu kitap bu serinin finali olsa da, Karanlık Kalpler dünyası, karanlık bir düşmandan aşığa mafya romantizmi olan Zehirli Aşk ve 11 Ocak 2024'te çıkacak olan Zehirli Tanrılar serisinin birinci kitabıyla devam ediyor.

Reckless Hearts'ta adı geçen ve halihazırda kendi kitapları olan başka karakterler de var. Örneğin Adrian ve Celeste'in hikâyesi (ve Adele ve Dahlia'nın geçmişi) Krallar ve Kötüler serisinin 1. kitabı olan Karanlık Krallık'ta okunabilir. İlerleyen sayfalarda *Dark Kingdom'in* yanı sıra *Deviant Hearts* için de bir ön bakış okuyabilirsiniz.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

Bölüm 1

Neve

Sikeyim.
Ben.

Yapıyor.

Tekrar.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu ciddi *umursamıyor* ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... *dikkat dağınıklığından* kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinde *gerçekten* yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemekle ilgili sorun nedir?

"Derinlerde" olan her zaman kazanır. *Her zaman.*

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, *camdan* yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran *o*.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve elbette, en iyi -ya da tamam, gerçekçi olalım, *vasat*- çabalarım rağmen, çok geçmeden bakışlarım önümdeki notalardan çelik kanyonun karşısındaki adama kayıyor.

Yüce İsa.

O bir *tanrı*. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, *mükemmel taranmış* saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksekteydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...*evet*. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metrekairelik modern cam ve çelikten bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, evet. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için *bazı* avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Evet. Her türlü romantik ilişkide sorun yaşadım.

Neden? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne *yapıyor*?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden çıkıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiye sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. Otuz sekizinci kattaki dairemin iki kat *üzerinde* yükselen ve şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatan çift yükseklikli cam çatı katı olan bina.

Camdan *çatı katı*.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam. Şehvetli dövmeleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür günahkâr düşünceler düşünmemem gereken bir adam. Sadece beni casus bir sürüngen yaptığı için değil. Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum

değil. O benim *düşmanım*.

Ama bunu az tatmin olmuş libidoma ve sıkılmış kalçalarımaya anlatmaya çalışın.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş - kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise. Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken iki haftalık notlarım varken ve bir *de* Kildare ailesinin toplantısı varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sıırttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?" Kendime bakarken kaşlarım çatıldı.

"*Giyinmen* gerek Neve," diye iç geçiriyor kk kız kardeşim. "Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu adama doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

ocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum, ama boş veriyorum. Castle, Eilish'in ve benim

-Sanırım son on yıldır "bodyguard "dı. Çocukken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan 1.80 boyundaki, oyun kurucu gibi yapıllı gölgeye hayranlık duyardı. Ya yle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden *emindiler*.

Ama *olmaz*. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olmadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de *onun* hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden yirmi dört yaşında olmama rağmen bana hâlâ "ocuk" diyebiliyor ya da saçımı karıştırmak gibi sinir bozucu ağabey tarzı şeyler yapabiliyor.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı

dışarı çıkarıyorum. "Ama *Caaaastle-*"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama *neden*? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişörtümden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi iki, şık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "*Bu* giyinik mi?"

"İsterseniz geniş eşofman altı koleksiyonuma geri dönebilirim."

Eilish iç geçiriyor, elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. Haklı. Hâlâ oldukça rahat giyiniyorum. Özellikle de pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla günümüzün sarışın Jackie- O'su gibi görünen, saçı ve makyajı tertemiz olan prenses kız kardeşimin yanında. Hem de *sabahın dokuz buçuğunda*. O yüzden beni dava edin, yapabileceğimin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor.

"Tamam, *tamam*, iyi. Hadi gel. Geç

kalmamalıyız."

"Hey, kıyafet yönetmeliği konusunda sinirlenen ben değilim."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?"

Omuz silkiyor, arkasını

dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas,

cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi *biri* hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırhlı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. Şehir merkezindeki İrlanda barı, Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek kavgaların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından birkaç ay önce Londra'dan New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

İşler çığırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani *babam*.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötülük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutarken çığlık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci adamı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tıslıyorum. Belli ki Eilish de benim kadar döngünün dışında kalmış, çünkü hâlâ arkamda sinmiş, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, Eilish söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütülecek bir baltası olan kız kardeşim. Eilish ise tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazlasıyla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"*Boo*," diye kıkırdıyor Hades ince bir sesle, omurgamı ürperten bir şekilde bana göz kırıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırışıklıklar Hades'le karşı karşıya geldiğinde

derinleşir. "Ben Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz,

yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken

kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yapıyorsun, Cas? Ne yapıyoruz-"

"Kapıları aç."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca

kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası Ares Drakos, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlk cipin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü ciplerden inenleri hayal meyal fark ediyorum - Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve

diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları tam içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürliyor sessizce, sesi sorgulanamaz bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da *onun bakışları* beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Yine de sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeymişiz gibi. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir uğultuya dönüşüp kayboluyor, ta ki o bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana *ne* söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Kim olduğumu biliyor musun?" "Tabii ki kim olduğunu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince. "Fark etmemiştim."

Bu tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam yaklaşıyor
üzerinde Ben acımasızca, soğuk bir şekilde gülümser.

"Beni tanımadın mı?"

"Sanırım tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş

kadar sıcak oluyor. "BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan, hâlâ kaldırıma yapışmış olduğum yerden geçmeye başlıyor.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki kolonyasının odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum ve kulağımda nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Oh, ve Neve..." diye sessizce homurdanıyor. "Şeftali senin

rengin değil." Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda

kaşlarım çatlıyor.

"Giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ılık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Çamaşır gününün şeftali rengi külotunu giydikten sonra.

Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

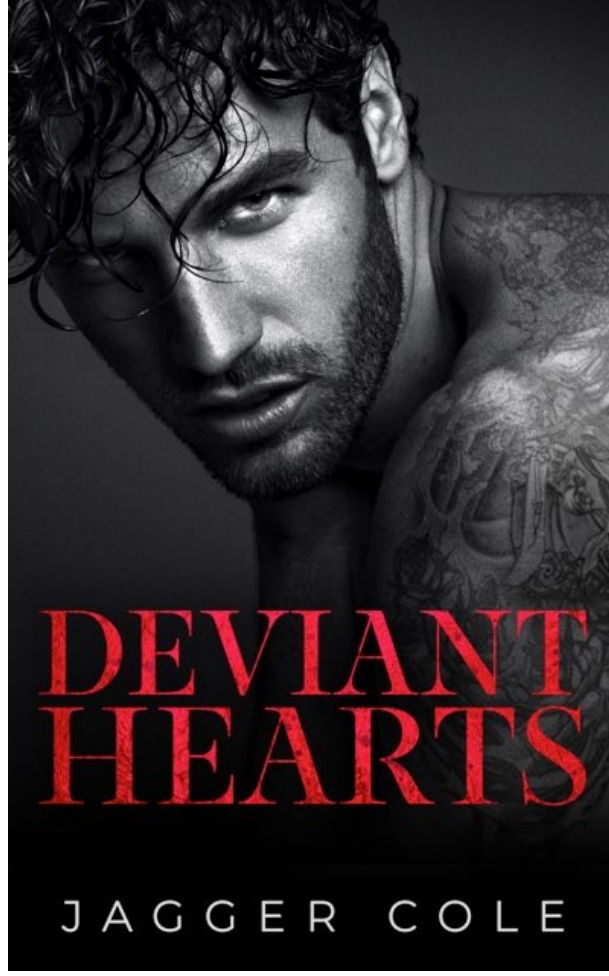
Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Okumaya devam edin!

Deviant Hearts - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

KARANLIK KRALLIK

Bölüm 1

Adrian

Alarm beni uykumdan sürüklerken homurdanıyorum. Vücudum uyanırken kaşlarım çatılıyor ve akşamdan kalmalığın etkisi içimi kemirmeye başlıyor.

Tanrım, hala dudaklarımdaki viskinin tadını alabiliyorum.

Bir iniltiyle uzanıp alarmı kapatıyorum. Parmaklarım yatak odamın pencerelerindeki otomatik panjurların düğmesini bulup bıçaklıyor. Yavaşça, yumuşak bir mekanik uğultuyla, karartma perdeleri açılıyor ve güneş ışığının içeri girmesine izin veriyor.

Gözlerim kapanıyor, yüzüm buruşuyor. Ama bugün yapmam gereken şeyler var. Ve dedikleri gibi, kötüler için huzur yoktur.

Ya da akşamdan kalma.

Yorganı arkaya atıp yataktan yuvarlanıyorum ve parke zeminde ayak parmaklarımda ve parmak uçlarımda üzerine düşüyorum. Kaslarım yukarı ve aşağı iterken kıvrılıyor ve esniyor, kanımın damarlarımda dolaşmasını sağlayan bir dizi şınav çekerek alkolün kalan kalıntıları kovalıyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, anında sırt üstü dönüyorum, dirseklerimi dizlerime geçirirken dişlerimi sıkıyorum, her bir çıtırtıda karnımın sıkıştığını hissediyorum. Bu taze cehennem bittiğinde, başka bir sınav turu için geri dönüyorum, sonra daha acımasız mekikler için tekrar dönüyorum. Son olarak, kollarım ve omuzlarım çılgılık atana kadar hızlı yüksek yoğunluklu dumb bells.

Ama en azından akşamdan kalmalığın etkisi azalıyor.

Üç katlı şehir evimin en üst katındaki zarif duvarlı yatak odasında çırılçıplak geziniyorum. Mutfağımdan gelen yeni Velvet Guillotine plağının sesini belli belirsiz duyabiliyorum, bu da bana Noel'in dün gece dipsiz viski gecemizden sonra burada kaldığını hatırlatıyor.

Ama Tanrı aşkına, adamın şu lanet albümü *bırakması* gerekiyor.

Duş soğuk olduğu için dişlerimi sıkıyor ve tıslıyorum. Ama ihtiyacım olan şey bu ve durulanırken akşamdan kalmalığım biraz daha azalıyor. Hızlıca tıraş olmak için dışarı çıkıyorum - sıcak suyla, çok teşekkür ederim. Gümüş ustura beni duraksatıyor ve kendime on saniyelik bir melankoli izni veriyorum, bunun bir zamanlar ait olduğu adamı hatırlıyorum.

Jonathan'ın vefatının üzerinden altı ay geçti - acımasızca ve ironik bir şekilde kardeşi, babamı da alan pankreas kanserinden. Ama beni kanatları altına aldığı iki buçuk yıl içinde, hayal bile edemeyeceğim şekilde büyüdüm.

Şimdi çapraz masanın başında oturan benim. Hem milyar dolarlık bir suç örgütünün lideri hem de Lords College İşletme Fakültesi'nde son sınıfta okuyan bir öğrenci olduğum düşünüldüğünde bu hassas bir denge.

Bu sıkı dengenin Perşembe gecesi viski zırvalarıma katkıda bulunan bir faktör olma ihtimali var.

Gün için hızlıca giyiniyorum: koyu kömür grisi takım elbise, net beyaz gömlek, gece mavisi kravat ve cep mendili, koyu kahverengi ayakkabılar. Merdivenlerden birinci kattaki mutfağa indiğimde akşamdan kalma halim hemen hemen geçmişti.

Mutfağa girdiğimde Velvet Guillotine'in *Wreck Me Gently* şarkısı sabahki beşinci rotasyonunu yapıyor gibi görünüyor. Daha da kötüsü, Noel lanet olası boxer'ı ve tişörtüyle bana arkası dönük bir şekilde ocakta bir şeyler çevirirken *şarkıya eşlik* ediyor.

"Bu şarkı mı? Yine mi?"

Dönmeden kıkırdıyor. "Bu lanet plağa bayılıyorum."

"Oh, öyle mi?" Kuru kuru mırıldanıyorum. "Lanet İskoçya'nın henüz bunun farkında olduğundan emin değilim, belki onlar için açabilir misin?"

Ki öyle. Otuzbirci.

İnleyerek yanından geçiyorum ve hoparlörün sesini açıyorum.

"Kahve var mı?"

"Oh, *evet*, ama *elbette*, lordum!"

Beni terslemek için döndüğünde gözlerimi deviriyorum ve tencereye başımı sallıyorum. "Sıcak ve sert."

"Çok güzel."

Bir fincan kahve doldurmaya başladığımda sosis kokusu birden midemi bulandırıyor.

"Hey, İskoçya'dan bahsetmişken..." Noel dönüp bana bakıyor ve sabahtan beri benimle aynı akşamdan kalmayla boğuştığını söylüyor. "Bu sabah başın nasıldı?"

"Kindar," diye homurdandım. "Senin mi?"

"Bir piç." Parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirerek iç geçiriyor. "Kaza yapmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Mantıklı gelmişti. Arkadaşlarla Deluxe Lounge'da içki içiyorduk, burası benim kampüse yakın evime bir taş atımı uzaklıkta ama Noel'in dairesine çok daha uzak. Ayrıca, buraya geldiğimizde mutfak tezgahında daha fazla viski içerek gecenin sonunu hatırlamaya başladım.

"Deluxe'te ayakta kalan son kişiler biz miydik?"

Kaşlarım çatıldı, düşünüyordum. "Thomas ve Cassandra erken ayrıldılar, bunu hatırlıyorum."

"İşte bir şok."

Sırıtıyorum. İki iyi arkadaşımız yeni nişanlandı ve yeni hamile kaldılar ve hala her zamanki gibi birbirlerinin kollarına dolanmış durumdalar. Son zamanlarda, dışarı çıktıklarında bu sadece bizi eğlendirmek için ve sadece birlikte yalnız kalmamaya dayanabildikleri sürece oluyor gibi görünüyor.

"Lars şu kızıl saçlıyla sohbet ediyordu..." Noel kaşlarını çatıyor. "Birlikte gitmiş olabilirler mi?"

Ona bir bakış attım. O da

sırıtıyor. "Doğru, sanki bu hiç

olmamış gibi."

Ona sııttım. "Fark etmene şaşırdım."

"Hmm?"

"Görünüşe göre dün gece dikkatinizi meşgul eden bir şey vardı, ya da biri mi demeliydim?"

Bana baktı. "Bak, ben sadece-"

"Noel, Matilde'yle arkadaş olup olmaman ya da her neyse, umurumda değil."

Belki de umursamalıyım. Belki de Matilde Laurent'ın, *yani Margaux'nun - yani* durup dururken kalbime kurşun sıkan kızın ablasının- bir şekilde Londra'daki küçük grubumuzun bir parçası haline gelmesi beni daha çok rahatsız etmeli.

Celeste ve lanet olası kocası *Amir*'in Dubai'de bir yerlerde yeryüzünden silinmiş olmaları gerçeği olmasaydı, belki de bu beni daha çok rahatsız ederdi.

Lanet olası *kızlarıyla*.

Göğsümde erimiş kurşun gibi kaynayan nefreti yutuyorum, her zaman dönüştüğü keskin çeliğe soğumasını bekliyorum.

Matilde benim yanımda kız kardeşinden bahsetmeyecek kadar çok şey biliyor. Ancak, kendi araştırmalarımın göre -ki *araştırdım-* Matilde de son dört yıldır kendi kız kardeşiyle neredeyse hiç görüşmemiş.

Ayrıca benim yanımda babasından bahsetmeyecek kadar da akıllı. Ama orada da aynı şey oluyor. Jean'la bir yıldır konuşmuyorlar, o zamanki kocası Paul, arkadaşımız Oliver Prince'in karısı Vanessa'yla kaçtığından beri. Anlaşılan Jean bunu kişisel olarak algılamış ve bok kafalı kocasının başka bir adamın karısına çükünü sokmak istemesinin Matilde'nin suçu olduğuna karar vermiş.

Jean Margaux: Dört yıl sonra hala aynı orospu çocuğu.

"İyi bir şey gibi görünüyor; artık daha sık dışarı çıkıyor."

"Senin için iyi bir şey demek
istiyorsun." Noel bana ters ters
baktı. Omuz silkiyorum.

"O bir paket anlaşıma, biliyorsun."

"Evet Adrian, çocuklarının isteğe bağlı bir eklenti olmadığını
farkındayım." "Sadece 'üvey baba'nın güzel bir yüzüğü olduğunu
söylüyorum-"

"Adrian?"

Bana ters ters bakıyor. "Bu kahvaltayı kışına sokmak yerine bir tabakta
istiyorsan, kapa çeneni."

O ocaktaki pastırma, sosis, fasulye ve kızarmış yumurtayı bitirirken ben
kahveme sırtıyıyorum. Tam bir İngiliz yemeği sayılmaz ama yarımını her
zaman kabul ederim.

Ona sırf bok atmak için bok atmıyorum. Matilde Laurent iki küçük çocukla
birlikte geliyor: üç yaşındaki Naomi ve sekiz aylık Cora - Oliver'ın üç
yaşındaki oğlu Jacob'la birlikte Paul ve Vanessa'nın kaçamağından iki kayıp
daha.

Noel yemeğimizi tabaklara koyuyor ve sonra duraklıyor,
kaşları çatılıyor. "Prens dün gece ne zaman gitti ki?"

İç çekiyorum. Noel ve Oliver görünüşe göre sürekli *bir şeyler için
birbirleriyle* rekabet halindeler. Ve son zamanlarda, bu şey Matilde gibi
görünüyor, dün gece dadısını rahatlatmak için erken çıkmadan önce ikisinin
de onun dikkatini çekmek için nasıl yarıştıkları göz önüne alındığında.

"Geç kaldım."

Ona bakıyorum.

"Ondan *çok* daha geç, sakın ol."

"Tamamen rahatım."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ve evine gitti. *Evine*. Genç bir oğlu var, hatırladın mı?"

"Dün gece Matilde'ye bundan kaç kez bahsettiğini düşünürsek, unutabileceğimden emin değilim."

Yemeği ağzıma tıktırırken başımı sallıyorum.

"İkisi de yandı, Noel."

"Hayır, *o* yandı. Oliver Prince sadece kendini düşündüğü için karısını kaybeden aptal, açgözlü bir pislik."

Ona ters ters baktım. "İkinizin yakında ringe çıkmanızı sağlamak için Thomas'a baskı yapmam mı gerekiyor?"

"Lütfen yap," diye kıkırdıyor Noel, kaşları çatılmadan önce kahvaltısını yudumluyor. Tekrar bana bakıyor.

"Dün gece seninle *ilgilenen* siyah elbiseli mavi gözlü sarışını tamamen görmezden geldiğin için seni uygun bir şekilde kızdırdım, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Ve yine söylüyorum, neden dün gece onun yerine senin evinde ben yatıya kaldım?"

Çünkü sarı saç ve mavi göz istemiyorum. Kuzguni saçlar ve zümrüt yeşili gözler istiyorum.

"Çünkü ne kadar iyi bir kahvaltı hazırlayabileceğini biliyorum,

Ransom." Başını sallayarak homurdanıyor.

"Bak, okul ve iş yüzünden çok gergin olduğumu biliyorum. Ama, Tanrım, Adrian. Ne kadar oldu?"

Sertleştım.

Noel kıkırdar. "Ciddiyim, biliyorsun. En son ne zaman kendine bir kadın arkadaş edinme izni verdin-"

"Kendime istediğim kadar kadın eşlik etmesine izin veriyorum, Noel. Ama yatak odası aktivitelerime gösterdiğin ilgi için teşekkür ederim, seni lanet olası sürünge."

Homurdanıyor, kahvesini yudumlamak için dönüyor ve konuyu kapatıyor.

Teknik olarak yalan değildi. Aslında kendime istediğim kadar kadın arkadaşlığa izin *veriyorum*. Sadece bugünlerde istediğim kadın arkadaşlığı miktarı hiç yok.

Artık böyle bir isteğim yok.

İstediğim tek kız dört yıl önce kalbimi söküp yaktı ve önümdeki küllerin üzerine bastı. O zamandan beri bekârlığım onun için taşıdığım kanlı bir meşale değil.

Sadece... neyse o.

Saatime bakıyorum - Jonathan'ın babamın cenazesinden bir gece önce bana hediye ettiği saate - ve kaşlarımı çatıyorum.

"Siktir. Kaçmam lazım."

"Burayı temizlemek için düşünuzu kullanabilir miyim?"

Başımı salladım. "Elbette. Ama benim lanet düşümde otuzbir çekersen, savaş çıkar."

Noel iç çekti. "Adrian, lütfen." Sırıttıyor. "Yastık kılıfların bunun için."

"Siktir git."

Sırıttıyor. "Senin sabahın nasıl geçiyor?"

"Profesör Higgins ile danışman toplantısı."

Burada, Lords College'da işletme okulunda olmanın komik yanı, gerçek anlamda bir şeyler öğrenmenin sadece yüzde yirmi beş civarında olması. Geri kalanı bağlantılar kurmak ve ilişkiler kurmak. Ve benim dünyamda bile, bu kullanışlı olacak. Gerekli olmasa da kullanışlı.

Profesörler de bunu biliyor. Yani, Higgins sadece tüvit giyen bir öğretmen değil. Lords College'da danışmanlık yapmadığı zamanlarda, İngiltere'nin en büyük ve en agresif hedge fonlarından biri olan Rutger Capital'in Başkan Yardımcısı. Benim kim ve ne olduğumu da *çok* iyi biliyor. Ve görmezden gelip "umursamıyor" değil, aslında tam da kim ve ne olduğum *için umursuyor*.

Çünkü seçkinlerin yaldızlı dünyası ile suçun karanlık dünyasının buluştuğu yer *paradır*. Günahın evliliği. Higgins benim danışmanım çünkü, bir, bendeki iş zekasını görüyor, sadece üçkağıtçıyı değil. Ve ikincisi, çünkü o *da dolandırıcıyı* görüyor. Rutger Capital, Cross ailesi gibi insanlarla kayıt dışı iş yaparak kazanılacak güzel bir pounddan daha fazlası olduğunu çok iyi biliyor.

"Bu geceyi unutma."

"Orada olacağım."

"Dövüş gecesi olduğunu biliyor musun?"

"Tam da bu yüzden orada olacağım," diye homurdandım. "İşin bittiğinde çıkabilirsin. Kahvaltı için şerefe."

Sonra kapıdan çıkıyorum ve caddenin karşısındaki kampüse gidiyorum.

Noel'in bahsettiği "bu gece" sekizimizin bir araya geldiği bir toplantı: ben, Noel, Thomas, Oliver, Braddock, Lars, Kristoff ve Maddox.

Başlangıçta hepimiz çoğunlukla yabancıydık - burada, Lords'da her tür geçmişe sahip birinci sınıf öğrencileriydik. Zenginlik ve ayrıcalıktan. Kraliyet isimlerinden ve unvanlarından. Ama aynı zamanda sokaklardan ve suç evlerinden - mafya, Bratva.

Hepimizin ortak noktası Thomas'tı ve öyle de kalacak. Bizi buraya getiren farklı yollara ve taşıdığımız farklı unvanlara rağmen bir şekilde kendine çoğunlukla arkadaş diyen bu tuhaf grubun kilit noktası o oldu.

Bu yüzden gruba bu ismi vermeye karar verdi. Hepimizin, sekizimizin de içinde hem krallar hem de kötüler olduğunu söyleyen Thomas'tı.

Yale Üniversitesi'nde Skull and Crossbones vardır. Oxford Üniversitesi'nde saçma sapan iddialı Bullingdon Kulübü vardır. Lords College'da biz varız: Krallar ve Kötüler.

Bizimle diğer ahmaklar arasındaki en büyük fark nedir? Onları duymuşsunuzdur.

Krallar ve Kötüler'i asla duymayacaksınız.

Gizli topluluk kulağa aptalca geliyor. Thomas'ın deyimiyle yoldaşlık kulağa saçma geliyor, sanki hobbitler ve elflerle ilgili aptal bir fantezi oyunu oynuyormuşuz gibi.

Bana göre, grup sadece...öyle. Gözlerini dünyayı fethetmeye dikmiş sekiz adam, içlerinden birinin çeşitli bağlantıları sayesinde birbirlerini buldular.

Cuma geceleri buluşuyoruz. Ve bu akşam olduğu gibi her üç ya da dört toplantıda bir kendi aramızda kavga gecesi yapıyoruz. Daha derin bir şey yok.

bir mesaj ya da anlam ifade etmiyor. *Dövüş Kulübü'nü* çok fazla izlediğimiz için değil. Kan yemini ya da onun gibi bir saçmalık değil. Grup gibi, sadece... *öyle*. Boks yapıyoruz, her seferinde bir raunt, kazanan kazanana karşı dövüşüyor, ta ki ayakta kalan tek kişi kalana kadar.

Normalde, ayakta kalan son kişi ya Noel ya da Thomas'tır. Noel, çünkü babası nispeten ünlü boksör Colin Ransom'dı. Thomas, çünkü kitapçı muhasebeci görünümüne rağmen şeytan gibi dövüşebiliyor. *Dövüşebilirim*. Hepimiz dövüşebiliriz. Braddock suratına kamyon gibi vuruyor ve Maddox da tam bir canavar. Kristoff'un o elleriyle insanları öldürdüğü neredeyse kesin. Ama Thomas, her ne kadar ayrıcalıklı ve yaldızlı büyümüş olsa da... onun bir ayağı var.

Ashford ailesinin kişisel antrenörüyken Noel'in ünlü babası tarafından *yıllarca* dövüşmek için eğitildi. Aslında iki çocuk bu şekilde arkadaş oldu. Aynı zamanda -saygısızlık etmek istemem ama- Noel gibi ailesinde para, nüfuz ya da güç olmayan bir adamın Lords Koleji'ne nasıl girdiğini de açıklıyor.

Çünkü Thomas'ın babası *Sir* Geoffrey Ashford, Noel'e en başından beri ilgi duyuyordu. Ona hep ikinci oğlu gibi baktı. Muhtemelen *gerçek ikinci oğlu*, Thomas'ın ağabeyi James, gösterişçi bir vakıf fonu dangalağı olduğu için. James hayatında hiçbir şey yapmayacak ve babası da bunu biliyor. Ancak Thomas ve Noel, hepimiz gibi, bunu başaracaklar.

Dışarıda yağmur çiselemeye başladığında fakülte ofislerine giriyorum. Bu akşamki dövüş programını hatırlamaya çalışarak zihnimi yokluyorum.

Yüzümü buruşturuyorum.

Kahretsin, bu gece Kristoff'la dövüşeceğim. Thomas'ın bunu bilerek yapıp yapmadığını merak ederek sırtıtmak istiyorum - grubun suçla bağlantılı iki üyesini karşı karşıya getirmek. Ben, ova gangsteri, ve Kristoff, kimin yolu

Lords College, işvereni Bratva bağlantılı oligark Boris Tsavakov sayesinde kanlı parayla döşenmiştir.

Higgins ofisinin kapısını açtığında ben hâlâ o Rus orospu çocuğunun güney pençesinden kaçmak için en iyi saldırı planını hesaplamaya çalışıyordum.

"Ah, Bay Cross."

"Bay Higgins."

Sırıtıyor. Arkasında, geçen hafta benimle birlikte üzerinden geçmek istediği evrakları görebiliyorum. Okulla ilgili değildi. *İşle* ilgiliydi.

"Yapalım

mi?"

"Kesinlikle."

İki saat ve çok anlamlı bir tokalaşmanın ardından öğleden sonraki dersime gidiyorum. Ondan sonra tekrar dışarı çıkıyorum. Güneş batarken yine yağmur yağıyor. Zihnimde akşamki programı işaretliyorum:

Eve, üstümü değiştirmeye. Sonra Thomas ile Chesterford'da akşam yemeği, her zamanki Cuma gecesi biftek mekanımız. Sonra da Red Dragon Pub'a. Burada önce bir bira içeceğiz, sonra da anahtarları sadece bizde olan özel arka odaya geçeceğiz.

Oradan da merdivenlerden inip barın altındaki eski bodruma ulaşacağız. Krallar ve kötüler bu akşam burada çarpışacak.

Kampüsün karşısındaki evime doğru koşarken yağmur daha da şiddetleniyor. Başım eğik, gözlerim önümdeki kasvetli karanlığa saplanmış, köşedeki bir sonraki sokak lambasını bulmaya çalışıyor. Birden küçük, sırlıklam ve soluk soluğa bir şey bana çarpıyor.

Hırlıyorum, karşımdakini kollarından kavıyorum, onu uzaklaştırmaya ya da ısrar ederse dövüşmeye hazırım. Birdenbire ikimiz de bir sokak lambasının altında tökezliyoruz ve lambanın onun sıırılsıklam, kederli yüzündeki parıltısı beni yerle bir ediyor.

Bu o.

Dört yıl sonra ilk kez Celeste Margaux ile yüz yüzeyim.

Ve zaman mükemmel bir şekilde duruyor.

Bu anı düşündüm. Kafamda binlerce farklı şekilde canlandırdım. Bu senaryoların bazılarında onu fırlatıp atıyorum ya da arkamdan kalbime sapladığı için yüzüne hırlıyorum. Diğer versiyonlarda ise onu yakalıyorum, asla bırakmıyorum ve tek bildiği ağzım olana kadar dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Benim acım.

İntikamım, bedensel formda.

Ama şimdi gerçekten burada, birbirimizin önünde durduğumuza göre? *Dört yıldır* ilk kez onu ellerimde tuttuğuma göre?

Onu boğmalı mıyım yoksa öpmeli miyim bilmiyorum.

Etrafımızda zaman duruyor. Çelik mavisi gözlerim onun dönen zümrütlerine saplanıyor. Dudaklarım kıvrılıyor, alay mı edeceğim yoksa onunkilere mi çarpacağımdan hâlâ emin değilim.

"Sen..."

"*Adrian.*" Gözleri korkuyla açılırken sesi kesiliyor, vıraklıyor. Parmakları sıırılsıklam olmuş gömleğimi sıkıca kavıyor, fırtınalı bir denizde cankurtaran salı gibi umutsuzca bana tutunuyor.

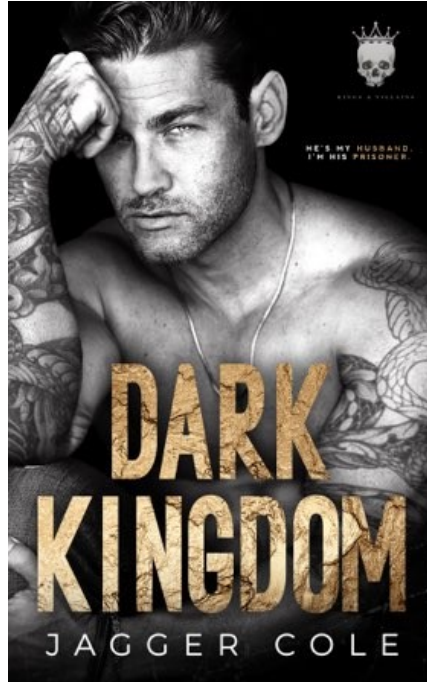
"Ne *halt* ediyorsun-" "*Yardıma*

ihtiyacım var."

Yutkunuyor, yüzü solgun ve bana tutunurken gözleri inanılmaz derecede geniş.

"Biri beni öldürmeye çalışıyor ve yardımınıza ihtiyacım var."

Okumaya devam edin!

Karanlık Krallık - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Karanlık Kalpler:

Sapkın Kalpler

Kötü Kalpler

Günahkâr Kalpler

Çarpık Kalpler

Çalıntı Kalpler

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık

Yanmış Kül (Cinder Düeti #1) Kül

İmparatorluğu (Cinder Düeti #2)

Avcı Kral (Hunted Duet # 1)

Avlanan Kraliçe (Avlanan Düet #2)

Nefretin Prensi

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın

Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliami Suç Ailesi:

Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Tiran

Haydut

Savaş

Lordu

Bağımsızlar:

Kırık Çizgiler

Bosshole

Benim

Grumpaholic

Takipçim

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu öyküleri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

